



யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த

காசி-அ-வரதராஜபண்டிதரவர்கள்

இயற்றிய

சிவராத்திரி புராண

மூலமும்,

பிரம்மஜீ

திரு-சிவாநந்த சாகர யோகீஸ்வர ரவர்கள் மாணுக்கராகிய,
மதராஸ் ரிவினியூபோர்ட் ஆபீஸ் (ஸெட்டிஸ்மென்ட்) கிளர்க்கு

மா-நமசிவாயம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அரும்பிரயோகவுரையும்

வசனமும்.



சாதாரணவா ஆடிமீ.

1910

Copyright Registered.

• PRINTED BY
K. ARUMUGA CHETTIAR,
AT MADRAS,
SACHIDANANDA PRESS,
R. VIVEKANANDA PRESS,
AND
GOLDEN PRESS.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவராத் திரி புராணம்.

காப்பு.

ஓங்குமொரு மருப்பாணையுயிர்க்குயிரா யிருப்
பாணையுரக வேந்தன், றாங்குநெடு நிலத்தாணை முகத்
தாணை வதைத்தாணைச் சயில மாணைப், பாங்குவைத்து
மழுத்தாணை பரித்தான்றந் தளித்தாணைப் பசும்பொற்
றோட்டுப், பூங்கமல பதத்தாணைப் பொருவிலேந்து சுரத்
தாணைப் போற்றல் செய்வாம். *

கடவுள் வாழ்த்து.

சபாபதி.

சீர்தந்த கமலமலர்த் திசைமுகனுந் திருமாலுந்
தேவர் கோவுங், கூர்தந்த நகப்புலிக்காற் றவமுனியும்
பதஞ்சலியுங் குழைந்து போற்ற, வார்தந்த கலசமுலை
மலைவனிதை விழிகளிப்ப மன்று ளாடுங், கார்தந்த மணி
மிடற்றுக்கடவுடிருவடியிணைகள் கருத்துள்வைப்பாம்.

* ஓங்கும்=வளரும்; மருப்பு=தந்தம்; உரகவேந்தன்=ஆதி
சேடன்; தாங்கும்=சுமக்கும்; நெடுநிலத்து=நீண்ட
பூவுலகத்தில்; ஆணைமுகத்தாணை = கஜமுகாகுரணை;
சயிலமாணை=உமாதேவியை; பாங்கு = பக்கத்தில்;
மழுத்தாணை=மழுப்படை; பரித்தான்=தாங்கினான்.

(ச) தேவர்கோன் = இந்திரன்; புலிக்காற்றவமுனி=வியாக்
கிரபாதர்; மலைவனிதை = உமாதேவியார்; கார்தந்த
மணி = இந்திரநிலத்தில்.

சிவகாமியம்மை.

கடிகமழ்ச்சுட் கமலமலர்க் கட்டிகிரிக் கரனெருகு
கரம தாகிப், படியிடந்து மறிவரிய பதப்பவள மலை
மருங்கிற் படரும் பச்சைக், கொடிக்கொடிய் பவக்கட
லிற் குளித்தழுந்தா தின்பமுத்தி கூடும்வண்ண, மடிய
வருக் கருள்புரியுஞ் சிவகாமி யம்மைபதத் தன்பு கூர்
வாம். (௨)

விநாயகர்.

சொற்பகர்நா வினுக்கடங்கா வளங்குலவு தில்லை
மன்றிற்றுலங்குகோயிற், பொற்பகலாக்குடபுலக்கோ
புரத்தமரர் கணத்தலைவர் போற்ற மேனி, யற்பகனான்
மலரிதைத்துத் தொழுமடியார் கேட்டவர மளித்தலா
லை, கற்பகநா மம்பெறுமே ரம்பனையோர் கொம்பனை
யுட் கருதி வாழ்வாம். (௩)

சுப்பிரமணியர்.

சூராட்டுப் பயில்சயிலத் துணைமுலைத்தின் டகு
கியர்மை தோயும் வாட்கண், ஸீராட்டுப் பெறமறநீ

(௨) திகிரிக்கரன்=விஷ்ணு; சூரம்=பன்றி; பவளமலை=
பவளம்போன்றமேனியராம் பரமேசுவரன்; பச்சைக்
கொடி=பசியகொடிபோன்ற உமாதேவியார்.

(௩) சொற்பகர்=சொல்லைவினாவிக்கிற; மன்றில்=சபையில்;
பொற்பு = அழகு; குடபுலம் = மேற்றிசை; அந்
பகல் = அல்லும்பகலும்; நான்மலர் = அன்றலர்ந்த
மலர்; ஏரம்பனை=விநாயகக்கடவுளை.

(௪) சூர் = தெய்வப்பெண்கள்; ஆட்டுப்பயில் = விளையாடப்
பழகும்; சயிலம் = மலைபோன்ற; தருவியர் = அசுர
மாதர்; மறநீடு = கொடுமைமிக்குத்த; புலவு = மாமி
உத்தை; அலகை=பேய்; பாராட்டுத்தர=துதிக்க;
பணித்த=வலிய; முருகவீழ்=சேனாடன்மலர்ந்த.

டவுனருடற் புலவலகை நிறையத்தேக்கிப், பாராட்
டுத் தரவடிவேற் படைப்பனித்த கரனரன்பார்ப் பதிச்
குச் செல்வச், சீராட்டுப் பிள்ளையெனுமுருகன் முரு
கவிழ்மலர்த்தாள் சென்னி சேர்ப்பாம். (ச)

இரங்குன்றன் தஞ்சநமக் கென்றுமக வான்முத
லோ ரிரப்ப நீண்ட, கரங்குன்றம் படைத்தனைய கரிமு
கத்தோ னரிமுகத்தோன் கதங்கொள் சூரன், வரங்கு
ன்ற மயிலுகைத்தங் கயிலெடுத்த மலர்க்கரத்தோன்
மஞ்ச துஞ்சம், பரங்குன்றத் திருந்தசெவ்வேளடிக்க
டிச்செம் பதுமமலர் பணிதல் செய்வாம். (ரு)

சரலைவா யசங்கவரப் பிணங்கிடக்குங் களத்தமர்
நீத் தெய்தினொய்தில், வாரலைவா புறுமொருமா வரை
யோரொன் றோரிரண்டா வகிர்ந்த வேலோன், வேர
லைவா யழிக்க மென்றோட் கவின்படைத்த வள்ளிசுர
வேழத் தோடுஞ், சீரலைவாய் வருமடிக ளடியரடிப்
பொடிமுடியிற் சேர்த்தல் செய்வாம். (சு)

(ரு) இரங்கு = கருணைசெய்; நீண்டகரம் குன்றம்படைத்
தனைய=மலையான துளர்கையைப்பெற்றதுபோல; கரி
முகத்தோன் = தாரகன்; அரிமுகத்தோன் = சிங்க
முகாசூரன்; கதம் = உக்கிரகோபம்; உகைத்து =
செலுத்தி; அயில்=வேல்; மஞ்சு=மேகம்; துஞ்சம்
தங்கும்; கடி=வாசனை.

(சு) வாயசம் = காக்கை; அமர்நீத்து = போரையொழித்து;
எய்தி = நீங்கி; நொய்தில் = விரைவில்; வார் =
நீண்ட; அலைவாய் = சமுத்திரத்தினிடத்து; மா=
மாவிருக்காமாயிருந்த சூரபத்மனையும்; வரை = கிர
வுஞ்சகிரியையும்; ஓரொன்று = ஒவ்வொன்றையும்;
ஓரிரண்டா = இரண்டுபிளவாக; வேரல் = மூங்கிலு
க்கு; வாய்=பொருந்திய; ஐ—அழகை; அழிக்க =
கெடுக்க; கவின்=அழகு; சரவேழம்=தெய்வயானை.

பெருவாவிக் கயனயனக் குறத்திமுகாம் புயமலர்
 த்தும் பெட்பினென்று, மொருவாவி னன்குடிலைப்
 பொருள்விரித்துத் தாதைதனக் குரைத்தோ ணூர்கா,
 மருவாவி நன்குடினைப் புனன்மலர்த்தேனுடனளவி
 வயற்குப் பாயுந், திருவாவி னன்குடிவாழ் செவ்வே
 டன் சேவடிகள் சிந்தை செய்வாம். (எ)

பாரகத்தும் விசம்பகத்தும் பயின்முனிவ ரிமைய
 வர்தம் பழங்கணிங்கத், தாரகத்தொன் மறையுருவாய்
 மருவுசிவ சத்திதரு சத்தி யால்வெஞ், சூரகத்தைத்
 துளைபடுத்தியொருதோகை யேறியிருதோகைமாரோ,
 டேரகத்தி விருந்தபிரா னென்னகத்தி விருக்கவிடர்க்
 கடமின்றென்பால். (அ)

நீடலுறழ் கருங்கனங்கள் படிந்துமுழ வெனமுழ
 ங்க நிரந்துதும்பி, பாடல்புரி தரத்தழைத்த பாசடைச்

(எ) முகாம்புயம் = முகமாகியதாமரைமலரை; பெட்பின் =
 பெருமையானது; என்றுமொருவா = எப்பொழுதும்
 நீங்காத; இனன் = சூரியனாகியசூரியனேன்; குடிலை =
 பிரணவம்; ணூர் = ஊராவது; காமரு = அழகிய;
 வாலி = தடாகத்துநீரும்; குடினைப்புனல் = நதியுநீரும்.

(அ) பார் = மண்ணுலகத்தும்; விசம்பு = விண்ணுலகத்தும்;
 பயில் = வசிக்கும்; பழங்கண் = துன்பம்; தாரகம் =
 ஆதாரமாயுள்ள; தொல் = பழமை; சத்தியால் = சத்தி
 வேலால்; சூரகத்தை = அசுரரதுமாற்பை; ஒருதோ
 கை = ஒப்பற்றமயில்; இருதோகை = மயில்போலுஞ்
 சாயலையுடைய வள்ளியம்மைதெய்வயானையாமிருவர்.

(க) நீடு = மிகுந்த; அல் = இருளை; உறழ் = ஒத்த; கருங்
 கனங்கள் = இருண்டமேகங்கள்; முழவு = பேரிகை;
 நிரந்து = விளங்கி; பாசடை = பசுமைபொருந்திய
 இலைகளையுடைய; பனை = சோலை; செய்ய = சிவந்த.

சந் தனப்பணையிற் படருஞ்செய்ய, கோடலலர்விளக்
கேந்தக் குலமயினு டகம்புரியுங் குன்றுதோறு, மாடல்
புரிமுருகனிரு சரணமலர் பரவிவினை யகற்றிவாழ்வாம்.

உருத்தணியாய் வருமசுர ருடறுணிக்கு நெட்டி-
லைவே லுரவோய் துன்பக், கருத்தணியாப் பெருவெ-
யிலுட்டிளைத் திளைத்தகளையகலக் கருணைக் கண்டந்,
திருத்தணியார் கழனிழற்கீ மென்றுவழி படுமடியா-
ரிதயத் துள்ளந், திருத்தணியாம் பதியகத்தும் வாழ்-
குமர குருபரன்றாள் சிரமேற் கொள்வாம். (க0)

பொருவினறு மலர்பொதுளுந் தண்டலைசூழ் கதி-
ரைநகர்ப் புனிதன் பாத, முருகியுளத் தழுத்திவினை
நீறழுத்து மாறெழுத்து முணர்ந்தா நாவின், முருகசுர
வண்பவசண் முககுருவென் றனுதினமுமொழிவோர்
தங்கண், மருமருவு கமலமல ரடிமுடியின் மீதுவைத்து
வணங்கல் செய்வாம். (கக)

நந்திதேவர்.

செய்யதழற் புரிசடையுந் திருநாதலிற் றனிவிழி-
யுந் திண்டோணன்குங், கையதனிற் சுரிகைமழுப் பிர-
ம்புகவை யடிச்சிறுமான் கன்றுந் தாங்கி, வையமுத

(க0) உருத்து=கோபித்து ; அணியாய்=வகுப்பாக ; நெடு=
நீண்ட ; இலைவேல்=இலைபோலும் வடிவாகிய வேல் ;
உரவோய்=உடையவனே ; துன்பக்கரு = துன்பத்
தைத்தரும் பிறவீனாய் ; திளைத்து = அழுந்தி ;
இளைத்த = வருந்திய ; கருணைக்கண்டந்து = கிருபா
நோக்கஞ்செய்து ; இருத்து=இருக்கச்செய்.

(கக) பொருவில்=ஒப்பற்ற ; பொதுளும் = அடர்ந்துள்ள ;
தண்டலைசூழ் = சோலைசூழ்ந்த ; கதிரைநகர் = கதிர்
காமம் ; வினைநீறழுத்தும் = இருவினைகளை நீறுக்கும்.

லலைத் துலகுந் தொழுங்கயிலை மலைகாக்க மதியஞ் சூடு,
மையனருள் பெற்றநரந்தி யடிக்கமல முடிக்கமல மாசு
வைப்பாம். (கஉ)

சாஸ்வதி.

காரதிருங் கயிலைமலைக் கண்ணுதன்முப் புரமெரி
க்கக் கருது மந்நா, னீரதிகந் தருந்தரங்கத் தடங்கடல்
சூழந் திடும்புடவி நெடுந்தே ஞாந்த, சாரதிதன் றிரு
நாவி லடியருளத் தினிலிருக்குந் தவள மேனிப், பாரதி
செம் பதப்பதமத் துணைப்போது முப்போதும் பர
வல் செய்வாம். (கங)

சண்முகவரர்.

நீளிரண்டு கரத்தெடுத்த நிறைகுடப்பான் முதற்
புனித நீரி லாட்டி, வாளிரண்டு நிகர்த்தவிழி மலைமகள்
கேள் வனைவழுத்தி மலர்கள் சாத்தி, யாளிரண்டு பதம்
ளித்தென் றருச்சிக்கு மமையமதி லவஞ்செய் தந்தை;

(கஉ) செய்ய=சிவந்த; தழல் = அக்கினிநிறம்வாய்ந்த; புரி
சடை=முறுக்கமைந்தசடை; துதலில்=நெற்றியில்;
தனிவிழியும்=ஒப்பற்றகண்ணும்; சுரிகை = கத்தி;
முடிக்கு=சிரசிற்கு; அமலம்=பரிசுத்தம்.

(கங) காரதிரும் = மேகங்கள்சப்திக்கும்; நீரதிகந்தரும் =
மிகுதியான ஜலம்பொருந்திய; தரங்கம் = அலை;
புடவி=உலகம்; ஞாந்த=செலுத்திய; சாரதி=பிர
மன்; தவளமேனி = வெண்ணிறம்; பதமம் =
தாமரை; துணைப்போது = இரண்டுமலர்; முப்போ
தும்=கால உச்சிமலை யென்னு முக்காலத்தும்.

(கசு) பான்முதல் = பால்முதலாக; நீரில் = நீரிறுதியாக;
ஆட்டி = அபிஷேகஞ்செய்து; ஆளிரண்டு பதமனி
த்து = இரண்டு திருவடிகளைத்தந்து அடிமைகொள்;
வறித்த=வெட்டிய; அவம்=இடையறு.

தாளிரண்டு மறவெறிந்த சண்டைச் சமுண்டகப்பொற்
ரான்றிரும்புவாம். (கசு)

திருநானசம்பந்த சுவாமிகள்.

வெங்குருவிற் கவுணியர்தங் குலத்துதித்து மீன்
வன்றன் வெப்புங்கூன, மெங்குமிசை பெறமாற்றி
யம்னரெண்ணு யிரார்கழவி னேற்றேற்றிப், பங்கமி
லென் பரிவையுருப் படைத்துயிர்பெற் றெழுப்பதிகம்
பாடி மேன்மை, தங்குமறைத் திருநான சம்பந்தன்
ராட்டுணைக டலைமேற் கொள்வாம். (கரு)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

காவரசு மலரயன்மால் கடவுளார்க்காச் சென்றார்
செய் காம னுமைம், பூவரசு படவிழித்துப் புனவே
ங்கை யத்தியதழ் புனைந்து போர்த்த, தேவரசு மனம
கிழத் திருப்பதிக மிசைத்தமிழிற் சிறக்கப் பாடு,
நாவரசு பதம்பரசு நமக்குயர்பொன் னாட்டரசு நல்கு
மன்றே. (கசு)

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

மங்குனிற் திருநெடுமால் வளையெயிற்றுப் பெரு
ங்கேழல் வடிவந் தாங்கி, யங்கணில் முழுதுழுழு தறி

(கரு) வெங்குரு = சீகாழி; மீனவன் = பாண்டியன்; இசை =
கீர்த்தி; மாற்றி = நீக்கி; ஏற = சம்மதிக்க; பங்கமில் =
குற்றமற்ற; அரிவை = பெண்; மறை = வேதியர்
குலத்து.

(கசு) மங்குல் = மேகம்; வளையெயிற்று = கோரைப்பல்லை
யுடைய; கேழல் = பன்றி; அங்கண் = இடமகன்ற;
உழுது = தோண்டி; சேப்ப = சிவக்கும்படி; சரம் =
அம்பு; வை = கூர்மை; பொங்கு = மிகுந்த; சுந்து =
தூதக; அரனை = பரமேசுவரனை.

வரிய கமலமல ரடிகள் சேப்பச், சங்கணிகைக் குதலை
மொழிச் சரவைவழிப் பரவையென்பா டன்பாலன்
பாற், பொங்கிருளிற் சந்தரனை நடப்பித்த சந்தரனைப்
போற்றல் செய்வாம். (கௌ)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

பெருவாத பித்தகபப் பிணிக்குடைய முடற்சும
க்கும் பிறந்தை நீக்கி, யொருவாத சிவகதியி னுரிமை
பெற நறவமல ருமிழஞ் சோலை, மருவாத மனைந்து
லவு மன்றுடையாற் குக்கோவை மாலை சாத்தூர், திரு
வாத வுரடிக ளடிகள்படி யுறவணங்கிச் சென்னி சேர்
ப்பாம். (கஅ)

தீல்லையாவிரவர்.

செம்மையா ரழலொருகை துடியொருகை தரித்
துமன்றிற் நிருக்கத் தாடு, மெம்மையா ளுடையபி
ரான் யாமவரி லொருவரென்றன் நிசைக்கப் பெற்ற,
மும்மையா யிரமுனிவர் பொற்பொதுவிற் நிருப்பனி
கண் முயன்று செய்வோர், தம்மையா யிரமுறைகை
தொழுதனையோர் தாட்டுணைக டலைமேற் கொள்வாம்.

(கௌ) காவரசு=இந்திரன்; ஐம்பூவரசு = ஐந்து புஷ்பங்களா
லாகிய பாணங்கட்குத் தலைவன்; புனம் = காடு;
அத்தி=யானையினது; அதழ்=தோல்; தேவரசு=
பரமேசுவரன்; பரசும்=துதிக்கும்.

(கஅ) குடையும் = துன்பப்படுத்தும்; பிறந்தை = பிறப்புக்
குரியவினை; ஒருவாத=என்றுங்கெடாத; நறவம் =
தேன்; மரு = வாசனையை; வாதம் = காற்றினது;
அனைந்து=கலந்து; உலவும்=வீசும்; படியுற = பூமி
யிற்பொருந்த.

(கஆ) செம்மை=சிவப்பு; துடி=உடுக்கை; பொற்பொது=
கனகசபை; மன்றில்=சிதம்பரத்திலு.

சிவனடியார்.

பொய்விரவு பவநீறு படப்புரிவெண் டிருநீறு பூசிக்
கண்டி, கைவிரவு மணியினராயஞ்செழுத்து முணர்ந்து
மனக் களங்க நீங்கி, மெய்விரவு மறைவரம்பி னிலை
கடவா தொழுகியருண் மேன்மை பூண்ட, மைவிரவு
கண்டார்தொண்டார் மலரடிகள் சிரத்திருத்தி வழுத்தல்
செய்வாம். (உ௦)



பா யி ர ம்.



கந்தமலர்ப் பொழில்புடைஞ்ஞழ் தில்லைவனத் தழி
ஞர்திருக்கடைக்க னோக்கி, முந்தவுரைத் தனர்பலரு
மாயினுநீ பாகமநான் மொழிவழாமற், பந்தமறுத் திடு
ஞ்சிவராத் திரிவிரத சரிதைதனைப் பாடுகென்னச்,
செந்தமிழி னுயர்விருத்தப் பாவதனாற் நிரட்டியொன்
றாய்ச் செப்பலுற்றேன். (க)

வீணிலிவன் றனதுமடம் வெளிப்படையாச் செய்
தனனால் வித்தின் பாதி, நாணிலனென் றெனையுலகி
னாவலர்க ணருவரதை நாடிச்சுற்றும், பேணிலனின் மல
னிரவின் பெருமையெடுத் துரைக்குமிந்தப் பேறுகூறு,

(உ௦) பொய்விரவு = அழியுந்தன்மையை (முடிவா)யுடைய;
பவம்=பிறப்பு; மணியிரவுகண்டிகை=உருத்திராக்க
மணிகளாற் புனையப்பட்ட கழுத்தணி; மறைவரம்
பின்=வேதங்கூறிய விதிப்படி; நிலை = ஒழுகுதல்.

(சு) கந்தம்=வாசனை; பொழில் = சோலை; புடை=பக்கம்;
பந்தம்=இருவினைக்கட்டு.

மேனிலனெண் சிவபதத்து எிருத்துமெனும் விருப்
புளத்தை யீர்த்த லாலே. (உ)

வெறு.

அரியநற் பரத விதிமுறை வழுவா தாடுநராடல்
கண்டுவப்போர், விரிசினைத் தருவின் வாழ்கவிரடமுங்
கண்டுளவிருப்பொடுவியப்பார், தெரிதமிழ்ப்புலவரமிழ்
தெனத் தெருட்டுஞ் செய்புள்கேட் டகமகிழ் சிறந்
தோ, ருரியரென் புன்சொற் ககிசெவியேற்றுள்ளுவப்
புறற் கென்பதா லுரைத்தேன். (ங)

(உ) மடம் = அறியாமை; வெளிப்படை = யாவரும் அறியும்படி;
ஆல்வித்தின்பாதி = ஆலம்விதையிற்பாதி யளவேனும்;
பேணிலன் = கருதினேனில்லை; சின்மலன் இரவின் =
சிவராத்திரியின்; பேறு = பயன்; கூறும் = சொல்
லுகின்ற; ஏண் = உயர்வுபொருந்திய; நிலன் = இட
மென்று; எண் = சீச்சயிக்கப்பட்ட.

(ங) சினை = கிளை; தரு = மரம்; கவி = குரங்கு.

சிவராத்திரிபுராணம்.

உற்பவச்சருக்கம்.

திலக வாணாதற் கலைமகள் செறிதலாற் றினமு
மிலகு நான்மறைத் தொனிநனி யிரைத்திடு தலினு
லலகிலா வுயிர் படைக்குநான் முகற்கிணை யாமென்
றுலகுபோற்றுநை மிசவன வளஞ்சிறி துரைப்பாம்.(க)

மண்ட லந்தனைச் செங்கனிப் பவளவாய் மடுத்தன்
அண்ட முண்டகக் கட்புரு டோத்தம னுறைவை
குண்டமொண்டமுற் கண்ணினுன் குலவுல கொப்பென்
றண்டார் யாவரும் புகழ்வது நைமிசா ரணியம். (உ)

முனிவர் முன்னைநான் முண்டகத் தச்சினுன் முகனைப்
புனித மாதவம் புரிந்தியாம் வைகிடப் புவியி
லினிபு நற்றல மியம்புதி பென்னவெண் கமல
வனிதைகேள்வனோர் நுண்ணுதித்தருப்பையவாங்கி.

(க) வாள் துதல் = ஒளிபொருந்தியநெற்றி; செறிதலால் =
வசித்தலால்; இலகு = விளங்கிய; நனி = மிக்க;
இரைத்தல் = சப்தித்தல்; அலகிலா = எண்ணிக்கை
யில்லாத. (இச்செய்யுள் பிரம்மதேவனுக்கும் நைமி
சாரணியத்திற்குஞ் சிலேடையாம்.)

(உ) மண்டலம் = பூமியை; மடுத்து = நிறைத்து; முண்டகக்
கண் புருடோத்தமன் = விஷ்ணு; உறை = வசிக்கிற;
ஒன் = சிறந்த; தழற்கண்ணினுன் = அக்கினிநேத்திர
முடைய சிவபெருமான்; குலவுலகு = விளங்குகின்ற
உலகம், அஃதாவது சிவலோகம்.

(ங) முண்டகத்தவசின் = தாமரைமலரைப் பீடமாகவுடைய;
வைகிட = வசிப்பதற்கு; வெண்கமலவனிதை = தரஸ்
வதி; நுண்ணுதி = கூர்மையொருந்தியதுணி.

இருகை யால்வளைத் துருட்டியி் திறுத்திடு மிடத்திற்
பொருவின் மாதவம் புரிதிரென் றுரைத்திடப்போனார்
கருது மக்குகை தங்கிய கானம்ற் றதனாற்
நிருவு றைந்திடு நைமிச வனமெனச் சிறந்த. (ச)

துன்று கொன்றையாற் பசுங்கொடி விரவலாற் சுடுதீ
யென்று மேவலாற் கடுவிடப் பணிகளெய் துதலாற்
கன்று மானுகண் டுறைதலாற் கதிர்மணிக் கனக
முன்று ளாடிய பரம்பர விகர்க்குமவ் வனமே. (ரு)

ஆண்டெ முந்துபர் சோலைக ளறவருக் கடைகாய்
மாண்ட நற்கனி மலர்முதல் வழங்கினஞ் சுரார்க்கு
மீண்ட ரித்திட வேண்டுமென் றெண்ணிவானளவாய்
நீண்ட வன்றடஞ் சினைக்கையை நீட்டியே நிற்கும். (சு)

சுடையர் குண்டுகை தரித்திடுங் கரத்தர்கண் டிகையின்
றெடைப ராதப மறைத்திடுந் தோகைமென் பிலிக்
குடையர் செய்யகற் றேய்த்திடுங் கோடிக மிறைஞ்சி
யுடையர் மாதவத் துறுவர்க ளுறுவதவ் வனமே. (எ)

(ச) இறுத்திடம்=தங்கும்; பொருவில்=ஒப்பற்ற; குகை=
தருப்பைச்சக்கரம்; கானம்=காடு; மற்று = பின்.

(ரு) துன்று=கெருங்கிய; பசுங்கொடி=பச்சைநிறம்வாய்ந்த
கொடிபோன்ற உமாதேவியார்; விரவல் = பொருந்
தல்; மேவல்=பொருந்தல்; பணிகள் = பாம்புகள்;
எய்துதல்=பொருந்தல்; உகண்டு = துள்ளியுலாவி.
[இச்செய்யுள் பரமேசுவரனுக்கும் கைமிசாரணியத்திற்
குஞ் சிலேடையாம்.]

(சு) அறவருக்கு = தபசிகளுக்கு; அடை = தழையையும்;
மாண்ட=பெருமைதங்கிய; சுரார்க்கு=வானோர்க்கு;
வந்தடஞ்சினைக்கை=வலியையும் பருமனுட்பொருந்
திய கிளையாகிய கை.

ஆத பந்தெறு வேணிநா ளம்புதந் துளித்துச்
சீத நீர்பொழி மாரிநா ளிமம்பெயுந் தினங்கண்.
மாத வந்தவ ருதிழைத் தும்பரு மதிக்கப்
பாத கங்களைக் கடிந்திடும் படிவரப் படிவர். (அ)

உருப்ப வெந்தழல் வேட்பவ ரொண்மலர் சமிதை
தருப்பை தண்டளி ரெடுப்பவர் தமனியச் சிகரப்
பருப்ப தந்தனைத் தனுவெனக் குனிசெய்த பரனை
விருப்பமோடருச் சிப்பவ ரெண்ணிலார் விளம்பில். (க)

(எ) குண்டிகை = பாத்திரம்; கண்டிகையின்தொடையர் =
கழுத்தணியென்னும் உருத்திராக்க மாலையைத்தரித்
தோர்; ஆதபம் = சூரியகிரணத்தை; தோகை = மயில்;
பீலி = இறகு; குடையர் = குடையையுடையவர்;
கல் = காலி; கோடிகம் = வஸ்திரம்; இறைஞ்சி =
மரவுரி; உறுவர் = முனிவர்கள்; உறுவது = வசிப்பது.

(அ) அப்படிவர் = அந்தமுனிவர்கள்; ஆதபம் = சூரியகிரணம்;
தெறும் = தீய்க்கின்ற; வேணிநாள் = வெயிற்காலத்
தில் (பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும்); அம்புதம் = மேகம்;
துளித்து = தூறி; சீதநீர்பொழிமாரிநாள் = குளிர்ந்த
மழைபெய்யும்கார்காலத்தும்; இமம்பெயுந் தினங்கள் =
பனி பெய்யுங்காலத்தும் (ஆறு வரிமுதலிய நீர்நிலை
களிலும்); உம்பருமதிக்க = (மண்ணுலகத்தவர்களும்)
விண்ணுலகத்தவர்களு மெச்ச; மாதவந் தவறா திழை
த்து = சிறந்ததவத்தைத் தவறாதுசெய்து; பாதகங்
களைக்கடிந்திடும் = தீமைகளையொழிக்கும்; படிவர் =
சொரூபத்தை யுடையவர். அஃதாவது தூய்மை
பொருந்திய அந்தக்கரணத்தையுடையவர்.

(க) உருப்பம் = சுவாலை; வேட்பவர் = வளர்ப்பவர்; ஒண் =
சிறந்த; சமிதை = அரசமுதலிய மரச்சுள்ளிகள்; தம
னியம் = பொன்; பருப்பதம் = மேருமலை; தனு = வில்.

இன்ன நைமிச வனத்திபல் பனைக்கையு மெடுத்து
வன்ன மாமணி கிடந்தொளிர் பஹலை வாயாற்
சொன்ன ஷழிகள் பற்பல தொலைந்திடத் துணிந்து
பன்ன காதிபன் பகரினும் பகர்ந்திடற் கரிதால். (க0)

தெருண்ம னத்துயர் வியாதன்மா னாக்கரிற் சிறந்த
மருண்ம னத்தினர்க் களவிடற் கரியநான் மறையின்
பொருண்ம னத்துணர் சூதன்முற் புராண நூல்வல்லோ
எருண்ம னத்துட னலையனை மிசவனத் தடைந்தான்.

வேறு.

வந்தமாமுனிவன் தனக்கெதிர்புகுந்து வருகென
விரைத்திவண் வரநீ, யெந்தமா தவஞ்செய் தனமென
முகம னியம்பியங் கியாவருமிறைஞ்சி, யந்தமாமணிப்
பொற் றவிசினிலிருந்தி யருத்தியோடருக்கிய முதலா,
முந்தவா தரவிற் பூசனைவிதியின் முறைதவ ருவகை
முடித்து. (க2)

(க0) இன்ன = இத்தன்மையுடைய; இயல்பு = சுபாவலட்
சண்ம்; வன்னம் = நிறமுள்ள; பஹலை = பலதலை;
தொலைந்திட = செல்ல; பன்னகாதிபன் = சர்ப்பங்
கட்டுத்தலைவன் அஃதாவது (வாசுகி, அநந்தன், தக்கன்,
சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், காரக்
கோடகன் என்னும் அட்ட நாகங்கட்குத் தலைமை
பெற்ற) ஆதிசேடன்.

(கக) தெருண் = தெளிவு; மருண் = மயக்கம்; முன் = முதன்
மையாகிய.

(க2) புகுத்து = போய்; அந்தம் = அழகு; பொந்தவிசு =
பொன்னுந் செய்தபீடம்; அருத்தி = உணவு; முந்த
ஆதரவில் = முற்பட்டதன் புடன்.

மழைக்கரு முகின்மின் னிறத்தசெஞ்சடில் மாநக
வர் சூதனை நோக்கி, யிழைப்பதற் கெளிதாய்ப் பவக்க
டல்சுவற்றி யிருங்கதிப் பேறுநல் குவதாய்க், குழைக்
கயனடந்து கழிக்கயன்மருட்டுங் கூர்விழிக் கோதைபங்
கிருக்கு, முழைக்கரப்பெருமான் விரதமொன் றெமக்
கீண் டிரைத்திடவேண்டுமென் றிரப்ப. (க௩)

நன்றென முகமு மிதையமு மலர்ந்து நயனநீர்
பொழிதரவிருந்தே, முன்றவமிழைத்தபயனி துகேட்க
முயன்றது நீவிர்முக குறும்பை, வென்றமாதவத்தீர்
விடையுயர்த்தருளும் விமலனுக் குரியநல்விரத, மொன்
றுளதமர ரனைவருநோற்ப துரைக்குவ னுவந்துகேட்
டிடுமின். (க௪)

மின்னைநோர்சடிலத் தவிர்மதிக்கொழுந்து மிலைச்
சிய சிவனிராப் பெருமை, யன்னவூர் தியுமோ ராயிரங்
கவைநா வனந்தனு மறைந்திடற் கரிதான், மன்னுமா
தவஞ்சேர் நந்திவர் னவற்கு வழுவையு முழுவையு
முரித்தோன், முன்னைநா ளுரைத்த தென்னொரு நா
வான் மொழிந்திட முடியுமோ முடியா. (க௫)

(க௩) சடிலம்=சடை; இழைப்பதற்கு=அனுஷ்டிப்பதற்கு;
சுவற்றி=வற்றச்செய்து; இருங்கதி = சிறந்தபதவி;
குழைக்கு அயல்நடந்து = காதின் குழையளவுஞ்
சென்று; உழை=மான்; கழி=சமுத்திரக்கால்வாய்;
கயல்=கெண்டைமீன்.

(க௪) முக்குறும்பை=காமம் வெகுளி மயக்கம்என்னு முக்குற்
றத்தை; விடையுயர்த்து=இடபக்கொடியைநாட்டி.

(க௫) அவர்=விளங்கும்; மிலைச்சிய = தரித்த; கவைநா=
பிளந்தநாக்கு; அனந்தன்=ஆதிசேடன்; மன்னு =
நிலைபெற்ற; வழுவை=யானை; உழுவை=புலி.

உலகுயிர் பிரமன் படைப்பதுந் திருமா லுயிர்த்
தொகை காப்பது முலகி, லல்கிலா வளம்பெற் நியக்க
ர்கோ னளகை யளிப்பதுங் களிப்பொடிந் திரன்றா,
னிலகுபொன் னுலகம் புரப்பது மதிய மிரவிசெந் தழ
ற்கிறை யிவர்க, டலைமைபெற் றதுவுஞ் சிவநிசி விரதந்
தனையிழைத் தெனவுளத் துணர்வீர். (௧௬)

கூறுநான் மறையோர்க் கிருநிலம் பசும்பொற்
குவைபசுக் கோடிநல் கிடினும், வேறுவே றுரைத்த
விரதநோற் நிடினும் விரியுளைப் புரவியின் வேள்வி,
நூறுசெய் திடினும் புரளவெண் டரள றுரைத்திரை
கொழித்திடுங் கங்கை, யாறுமூழ் கிடினுஞ் சிவநிசி
நோற்போர் பெறுபய னடைதன்மற் றரிதால். (௧௭)

அந்தண ரரசர் வணிகர்வே ளாள ராதியா விழி
குலத் துதித்த, வெந்தொழி லாள ரந்தமா விர்த விர
தமே நோற்றிடி லவர்தா, மிந்திர னயன்மா லிமையவர்
முனிவர் யாவருபிறைஞ்சிநின் றேத்தக், கந்தடுகளிறன்
றுரித்துமெய்தரித்த கண்ணுதற் கடவுளிற் பொலிவார்.

(௧௬) இயக்கர்கோன் = யக்ஷர்கட்குத்தலைவனும் குபேரன் ;
அளகை=அளகாபுரி; அளிப்பது = காப்பது; செந்
தழற்கிறை=அக்கினிதேவன்.

(௧௭) கூறும்=கொண்டாடும்; கிருநிலம்=விசாலமான பூமி;
குவை=குவியல்; விரி=விரிந்த; உளை = பிடரிமயி
ரையுடைய; வெண்தரளம்=முத்து; கொழித்திடும்=
ஒதுக்கிடும்;

(௧௮) இழிகுலத்துதித்தோர் = அனுலோமர் பிரதிலோமர்
அந்தராளர் ஆகியமூவர்; வெந்தொழிலாளர்=கொடிய
தொழில்களைப் புரிபவர்; அந்தமா = இறுதியாக;
கந்து = கட்டுத்தறி; அடு = முறிக்கிற; கண்ணுதற்
கடவுளிற் பொலிவர் = நெற்றிக்கண்ணையுடைய பர
மேசுவரனைப்போல வாழ்வர் (அஃதாவது சாஸூப்பியம்
பெறுவர்.)

ஆவினைப்புரிநூ லணிதருமருமத் தருமறைக் கிழ வரைக் கருங்கண், மாவீனை யளித்த கடலமிர் தனைய மழலைமென் மொழிச்சிறு மகாரைக், காவீனைப் பொரு வுங் கருங்குழற் செவ்வாய்க் கன்னிய ரிவர்களைச் செகு த்த, தீவினை யனைத்தும் பரிதிமுன் னிருள்போற் சிவ நிசி நோற்றிடிற் றீரும். (௧௯)

மறைகளிற்சாம மகங்களிற்புரவி மகமலை களின் மக மேரு, நிறைபுன னதிரிற் கங்கையோ ரைந்தாய் நிகழ்ந்தபூ தத்தினு காய, முறைதெரி சுரரிற் கருமுகி லூர்திமுதன்மைபெற் றுயர்ந்ததா மென்ன, வறைதரு விரதமனைத்தினுமுரைக்குமரனிரவதிகமென்றறிமின்.

மற்றொரு விரதஞ் சிவநிசிக் கிணையா மதிப்பது மாண்டுமீண் டிதித்துப், பெற்றன தொழில்க ளியற்றி நின் றுழலும் பிரமன்மான் முதலிமை யவரைப், பற் றலர் புரமோர் நொடியினி லடலை படவட வரைகுனித் தருளுங், கற்றையஞ் சடிலக் கண்ணுதற் கிணையென் றறிவினா ருரைப்பது கடுக்கும். (௨௦)

(௧௯) அணிதரும்=அணிகின்ற; மருமத்து=மாற்பையுடைய; மாவீனை = இலக்குமியை; மகார் = பிள்ளைகள்; காவீனை = சோலையை; பொருவும் = ஒத்த; செகு த்த=கொன்ற.

(௨௦) மகம்=யாகம்; மகமலை=பெரியமலை; நிகழ்ந்த=விளங் கிய; முறைதெரி = நீதிமுறைகளைத் தெரிந்துள்ள; சுரர்=தேவர்; அறைதரும்=சொல்லுகிற; கருமுகி லூர்தி=இந்திரன்.

(௨௧) பெற்றன = அடைந்தனவாகிய; உழலும் = அலைந்து வருந்தும்; பற்றலர் = பகைவர்; புரம் = திரிபுரம்; அடலை=சாம்பல்; வடவரை = மேருமலை; குனித் தல்=வளைத்தல்; கற்றை அம்சடிலம்=அழகிய சடை களின் தொகுப்பு; கடுக்கும்=ஒக்கும்.

அன்புனாரன்றி யன்பிலாரெனினு மரனிர வினி
லுண வகற்றிப், புன்புலா லுடலம் வருந்திடத் துயில்
கண் பொருந்திடா தருச்சனை புரிந்தாற், துன்பநீள்
பிறனிச்சுழிக்கடலமுந்நித் துயருறார் துறக்கமேமுதலா,
மின்பமார் பதத்திற் போகமார்ந் தமல னிணைப்பதம்
பெறுவரென் றிசைத்தான். (உஉ)

இனையன மொழிகள் கனைகட லமிந்த மெனச்செ
விப் புலம்புக முனிவ, ரனைவரு மகிழ்ந்து மெய்ம்மயிர்
பொடிப்ப வங்கையாற் றொழுதுபைங் குவளைச், சுனை
பயில் கயிலைச் சிவநிசி விரதத் தோற்றமு நோற்றிடு
மியல்பும், வினையக றவத்துச் சூதமா முனிவ விரித்து
ரைத் தருளென விளம்பும். (உ௩)

பெற்றுயர் கற்ப வீற்றுல கீன்ற பிதாமக னுலந்
துபே ருலக, முற்றுமற் றொடுங்கிப் பிரளயத் துயிர்கண்
முடிந்திடுங் கங்குலி னுளத்தன், புற்றுமா மறையா கம
விதிப் படிவண் டொழுதுதே னுண்டுபாட் டயரும், பொற்
றுணர்க் கடுக்கைத் தொடையிடை சடிலப் புனிதனை
யருச்சனை புரிந்தான். (உச)

(உஉ) அரனிரவு=சிவராத்திரி; துயில்கண்பொருந்திடாது=
தூங்காது; துறக்கம்=இந்திரபதவி.

(உ௩) இனையன = இப்படிப்பட்ட; கனை = சப்திக்கின்ற;
பைங்குவளை=நீலோற்பலம்நிறைந்த; சுனை=ஊற்று
நீர்க்குளம்; பயில்=பொருந்திய; தோற்றம்=உதிப்பு.

(உச) பெற்றுயர்=பிரம்மதேவனடைந்துயர்ந்த; கற்பவீற்று=
கற்பமுடிவில்; பிதாமகன் = பிரமன்; உலந்து =
அழிந்து; உழுது = கிண்டி; பாட்டயரும் = கீதம்
பாடும்; பொற்றுணர் = பொண்ணிறமுள்ள பூங்
கொத்துகள்; மிடை=கொருங்கிய.

யாமமோர்நான்குஞ் சென்றகன்றுகாந்தத் திருட்
பொழு தகன்றபி னிதழித், தாமமார் புனைந்த சோம
சேகரன்பொற் றுளிணைப்பணிந்தவன் றனது, வாமமா
ரிமய வல்லியின் றுனைநான் வழிபடு கங்குல்வா னவரு,
நாமநீர்வேலி யுலகுளோரெவருஞ் சிவநிசி யெனநகின்
றிடவும். (௨௫)

இச்சிவ நினிநோற் றியாவராயினுமுன் னிணையடித்
தாமரை கருதிப், பச்சிமத் தடைந்த பரிதிபூ ருவத்திற்
பருப்பதத் துதித்திடு மளவு, நச்சிநற் பூசை புரிந்தவர்
முத்தி நண்ணவும் வேண்டுமென் றிரப்ப, வச்சியின்
மணிசே ருரகபூ டணனு முமையவட் கவ்வர மளி
த்தான். (௨௬)

ஆதலாற்சிவராத் திரியெனுநாம மனைவரு மறைந்
திட நிகழ்ந்த, தீதலாற் பரம னிரவினிற் றேற்ற மின்
னுமோர் காரணமுளதென், றேதவா ரிதிசூ முலகு
ளோர் பொருட்டா வுறுவர்கேட் டெவந்துள முருகச்,
சூதமா முனிவன் னியாதன்முன் மொழிந்த சொற்படி
சொல்லுவான் றுணிந்தே. (௨௭)

பின்னுமோர்கற்பவி றுதியினி ரசப்பிரசமென்கமல
வீட்டிருக்கு, மன்னவாகனனு முலகுமாருயிரு மழிந்

(௨௫) உகாந்தத்து = கற்பாந்தத்தில் ; இதழி = கொன்றை ;
தாமம் = மாலை ; சோமசேகரன் = சந்திரனைத்தரித்
தோன் (பரமசிவன்) ; கங்குல் = இரவு ; வேலி = வேலி
யாகச்சூழ்ந்த ; நாமநீர் = பெருங்கடல்.

(௨௬) பச்சிமம் = மேற்றிசை ; பரிதி = சூரியன் ; பூருவம் =
கீழ்த்திசை ; பருப்பதம் = உதயகிரி ; நச்சி = பக்தி
வைத்து ; உரகபூடணன் = சர்ப்பாபரணன்.

(௨௭) ஓதம் = அலை ; உறுவர் = தபசிகள்.

திருமற்கைநா ளிருண்ட, வன்னமாமுடிக ளீண்டியோ
ரேழு மறிகடனர்முகந் தெழுந்து, முன்னரேபொழிந்த
பிரளயப்புனல்வான் முகட்டளவளவிமுட் டியதால். ()

ஊறிலா னுயிருக் குயிரதா யிருக்கு மொருபொரு
ளொப்புடனுயர்வு, வேறிலானகண்டபூரணமானவெறு
வெளி வெறுத்தெதி ரடக்கு, மாறிலா னிமய மலைமக
டனைத்தன் வாமம் திருத்தினோன் வாழ்நா, ளீறிலா
முதல்வன் யாவருமுய்யயோகமுற் றிருந்தன னிப்பால்.

கானியிர் துளபக் கண்ணியு மணியுங் கவின்பெறப்
புனைந்திடுங் கரிய, மேனிய னளித்த சராசர மனைத்து
மீளவும் படைப்பதற் கெண்ணி, யூனியி ருடற்செங்
கட்பெருங் கேழ லுருத்தரித் தாழ்ந்தபே ருலகைக்,
கூனியமருபிற் றுங்கியப் புனலுட் குளித்துமீ தெடுத்
துயர்ந் ததற்பின். (௩௦)

(௨௮) 'இரசம் = சுவையுள்ள ; பிரசம் = தேன்பொருந்திய ;
இருள் = கருமையாகிய; வன்னமாம்=நிறம்பொருந்
திய; ஈண்டி=சேர்ந்து; மறிகடல் = அலைகளை மடித்
தலையுடைய கடல் ; பிரளயப்புனல் = உகாந்தவெள்
ளம் ; வான்முகடி=வானவுச்சி.

(௨௯) ஊறிலான்=கெடுதி யில்லாதவன் ; வெறுவெளி=சிதா
காசகவருபன் ; வெறுத்து = கோபித்து ; எதிர் =
எதிர்த்து ; அடக்கும்=தன்னையடங்கச்செய்யும்; மாறி
லான்=சத்துருவில்லாதவன் ; வாமம்=இடப்பக்கம்.

(௩௦) கான் = வாசனை ; இமிர்=வீசும் ; கண்ணி = மாலை ;
மணி = கலுத்துவமணி ; கவின்பெற = அழகமைய ;
அளித்த=காத்த ; ஊன்=மாமிசம் ; நிமிர் = மிகுந்த ;
கேழல்=பன்றி ; ஆழ்ந்தபேருலகை=பிரளயப்புனலா
லழுந்திய பெரிய உலகத்தை ; கூனிய மருப்பு =
கோரப்பல்.

உந்தியிலுதித்த நான்மறைப் பிரம னுரைக்குமுக்
காலமுமுணர்ந்து, புந்தியிற் றெளிந்தீ ரேழுல குட
னே புலவர்க் தருவர்கிம் புருடர், வெந்திற லாக்க
ரியக்கர்வா ளசுரர் விஞ்சையர் கருடர்பைசாசர், முந்திய
சித்தர் மனுடர்நீ ரெகர் முனிவரர் முதன்முதற் படை
த்தே. (௩௩)

பூதியமைந்தி னனுபவம் பொருந்திப் பொருவின்
முக்குணங்களிற் றழுவி, யாதியிற் புகனன் கிருபதின்
மேனான் கமைந்தநா றுயிர பேத, மோதிய யோனி
நாலிடத் துதிப்பித் தொற்றையா ழியந்தடந் தேருர்,
சோதிவா னிரவி குளிர்கதிர் மதியுந் தோற்றுவித் தன
னனத் துவசன். (௩௪)

பாருல கெவையுஞ் சராசரத் தொகையும் படை
த்தபின் பண்ணவர் முதலாய்ச், சீருல விடுமீ ரொன்
பது கண்முந் திரண்டிரு மருங்குசே விப்பக், கூருல
வியவென் ளுகிர்ப்பெரும் பெழ்வாய்க் கோளரி சுமந்த
பொற் றவிசிற், காருல வியமைக் குழற்கருந் தடங்கட்
கலைமகள் கொழுநன்வீற் றிருந்தான். (௩௫)

(௩௩) புலவர்=தேவர்கள்; வெம்=கொடுத்தொழிற்புரிவதில்;
திறல் = வலிமையுடைய; அரக்கர் = இராக்கதர்;
அசுரர் = சுராபானஞ்செய்யாதவர் (சுரா-அமிர்தம்);
உரகர்=நாகர்.

(௩௪) பூதியம் = பூதம்; முக்குணங்களிற்றழுவி = இராசதம்,
தாமதம், சாத்துவீகமென்னு முக்குண சம்பந்தமாய்;
யோனினாலிடத்து = அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிசம்
சராயுசம் என்னும் நான்கினிடத்து.

(௩௫) பாருலகு = மண்ணுலகம்; சராசரம் = அசையும்
பொருளும் அசையாப் பொருளும்; சீருலவிடம் =
சிறப்புவிளங்கும்; குழல்=கூந்தல்.

வேறு.

அகலந்தனி லலர்மின்பயி லமலன்றுயி லொருவி
யிகல்கொண்டிவை பகர்கின்றனை யார்நீயென வினவப்
புகலம்பர முலகும்பர்கள் புவனங்கனல் பவனஞ்
சகலந்தனி யுதவும்பொரு டானென்றுரை தந்தான். ()

பூவுந்தியில் வந்தோனாவை புகலப்புய லணையான்
 றூவுந்திரை தவமுங்கட றரையெண்டிசை வரைபார்
 மேவும்பல வுயிரும்பர்கள் விதியிங்குனை முதன்மற்
 றியாவுந்தரு பரதத்துவன் யானென்றுரை செய்தான்.

மறைநாலுமென் னொவுற்றது மண்கால்புனல் வீண்டி
நிறைவாகிய பொருள்யாவுமென் னினைநின்படி படை
னிநையாகிய பரதத்துவன் யானல்லது நீயென் [ப்பே
றவைவாயறி வற்றாயென வயனுங்கழ துற்றான். (சுக)

அக்காலையி லிருவோரையு மடர்மாயை மறைக்கப்
புக்காருணர் னில்லாமர் பொருவான்முயல் பொழுதிற்
கைக்கார்முக முனிவுற்றெதிர் கண்ணன்குனித் திட்டுத்
திக்காணைகள் வெருவும்படி சிறுநாணெலி செய்தான்.

(கூக) அகலம் = மார்பு; அலர்மின் = இலக்குமி; பயில் = தங்குகிற; ஒருவி = ஒழித்து; இகல் = பகை; அம் பரம் = ஆகாயம்; பவனம் = காற்று.

(சு0) வீதி=பிரம்மனே!; புயல் = மேகம்; தாவும் = கரையோடு மோதும்; தவழும் = அசைந்து செல்லும்; உணையும்=நீழுதலாக.

(மக) கால் = காற்று; இறை = தலைமைவாய்ந்த; கழறுந்
றான் = சொன்னான்.

(சஉ) அடர் = மயக்கத்தைச்செய்திற; புக்கார் = புகுந்தவர்;
கார்முகம் = வில்; குனித்திட்டு = வளைத்து; திக்
காணைகள் = ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுகம்,
அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சாருவபூமம், சுப்பிரதீபம்
என்னும் திசையாணைகளுட்டிமாரம்.

வலிசேர்புய நெடுமால்கர மருவுங்கொடு மரநா
 ன்னெலியாலர வரசும்பர்க ளுடனுட்கிட வுவரார்
 கலியார்கடை யனல்கால்கினர் காலந்தனை பொப்பச்
 சலியாதட லுடனின்றடு சரமாரி பொழிந்தான். (ச௩)

கடுத்தானுருத் தெழுந்தாலெனக் காயுங்கத மிகவர்
 தடுத்தான்முத லகிலஞ்சடு மயிலம்புகள் பலவும்
 விடுத்தானவை முடுகாதயல் விலகும்படி விரைவிற்
 றடுத்தானொரு குகைகொண்டெயர்சலசத்தவி சுறைவோன். (ச௪)

சீறித்திசை முகனீடிய சிறையோதிம மதன்மே
 லேறிப்பல படைமந்திர மெடுத்தோதினன் விடுத்தா
 னூறித்தரு கருணைக்கட லுவணப்பு ளுகைத்தே
 னூறிச்சிலகனைகொண்டொருநொடியிற்றுக்கன்செய்தான். (ச௫)

கண்டந்தண னிவனாகமொர் கழிகைப்பொழு தளவிற்
 றுண்டஞ்செய்வ னென்றேழ்கடல் சுவறச்சுரர் பதற
 வண்டங்கள் வெடித்துட்கிட வசனிக்குல நானூர்
 தண்டொன்றது கொண்டங்கரி தடமாற்பி லெறிந்தான். (ச௬)

(ச௩) கொடிமரம்=வில் ; அரவரசு = ஆதிசேடனும் ; உம்பர்
 களுடன் = தேவர்களும் ; உட்கிட = நடுங்க ; கலி=
 சமுத்திரத்தில் ; ஆர்=பொருந்திய ; அனல்=ஊழித்
 தீயும் ; கால்=ஊழிக்காற்றும் ; கினர்=எழும் ; கடைக்
 காலந்தனை = உலக முடிவுகாலத்தை ; அடல் =
 வலிமை ; அடு=கொல்லுகின்ற.

(ச௪) கடு=விஷம் ; உருத்து=சீறி ; காயும்=எரிசிற (மூளு
 கிற) ; கதம்=கோபம் ; அடுத்தான்=அடைந்தான் ;
 அயில் = கூர்மை ; முடுகாது = தன்னிடம்வராது ;
 சலசம்=தாமரை.

(ச௫) ஒதினன்=மந்திரம்ஒதி ; ஊறித்தரும் = சுரந்தளிக்
 கும்;கருணைக்கடல்=அருளாழியாந்திருமால்; உவணப்
 புள்=கருடன் ; உகைத்து=ஏறி ; னூறித்துக்கன்செய்
 தான்=நொறுக்கிப்பொடிசெய்தான்.

(ச௬) அந்தணன்=பிராமன் ; ஆகம்=மார்பு ; உட்கிட=அழிய;
 அசனிக்குலம்=இடிக்கூட்டம்.

முதிரச்சின மெதிரச்சதன் முடுகுங்கதை கடுகிற்
பிதிர்பட்டுதிர் தரமைப்புயல் பிளிற்றுற்றிடு மொலிபோ
லதிரப்பொரு செருளிற்றின மட்டாட லரக்க
ருதிரப்பிண முடைநாறிடு மோர்தண்டுமு னுய்த்தான். (சஎ)

எண்ணாடெரி கதுவந்திர விரியுங்கடல் சுவறத்
தண்ணார்மதி தபனன்றிசை தடுமாறினர் திரிய
மண்ணாடழி வுற்றும்பரு மடியும்படி மறமுற்
றெண்ணதமர் பொருத்திட்டன ஈரைம்பது வருடம். (சஅ)

பொருதிப்படி மலைவுற்றிடு போதிற்றிரு மார்பன்
சுருதிக்கறை வன்சென்னி துணிக்கும்படி நெஞ்சிற்
கருதித்துணை விழியிற்கனல் காலக்கனல் காலும்
பரிதிப்படை விட்டானது பலியாதுறல் கண்டே. (சக)

குரமா முகத் துருமே வினிக் கொள்வான் பர
சிவன்றன், சரமானதங் கெடுத்தேவினன் தனியாடல்
விற் குனித்தே, திரமாமுக மொருநான்குள செழுநான்
மறை யவனும், வரனார்களை விடுத்தான்வளர் வட
வைக்கனன் மான. (ரு)

(சஎ) முதிரச்சினம்=கோபமதிகரிக்க; எதிர்முடுகும் = எதி
ரில்விட்ட; கதை=தண்டாயுதத்தை; கடுகில் = கடு
கைப்போல; பிதிர்பட்டு=துகளாய்; மைப்புயல் =
கரியமேகம்; பிளிற்றுற்றிடம்=கர்ச்சிக்கும்; பொருசெரு
வில்=தாக்கும்போரில்; தினம்=நான்தோறும்; அட்
டாடல் = கொலைசெய்யும்; உதிரப்பிணம்=இரத்த
வெள்ளத்திலிருக்கும் பிணத்தினது; முடை=மாயி
சம்; உய்த்தான்=செலுத்தினான்.

(சஅ) எரிகதுவ=தீப்பற்ற; தபனன்=சூரியன்; மறம்=வீரம்.

(சக) மலைவுற்று=மாறுபட்டு; பொருதிடும் போதில்=போர்
புரியுங் காலத்தில்; கணல்கால = அக்கினிப் பொறி
பறக்க; கணல்காலும் பருதிப்படை = அக்கினியைக்
கக்கும் சக்கராயுதம்.

(ரு) குரமா = குதிரை; பரசிவன்றன்சரம் = பாசுபதாஸ்
திரம்; ஆடல் = வலிமையுடைய; திரம் = ஸ்திரம்;
வன் = சென்; வளர்=ஏழுதின்ற; மான=ஒப்ப.

பெண்டான்முடிச் கொண்டானிடம் பெற்றாறுநுத
லிற்றிக், கண்டானுறு மெண்டோளிறை கண்டானகன்
மண்டா, னுண்டானொடு நுண்டாதித மொண்டாமரை
புறையோன், நண்டானுதி வண்டான்முதிர் சமரம்
பொரு தமரம். (ருக)

கடுவெஞ்சின மொடுதன்படை வீடுதின்றனர் கடி
தின், நடுவெங்கள மிசைதுஞ்சுவ ரரியம்புப னெனவே,
சடுவெங்கனல் சிகைகொண்டெழு சுடரின்றிரள் வடி
வாய், நடுதின்றனன் மதியம்பொதி நளிர்செஞ்சடை
முதல்வன். (ருஉ)

எடுக்குங்குடமாதத் தினிலிலகும்பிறை குறைபத்,
தொடுக்குந்திதி பன்னாங்கெனச் சொல்லுஞ்சுதூத்
தசியி, எடுக்கங்குலி எப்பேரொளி நண்ணுற்றபி என்
னோர், வீடுக்கும்படை நீரூயவை வெந்திட்டன மாதோ.

வேறு.

நின்மலை தனக்கு மூத்த நீலமா மலைக்கும் வேதப்;
பொன்மலை தனக்கு நாப்பட் புரைதவிர் பதும ராச;
மன்மலைதின்றதென்ன மாறுகொண்டவர்தம் மிற்றாஞ்,

(ருக) அகல்மண்தான் = அகன்ற உலகத்தை; நுண்தாது
உற = நுண்ணியமகரந்தங்களையுடைய; தண்டால் =
தண்டாயுதத்தாலும்; நுதி = கூர்மையுள்ள; வண்
டால் = அம்பினாலும்; தமரம் = ஓசை.

(ருஉ) கடு = கடுமைமிகுந்த; கடிது = அதிசீக்கிரத்தில்;
இன்று = இப்பொழுது; அடு = கொல்லுகின்ற; துஞ்
சுவர் = இறப்பர்; சிகைகொண்டெழு = கொழுந்து
விட்டெரியும்; பொதி = தரித்த; நளிர் = கங்
கை(ஆகுபெயர்).

(ருங்) குடமாதம் = சும்ப (மாசி) மாதம்; பிறைகுறையத்
தொடுக்கும் = தேய்பிறையிற் ரோடர்ச்சியாகும்; நண்
ணுற்றபின் = தோன்றியபின்; அன்னோர் = பிராம்ம
விஷ்ணுக்கள்.

சொன்மலை வழுதவண்ணர் தேதான்றிய கடரைக்
கண்டார். (௫௪)

பங்கயத் தயன்மால் விண்ணோர் பார்த்தகட் புலத்
துக் கெட்டா, தங்கவர் மனத்தி னாறு மளவிடற் கரிய
தாங்கிச், செங்கதிர்ப் பரிதி கோடி திரண்டொரு வடி-
வாய்க் கூடிப், பொங்கொளி விரித்தா லென்னப் பொ-
லிந்தபே ரொளியை நோக்கி. (௫௫)

அதிசய மடைந்து நீண்ட வழற்றீழும் பாடுகிற்றகு,
மிதனடி முடிகள் காண்பா னிருவரு மிசைந்துதம்மிற்,
கதிதரு மடிக டேடக் கடவனென் றேன மாகித்,
துதிபெறு முகுந்தன் கீழேழ் தொன்னிலங் கீண்டு
சென்றான். (௫௬)

கன்னமா மதங்கள் சிந்துங் கரிமுத லாக முன்
னோர், சொன்னவா ருயிர்க ளெல்லார் துணுக்கிடப்
பவளச் செங்கா, லன்னமாய்ச் சிறைக்கான் மேரு
வசைந்திடப் பறந்து வாச, வன்னவா ரிசத்தோன்
வானின் மணிமுடி தேடிப் போனான். (௫௭)

(௫௪) நின்மலை = உமாதேவி; நீலமாமலை = விஷ்ணு; வேதப்
பொன்மலை = பிரம்மதேவன்; நாப்பண் = நடுவில்;
புரைதலிர் = குற்றம்நீக்கின; மன் = பெருமை.

(௫௫) பொங்குளரி = மிகுந்த பிரகாசம்.

(௫௬) கதிதரும் = மோட்சமளிக்கும்; ஏனம் = பன்றி; முகுந்
தன் = விஷ்ணு; தொல் = பழமை; கீழேழ்நிலம் =
கீழேழுலகங்களையும்; கீண்டு = தோண்டி.

(௫௭) கன்னமா மதங்கள் = கன்னமுதலிய ஊடங்களினின்
ருமுரு மும்மதங்கள்; சிந்தும் = பொழியும்; கரி =
திக்கானைகள்; துணுக்கிட = திடுக்கிட; சிறைக்
கால் = சிறகின்காற்று; வாசம் = வாசனையும்; வன்
னம் = செத்திறமும் (பொருந்திய); வானிசம் = தா
மரை; மணி = அழகு.

மருவருந் துளவமாலு மலர்மிசை வதிகின்றேனு
மிருவரு மருந்த கால மிறந்துட லிளைத்ததன்றித்
திருவரு முழுவின் செய்ய சேவடி முடிசா னாமல்
வெருவரு மனத்த ராகி வெள்கினர் மீள்கின்றாரால்.()

கூடியங் கிருவர் தாமுங் கோலரி டொளியை
நோக்கி, யாடியி னடங்கும் வெற்பி னமர்ந்துய ரன்ப
ருள்ளத், தாடிருந் தருள்வோய் நின்னை யுணர்ந்தில
மெமது சென்னி, சூடியாம் வாழுகின்றான் றுணைப்
பதங் காட்டு கென்றார். (ருக)

மாசிமா தத்திற் றேன்று மதிக்கலை குறைந்து
தேடி, மாசில்பன் னான்காம் பக்கத் தரையிரு ளியாமர்
தன்னிற், தேசினால் விளங்குஞ் சோதிச் செஞ்சுடராகி
நின்ற, காசிலா நுதற்கட் பெம்மான் றனதுருக்காட்டி
நின்றான். (சு௦)

நீலகண் டமுமெண் டோளு நெற்றியிற் கண்ணு
நீறுங், காலனைக்காய்ந்த காலுங் கையின் மான் மழுவுங்
கண்டு, மாலவன் வாமந் தன்னின் மலரயன் வலப்பா
னின்று, சூலபா னியனை நோக்கித் துதிபல சொல்ல
லுற்றார். (சுக)

ஓதியா யணுவா யெண்ணி லுயிர்க்குயி ராகியென்
றும், பேதியாப் பரம தாகிப் பிறப்புட னிறப்பிலாமற்,
சோதியா யெழுதாக் கேள்விச் சுருதியின் முடிவா

(ருஅ) மரு=வாசனை; வரும்=வீசும்; வதிகின்றேன்=வசி
ப்பவன்; இறந்து = கடந்து; திருவரும் = அழகு
பொருந்திய; வெருவரும்=அச்சமுள்ள.

(ருக) கோலம்=வடிவம்; ஆடி=கண்ணாடி; வெற்பின்=மலை
யென்ன; அமர்ந்து=விளங்கி.

(சு௦) பக்கத்து=பக்கித்து; தேசினால்=கீர்த்தியினால்; காசி
லா=குற்றமற்ற.

(சுக) வாமம்=இடப்பக்கம்; வலப்பால்=வலப்பக்கம்.

யெங்குட், காதியா யநாதி யாகு மடிகனின் னடிகள்
போற்றி. (௬௨)

விடைக்கொடி யுயர்த்தாய் போற்றி விரிமலர்ச்
செழும்பொற் கொன்றைத், தொடைப்புயா சலனே
போற்றி துலங்கு பொற் றோட்டிற் றுவும், படைக்
கருங் கடைக்கட் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி பங்கா
போற்றி, சடைப்பரம் பரனே போற்றி சங்கரா போ
ற்றி போற்றி. (௬௩)

விரித்துல கனைத்து மாக்கி விக்குநாட்சராசரங்கள்
பரித்துள புவன மூன்றும் பாலநேத் திரத்தி யூட்டி
யெரித்துநீ ருக்கப் பூசி பென்பணிந் திலங்கு சூலந்
திரித்துநின் ருமிநின்பொற் சேவடி போற்றி போற்றி.

இலகொளிக் கதிரொன் ருகி யீர்ப்புனற் கும்பந்
தோறும், பலவுரு வாகித் தோன்றும் பான்மைபோ
லங்கங் காய்நின், றுலகுயிர்க் கனுப வங்க ளுட்டுவித்
தொழிந்த காலத், தலகிலாக் கருணை நல்கு மமலனே
போற்றி போற்றி. (௬௪)

(௬௨) ஓதியாய்=மலையாய்; எழுதா=எழுதப்படாத; கேள்
விச்சுருதி = வேதங்கள் (இருபெயரொட்டு); அடி
கள்=கடவுளே!.

(௬௩) உயர்த்தாய் = உயர்த்தினவனே; தொடை=மலை;
புயாசலம் = புஜமாகியமலை; படை = வேல்; பைந்
தொடி=உமாதேவி; (அன்மொழித்தொகை).

(௬௪) விரித்து=மாயையினின்று விரியச்செய்து; வீக்கும் =
அழிக்கும்; பரித்துள = சுமந்துகொண்டுள்ள; புவன
மூன்று = சுவர்க்கமத்தியபாதலம் என்னு மூன்றாம்;
பாலம் = நெற்றி; திரித்து=சுழற்றி.

(௬௫) கதிர்=சூரியன்; ஈர்ப்புனல் = தண்ணீர்; கும்பம்=
குடம்; அனுபவம்=சுகததக்கங்களை; ஒழிந்தகாலம் =
பிராந்த வ்னையொழிந்தபொழுது.

அருவமா யுருவ மாகி யகண்டமா யசல மாகி,
பொருபரம் பொருளாய் வண்ண மொப்புட னுயர்வு
மின்றி, நிருமல னாகி யெங்கு நிறைந்து நீங்காது நிற்
குங், கருதருளுனந்தக் கருணையங்கடலேபோற்றி.

காலனார் வீழத் தாக்குங் கனைகழற் காலா போ
ற்றி, மூலமாம் பொருளுக் கெல்லா முழுமுதற் பொ
ருளோ போற்றி, பாலநேத் திரனே போற்றி படர்நி
ரைப் பாலின்வேலை, யாலமுண் டிருண்ட கண்டத்
தண்ணலே போற்றி போற்றி. (௬௭)

பொடியெழப் புரமோர் மூன்றும் புன்னகை
கோட்டிச் சுட்டாய், கொடியின்மீ னெழுது வேளைக்
குளவிழி யழலிற் கொன்றாய், படிமுதற் ககன மீறாய்ப்
பரந்தியாம் பரிந்து தேடி, யடிமுடி காண்டற் கெட்டா
வத்தனே போற்றி போற்றி. (௬௮)

நீர்வடி வான செய்ய நெருப்புல வுலவை வானம்
பார்வடி வாகத் தோன்றப்படாத் திடமுன்ன மன்னுங்
கார்வடிவான கூந்தற் கவுரியு நீயு மொன்றாய்ப்
பேர்வடி வின்றி நின்ற பிஞ்ஞகா போற்றி யென்றே.

எய்ச்சிலை யுண்டென் றேதற் கேதுவா மிடை
யாண் மாரன், கைச்சிலைப் புருவ மைக்கட் கவுதமன்
பன்னி கொண்ட, மைச்சிலையுருவமாற்று மலர்ப்பதன்

(௬௬) அசலமாய் = அசைவற்றதாய்; நின்மலவண்ணம் = மல
ரகிதவடிவம்.

(௬௭) கனைகழல் = சப்திக்கின்றவீரகண்டை; படர்நிரை =
வீசுகின்றஅலை; பாலின்வேலை = பாற்கடல்.

(௬௮) கோட்டி = செய்து; கொடியின்மீனெழுதும் = மீனக்
கொடியையுடைய; வேள் = மன்மதன்; குளவிழி =
நெற்றிக்கண்; படி = பூமி; ககனம் = ஆகாயம்; பர
ந்து = வியாபித்து.

(௬௯) உலவு = சுஞ்சரிக்கிற; உலவை = காற்று; புார் = பிரு
நிவி; முன்னம் = முதலில்; பேர்வடிவு = நாமரூபம்.

வடத்தண்டார்ந்த, பச்சிலைப்பள்ளி யானுட் பரிவுடன்
பழிச்சி யேத்த. (எ௦)

மருவிரி கமலப் போதின் மன்னுநான் முகத்
தோன் வெற்பி, லருவிபோல் விழிநீர் சோர வாகநெக்
குருகி யன்பாற், றருவிரி மலர்கடுகித் தமனியச் சபை
யி லாமும், பொருவிரி கமலச் செம்பொற் பூவடி போ
ற்றி செய்தான். (எ௧)

வேறு.

நிலத்தாணைக் கடுவொழுக்கு மிடற்றாணை மழுத்
தாணை நீங்காச்செங்கை, வலத்தாணை மலைமகள்சே
ரிடத்தாணை வரிசிலைக்கை மதனைக்காய்ந்த, சலத்தாணை
யெண்புயாசலத்தாணைப்படைகுழத்தருக்கிவாழ்தென்,
புலத்தாணை யுதைத்தமலர்ப் பதத்தாணைப் போற்றி
செய்தார் புலவ ரெல்லாம். (எ௨)

கந்தரநேர் கந்தரத்தான் கருணைவிழிக் கடையரு
ளிக் களிப்பி னோடு, மந்தரவா னவர்புகழ்புள் ளரசு
கைக்குமச்சுதனையளிதேனுண்ணுங், கொந்தவிழ்நான்

(எ௦) எய்த்து=இளைத்து; இலை=இல்லை; பன்னி=பத்னி
(மனைவி); மை=கறுத்த; சிலை=கல்; வடத்தண்டு=
ஆலங்கிளை; பரிவுடன்=அன்புடன்; பழிச்சு=துதித்
து. (எய்த்து என்பது எதுகைகோக்கி எய்ச்சு என
வாயிற்று).

(எ௧) மருவிரி=வாசனைவீசும்; வெற்பில் அருவி=மலையி
னது அருவி; ஆகம்=உடலம்; தருவிரி=மரத்தில்
புஷ்பித்த; தமனியச்சபை=பொன்னம்பலம்; பொரு
விரி=ஒப்பில்லாத.

(எ௨) நிலம் = பூமிக்கு; தாணை = வஸ்திரமாகிய (சமுத்
திரத்து); செங்கை வலத்தாணை=செவந்த வலதுகரத்
திலுடையவனை; வரி=கட்டப்பட்ட; சிலை=வில்;
சுலத்தாணை = கோப முடையவனை; தென் புலத்
தாணை=இயமலை.

மலர்க்கமலத் தவிசிருக்கு நான்முகனைக் குறித்துநீயிர்,
சிந்தைதனில் விழைந்தவரங் கேண்மினது தருவ
லெனச் செப்பலுற்றான். (௭௩)

கரியெனநின் றுயிர்க்கருள்செய் கண்ணுதனீ
கனற்பிழம்பாய் நின்றகாலே, விரிசுடர்விட்டெழுமொளி
சேர் விளக்கில்விழும் விட்டிலென விழ்ந்து நீரு, யெரியு
மெம தத்திரங்க ளீங்கெமக்கு மீண்டுதவியாங்க ளென்
றும், புரியுமிரு தொழிலு நிலை பெறவுனருள் புரிதியெ
னப் போற்றி நின்றார். (௭௪)

அன்றமரி விருவீரு முடியாமற் சோதிவடி வாயா
மும்மு, னின்றவிராச் சிவநிசியா மனசிவநா டனில்
விதித்த நியமத்தோடு, மன்றன்மலர் கொடுபூசை புரிந்
திடீனீர் நினைந்ததெலாம் வழங்கல் செய்வா, மென்ற
யன்மா விருவருக்கு மனமகிழ வரமளித்திட் டியம்பும்
பின்னும். (௭௫)

ஆதியிலம் பிகைநோற்ற விரதமிதன் பெருமை
யெவ ரளக்க வல்லார், சாதிமுறை நெறிதவறுஞ் சண்
டாளர் நோற்றிடினுந் தக்கோராகி, மோதி வருங் கடல்
புடைசூ முலகில் விரும் பியபோக முற்றிப்பின்னர்ப்,

(௭௩) கந்தர நேர்=கருமேகத்தையொத்த; கந்தரத்தான்=
கண்டத்தையுடைய பரமேசுவரன்; விழிக்கடை=
கடைக்கண்ணால்; அந்தரம்=ஆகாயம்; புள்ளரசு=கரு
டன்; உகைக்கும் = நடத்தும்; அளி=வண்டு.

(௭௪) கரியென = சாட்சிபூதமாக; விரிசுடர் = விரிந்தகதிர்;
இருதொழில் = படைத்தலும் காத்தலும்.

(௭௫) முடியாமல் = இறக்காமல்; அன = (அன்ன) அப்படிப்
பட்ட; மன்றல் = வாசனையுள்ள.

பூதிதரும் பெரும்பாவக் கடல்கடந்து முத்தநெறி பொருந்து வாரால். (எசு)

ஆவிந்த மறையவர்கட் களித்தாலும் புரவிமக மாற்றினாலு, மேவிந்தச் சிவநிசிபோற் பலன்றாரா வெனவியந்து வின்னினைஞெங்கு, மாகிந்த நடைபயின்று வந்தனைய கரியுரித்த வரதன் வாமக், கோவிந்த னரவிந்தன் கோவிந்தன் முகநோக்கிக் கூறிப்போனான் (எஎ)

உலங்குலவும் புபமுருந்த னிவ்விரத நோற்றுவியிர். காத் தூடற்று போரிற், சலங்குலவு மரக்கர்குலச் சலதி வட வையிற்சுவற்றுந் தானைப் பெற்றுப், பொலங்குலவு

(எசு) அளக்க = அளவிட்டறிய; புடைகுழ் = பக்கத்திற் குழ்த்; மோதிவருங்கடல் = அலைகளால் கரையை மோதுங்கடல்; போகமுற்றி = அனுபவித்து முடித்து; பூதி = பிறப்பு.

(எஎ) ஆவிந்தம் = பசுக்கூட்டம்; புரவிமகம் = அசுவமேத யாகம்; ஆற்றினாலும் = செய்தாலும்; மாகிந்தம் = பெரிதாகியவிந்தகிரி; மேவிந்த = மேவும்இந்த; வரதன் = வரமருள்வோன் (பரமேசுவரன்); வாமம் = அழகு; கோவிந்தன் = பசுக்களாகிய ஆன்மாக்களுக்குத்தலைவன் (பசுபதி), அல்லது இடபத்திற்குத்தலைவன்; கோவிந்தன் = விஷ்ணு; அரவிந்தன் = பிரம்மா.

(எஅ) உலம் = திரண்ட (உருண்டையான) கல்; குலவு = ஒத்த; உடற்று = வருத்துகின்ற; சலங்குலவு = கோபமுடைய; சலதி = சமுத்திரத்தை; வடவையில் = வடவாக்கினிபோல; சுவற்றும் = வற்றச்செய்யும்; தானை = ஆயதம்; பொலங்குலவு = பொன்னிறம் பொருத்திய; பொன் = அழகிய; பூதின் = இனிய பூவாகிய; இலம் = (இல்லம்) வீட்டில்; குலவும் = வசிக் கும்; மயிலை = இலக்குமியை.

மிதழ்விரிந்து தேன்றுளித்து வழிந்திடும் புபப்
பொற்பூவி, நிலங்குலவு மயிலைமணர் திமையவர்கண்
முதலெவர்க்கு மிறைவனானான். (௭௮)

நல்லுணர்வுற் றுயர்கமல நான்முகனோற் றுலகமு
நால் வகையிற் றோற்றும், பல்லுயிரு நினைத்தமனப்
படிபடைத்துத் தனதுகரப் படை யும் பெற்றுச்,
சொல்லுமறை முழுதுணர்ந்து தூவியனப் புள்ளார்ந்து
சுணங்கு பூத்த, வல்லுறழ்மைக் கருங்கண்முலை வாணி
தனை மணந்துபெரு வாழ்வு பெற்றான். (௭௯)

சீதரனுந் திசைமுகனு நோற்றதற்பி னிவ்விரதஞ்
சிறந்த தெங்கு, மோதவரு மாகமதிச் சிவநிசியுற் பவ
மீதென் றுணர்வீ ரென்றே, மாதவத்துச் சவுனகனே
முதலானை மிசவனத்தோர் மகிழ்ந்து கேட்பச், சூத
முனி வரநிகழ்ந்த சரித்திரத்தை விரித்தெடுத்திச்
சொன்னான்மன்னோ. (௮௦)

(௭௯) நல்லுணர்வுற்று = மேலாகிய ஞானத்தையடைந்து;
கரம் = கிரணத்தையுடைய; படை = ஆயுதத்தை; தூவி
= இறகையுடைய; வல் = சூதாடுகருவியை; உறழ் =
ஒத்த; மை = இருள்போலும்; கருங்கண்முலை = கரு
மைநிறம்பொருந்திய நுனியினையுடையதனம்.

(௮௦) மாகமதி = மாசிமாதம்; சிவநிசி = சிவராத்திரி.

வ ச ன ம்.

நைமிசாரணியச் சிறப்பு.



வெண்டாமரையாளோடு செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மதேவனிடத்து முன்னோர் காலத்தில் முனிபுங்கவர்கள் சென்று பலவாறு துதித்து வணங்கி உலகைப் படைத்த உத்தமனே! நார்திசை பரவும் நான்முகக்கடவுளே! யாங்கள் இடையூறிலாது இனிதாக இறைவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தற்காகப் புவி கரடி முதலிய மிருகங்களின் உபத்திரவ மில்லாததாய், நல்லரசாட்சியை யடுத்ததாய், குளிர்வெய்யில் முதலிய வற்றின் சம்பந்தம் தேகஸ்திதிக்கு இணக்கமாக வுடையதாய், உணவாறிகள் பிரயாசையின்றிக் கிடைப்பதாயுள்ள ஓர் வனத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதுதேட்டு மனமகிழ்ந்த பிரம்மதேவன் கூர்மைபொருந்திய துணியினையுடைய ஓர் தருப்பைப்புல்லையெடுத்து வளைத்துச் சங்கராசாரமாகச்செய்து பூமியிலுருட்டி இதுபோய்த் தங்குமிடமே நீவிர்சென்று தவம் புரிதற்குரிய இடமாமெனக் கூறியருளினார். அவ்விருடிகள் அந்த நேமிசென்ற வழியே சென்று அது தங்கிய வனத்திலிருந்து தவஞ்செய்வாராயினர். அவ்வனம் நேமிசென்று தங்கிய காரணத்தினால் நைமிசாரணியமெனப் பெயர் பெற்றது.

வைகுண்டத்தையும் விவலோகத்தையும் ஒத்ததெனத் தேவர்கள் புகழும் சிறப்புவாய்ந்த அவ்வனம்; சாஸ்வதி வசித்த லானும் (கல்வி பயில்வதானும்) எஞ்ஞான்றும் வேதாத்தியயனஞ்செய்யப் படுவதானும் பிரம்மதேவனையும், கொன்றைமரமிருத்தலானும் அதன்மீது பசுங்கொடி படர்ந்திருத்தலானும் யாகாக்கினியிருத்தலானும் சாப்பமிருத்தலானும் எப்பொருட்குமிறைவனாகிய பரமேசுவரனையும் நிகர்த்து விளங்கும். அவ்வனத்துள்ள விருட்சங்கள்: இங்குள்ள முனிவர்கட்கு இலை மலர்காய் கனி முதலியவற்றை மிகுதியாகக் கொடுத்தோம், இவ்

வாதே அங்குள்ள விண்ணவர்கட்கும் அளிப்போமென்றெண்ணி இலை முதலியவற்றைக் கரத்திலேந்தி விண்ணில் நீட்டியிருத்தல் போல ஆகாயத்தை யளாவிய கிளைகளையுடைத்தாயிருந்தன.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த அந்த நைமிசவனத்தில் சடைமுடி, கமண்டலம், உருத்திராக்கமாலே, மயிற்பீலிக்குட, காவியஸ்திரமுதலியவற்றையுடையவர்களாய் வசிக்கும் அந்த இருடிகளிற் சிலர் இடைவிடாது அருந்தவ மியற்றுவவராயும் சிலர் ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தட்சணாக்கிளி என்னு முத்தீவளர்ப்பவராயும், சிலர் வாசனைபொருந்திய மலர்களாற் பரமேசுவரனை அர்ச்சிப்பவராயும் விளங்குவாராயினர்.

புராண வரலாறு.

இங்ஙன மிருக்கையில் ஒருநாள் வியாசமுனிவரது மாணாக்கர்களிற் சிறந்த சூதாமுனிவர் நைமிசாரணியத்தில் வசிக்கும் இருடிகளைக் காணும்பொருட்டு அங்குவந்தனர். வந்த பொழுது அவ்விருடிகள் அவரை எதிர்சென்றுவந்தனேபுரிந்து உபசரித்தழைத்துப்போய் ஆசனத்திருத்தி அர்க்கியமளித்துப் பூசனைபுரிந்து உணவருத்திப்போற்றி எதிரின்றுசுவாமிகாள்! அனுஷ்டிப்பதற் கெளிதாயும் வினையையொழித்து ஒப்பில்லாத மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை நல்குவதாயுமுள்ள பரமேசுவரனுக்குரித்தாய் விரதமொன்றை எமக்குத்தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தனர். சூதாமுனிவர் அதனைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவ்விருடிகளேநோக்கி மாதவத்தீர்! முன்செய் தவப்பயனா விங்ஙனங் கேட்டீர்கள் போலும். நீவிர் கேட்டவாதே வேதாகமங்கள் துணிந்துரைக்கும் மேன்மை பொருந்திய விரதமொன்றுளது. அஃதி யாதெனின், வேதங்களிற் சாமமும், யாகங்களில் அஸ்வமேதமும், மலைகளில் மகமேருவும், நதிகளிற் கங்கையும், பூதங்களில் ஆகாயமும், விண்ணவர்களில் இந்திரனும் முதன்மை பெற்றிருத்தல்போல, சிவபெருமானுக்குரிய விரதங்களில் முதன்மைபெற்று விளங்குவது சிவராத் திரி விரதமாகும். பரமேசு

வரன் நந்தியம்பெருமானுக்கு முன்னர் உபதேசித்த அந்தச் சிவராத்திரி விரத மகிமை பிரம்மதேவனாலும் ஆயிரம்நாவுடைய ஆதிசேடனாலும் சொல்லுதற்கரிதாகும். எனின் அவ் விரத மகிமையை முற்றுமுணர்ந்து என்னொரு நாவாற்சொல்ல முடியாது ஆகவின் என்னாற் கூடியவரையிற் கூறுவேன், ஒரு முகப்பட்ட மனத்துடன் கேட்பீர்களாகவேன்று சொல்வாராயினர்.

சிவராத்திரி விரத மகிமை.

பிரம்மதேவன் படைத்தற்றொழிற்பெற்றதும், திருமால் காத்தற்றொழிற் பெற்றதும், குபேரன் அளகாபுரிக் கிறைவனானதும், இந்திரன் பொன்னுலகத்திற் கிறைவனானதும், சூரியன் சந்திரன் அக்கினி இம் மூவரும் தலைமை பெற்றதும் இச் சிவராத்திரி விரதத்தை அனுஷ்டித்ததாலேயாம். பற்பல பூதானம் சுவர்ணதானம் கோடி கோதானம் செய்தலும் புராணங்களிலுரைத்த மற்றைப் பலவிரதங்களை நெடுங்காலம் நோற்றலும், தூறு அசுவமேதயாக மியற்றலும், பலமுறை கங்காஸ்நானஞ் செய்தலும், மேன்மைபெற்ற ஒரு சிவராத்திரி விரத மனுஷ்டிப்பதற்கு மேன்மையுடையனவாகா. பிரம்ம சுஷுத்திரிய வைசிய சூத்திரரோயன்றி இழிகுலத் துதித்துக் கொடுத்தொழில் புரிவோரும் விதிப்படி இச்சிவராத்திரி விரதத்தை நோற்பாராயின் அவர் தாம் விரும்பிய போகங்களை யனுபவித்து இந்திரன் முதலியோர் போற்றக் கண்ணுதற் கடவுளது திருவடியையடைந்து விளங்குவர். பசுவையும், அந்தணரையும், சிசுவையும், கன்னிகையையும் கொன்ற தீவினையினைத்தும் சூரியன்முன் இருன்போல இவ்விரதம் நோற்றி டிற்றொழையும். இச்சிவராத்திரி விரதத்திற் கிணையாக மற்றொரு விரதத்தினையுரைப்பது; செத்துப் பிறக்குந்தேவர்களை அனாதிமுத்த பரம்பொருளாகிய பரமேசுவரனுக் கினையென்று அறிவிலாருரைப்பது போலாம்.

சிவராத்திரி வரலாறு.

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த சிவராத்திரியின் வரலாறு எப்படியெனில்; உலகங்களும் பிரமனும் அழிந்து பிரளயத்தில் உயிர்கள் மடிந்திடும் கற்பமுடிவினிரவிலே நான்கு யாமத்தும் உமாதேவியார்: பொன்னிறம் பொருந்திய கொன்றை மாலையத்தரித்த பரமேசுவரரை ஆகம விதிப்படி அர்ச்சனைபுரிந்து அவ்வுகாந்தத் திருட்பொழுதகன்றபின் அப்பரமேசுவரரது திருவடிகளிற் பணிந்து, சுவாமின்! நும்மைத் தமியேன் பூசித்த இரவை, வானவரும் உலகுளோரும் நுமக்குரிய இரவெனக் கொண்டாடவும், அவ்விரவில் யாவராயினும் சூரியன் மேற்றிசையில் அஸ்தமித்ததுமுதல் கீழ்த்திசையில் உதிக்கும்வரைக்கும் நும்மைப் பூசித்தால் அவருக்கு இந்திராதி போகங்களையும் முடிவில் மோட்சசாம் பிராச்சியத்தையும் அளிக்கவேண்டுமெனவும் பிரார்த்திக்க, பரமேசுவரர் அங்ஙனமே அளிப்போமாகவென்று அனுக்கிரகித்தனர். * அவ்விரவு சிவராத்திரியென வழங்கி யாவராலுங்கொண்டாடப் பெற்றதாயிற்று.

அன்றியும் இச்சிவராத்திரி மேன்மை பெற்றதற்கு இன்னுமோர் காரணமுளது. அஃதியாதேனின்; பின்னுமோர் கற்பலிபுதியில் பிரளயப் புனல் வானின் முகட்டளவெழுந்தது. அதனால் பிரமன்முதலிய தேவரும் உலகமும் உயிரும் அழிந்தன. அற்றைநாள் ஆதியந்தமற்றப் பரமேசுவரர் யாவ

* பகற்பொழுது சிவ பெருமானுக்கும் இராப்பொழுது உமாதேவியாருக்கும் உரியனவாமென்பது நியமமாகலான், அன்றிரவு பெருமானுக்குரியதாயிற்று. உலகினர் அன்பின் மிகுதியால்; ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை யானாகவும் அழைப்பது போலவும், தமக்குரிய இடமுதலிய வற்றைத் தமது ஆப்தர் பெயரால் வழங்குவிப்பது போலவும், உமாதேவியார் தமக்குரிய இரவை பெருமான் பெயரால் வழங்குவித்தனர். இங்ஙனம் உமாதேவியார் பூசித்த இரவானது மாசிராதம் கிருஷ்ணபட்சத்துச் சதுர்த்தசி கூடியதாம்.

ரும் உய்யும்பொருட்டு யோகமுற்றிருந்தனர், பின்னர்த் திருமாலானவர் பிரளயத்தழிந்த சராசரங்களை மீளவும் படைப்பதற்கெண்ணி வராகவருத்தரித்துப் பிரளயப் புனலுள் மூழ்கி அந்தப் புனலெழுந்ததால் அமுந்திய பூமியைத் தமது மருப்பினுலெடுத்துயர்த்தி யிருத்தி அப்பிரளயத்தாற் சரிந்த திசைக்கிரிகளெட்டையும் அந்தந்தத் திக்குகளில் அசையாது நாட்டி மேருமலையை நிலைபெற நிறுத்தித் தமது உந்தியம்போதினால் நான்முகக் கடவுளைத் தோற்றுவித்து உலகத்துயிர்களைப் பண்டுபோற் படைத்திடும்படி அப்பிரமதேவனுக்குக் கட்டளையிட்டுத் திருப்பாற்கடலிற்சென்று அரவணையி லறிதுயிற் புரிந்தனர். அங்ஙனமே பிரம்மதேவன், தேவர், கந்தருவர், கிம்பருடர், அரக்கர், இயக்கர், அசுரர், விஞ்சையர், கருடர், பைசாசர், சித்தர், மனுடர், உரகர், சூரியன், சந்திரன் முதலியோரை முதலிற்படைத்து மற்றைச் சீவராசிகளை நால்வகை யோனியினிடத் துதிப்பித்து விண்ணவர் முதலியோர் சேவிப்பப் பொற்சிம்மாசனத்து வீற்றிருந்தனன்.

பின்னர்ப் பிரம்மதேவன் மேற்கூறிய விண்ணவர்முதலினோர் திரண் டிருமருங்கு சூழப் புறப்பட்டுத் தாம் படைத்த உலகங்க ளனைத்தினும்போய் உயிர் வாக்கங்களைப் பார்த்து நாம் நினைத்தபடி இவ்வளவு உயிர்த்தொகைகளையும் உண்டாக்கினோ மாகையால் நம்மைப்பார்க்கிலும் முதல்வ ரொருவரு மில்லையெனப் பெருஞ் செருக்குற்று, உடல் புளகித்துத் திருப்பாற்கடலின் மருங்கடைந்து, ஆங்குத்திருமால் ஆதிசேடன்மீது சயனித்து யோகநித்திரை புரிவதைக்கண்டு, உளம் பொருமல் ஆகாயத்தினின்றிறங்கி நெருங்கி, அறிதுயிற் புரிவோய்! நீயார் எழுந்திரென்று கூறினன். அப்போது திருமாலானவர் நித்திரையினின்று நீங்கி, பகைகொண்டிங்குவந்த நீயாரென்றுகேட்க, பிரம்மதேவன் நான் உலகுயிர்களைப்படைத்த முதற்பொருள் என்றுரைத்தனன். அதனைக்கேட்ட திருமால் கடலையும் அது சூழ்ந்த பூமியையும் திசைமலை முதலியவற்றையும் மற்றைப் பல வுலகங்களையும் பலவுயிர்களையும் பிரமனென்று சொல்லுமுன்னையும் படைத்தபரதத்துவன் யான்

என்றனர். பிரம்மதேவன் அதனைக்கேட்டுச்சினந்து திருமால்
 நோக்கி அறிவற்றவனே! மறைநான்கும் என்நாலிலுள்ளன
 என்பதையும் மேற்சொல்லிய பூமிமுதலிய யாவற்றையும் நான்
 நினைத்தபடி படைத்துள்ளேனென்பதையும் நீ யுணராது
 இங்ஙனங் கூறுகின்றனபோலும் என்றனன். இவ்வாறு நான்
 பரதத்துவன் நான் பரதத்துவனென்று இருவரும் வாதிட
 அதனால் அவ்விருவரும் சினம் அதிகரித்தவர்களாய்ப் போர்
 புரியத் தொடங்கினர்.

அப்பொழுது திருமாலானவர் அஷ்டதிசை யானை
 ளும் அரவரகம் தேவர்களும் மற்றையரும் ஊழிக்காலமோ
 வென்று நடுங்கும்படி வில்லைவளைத்துச் சரமாரிபொழிந்தனர்.
 பிரம்மதேவன் அந்த அம்புகள்யாவும் தன்னையணுகாதபடி ஒரு
 தருப்பையைக்கொண்டு தடுத்துச் சீறி அன்னவாகனத்தேறிப்
 பல பாணங்களையெடுத்து மந்திரமோதி விடுத்தனன். திரு
 மால் கருடவாகனத்தேறி சிலகணைகொண்டு பிரம்மதேவன்
 விட்டபாணங்களை ஒருநொடியில் துகள் செய்தனர். அதனைக்
 கண்ட பிரமன் இவனுடலை ஒரு கழிகையிற் றுண்டஞ்செய்வே
 நென்று ஆர்ப்பரித்து அநேக வீரர்களாலுந் தாங்குசற்கரிய
 ஒருதண்டை யெடுத்துத் திருமாலின் மார்பி லெறிந்தனன்.
 திருமால் அரக்கருதிரப் பிணமுடைநாறும் ஒரு தண்டை
 யெடுத்து, சினமுதிரத் தனையணுகுங் கதையைக் கடுகுபோல்
 நொறுக்கி யுதிர்த்தனர். இங்ஙனம் அவ்விருவரும் தோல்வி
 வெற்றியில்லாது தேவலோகத் தீப்பற்றவும் கடல்நீர் சுவறவும்
 சந்திர சூரியர் திசைதடுமாறித் திரியவும் மண்ணுலகத் தோ
 ரும் விண்ணுலகத்தோரும் அழிவுறவும் நூறுவருட காலம்
 போர்புரிந்தனர்.

இவ்வாறு யுத்தஞ் செய்யும்போது திருமால் பிரமனது
 சென்னியைத் துணிக்கும்படி தமது சக்கரா யுதத்தைவிட
 அதனாற் பிரமன் மடியாததுகண்டு, தான் முன்வருந் தித்தவங்
 கிடந்து பெற்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்தேவினர். அவ்
 வஸ்திரத்தை வேறுவகையிற் றடுக்க வியலாத பிரம்மதேவன்
 வில்லைவளைத்து அங்ஙனமே தாம்பெற்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை

எடுத்தேவினன். அந்த அஸ்திரங்களிரண்டும் ஒன்றோடொன்று தாக்கி ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஜீவராசிகள் நடுங்கவும் இடிக்கூட்டம் நாணவும் சிலகாலம் போர்புரிந்தன.

இப்படிப் பிரமனும் திருமாலும் மடியும்படி போர்புரிவதை, கங்கையைச் சிரத்திலும் உமாதேவியாரை இடத்திலும் மிருத்தியு பரமேசுவரர்கண்டு உமாதேவியாருக்கு முன்னாலுக் கிரகித்தவாறு தமக்குரிய (மாசிமாதத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய) இரவின் அர்த்தயாமத்திலே அவர்கள் மடியாதபடி கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிப் பிழம்பாய் நடுவிற்றோன்றினர். திருமால் பிரமனென்னு மிருவராலும் விடப்பட்டு ஆகாயத்திற் சிலகாலமாகப் போர் புரிந்திருந்த அஸ்திரங்கள் அந்த அனற் பிழம்பிற் கலந்தன. திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் நடுவிற்பரமேசுவர ரிங்ஙன மனற்பிழம்பாய்த் தோன்றியது முறையே நீலமலைக்கும் பொன்மலைக்கும் நடுவில் மிக்க உயர்ந்த பதுமராகமலை தோன்றியதுபோலிருந்தது. கண்ணுக்கு மனத்தினுக்குமெட்டாது கோடிகுரியர்கள் ஒருவடிவமாய்த்தோன்றியதுபோ லுண்டாகிய ஆதியந்தமற்ற அந்தச்சோதி சொருபத்தைப் பிரமனும் திருமாலுங்கண்டு அதிசயமடைந்து அச்சொருபத்தின் அடியை யொருவரும் முடியை யொருவரும் போய்ப்பார்த்து ஈண்டு முந்திவருபவரே நம்மிற் பரதத்துவ ராவரென்று தீர்மானித்தனர். அப்படியே அடியைக்கண்டு வருவதாய்த் திருமால் வராகத்தின் வடிவாகிக் கீழேமூலகங்கையுந் தோண்டிச்சென்றனர். பிரமன் அன்னப்புள் வடிவாகிப்பறந்து ஆகாயத்தினிடத்து மணிமுடியைத் தேடிச்சென்றான். அவ்விருவரும் அனந்தகாலத்தேடிச் சென்றும் அவ்வழவின் அடியையும் முடியையுங்காணாது உடவினைத்து அச்சமும் வெட்கமுமுற்ற மனத்தராய்த் திரும்பிவந்து சேர்ந்தனர்.

பின்னர், பரமேசுவரர் இங்ஙனம் அனற் பிழம்பாய்த் தோன்றின ரென்பதைப் பிரமனுந் திருமாலுமுணர்ந்து அவ்விருவரும் அந்த ஒளிப்பிழம்பைநோக்கி, கண்ணாடியிலடங்கும் மலைபோல அவரவருள்ளத்திருந்து பேரருள் பாலிக்குங் கருணைக்கடலே தேவரீரது செயலறியாது யாங்கள் இங்ஙனம்

வீணே மலைந்தனம். தமிழேஞ் சென்னிருடிவாழ்க் கிருபை புரிந்து தேவரீரது இணையார் திருவடியைக் காட்டியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அடியார்க்கெளியாராம் பரமேசுவரர் அவர்களது வேண்டுகோளுக் கிரங்கி மேற்கூறிய வாறு தமக்குரித்தாகிய மாசிமாதமும் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசியும் கூடியவரவில் அச்சுடரொளி யுருவைநீக்கி நீலகண்டமு மெண்டோளும் நெற்றியிற் கண்ணுமார்ந்த குலபாணியராய்த் தன்றோர் சுய வுருக்காட்டி நின்றார். அப்பொழுது திருமா லிடப்பக்கத்திலும் பிரமன் வலப்பக்கத்திலும் நின்று பரமேசுவரனை நோக்கி “மலையினோ டணுவுமாகி மன்னுமோர் பொருளே போற்றி, பலவுயிர்க்குயிராயார்ந்த பைந்தொடி பாகாபோற்றி பலவிடைக் கொடியுயர்த்திப் பரந்தநற் பரனேபோற்றி சலமுடைச் சடையோய் போற்றிச் சங்கரா போற்றி போற்றி சரவசரங்களைத் தான்படைத்தளித்து விரவுமுடிவில் விளங்குமவைகளை நெற்றிக்கண்ணினிகழ்த்தியூட்டிப் பற்பமாக்கிப் பரிவுடன் றரித்து என்பினையணிந்தே யிருஞ்சூலந்தனைச் சுழற்றி யாடுந் துயோய் போற்றி,, என்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி நின்றனர். பரமேசுவரன் திருமாலையும் பிரமனையும் நோக்கி நீவிர் கிந்தையில் விழைந்தது யாதோ அதனைக் கேண்மின் என்றுகூற; அவ்விருவரும் கண்ணுதற்பரம! தேவரீர் அனற்பிழம்பாய் நீன்ற காலே அத்தீயில் மறைந்த எமது அஸ்திரங்களை மீட்டும்! அருளல்வேண்டும்; அன்றியும் யாங்கள் புரியுந் தொழில் நிலைபெறுமாறும் அதுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

பரமேசுவரர் அவ்விருவரையும் நோக்கி நீவிர் மடியாத படியாம் அனற்பிழம்பாய்த் தோன்றிய நாளும், பின்னர் நாமக் குத் தரிசனந் தந்தநாளும் முன்னர் உமை விரதமிழைத்து எம்மைப்பூசித்த காரணத்தாற் கிரேஷ்டமெய்திய (எமக்குரிய) இரவின் விரத நாட்களாகும். அவ்விரத மகிமையை எவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. அவ்விரதத்தினைச் சாதிமுறை நெறிதவறுஞ் சண்டாளர் நோற்றிடினும் அவர் தக்கோராகி உலகில்வரும்பிய போகமார்ந்து முத்திநெறி சேர்வரென்பது

திண்ணைமாம். கோதானம் அசுவமேதயாகமுதலியன அளவில் லாதனவாகச்செய்தாலும் அவை இச்சிவராத் திரி விரதம்போற் பலன் தாராவாம். ஆகையால் நீங்களிருவரும் அவ்விரதமியற்றி அன்றிரவில் எம்மைத் திரிகரணசுத்தியாகப் பூசிப்பீரானால் அது நீங்கள் விரும்பிய வற்றையெல்லாம் தருமெனத் திரு வரய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

அதனைக்கேட்ட இருவரும் பெருமானது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு அச்சிவரத்திரிவிரதம்நோற்றுப்போரிவிழந்த தத்தம் அஸ்திரங்களையும் தமது தொழில்களையும் பெற்று இமையவரிற் றலைமையெய்திப் பெருவாழ்வுற்றனர். சொல்லு தற் கருமையாம் சிவரத்திரி யுற்பவம் ஈதாருமென்று சூதமா முனிவர் ஸையிசாரணிய வாசிகளுக்குக் கூறினர்.

உற்பவச் சருக்கம் முற்றிற்று.

சிவராத்திரி
மாண்மியச்சநூக்கம்.

சொன்ன சூதனை நோக்கியவ் வனத்துறை துற
வர்கண் மறைகூறு, மன்ன மாவிர தத்தினை நோற்றிடு
மடைவுமன் றரன்னுளிற், பன்னு மாமல ரிட்டருச் சனை
புரி பரிசுநீ பரிவோடின், நின்ன லாறென விரித்தெமக்
குரைத்தியென் றிரப்பவங் கிசைக்கின்றான். (க)

மாக மாமதிச் சிவநிசி யுற்பவம் வகுத்துரைத்
தனமிப்பா, லாக வத்துட னைந்துள தரனிரா வவற்

(க) அன்ன=அப்படிப்பட்ட; கோற்றிடும்=அனுஷ்டிக்கும்;
அடைவும்=மூறைமையும்; பரிசும்=விதமும்.

(உ) மாகமமதி = சிறந்த மாகமாதம்; சிவநிசி = சிவராத்
 திரி; யோகராத் திரி = யோக சிவராத் திரி யென்பது;
 வகமாக = வேறு திதி கலவாமல்; நிசிக்கடை = இரவின்
 முடிவு; உவா = அமாவாசை; இசைத்திழல் = பொருத்தி
 யிருந்தால்.

றை நீருணர்விரால், யோக ராத்திரி சோமவா ரத்தி
னன் றுதயகா லையிலேதொட், டேக மாகவந் நிகித்
கடை யளவுவா விசைந்நிடி லிதுவாமே. (உ)

திங்க ளின்கலை குறைசுதூர்த் தசிமதிக் கிழமையி
ற் நிகழல்லிற், மங்கு சாமநான் களவுதொட் டிருந்திடி
ற் சயிலமீன் மருண்மாணைப், பங்கில் வைத்திடும் பரம
ணைப் பூசனை பண்ணுக பரிவோடு, மிங்கு ரைத்தவா
கமங்கண்மற் நிதனையும் யோகராத் திரியென்றே. (ங)

ஈறு வந்தசா மத்தரை நாழிகை யிருளுவா கிருந்
தாலுந், தேறு கின்றவச் சதூர்த்தசி யப்படிச் சேரினு
ங் கொளல்வேண்டு, மூறு தீர்தவத் துறவீர்காள் விதி
முறை யுணாக்குமிங் கிவை நோற்கிற், கூறு மற்றுள
சிவநிசி விரதமுக் கோடிநோற் றிடலொக்கும். (ச)

பருவ மாறுள வருடமோ ரொன்றுறு பன்னி
ருமதிதோறு, முருவ மாமதி நிறைந்தது குறைந்திடு
மோரிரு பக்கத்து, மருவு மாசதூர்த் தசியறு நான்
கினு நோற்பது வழக்காகுந், திருவ மர்ந்தமா தவ
ரிதை நித்திய சிவநிசி யெனச்சொல்வார். (ரு)

(உ) திங்களின் கலைகுறை சதூர்த்தசி = தேய்பிறைச் சதூர்த்
தசி; மதிக்கிழமை = திங்கட்கிழமை; அல்லில் = இர
வில்; சயிலம் = இமாசல வரசன்; ஈன்றருள் = பெற்ற;
மாணை = மான்போன்றபார்வைபுடைய உமாதேவியை.

(ச) ஊறுதீர் = கெடுதியற்ற; விதிமுறை = விதிக்கப்பட்ட
கிரமப்படி.

(ரு) பருவம் ஆறு = கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இள
வேனில், முதுவேனில் என்னும் ஆறுமாம்; ஓரொன்
றுறு = ஒவ்வொன்றாகச்சேர்ந்த; பன்னிருமதி = பனி
ரண்மொதங்கள்; மதிநிறைந்தது = வளர்பிறை; குறை
ந்திடும் = தேய்பிறை; திருவமர்ந்த = மகிமைதங்கிய.

அதிக மாகமா தத்தினிற் குளிற்கதி ரம்புலி
குறைபக்கத், திதிபன் னுன்குமீன் றிங்கண்முற் றிரி
தியை சித்தினா மதிதேயு, மதியி னட்டமி யிடபமா
தத்துமுன் மருவுமட் டமிமாசில், பதிக யாழ்மதி மதி
வளர் சதுர்த்தியாம் பகர்ந்தகற் கடகத்தில், (சு)

விரியும் வெண்ணிலாக் கலைகுறை பஞ்சமி விளங்
குமா வணிதன்னிற், பரியுஞ் சக்கில பக்கவட் டமி
புரட் டாகுமுற் பதின்மூன்றா, மரியவைப்பசிக் கம்புலி
வளர்திதி யாறிரண் டறைதேனிற், நெரியு முற்படு
சத்தமி பிற்படு திதியிலட் டமிதானும். (எ)

ஒப்பின் மார்கழி யுபயபக் கத்தினி லுறுதிதி பதி
னாங்குஞ், செப்பு மான்மதி வளர்மதி தனி லுறு திரி
தியை யிவைகுலக், கப்பு வேற்கரக் கண்ணுத லருச்
சனைக் குரியவா கமமெல்லாந், தப்பி லாதெடுத் திசை
கொண்மா தச்சிவ நிகியெனச் சாற்றும்மே. (அ)

மாறின் மார்கழிச் சதுர்த்தசி யாதினா மரு
விலுத் தமமாகு, மூறி லாக்குடத் திங்களிற் குளிற்கதி

(சு) அதிக = சிரேஷ்டமாகிய; மீன்திங்கள் = மீன (பங்
குளி) மாதம்; முன்திருதியை = வளர்பக்கத்துத் திரு
தியை; சித்திரைமதி = சித்திரைமாதம்; தேயுமதி =
தேப்பிறை; பதிகயாழ்மதி = கீதமார்ந்த யாழினை
யுடைய மிதுன (ஆனி) மாதம்; கற்கடகம் = ஆடிமாதம்.

(எ) பரியும் = விரும்பும்; முன் பதின் மூன்றாம் = வளர்
பிறைத் திரையோதசியாம்; தெரியும் = அறியப்பட்ட;
முற்படு = வளர்பிறை; பிற்படு = தேப்பிறை.

(அ) உபயபக்கம் = இரண்டுபக்கம்; மான்மதி = மகரமாதம்;
குலக்கப்புவேல் = கிளைபோன்ற குலமாகிய ஆயுதம்;
இசைகோள் = புகழுற்ற.

ருபெதி குறைபக்கம், தேறி நின்றிடு சதூர்த்தசி குசன்
கதிர்க் கிழமையிற் சேர்வுற்றா, லீறினற்கதி கொடுக்
குமுக் கோடியாஞ் சிவநிகிக் கிணையாமால். (கூ)

உற்ற பன்னிரு மதியிலிவ் விரதநோற் றுளம்
விழைந் தனமுன்னாட், பெற்று னோரயன் மாசியிற்
கேசவன் பிறங்குபங் குனிதன்னிற், சொற்ற சித்திரை
த் திங்களிற் பார்ப்பதி சூரியன் விடைமாதத், தற்ற
மற்றிடு மிதுனமா தத்தர னாடியிற் குமரேசன். (க௦)

சிங்கத் தம்புலி கன்னியிற் சேடனிந் திரனெடுந்
துலைத்திங்க, டங்கு கார்த்திகை நாமக டனுமதிதனின்
மனோன் மணிதையிற், றுங்க மாரிமி லிடபதேவன்ப
சுஞ் சுகமொழி யுமைவாம, பங்க னீடரு டந்திடத்
தக்கநற் பக்கராத் திரிசொல்வாம். (கக)

மகர திங்களி னபரபக் கத்திடை வருபிர தமை
யெய்தப், புகலு மன்றுதொட் டெதிர்ந்தபன் மூன்று
நாட்புசிப்பதோர் பொழுதாகிப், பகர்த ரும்பதி னான்
கினி னோற்பது பக்கராத் திரியாகு, மிகப ரந்தரு விரத
மற் றிதற்கிணை யாவரே புகல்கிற்பார். (கஉ)

அருட ருஞ்சிவ ராத்திரி யிப்படி யைந்துபட்டது
வாகு, முருகுகாதலோடைந்தையுநோற்றனன் றுரைத்

(கூ) உபெதி = சந்திரன்; குசன் = செவ்வாய்; கதிர்க்
கிழமை = ஞாயிற்றுக்கிழமை.

(க௦) விழைந்து = ஆசைபொருந்தி; விடைமாதம் = இடப
(வைகாசி) மாதம்; அற்றமற்றிடு = குறைவில்லாத.

(கக) துலைத்திங்கள் = துலா (ஐப்பசி) மாதம்; நாமகள் =
சரஸ்வதி; துங்கமார் = வலிமைபொருந்திய; இமில் =
முகப்பிணையுடைய; சுகம் = கிளி; நீடருள் = பேரருள்.

(கஉ) எய்த = வர; பதினான்கினில் = சதூர்த்தசியில்.

(கஊ) வரன்முறை = ஒழுங்கு.

தவை முடியாதேன், மருவு மிங்கதி னென்றனை விதித்
திறும் வான்முறை வழுவாமற், பெருகுமன்புட னேற்
றவர் பெற்றற்கும் பெருங்கதி பெறுவா ரால். (க௭)

ஊதை முன்படு பஞ்சியி னுறுவினை யோட்டிமேற்
பதஞ்சார்வான், கோதை பங்கன தருட்கடற் குளித்
திறங் கோதறு குணத்தீர்கா, னேதை யாமெடுத் துரை
ப்பதிங் குமக்கினி யிமையவ ரறியாரிப், பேதை மானு
டரறிவரோ சிவநிசிப் பெருமையின் நிறனம்மா. (க௮)

வேறு.

மத்தகமால் களிற்றுரிவை போர்த்துழுவை யுரித்
துடுத்து மதியஞ்சூடும், வித்தகனீ னிறமிடற்றுச்
சிவனிரவா கியவிரதம் விளங்க நோற்கி, லுத்தமமத்
திமமதம மெனவொருமு வகைப்படுமா லொழுங்கிற்
சொல்வன், முத்தழல்வேட் டிடுமுனிவீர் கேண்மி
னெனச் சூதமுனி மொழிவ தானான். (க௯)

விரித்தசெழுங் கதிர்ப்பரிதி மேற்றிசைபோ யந்
திவந்து மேவுங் காறுந், தெரித்ததிர யோதசியாந் திதி
நின்று பின்புசதுர்த் தசிதான் கூடித், தரித்தவிரா வன்
நிமற்றைப் பகன்முழுதுந் தங்கியிடிற் றறுகட் டந்தி,
யுரித்தபிரா னிரசனிக்கு ஞத்தமத்தி லுத்தமமா
யுரைப்பர் மன்னோ. (க௭)

(க௭) ஊதை=காற்று; பஞ்சியின்=பஞ்சைப்போல.

(க௮) மத்தகம்=மஸ்தகமுள்ள; மால்=பெரிய; உரிவை=
தோல்; உழுவை = புலி; ஈனிறம் = ஈலநிறம்; முத்
தழல் = ஆகவனியம், காருக பத்தியம், தட்சணாக்கி
னியம் என்னும் முத்தி.

(க௮) தரித்த = தங்கிய; தறுகண் = அஞ்சாமையுடைய;
தந்தி=யானை; நிரசனிக்கு=இராத்திரிக்கு.

உதித்தகதி ரத்தமித்த பின்குடுஞ் சதூர்த்தசியுத்
தமமா மென்பர், துதித்தவுத யாதிபுத யாந்தமதாய்ப்
பகலிரவு தோய்ந்து நிற்கும், கதித்தசதூர்த் தசிகதிரத்
தமிக்குமுன்சேர் சதூர்த்தசிரந் கங்குற்போதின், மதி
த்தபத்து நாழிகையிற் பின்குடுஞ் சதூர்த்தசிமத் திம
மாமன்றே. (கௌ)

அல்லினிரு பதுகடிகை யளவுசதூர்த் தசினானின்
றதற்குப்பின்னர்ச், சொல்லினுயர் மதிபரிதி யுடன்குடு
மமாவாசை தொட்டத் தோடு, புல்லியிடி னதமசிவ்
ராத்நிரியா மெனவெடுத்துப் புகல்வ ரல்லி, னல்லியல்
சேர் பதின்மூன்றாந் திதிதொட்ட சதூர்த்தசியே நன்ற
தாமால். (கௌ)

கங்குறனிற் பதின்மூன்றாந் திதியுடனே சதூர்த்
தசியோர்கலை தான்குடி, லங்க துவே சிவநிசியாக்
கொளல்வேண்டுஞ் சிவரூப மாகுமேன்மை, தங்கு
சதூர்த் தசிகதிரயோ தசிகத்தி ரூபமிவை தானென்
றாகித், துங்கமுறக் கூடுமிராச் சிவலிங்கா காரமெனச்
சொல்வர் மன்னே. (கக்)

ஆசிலமா வாசைதொட்ட சதூர்த்தசினா னுவியக
லங்கம் போலாம், பேசுமதிற் பூசைசெய்யிற் பிரமகத்
திதோடமுண்டாம் பிறங்குமந்தத், தேசமுழு வதுங்கெ
டுமுற் புண்ணியம்போஞ் சிந்தைசெய்யிற் நிடுக்கிட்டுள்
ளங், கூசுநரகங்கடனிற் கொடியவிர வரவமதிற் குளிப்
பர்மாதோ. (உ௦)

(கௌ) கதித்த=சிறந்த; கங்குல்=இரவு.

(கௌ) புல்லியிடிண்=சேர்ந்திட்டால்; நல்லியல்=கீர்த்தி.

(கக்) ஓர்கலை=ஓர் நாழிகை; துங்கமுற=பரிசுத்தமாக.

(உ௦) ஐசுஇல்=குற்றமற்ற; ஆவியகல்அங்கம்=உயிர்க்குங்
சர்மம் (பிணம்),

ஊறிலமா வாசைதொட்ட சதூர்த்தசுவை திகர்
விரத்தர்க் குரியவாகுங், கூறுபுகழ்ச் சைவார்முன்னுட்
கொளல்வேண்டுந் திருவோணங் கூடிநிற்கு, மாறிலமா
வாசைதொட்ட சதூர்த்தசுதான் விரத்தருக்கும் வாழ்
வின்மிக்க, தூறில்கிர கத்தருக்கு மாகுமமா வாசை
யெனுந் தோட மின்றே. (௨௧)

அற்றமில்த் தராத்நிரிமுன் சதூர்த்தசுயோர் கலை
கூடி. லன்று கொள்க, செற்றமில்ச் சதூர்த்தசுநன் ளிர
வினிற்பின் னொருகலைதான்சேடித்துற்றான், மற்றைநா
ட்கொளல்வேண்டும் வைதிகரும் விரத்தர்களு மதிக்கு
ம்பக்க, முற்றதுதா னிரண்டுபடி விரவிலதிகத்திதிதா
னுசிதமாமே. (௨௨)

திதித்திரயஞ் சேர்ந்துவரில் வைதிகர்க்குஞ் சைவ
ருக்குஞ் சிறந்ததாகு, மதிக்குமற்றை நிசிக்கடையி
னமாவாசை கூடமுதன் மழுமானேந்து, நதிச்சடை
யோன் றனைப்பூசை புரிந்திடுதல் வைசருக்கு நன்றாமெ
ன்றே, விதித்தனரான் மதிக்கமுமைச் சதூர்த்தசுக்கு
மிந்தமுறை வேண்டுந் தானே. (௨௩)

அற்றனின்மூவைந்துகன்ன லாமளவிற் சதூர்த்த
சிமுற் றினத்திற்கூடி, மற்றைநா ளிரவுபதி னைந்து

(௨௧) விரத்தர்=சன்னியாசிகள்; தூறில்=பழிப்பில்லாத.

(௨௨) அற்றமில் = குறைவில்லாத; செற்றம் = கெடுதி;
சேடித்துற்றல்=தள்ளிவந்தால்.

(௨௩) திதித்திரயம்=திரயோதசி சதூர்த்தசி அமாவாசை
யாம் மூன்று திதிகளும் ஒருநாளில் வருதல். (அஃதா
வது காலையில் திரயோதசிதிதியின் அந்தமும், அதற்
குப்பின் சதூர்த்தசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில்
அமாவாசை திதியின் சூதியுமாக வருதல்).

கன்ன லளவிலுவா வந்தொன்றாகி, புற்றிடிற் பிற்றினந்
தனிலே பூசைபுரிந்திடலாகா தொழுகமுந்தச், சொற்
றதினத் தருச்சனைசெய் திடவிதித்தார் சைவநெறித்
துறைநின்றோரே. (உச)

முற்றிதியி லோர்பொழுதுண் டிடையில்விதித் தி
நெந்தியின் முழுது முண்ணு, திற்றிதனிற் றுயிலொ
ருவி யேறேறி தனைப்பூசித்தியாம நான்கும், பிற்றிதி
யிற் சிவனடியார்க் கன்னநல்கிப் பாரணந்தான் பின்னர்
ச்செய்யச், சொற்றிடுமா கமமாதச் சிவநிசினோம் றிட
க்கருதித்துணிந்து னோர்க்கே. (உரு)

ஓதவருஞ் சோமசிவ நிசுதனக்குச் சதுர்த்தசியி
னுண்டு வாவிற், றுதவிழ்பூங் கொன்றையணி வேணிய
னைப் பூசைசெய்து சாமநான்குந், தீதகன்ற பிரதமை
யிற் பாரணஞ்செய்திடவேண்டுஞ் செப்புமைந்து,பேத
முள்ள சிவநிசிக்குட் சதுர்த்தசிசங் கரணிரவாய்ப் பிற
ங்கிநின்றால். (உசு)

இன்னசிவ நிசிவிரத நோற்றிடுவோர் முற்றினத்
தி லெய்தாநின்ற, வன்னதிர யோதசியி லொருபொழு
துண் டரிவையர் தோளணைதலின்றிச், சொன்னவிர
வகற்றியற்றைவைகறையிற்புனிதநதித்தோயத்தாடிப்,

(உச) கன்னல்=நாழிகை.

(உரு) இற்று இதனில்=இத்தன்மையாம் இரவில்; ஏறு=
இடபம்.

(உசு) சோம சிவநிசி=சோமவாரச் சிவராத்திரி; சதுர்த்தசி
சங்கரணிரவு=நித்திய சிவராத்திரி (இதனிலக்கணம்
இச்சருக்க வசனத்திற் காண்க).

(உஎ) எய்தானின்ற = பொருந்தின; தோயம்=நீர்; தின
டணி=சூரியன்.

பின்னர்தின மணிபுதிக்குங் காலையிற்செய் கடனனை
தும் பிறழா தாற்றி. (௨௭)

மதிமுடியோன் கோயிறனை வலம்வந்து தண்டனி
ட்டு வணங்கி வாயாற், றுதிபுகன்றில் வயினேகி யிழிரு
லத்தோர் பாதகர்பாற் றுன்னிடாமற், கதியறுமற் றவ
ருடன்வாய் பேசாமற் கண்ணினெதிற் கண்டிடாம,
வதியிடைப்போய் நண்பகலி னுனவிதி வருவாது நன்
னீராடி. (௨௮)

தாய்வெண்டு சிரண்டுத்திட் டுச்சியிற்செய் கட
ன்கழித்துச் சுடலைபாடு, மையனைப் பூசிக்குமிடங் கோ
மயத்தான் மெழுகியபின் னம்பொன்னடை, செய்யது
கி னேத்திரத்தால் விதானித்து வாழைகன்னல் சிறக்க
நாட்டி, மையகனான் மலர்மாலை தோரணங்க ணிறை
கிரையின் வயங்க நாற்றி. (௨௯)

கண்ணுதலை யருச்சித்தற் குரியபொரு ளனைத்தி
னையுங் கருதித்தேடி, விண்ணுலவு கதிரருக்கன் மேற்
றிசைவே லையின்முழுக விழும்வேலை, தண்ணுலவு சந்
தனநற் றாபதிபாதிமிம சுயிலமீன்ற, வொண்ணுதலோ
ர் பாகனறை சந்திதியின் முன்னமிவை யுதவியன்பால்.

(௨௮) இவ்வயின்=வீட்டினிடத்து; துன்னிடாமல்=ஒருங்
காமல்; நண்பகல்=மத்தியானம்.

(௨௯) தாக=வஸ்திரம்; செய்ய=சிவந்த; தேத்திரத் துகி
லால்=பட்டு வஸ்திரத்தினால்; விதானித்து=மேலே
கட்டி அலங்கரித்து; கன்னல்=கரும்பு; மையகல்=
குற்றம் நீங்கிய; கிரைகிரை = ஒழுங்காக; வயங்க=
அழகாக; நாற்றி=தொங்கவிட்டு.

(௩௦) வேலை=சூத்திரம்; வேலை=வேலை; ஒண்ணுதல்=
(பெண்) உடாதேவி.

அந்தியினிற் றன்புனரோய்ந் தருக்கியநற் கிரியை
செப மாற்றிப் பின்னர், வந்தினமா மதிமுடித்த வள்ள
றனைப் பிடிக்கையில் வைத்துத்தாபித், திந்தியமோ ரை
ந்தவித்திட் டாகமநூன் மறைகளெடுத் தியம்பாநிற்கு,
முந்தியமந் திரங்கனிநூற் பூசைவிதி வழுவாமன் முடி
த்தல் வேண்டும். (௩௬)

முன்னமுதற் சாமத்தி லாணினைந்தா லாட்டிடுக
முறைமையாகப், பின்னிரண் டாஞ்சாமத் தைந்தமிர்
தா லாட்டிடுக பிரசந் தன்னு, னன்னயஞ்சேர் மூன்
றாய சாமத்தி லாட்டிடுகநாலஞ்சாமங், கன்னலின்சாற்
றினிலாட்டக் காரணவாகமமெடுத் துக்கமுறிற்றன்றே.()

ஆசகல்கோ சலந்தயிர்பால் கோமயநெய் கௌவி
யமைந் தாகுஞ்செந்தேன், காசகல் சர்க்கரை ததிபா
னெய்யிவையையந்தமிர்த மெனக் கரைவரித்தை, மாசக
ல்கௌ வியம்போலத் தனித்தனியே தாபித்து மதியஞ்
சூடு, மீசன்மணிமுடிமீதி லாட்டிடவா கமநூல்க ளெடு
த்துக் கூறும். (௩௭)

சந்தமுதற் சாமமதி லகிலிரண்டாஞ் சாமமதிற்
சாம மூன்றிற், கந்தமிசுங் கருப்பூரங் கடைச்சாமங் குங்
குமஞ்செங் கமலப் போதில், வந்தருணன்முகன் முகுந்

(௩௮) நற்கிரியை=நன்மையை நல்கும் அனுஷ்டானம்; இந்
தியம்=இந்திரியம்.

(௩௯) ஆணினைந்து=பஞ்சகவ்வியம்; ஐந்தமிர்தம் = பஞ்சா
மிருதம்; பிரசம்=தேன்.

(௪௦) காசு=குற்றம்; தாபித்து=வைத்து; தனித்தனியே=
பஞ்சாமிருதங்கூட்டியவைகளைப் பின்னும் ஒவ்வொன்
ருகவும்.

(௪௧) சந்தம்=சந்தனம்; அகில்=அகிற்குழம்பு; கற்பூரம்=
பச்சைக் கற்பூரம்; குங்குமம்=குங்குமப்பூ.

தன் மகபதிவானவனொவரும் வணங்கியேத்து, மந்தமிலா முழுமுதல்வன் நிருமேனி குளிரமிகு மன்பிற் சாத்தி.

முற்சாமம் வில்வமதிற் பிற்சாம முளரிமலர் மூன்றஞ் சாம, நற்சாதி மலர்நாலாஞ் சாமமதி னந்தியா வர்த்தப் பூக்கொண், டற்சாருங் களத்திறைக்குச் சாத்துக வென் றுகமத்து ளதிக மான, சொற்சாரமுள்ளசித்தத் தந்திரநா றெருத்திதனைச் சொன்னதாமல். (௩௩)

முண்டகமுற் சாமமதிற் றுளசியிரண் டாஞ்சாம மூன்றஞ்சாமம், கண்டகஞ்சேர் கூவினைமுத் தளக்கினை நான் கெனப்பகுத்த கடையிற் சாமம், விண்டலர்ந்து மதுத்துளிக்கு முற்பலத்தின் மலர்சாத்த வேண்டுமென்றே, யண்டரெலாம் புகழ்ந்தேத்துஞ் சிந்தியமா மாகமநா லறைந்த தன்றே. (௩௪)

வில்வநொச்சி மாவிலங்கை முட்கிளுவை வெள்ளி ல்பஞ்ச வில்வமாகச், சொல்வரிவற் நின்றழைமுகக் கிளை யாகக் கொண்டயன்மா றொடர்ந்துங் காண, நல்வரதன் நிருமுடியினுன்குசா மமுஞ்சாத்தநன்றாமீது, கல்வியறிந்தவருணரக் காரணவா கமமுரைத்த கருத்தா மன்றே.

ஏதமின்முற் சாமமுற்கப் பருப்போடன்ன மாகும ற்றை யிரண்டாஞ்சாமந், தீதகல்பா யசமாகுஞ் சாம மொரு மூன்றதனிற் நிலஞ்சேரன்ன, மோதவருசாம மொருநான்கதனிற் சுத்தான்னமுரைத்தார்பூத, நாதனி வேத்தியந் தனக்குச் சுத்தான்ன மாஞ்சாமநான்கிற் கும்மே. (௩௫)

(௩௩) முளரிமலர் = தாமரைமலர்.

(௩௪) முண்டகம் = தாமரை; கண்டகம் = முள்; கூவினை = வில்வம்; உற்பலம் = நீலோற்பலம்.

(௩௫) வெள்ளில் = விளா.

(௩௬) முற்கம் = பயறு; திலம் = எள்.

சதுவஞ்ஞனே யுக்கிரனே சங்கரனே சிவனேசா
ம் பவனேசான்றாய்ப், பெறுகதியை நல்கியிடு மீசான
னேமகவுக் கிரனேபேசு,மறுவறுபூ தாதிபதி யேயென்
னுமந்திரமோ ரெட்டு மோதி, யுறுதியுடன் ஸாபாதி
நிலேதனங்க ளனைத்தினையு மொழுங்கிற்செய்தே. ()

நாமத்தினிருக் கெனுஞ்சொன் னாட்டுமறைமுந்த வந்து நண்ணுஞ்சாமந், தோமத்தினகற்றிரண்டாஞ் சுரு தியிரண்டாஞ்சாமஞ் சொற்றமுன்றாஞ், சாமத்திற்சாம மறை யீற்றிலுறு மறைநாலாஞ் சாமந் தன்னி, லீமத்தி னின்றாடு மாததிரு முன்னேதி யிருகை கூப்பி. (ச௦)

உருகுமுளத் துடனிருந்து னெருவியிரு விழித
னி லு முறக்கமின்றி, யிருளுகங் குலின்யாம நான்கி
னுமிப் படியருச்சித் திறுதி தோலும், பொருவிலருக்
கியங்கொடுத்து நாயடியேன் புரிபுமிந்தப்பூசை தன்னை
த், திருவுளத்தி னயந்தருள்வா யெனத்துதித்துத் தண்
டனிட்டுத் திருமுன் வீழ்ந்தே. (சக)

இன்னனநற் சிவபூசை யியற்றியற்றைப் புலரிதனி
 லெழுந்துபோகி, நன்னதியிற் புனலாடிக் காலையிற்செய
 கடன்கழித்து நவின்றவாறே, யன்னதினத் தினும்பக
 ற்போ தரணையருச்சித்ததற்பி னாதிதீக்கை, சொன்னகுர
 வனைப்போற்றி யந்தணருக் காதையன்னஞ் சொன்ன
 மீந்தே. (சஉ)

(நக) மறுவறு = குற்றமற்ற; ஓரோட்மெந்திரம் = மேலே சொல்லிய எண்வகைத் தோத்திரத்தை.

(சு0) தோமத்தின்=குற்றத்தினின்று; அகற்றும்=நீக்கும்.

(சக) ஒருயி=நீக்கி; கங்குல்=இரவு.

(சஉ) புலரி=வீடியற்காலம்.

3176

R15(45").

அங்கவர்த மனுமதியாற் பாரணஞ்செய் திடல்வே
ண்டு மற்றைவைகற், றங்குபகற் கடனனை த்துங்காலசந்
தியுடன்முடி த்துத் தாழுங்கீழ்பார், செங்கதிர்வந் துதித்
தாறு கன்னலுக்குட் பாரணந்தான் செய்தாராகிற், றுங்
கமுறுகவளமொன்றுக் கனந்தபலமுளதென நூல்சொ
ல்லுமாதோ. (ச௩)

அலைசெறிபாற் கடல்விடமுண் டருள்வான்முப்
புரந்தழலுக் களிப்பான் மேருச், சிலைகுனித்த சிவனிர
கிப் படினோற்போர் சிவகதியிற் செல்வ ரன்றிக், கலை
முழுதுங் கற்றுணர்ந்த மாதவத்தீ ரன்னவர்முற்கருவின்
முவேழ், தலைமுறையி லுள்ளவருஞ் சத்தியமுத்தியிற்
சேர்த றப்பிடாதால். (ச௪)

அறைமறைமந் திரவிதிபா லருச்சிக்க விரகிலரே
லன்பருள்ளத், துறைபரமனைந்தெழுத்தை யுச்சரித்தீ
ரெட்டுவகை யுபசாரத்தாற், பொறைதருமன் புடன்பூ
சை புரிந்திகு பொறியனிகள் பூந்தா தூது, நறைகமழ்
செங் கமலமலர் நான்முகத்தோன் பூசையினு நயப்ப
னம்பன். (ச௫)

இத்தகைய சிவார்ச்சனைசெய் திடமாட்டார் விரு
த்தர்கொடி யிடையார் நோய, ருத்தமநற் சிவநிசியி

(ச௬) வைகல்=தினம்; கன்னல்=எழிகை; கவளம்=பிடி
அன்னம்.

(ச௭) கருவின்=வம்சத்தின்.

(ச௮) விரகிலரேல் = சக்தி யில்லா தவரானால்; ஈரெட்டு
வகையுபசாரம்=சோடசோபசாரம்; பொறி=புள்ளி
யையுடைய; அனிகள்=வண்டுகள்; பூந்தாது = புஷ்
பங்களிலுள்ள மகரத்தப் பொடிகளை; ஊதும் =
இறைக்கும்.

(ச௯) சினகரம்=குலயம்.

லானோடு துயினீத்துச் சாமநான்குந், சித்தமிகக் களி
கூர்ந்து சிவபுரா ணங்கேட்டுச் செபங்கள்பண்ணி, முத்
தனுறை சினகரத்திற் சென்றரனைச் சேவித்தன் முறை
மை யாமே. (சசு)

அசிக்கணுமை பங்கனைமுற் சாமத்தி லருச்சித்
தாங் கதற்குப்பின்னர்ப், பசிக்கழிந்தோர் நீர்சிறிது பா
ல்சிறிது பருகவன்றேற் பழங்கள் சற்றே, புசிக்கசல
பானநன்று மத்திமம்பால் பழமதமம்பொருவில் கந்தஞ்,
சுசிக்கொளப்பந் தோசைபிட்டு மாந்தலத் மத்ததமஞ்
சொல்லுங்காலே. (சஎ)

பகர்தருபா ரணமுமுவாப் புணர்ந்திடமுன் பலன்
கொள் சைவர் பண்ண வேண்டு, மிகறருமுப் புரமெரி
த்த பரமனுயர் சீர்த்திகளை யெடுத்துமுன்னோர், புகல்
சரிதை பாராட்டிப் பிற்பொழுது போக்கியெழு புரவித்
தேரோ, எனகல்பொழுதிற் கடன்கழித்துத் துயில்வரற்
றை யந்தியன்ன மருந்த லாகா. (சஅ)

பாரணந்தான் புரிந்ததற்பின் பகற்பொழுதிற்
சோம்பொடுகண்படைசெய்தாரே, லாரணங்கள் பயின்ற
குல வந்தணரைம் பதிற்றிரட்டி யாயினோரைக், கார
ணங்க ளொன்றுமின்றிக் கொன்றகடும் பழியடைவர்

(சஎ) அசி=வான்; பசிக்கு அழிந்தோர்=பசியால் வருந்து
வோர்; பருக=உண்ணுக; சற்றே = கொஞ்சம்; கந்
தம்=கிழங்கு; சுசி=சுத்தம்; மாந்தல்=உண்ணல்.

(சஅ) எழுபுரவி=எழு குதிரைகள் கட்டிய; தேரோன் =
இரதத்தையுடைய சூரியன்.

(சசு) அணங்கு இல்=தூன்பம் இல்லாத.

கருதுஞ் சார்திப், பேரணங்கி லோமமறை விதிப்படி-
யே புரியிலந்தப் பிழைபோ மன்றே. (௪௯)

முத்தியினை விரும்பிமுதற் சங்கற்பந் தவறாது மூ-
வெட்டாண்டு, பத்தியுட னிவ்விரத நோற்றதற்பின்
வேதியர்க்குப் பசுப்பூ தான, நித்திலவெண் ணகைக்க-
ன்னி தானமன்ன தானமுட னிதிய நல்கிப், புத்தியுட-
ன் சிவநிசியாம் விரதமொழி வதுவழக்காப் புகல்வர்
மன்னே. (௫௦)

வேறு.

இந்தநல் விரதந் தனைச்சிவ னந்திக் கிசைத்திட-
வுணர்ந்துசெங் கதிரோன், கந்தவேள் கதைக்கைக்
காலவ்விற் காமன் கடவுளர் கண்ணொராயிரத்தோன்,
செந்தழற் கடவுண் மதிநிதிக்குபேரன் செப்பியவரன்
முறை நோற்றுத், தந்தம மனத்தில் விழைந்தன பெற்-
றுத் தகைபெறு தலைவரா யினரால். (௫௧)

என்றுரைத் திடலு நைமிச வனத்தி லிருந்தவ-
ரிருகரங் கூப்பி, நன்றுரைத் தனை நீ நானிலத் துள்ளோர்
நவையறு சிவநிசி நோற்றிட், டொன்றுதற் கரிதாமுத்தி
பெற்றவர்க ளுளரெனிலுரையெனவுயர்ந்த, குன்றுறழ்
தவத்துச் சூதமாமுனிவன் கூறுவன் கேண்மினென்-
றிசைப்பான். (௫௨)

(௫௦) நித்திலம்=முத்துப்போன்ற; நிதியம்=சுவர்ணம்.

(௫௧) கடவுளர் = தேவர்கள்; வரன்முறை = ஒழுங்கு
தகை=பெருமை; குன்று உறழ்=மலையை ஒத்த.

(௫௨) நவையறு=குற்றமற்ற; ஒன்றுதல்=சேர்தல்.

வசனம்.

சிவராத்திரிவிரதம்

அனுஷ்டிக்கு முறைமை.



மாதவத்துச் சவுனகர்முதலாம் நைமிசவனத்தோர் சூத
மாமுனிவரை மகிழ்ந்துபோற்றி, இனி இச் சிவராத்திரி
விரதமிஷ்டுக்கு முறைமை யினையும், அன்று பரமேசுவர
னைப் பூசிக்கும் விதியினையும் கூறவேண்டுமென்று பிரார்
திக்க, அம்முனிவரங்ஙனமே கூறுவாராயினர்.

மாதவர்காள்! கேண்மின்.

சிவராத்திரியானது; மாகசிவராத்திரி, யோகசிவ
ராத்திரி, தித்தியசிவராத்திரி, பட்ச சிவராத்திரி,
மாதசிவராத்திரி யென ஐவகைத்
தாம்.

(க. மாகசிவராத்திரி.)

அவற்றுள், மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய
நாள் மாகசிவராத்திரியாம். இது வருஷ சிவராத்திரி யெ
ன்றும் மாகசிவராத்திரியென்றும் சொல்லப்படும்.

(உ. யோகசிவராத்திரி.)

சோமவாரத்தன்று சூரிய னுதயகாலந்தொட்டு இரவுமுழு
தும் (அஃதாவது அன்று பகலிரவுசேர்ந்த அறுபதுநாழி
கையும்) அமாவாசை யிருக்குமாயின் அன்று யோகசிவரா
த்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று சூரியன் அஸ்தமித்ததுமுதல் அன்றிரவு
நான்கு சாமமும் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி யிருக்குமாயின்
அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அமாவாசை அரைநாழிகை யிருந்தாலும் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அப்படியே தேய்பிறைச்சதூர்த்தசி அரை நாழிகையிருந்தாலும் அன்றும் யோகசிவராத்திரியாம்.

இங்ஙனம் சோமவார சம்பந்தமாய்வரும் யோக சிவராத்திரி நால்வகைத்தாம்.

இச்சகைய ஒருயோக சிவராத்திரி விரத மிழைக்கின் அது மூன்றுகோடி மற்றைச் சிவராத்திரியின் விரதமிழைத்த பலன்றரும்.

(௩. நித்தியசிவராத்திரி.)

வருடத்தின் பனிரண்டு மாதங்களிலும் வரும் தேய்பிறை வளர்பிறைகளின் சதூர்த்தசிகூடிய இருபத்து நான்கு நாட்களும் நித்திய சிவராத்திரியாம்.

(௪. பட்ச சிவராத்திரி.)

தைமாதத்தின் தேய்பிறைப் பிரதமையன்று தொடங்கிப் பதிமூன்று நாள்வரையில் பிரதிதினமும் நியமத்துடன் ஒருபொழுது உண்டு பதிநான்காம் நாளாகிய சதூர்த்தசியன்று (பின்னர்க்கூறும்) விதிப்படி விரதம் நோற்பது பட்ச சிவராத்திரியாம்.

(௫. மாத சிவராத்திரி.)

மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச் சதூர்த்தசி,
பங்குனிமாதத்து வளர்பிறைத் திருதியை,
சித்திரைமாதத்துத் தேய்பிறை அஷ்டமி,
வைகாசிமாதத்து வளர்பிறை அஷ்டமி;
ஆனிமாதத்து வளர்பிறைச் சதூர்த்தசி,
ஆடிமாதத்துத் தேய்பிறைப் பஞ்சமி,
ஆவணிமாதத்து வளர்பிறையட்டமி,

புரட்டாசிமாதத்து வளர்பிறைத் திரயோதசி,
ஐப்பசிமாதத்து வளர்பிறைத் துவாதசி,
கார்த்திகைமாதத்து வளர்பிறைச் சப்தமி, தேய்பிறை
[யட்டமி,
மார்கழிமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி, தேய்பிறைச்
[சதுர்த்தசி,

தைமாதத்து வளர்பிறைத் திருதியை,
என்னும் திதிகள் கூடிய பதிநான்கு நாட்களும் மாதசிவ
ராத்திரியாம்.

மார்கழிமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி திருவாதிரை
நட்சத்திரத்தோடு கூடிவந்தாலும், மாசிமாதத்துத் தேய்பிறைச்
சதுர்த்தசி செவ்வாய்க்கிழமையோ டாவது அல்லது ஞாயிற்
றுக்கிழமையோ டாவது கூடிவந்தாலும் அவ்வொரு சிவராத்
திரியானது மற்றைச் சிவராத்திரி மூன்றுகோடிக்கிணையாம்.

மேற்கூறிய ஐவகைச் சிவராத்திரிகளிலும் விரதமிழைத்
தல் நன்றும். அப்படிச் செய்யக்கூடாவிடின், இவற்றுள் ஒரு
வகைச் சிவராத்திரியை யாவது விதிதவறாமல் நோற்றல்
வேண்டும்.

மேலும், இச்சிவராத்திரி உத்தமத்தி லுத்தம
சிவராத்திரி, உத்தம சிவராத்திரி, மத்திம
சிவராத்திரி, அதம சிவராத்திரி என நால்
வகைத்தாம்.

அவை வருமாறு:—

(க) உத்தமத்திலுத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன் அஸ்தமிக்கும்வரையில் திரயோதசி யிருந்து நீங்
கப் பின்னாச் சதுர்த்தசிவந்து அச்சதுர்த்தசி அந்தஇரவும் மறு
நாட்பகல் முற்றுமிருப்பின் அஃது உத்தமத்திலுத்தம சிவராத்
திரியாம்.

(௨.) உத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன் அஸ்தமித்தபின்னும் இரவின் பத்துநாழிகைக்கு முன்னும் (அஃதாவது இரவின் முன் பத்து நாழிகையில்) சதூர்த்தசிவரின் அஃது உத்தம சிவராத்திரியாம்.

(௩.) மத்திம சிவராத்திரி.

காலை தொடங்கி மறுநாளுதயம்வரை (அஃதாவது பகலிரவு அறுபதுநாழிகையை ஆதியந்தமாக) வரும் சதூர்த்தசியும், சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னரேவரும் சதூர்த்தசியும், இரவின் பத்து நாழிகைக்குப் பின்னர் வரும் சதூர்த்தசியும் மத்திம சிவராத்திரியாம்.

(௪.) அதம சிவராத்திரி.

இரவின் இருபதுநாழிகையளவு சதூர்த்தசியிருந்து நீங்க அதன்பின்னர் அமாவாசை வந்தால் (அஃதாவது இரவின் பின்பத்து நாழிகையைத்தொடர்ந்துவரும் அமாவாசை) அஃது அதம சிவராத்திரியாம்.

இவ்வதம சிவராத்திரியிற் பரமேசுவரனைப் பூசிக்கலாகாது. இப்படி அமாவாசை தொட்ட இரவில்வரும் சதூர்த்தசி உயிர்நீங்கிய சரீரம்போலாம். அந்த இரவில் பரமேசுவரனைப் பூசிப்போர் முன்னர்ப் புரிந்துள்ள புண்ணியத்தை யிழந்து பிரம்மஹத்தி தோஷமடைந்துரவுரவாதி நரகங்களிற்சேர்வர்.

ஆனதால், மேற்சொல்லியபடி (சோமவாரமல்லாத வாரங்களின்) அமாவாசைதொட்ட இரவில் சதூர்த்தசி வருமாயின் அந்த இரவைநீக்கித் திரயோதசியுடன் சதூர்த்தசி ஒரு நாழிகையாவது கூடிவருகின்ற முந்தியநாளிரவே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். திரயோதசியும் சதூர்த்தசியும் கூடிய இரவு சிவலிங்க சொரூபமாம்.

அமாவாசைதொட்ட சதூர்த்தசி வைதிகர்க்கும் சன்னியாசிகட்கும் உரியதாகும். எனின் மேற்கூறியபடி அமாவாசை தொட்டகுற்றம் சைவருக்குமாத்திர முண்டென்றும், வைதிகர்க்கும் சன்னியாசிகட்கும் இல்லையென்றும் ஏற்பட்டதாம்.

அமாவாசைதொட்ட சதூர்த்தசி திருவோண நட்சத்திர த்துடன் கூடிவருமாயின் மேற்கூறிய மூவகையினர்க்கும் உரியதாகும். எனின் அமாவாசை தொட்ட குற்றமில்லையென்பதாம்.

அன்றியும் சதூர்த்தசியானது இரவின் பதினைந்து நாழிகைக்குமுன் ஒரு நாழிகையேனுங் கூடிவருமாயின் அன்றே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அச்சதூர்த்தசி இரவின் பதினைந்து நாழிகைக்குப் பின் ஒரு நாழிகையாவது தள்ளி வருமாயின் மறுநாள் சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

திதித்திரயஞ் சேர்ந்துவரின் (அஃதாவது காலையில் திரயோதசி திதியின் அந்தமும், அதற்குப்பின் சதூர்த்தசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில் அமாவாசை திதியின் ஆதியுமாக வருதல்) மேற்சொல்லிய முத்திறத்தினருக்கும் உரியதாகும். எனின் மேலே சொல்லியபடி அமாவாசை தொட்ட குற்றம் சைவருக்கு மில்லை யென்பதாம்.

சோமவார சம்பந்தமாய் வரும் சதூர்த்தசிக்கு மிப்படியே யாம்.

இரவின் பதினைந்து நாழிகையளவில் சதூர்த்தசி திதி வந்து மந்தைநாளிரவு பதினைந்து நாழிகையளவுமிருப்பின் முந்தியநாளிரவே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

சிவராத்திரி விரதயிழைக்கும் விதி.

இத்தகைய மகிமைவாய்ந்த சிவராத்திரி விரதம் நோற்போர்; அச்சிவனிரவுவாய்ந்த தினத்தின் முன்னாள் ஒருவேளை யுண்டு மங்கையர் சங்கமரீக்கல் முதலிய ஆசாரந்தவறா திருந்து பொழுதுபோக்கிச் சுத்தமானவிடத்திற் படுத்தறங்கிச் சிவராத்திரியன்று விடியற் காலையிலெழுந்து புண்ணியத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சூரியனுதிக்கும் வேளையில் காலையனுஷ்டானமியற்றிச் சிவாலயத்துச்சென்று பரமேசுவரனை விதிப்படித் தரிசித்துத்திரும்பி இழிகுலத்தோரையும் பாதகரையும் பார்க்காமலும் (அவர்கள்பால்) நெருங்காமலும் வீட்டினுக்கு

வந்து பரமேசுவரனைப் பூசிக்குமிடத்தைக் கோமயத்தால் மெழுசிப், பொன்னாடையையும் பட்டாடையையும் அவண் மேலே கட்டி. வாழைமரங்களையும் கரும்புகளையும் நாட்டித் தோரணங்களையும் மலர்மாலைகளையும் தொடுத்து அலங்கரிக்க வேண்டும். பின்னர் நடுப்பகலில் ஸ்நானஞ்செய்து உச்சிக்காலவனுஷ்டானங்க ளியற்றவேண்டும். பின்னர்ப்பரமேசுவரனை யருச்சித்தற்குரிய பொருள்களைச்சேகரித்து, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில் சிவாலயத்திற்கொண்டுபோய்க் கொடுத்துப் பரமேசுவரனை யர்ச்சிக்குமாறு ஏற்பாடுசெய்து வீட்டினுக்கு வந்து பின்னுமோர்தரம் ஸ்நானஞ்செய்து மாலக்கால அனுஷ்டான மியற்றவேண்டும். பின்னர்ப் பொன்னாடையாடியா லலங்கரித்த விடத்தில் பரமேசுவரனைப் பீடத்தில் வைத்துத் தாபித்து ஆகமங்களில் விதித்த சிவபூசா விதி தவறாமல் நான்கு சாமத்திலும் சாமத்திற் கொரு முறையாகப் பூசைபுரிதல் வேண்டும்.

அபிஷேக அலங்கார அர்ச்சனாவிதி.

இப்படிப் பூசிப்பதில், பால், தயிர், தேன், சர்க்கரை இளநீர், பன்னீர், எலுமிச்சம் பழம், நார்த்தம்பழம், சந்தனம், வீழ்நி முதலியவைகளில் கிடைத்தவைகளை நான்கு சாமத்தும் அபிஷேகிப்பதோடு தவறாது முதற்சாமத்தில் பஞ்சகவ்வியத்தாலும், இரண்டாஞ் சாமத்தில் பஞ்சாமிர்தத் தாலும், மூன்றாஞ் சாமத்தில் தேனாலும், நான்காஞ் சாமத்தில் கருப் பஞ்சாற்றாலும், அபிஷேகஞ்செய்தல் வேண்டும். பால், தயிர் நெய், கோசலம், கோமயம், இவ்வைந்துங் கலந்தது பஞ்சகவ்வியமெனப்படும். தேன், சர்க்கரை, தயிர், பால், நெய் இவ்வைந்துங்கலந்தது பஞ்சாமிர்தமெனப்படும். (இதில் தயிரை நீக்கி வாழைப்பழஞ் சேர்த்துக்கொள்ளினு மொக்கும்.) பின்னர் முதற்சாமத்தில் அகிற்சூழம்புடன் வில்வமும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் சந்தனத்துடன் தாமரை மலரும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் அரைத்த பச்சைக்கற்பூரத்துடன் சாதிமுல்லை மலரும், நான்காஞ் சாமத்தில் அரைத்த குங்குமப்பூவுடன் நந்தியாவர்த்தன மலரும் சாத்தல்வேண்டும்.

பின்னர் முதற் சாமத்தில் தாமரைமலராலும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் துளசியாலும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் முக்கிளைபொருந்திய வில்வத் தளத்தினாலும், நான்காஞ்சாமத்தில் நீலோற்பலமலராலும் அர்ச்சனைபுரிதல் வேண்டும். வில்வம், நொச்சி, மாவிலங்கை, முட்கிளுவை, விளா இவ்வைந்தும் பஞ்ச வில்வமாகவின் வில்வம் கிடைக்கவில்லையேல் மற்றைய நான்கிற் கிடைத்த வைகளா லர்ச்சனைபுரிக.

பின்னர் முதற்சாமத்திற் பயத்தம்பருப்புச் சேர்ந்த பொங்கலன்னமும், இரண்டாஞ்சாமத்திற் பாயசமும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் எள்ளன்னமும், நான்காஞ்சாமத்திற் சுத்தான்னமும் நிவேதித்தல்வேண்டும். இயலாதேல் நான்கு சாமத்துஞ் சுத்தான்னமே நிவேதித்திடிக. இப்படி நிவேதித்த பின்னர் ஒவ்வொரு சாமத்தும் தூபதீபா ராதனைகள் கிரமமாகச் செய்தல் வேண்டும்.

பின்னர் முதற்சாமத்தில் இருக்குவேதமும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் யசுர்வேதமும், மூன்றாஞ்சாமத்தில் சாமவேதமும், நான்காஞ்சாமத்தில் அதர்வணவேதமுமோதி இருகை கூப்பித்துதித்து அர்க்கியங்கொடுத்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேன் புரிந்த இப்பூசையினைத் திருவுள்ளமேற்று அருள்புரிக வெனச்சிந்தனையாற் பிரார்த்தித்துப் பூர்த்திசெய்தல் வேண்டும்.

இப்படி நான்கு சாமத்தும் நித்திரையகற்றிப் பூசனையிற்றி மறுநாள் விடியற் காலையிற்போய் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து காலையனுஷ்டானமியற்றி உச்சிக்காலவனுஷ்டானமும் அக்காலையிலேயே புரிந்து தமது தீட்சாருருவைப் பூசித்துப் பிராம்மணோத்தமர்கட்கு ஆடையும் உணவிற்குரியவைகளும் கொடுத்து உபசரித்து அவர்களாலாசீர்வதிக்கப்பெற்று, சூரியனுதித்து ஆறுநாழிகைக்குள் பாரணஞ்செய்திடல் வேண்டும்.

உணவகற்றலிற் பசிதாளாதவர் இரவின் முதற்சாமத்திற் பூசித்தபின்னர் கொஞ்சம் நீராவது பாலாவது பழமாவது பூசித்தல்கூடும். இவற்றுள் நீருண்பது உத்தமமும், பாலுண்பது

மத்திமமும், பழமுண்பது அதமருமாம். அன்றியும் அப்பம், தேசாசை, பிட்டு முதலியவைகளுண்பது அதமத்திலதமமாம்.

இப்படிச் சிவபூசைசெய்யச் சக்நியற்ற வயோதிகரும் ஸ்திரீகளும் நோயாளரும் சிவராத்திரி தினத்தில் ஊனுறக்கமொழித்து அன்றிரவு நான்குசாமத்தும் சிவபுராணங்கேட்டேனும் ஜெபங்கள் செய்தேனும் சிவாலயத்துச்சென்று பரமேசுவரனை தரிசித்தேனும் அவ்விரவையகற்றி மறுகாட்காலையில் மேற் சொன்னபடி பாண்ணஞ்செய்தல் வேண்டும்.

அப்படிப் பாண்ணசெய்த பிறகு சிவபுராணம்படித்தேனுங் கேட்டேனும் கண் துயிலாது அற்றைப் பகற்பொழுது போக்கி அஸ்தமிக்கும் வேளையில் மாலைக்காலவனுட்டான மியற்றி அவ்விரவிலும் அன்னபானாதி யருந்தாது புனிதமானவிடத்தில் ஆசாரத்துடன் ரித்திரைசெய்தல் வேண்டும். பாண்ண செய்தபின் அற்றைப் பகலிற் றுயில்வரேல் அவர் காரணமின்றி நூலுபிராமணரைக்கொன்ற பழியடைவர். அபுத்திபூர்வமாய்த்துயில்வாரேல் வேதவிதிப்படி ஹோமம்புரிந்து அக்குற்றத்தை நீக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

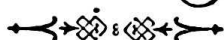
இப்படி இருபத்துநான்கு வருடம் நோற்றுப்பின் கோதானம் பூதானம் சுவர்ணதான முதலியவை நல்கி இவ்விரதத்தினைப்பூர்த்தி செய்தல்வேண்டும். இப்படிச்சிவராத்திரி விரதமிழைப்போர் சிவகதியிற்செல்வதுமன்றி அன்னவரின் மூன்மூவேழு தலைமுறையினரும் தப்பாது முத்தியிற் சேர்வது சத்தியமாம்.

இப்படி இவ்விரதத்தினையனுஷ்டித்து இஷ்டகாமியார்த் தங்கனையும் முத்திப்பேற்றையும் பெற்றோர் சரித்திரம் பற்பலவாம், என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லக்கேட்ட கைமிசாரண்யவாசிகள் இவ்விரதத்தினை இவ்விதிப்படி நோற்று, பரம சாம் பிராச்சியப் பெருவிடைந்த மேலோர் சரித்திரங்கனையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கச் சூதமாமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

மாண்மியச்சருக்கம்.

முற்றிற்று.

சு கு ம ர ச் ச ரு க் க ம்;



கந்த நாண்மலர்க் குவளைநட் புறுகதிர் மதியஞ்
சந்த னுடவிப் பொதும்பரிற் றவழ்ந்துசெல் சாரல்
வந்த மால்வரைக் குத்தரத் துததியின் விரிநீ
ருந்துவெண்டிரைச் சிந்துவென்றொருநதி யுளதால்(க)
விடுங்க திர்த்திர ணித்திலக் கோடுகள் விரவி
நெடுந்த ருக்களை முரித்துநன் னீலவண் டார்ப்ப
வடுந்தொ ழிற்றிரிந் தடவிமால் வரைநின்று வரலாற்
கொடுங்கொலைக்கடம் பொழிகவுட்களிநெனக் குலவும்.

(க) நாண்மலர்=பகலில்மலருந் தாமரைமலர்; குவளை = கரு
நெய்தல்; நட்புறு=விரும்புகின்ற; சந்தன அடவி=சந்
தனவிருட்ச மடர்ந்த காடு; பொதும்பர்=சோலை; உத
தியின்=சமுத்திரம்போல, விரிநீர்=பரவியநீரானது;
உந்து=வீசுகின்ற.

(உ) இச்செய்யுள் நதிக்கும் யானைக்குஞ் சிலேடையாகக்கூறப்
பட்டதாம். எங்ஙன மெனின்; யானையானது முத்துக்
கள் பொருந்திய இரண்டு கோடுகளை யுடையதாய்,
தான் செல்லும் மார்க்கத் திருமருங்கிலுமுள்ள மரங்க
ளை முறித்துக் கொண்டும், மதநீருண்ணும் வண்டிகள்
கோஷிக்க எதிர்ப்பட்டவர்களை அழித்துக் கொண்டும்
காடுகுழந்த மலைகளினின்று வருதல்போல, இந்நதியா
னது; முத்துக்கள் பொருந்திய இரண்டுகோடு (கரை)
களையுடையதாய், தான் செல்லுமார்க்கத் திருமருங்கு
களிலுமுள்ள (நதியோரங்களிலுள்ள) மரங்களை முறி
த்துக்கொண்டும் (வேரையறுத்து வீழ்த்தி), அம்மரங்க
ளினது புஷ்பங்களிலிருந்து தேனை யுண்ணும் வண்டி
கள் (அதனால்) சப்திக்க எதிர்ப்பட்ட திட்டு (மேடு)
கோடும் மனிதர்களையும் அழித்துக்கொண்டும் மலையி
னின்று வருதலாலென்க.

கலைகள் சுற்றறி புலவர்வாய்த் தோன்றிய கவிப்போன்
மலையி டைப்பிறந் தளக்கரும் பொருள்கொடு வந்து
தலைமை யுற்றசீர் பெற்றுயர் சங்கமார்ந் தெங்கு
முலவி மாசிலத் தவர்களுக் கின்பமே யுதவும். (௩)

ஏன்று பூண்முலை பெயிற்றியர் வயிறலைத் திரங்கக்
காய்ந்த புற்குரம் பைகனழித் தம்புலிற் கவார்ந்தே

(௨) கதிர்த்திரள் விடம் = மிகுந்த பிரகாசம் வீசும்; நித்தில
ம் = முத்துக்களை; கோடுகள் = கரைகள் (அன்றியும்,
மருப்புகள்.) விரவி = பொருந்தி; ஆர்ப்பு = சப்திக்க;
அடுத்தொழில் = அழிக்குஞ்செய்கை; அடவி = காட்
டையுடைய; மால் = பெரிய; கடம் = மதம்; கவுன் =
கன்னம்.

(௩) இச்செய்யுள் நதிக்கும் தமிழ்ச்செய்யுளுக்கும் சிலேடையா
கக்கூறப்பட்டதாம். எங்ஙன மெனின். தமிழ்ச்செய்யு
ளானது (பொதுகை) மலையினிடத்துத் தோன்றி
அளவிலாப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து சங்கத்தை
ச் சார்ந்து எங்கும்பரவி உலகுக்கின்பமளிப்பதுபோல
இந்தியானது மலையினிடத்தத்தோன்றி (மலைபடுதி
ரவியம் காடு படு திரவியமுதலிய) அளவில் பொருள்
களைக்கொண்டுவந்து சங்குகளைப்பொருந்தி எங்கும் ப
ரவி உலகத்தவர்கட்கின்பமளித்தலாலென்க.

கவிபோல் = தமிழ்ச் செய்யுளைப்போல; அளக்கரும்பொ
ருள் = அளவுபடாப் பொருள்; சங்கமார்ந்து = சங்
குகள்பொருந்தி (அன்றியும், வித்துவ சங்கத்திற் சேர்
ந்து); உலவி = பரவி.

(௪) இச்செய்யுள் நதிக்கும் அரசனுக்குஞ் சிலேடையாகக்கூறப்
பட்டதாம். எங்ஙனமெனின்; அரசனானவன் (தன்னை
நெருங்கிப் படைத்த அரசர்களுடைய மனைவியராம்)
ஆபரணங்களைத்தரித்த முல்லையரும்பை யொத்த பற்
களையுடைய ஸ்திரீகள் வயிற்றைப் பிடைந்து வருந்த

யாய்ந்த பாலையிற் குறும்புக ளடக்கவே லரசர்
வாய்ந்த வெள்வளை முழங்கவந் தாலென வருமால்.(ச)

அவ்வரசர்களது தேகங்களை அழித்து அவரது அம்பை யும் வில்லையுங் கவர்ந்து மீண்டவருகையில் பாலே நில த்துள்ள வேடர்களது (வழிமறித்துக் கொள்ளையிட் ன் முதலிய கொடுஞ்செய்கைகளாம்) குறும்புகளையடக்கி வெற்றிச்சங்க முழக்கத்துடன் வருவதுபோல இங்ங் தியானது நீர்ப் பெருகியபொழுது இருமருங்குகளிலு முள்ள வேடர்களது புற்குடிசைகளை அழித்து அக்கு டிசைகளில் வசிக்கும், ஆபரணங்களை யேந்திய தனங் களையுடைய வேடப் பெண்கள் வயிற்றைப் பிசைந்து வருந்தும்படி அக்குடிசைகளிலுள்ள அம்பையும் வில் லையும் அடித்துக்கொண்டு பாலே நிலத்துவந்து (அங் குள்ள அதிவெப்பமாகிய) குறும்பைத் தணித்துச் சங் குகள் சப்திக்க வருதலினாலென்க.

அரசன் நன்மைக் குரியன.

ஏந்து பூண் = ஆபரணங்களைத் தரித்த; முல்லை = முல்லை யரும்பையொத்த; எயிற்றியர் = பற்களை யுடைய (மாற்றரசர்களின் மனைவியராம்) ஸ்திரீகள்; காய்ந் த = பகைத்த மாற்றரசர்களுடைய; புல் = அற்பமாகிய; குரம்பைகள் = தேகங்களை; பாலையில் = பாலே நிலத் தில்; ஆய்ந்த = (வழி மறித்துப்) பறித்தலாம்; குறும்புக ளடக்கி = தன்பங்களை யொழித்து; வெள்வளை முழங் க = சங்கத் தொனியுடன்.

நதியின் நன்மைக் குரியன.

பூண் = ஆபரணங்களை; ஏந்தும்முலை = தரிக்கும் தனங் களை யுடைய; எயிற்றியர் = (மலையினிடத்து வாழும்) வேடப்பெண்கள்; அலைத்து = பிசைந்து; இரங்க = வருந்தும்படி; புற்குரம்பை = புற்களாற் புனையப்பட்ட குடிசைகளை; பாலே = நீரும்நிழலு மில்லாத சுரமும்சர ன்சாரந்த விடமும்; ஆய்ந்த = வருத்தும்; குறும்புகள் = வெப்பங்கள்; வெள்வளை முழங்க = சங்குகள் சப்திக்க.

கருது மந்தித் கரைமருங் குளதுகட் கமலத்
திரும கட்கணி யன்னது தேவரும் வியப்பத்
தரும நீதியுஞ் செல்வமுந் தழைப்பது தகைசால்
பொருவில் குஞ்சர புரியெனப் புகலொரு நகரம். (௫)

உழவ ருவயற் கமலவாண் முகத்திய ருவப்ப
மழவ ருதநல் லாடவர் மணவீன முடிக்கும்
விழவ ருதவெண் சங்கொலி விதிதோ றிரட்ட
முழவ ருதவம் முதுநகர்ப் பெருமையார் மொழிவார்.

நீரு கந்தகார் நிகர்நிறம் படைத்திடு நெடுமால்
ஏரு கந்தபைந் துகிலுநித் தரிக்கலை யிகந்து
பாரு கந்தளந் திடநிமிர்ந் தாலெனப் படுமம்
போரு கந்திக முகழ்ப்புறஞ் சூழ்நெடும் புரிசை. (௭)

விழ்ந்து விண்முகில் வேலையென் றுண்ணநீர் மிகுந்திட்
டாழ்ந்த கன்றுநீ டிஞ்சியை வளைந்தபே ரகழி
தாழ்ந்து மீதுய ரடிமுடிச் சக்கர கிரியைச்
சூழ்ந்து வெண்டிரைப் பெருங்கடல் சுற்றிய தொக்கும்.

(௫) மருங்கு=இருபக்கத்திலும்; கள்=தேன் பொருந்திய;
கமலம் = தாமரை; அணி = ஆபரணம்; தகைசால்=
பெருமையுள்ள.

(௭) வாள் = ஒளி; மழவு = இளமை; விழவு = உதவம்;
இரட்ட=ஒலிக்க; முழவு=மணமுரசி னெலி.

(௭) நீருக்த=நீர்பொருந்திய; ஏருக்த=அழகுபொருந்திய;
பைந்துகில்=பசுமைநிறம் பொருந்திய துகில்; அரி=
பொன்னாற்புனையப்பட்ட; கலையிகந்து=வஸ்திரத்தை
நீக்கி; பார்=உலகத்தை; உக்து=விரும்பி; அம்போ
ருகம்=தாமரை; புரிசை=மதில்.

(௮) முகில்=மேகம்; வேலை=சமுத்திரம்; நீடு இஞ்சியை=
நீண்டமதில்; அடிதாழ்த்து=அடியானது பூமியிலாழ்
ந்து; முடிமீது உயர்=உச்சியானது மேலே வுளரப்பெ
ற்ற; பெருங்கடல்=பெரும்புறக்கடல்.

குறையில்பொன்னெயிற் குடுமியிற்றோடுத் துயர்கொடிக
ளறைதி ரைப்புன லகழிசூ முந்நக ராரிவை
நிறைவ னப்பெதிர் நோக்குறு மாடியா நிலவின்
கறைது டைத்திட நீட்டிய கரங்களிற் கவினும். (கூ)

நிலவு மாமணி விமானங்க ணிலத்திருந் தென்னப்
பலவு மால்வரைக் குலநிரைத் தேனக்கதிர் பரப்பி
யுலவு மான்மதிக் கூன்முது குரிஞ்சிட வுயர்ந்து
குலவு மாடகத் துயற்றிய கூடமா டங்கள். (கௌ)

மாற தாமென நிழலுடன் மலைகர மலைக
ளாற தாமென விடுமதம் பெருக்கெடுத் தலைப்பச்
சேற தாய்நெடுந் தேர்களுஞ் சனங்களுஞ் செல்ல
நீற தாய்த்துக ளெழுந்துவிண் புதைக்கு நீள்வீதி. (கக)

வையம் யாவையும் விலைபெற வளர்முலை வருத்த
நையு நுண்ணிடை நாரியர் புலவியிற் கழித்த
துய்ய மான்மதச் சேற்றோடு துவளுமுத் தாரஞ்
செய்ய மாமணிக் கலன்கிடந் தெறிப்பன தெருக்கள்.

(கூ) எயில்=மதிலின்; குடுமியில் = உச்சியில்; அறை=கறா
யைமோதுகிற; நகர் அரிவை=நகரமாகிய பெண்; வன
ப்பு=அழகு; கறை=களங்கம்; கவினும்=ஒக்கும்.

(கௌ) நிலவு = பிரகாசிக்கிற; மால்வரைக்குலம் பலவும் = பல
பெரியமலைக் கூட்டங்கள்; நிரைத்தென=வரிசையாக
வைத்ததுபோல; மான்மதி = மான்ருபமான களங்க
முள்ளசந்திரன்; உரிஞ்சிட=தேய்க்கும்படி; குலவும்=
விளங்கும்; ஆடகத்து=பொன்னால்.

(கக) மாறு = சத்துரு; மலை = சண்டையிடும்; கரமலைகள்=
யானைகள்; புதைக்கும்=மூடும்.

(கௌ) மான்மதம் = மிருகமதம் அஃதாவது புனுசு கஸ்தூரி
முதலியன; நையும்=துன்புறம்; சேறு=களபம் (சந்
சனக்குழம்பு); துவளும் = அசையும்; கலன் = ஆபர
ணம்; எறிப்பன=பிரகாசிப்பன.

ஆதி நூலுணர்ந்தனர் சாலைக ளொருபா
வீதி மன்னவர் நிறைமணி மாளிகை யொருபா
ஊதியம்பெறு வணிகர்வாழ் வசதிக ளொருபாற்
கோதின் மண்மகள் புதல்வந்தங் குலமனை யொருபால்.

மெலிக்கு நூலிடை யறுமென மேகலை யரற்றிச்
சலிப்ப நாண்மலர்த் தாளணி தண்டைநா புரங்கள்
கலிப்ப நீடிய காந்தளங் கைவளை கலினென்
றெலிப்ப மாதர்க னுடக மாடரங் கொருபால். (கச)

அலைக டற்கடைந் தரிசுரர்க் கமுதளித் ததுபோற்
றலைமை பெற்றமுத் தமிழ்க்கட றுலமத் ததனா
லுலைவு றக்கலக் கிச்சுவை செவிப்புலத் துண்பான்
கலைகள் கற்பவர்க் குரைப்பவர் கழகமங் கொருபால்.()

வார்வி சித்திடு மணிமுர சோதையுங் கொடுஞ்சித்
தேர்வி டெத்திடு மோதையும் பிளிறுசின் துரங்கள்
போர்வி டெத்திடு மோதையும் புரவியின் கனைப்புந்
கார்வி டெத்திடு மோதையின் மும்மடி காட்டும். (கசு)

(க௭) சாலை=வீடு; ஊதியம் = லாபம்; வசதி=வசிக்குமிடம்
(வீடு); குலமனை=சிறந்தவீடு.

(கச) மெலிக்கும் நூல் = மெல்லிதாகிய நூல்போன்ற; மே
கலை = ஸ்திரீகள் இடையிற் தரிக்கும் எண்கோவை
மணி; அரற்றி=அழுது; சலிப்ப = வெறுப்படைய;
கலிப்ப=கலிரென்ன; ஒலிப்ப = சப்திக்க; காந்தள
ங்கை=அழகிய காந்தட் புஷ்பமொத்த கரம்.

(க௭) தமிழ்க்கடல்=தமிழாகிய கடலை; தாலம்=நாக்கு; உலை
வுற=சூலும்படி; கழகம்=கல்லிபயிலுமிடம்.

(கசு) வார்=நீண்டதோற்பட்டையால்; விசித்திடும்=இழுத்
தக்கட்டிய; ஒதை=சப்தம்; கொடுஞ்சி=தேர்ச்சிகரம்;
பிளிறு=யானைகத்தூதல்; சிந்துரம்=யானை; கார்விசி
த்திடும் ஒதை=இடியோசை.

மறைவி ரித்துரை பயிற்றுந ரோதையு மன்னர்
திறை யளக்கவந் தீண்டின ரோதையுந் தேவர்க்
கிறைமை யிற்றினஞ் சாறய ரோதையு மெழுந்திட்
டறை கடற்படு முழக்கமுந் துளக்குற வலைக்கும்.(௧௭)

துண்ட மாமதி தவழ்ம்திற் றென்னக ரதனுட்
கண்ட வாருயிர்க் தொகைமுத லடங்கிய கணக்கா
லண்ட கோளகை கவித்திடும் பேருல கனைத் து
முண்ட முண்டகக் கண்ணின னுதரமொத் துளதால்.

அரிபு ரந்தரன் விரும்புமந் நகரளிப் பவன்றோ
லுரிபு ரந்தரித் துயர்வட வரைகுழைத் துருத்துத்
திரிபு ரஞ்சுபு சிவனடி சிந்தைசெய் பவன்றூட்
பரிபு ரந்திகழ் திருவுறை பரிபுரஞ் சயனே. (௧௯)

காந்து செம்மணிச் சேடனுங் கமடமுங் கடம்பா.
யேந்து கோட்டுமோட்டிபங்கனோ ரெட்டுமெண் கிரியு
நாந்த கத்தொடு சமரமேற் றெதிருற நணுகும்
வேந்த ருஞ்சுமை யாறிட மேதினி பரிப்போன். (௨௦)

(௧௭) பயிற்றுநர் = கற்பிப்போர்; மன்னர்திறை = அரசி
றை; அளக்க=செலுத்த; ஈண்டினர்=கூடினோது;
இறைமையில் = இராச்சியமுறைப்படி; தினம்=ஒவ்
வொருநாளும்; சாறு=திருவிழா; அயர்=செய்கின்ற;
துளக்குற = நடுங்க; அலைக்கும்=வருத்தும்.

(௧௮) துண்டம்=கீற்றுவடிவாகிய; அண்டகோளகை=வான
வட்டம்; உதரம்=உயிறு.

(௧௯) புரந்தரன்=இந்திரன்; தோலுரி = புலித்தோல்; புரம்
= தேகத்தில்; குழைத்து = வளைத்து; உருத்து =
கோபித்து; தான் பரிபுரம்=காற்சிலம்பு.

(௨௦) காந்து = ஒளிவீசுகின்ற; கமடமும்=கர்மமும்; கடம்
பாய்=மதம் பொழியும்; -மோட்டிபம்=உயர்ந்தயானை
யும்; நாந்தகம்=வான்; சமரம்=யுத்தம்; பரிப்போன்=
தாங்கினோன்.

வேத நான்முறை திறம்பிடா தெங்கணும் விளங்க
மாதர் கற்பெனும் வரம்பழி யாமன்மா நிலத்தோர்
பாத கம்பழி பாரின்னிடா தருள்விழி பரப்பி
யாத ரத்துட னறப்பயிர் வளர்த்தர சரித்தான். (௨௧)

அனைய கோமகற் காகிசொல் புரோகித னானேன்
வினையி னீங்கிய சுரர்குரு நிகர்ப்பவன் வெண்ணால்
வினையு மார்பினன் முத்தழல் வேள்கிள் வளர்ப்போன்
றனைய ரின்றியே நெடிதுநாட் டவத்தொடு சரித்தான்.

சொற்ற வேதிய னில்வயிற் றோர்சுதன் தீமை
முற்று மோருருக் கொண்டென முடங்குவெண்டிரைக
ளெற்று பாற்கட லீடைவிட முதித்தென வெழில்கூர்
பெற்ற மூர்மறைக் கொழுந்தின தருட்பெறப்பிறந்தான்.

தோன்று மைந்தனுக் குயர்சுரு மாரனென் றருளா
லின்ற தந்தைபே ரிட்டழைத் தேர்மணி யழுத்தி
யான்ற பொன்னணி யணிந்தையான் டனுகடு மளனின்
மூன்று நூல்கிளை நான்மறை விதிப்படி முடித்து. (௨௪)

ஆத பன்வட திசையணை யுத்தரா யணத்துத்
தீத கன்றிடு மோரைகூ டியசுப தினத்திற்
ருத விழந்தவெண் டாமரை யாள்சரண் வழுத்திப்
பாத கம்பயின் மகற்குநான் மறைபயில் விந்தான். (௨௫)

(௨௧) திறம்பிடாது=தவறுது; பாதகம்=துரோகம்; பழி=
இகழ்ச்சி; ஆதாம்=அன்பு.

(௨௨) ஆசி=ஆசிர்வாதம்; சுரர்குரு==பிரகஸ்பதி; வனையும்=
அணியும்; சரித்தான்=சஞ்சரித்தான்.

(௨௩) இல்=பெண்டிர்; முடங்கு = மடித்தலையுடைய; எற்
றும்=போதம்; பெற்றம் = இடம்; ணர்=வாகன
மாகவுடைய.

(௨௪) வர்மணி=அழகிய ரத்தினம்; ஆன்ற=சிறைந்த; மூன்று
நூல்=மூப்பரியார்த்த பூணல்.

(௨௫) ஓரை=இலக்கினம்; தாதுவித்தம்=மகரந்தம்வீசம்.

ஆய்ந்த பற்பல கலைஞர் மரவினுக் கழுத
மீந்த தாமெனக் கமரிடை யுருத்தபா லென்ன
வேய்ந்தி டாமலற் பகலெலா முணர்த்திட வுணர்ந்து
வாய்ந்த காமவேள் கணைக்கிலக் காமென வளர்ந்தான்.

கவள மால்கனி நெனவரு காட்சிகண் டுருகித்
துவள நூலிடை நடந்துபின் றொடர்ந்துது முல்லைத்
தவள வாணகை கோட்டிமற் றருந்தனங் காட்டிப்
பவள வாயினுர் காமுறு பருவமெய் தினனாள். (௨௭)

கஞ்ச நான்மலர்க் கண்ணினன் கலைமதி தகர்த்து
விஞ்ச வேநிரைத் தினக்கிவைத் தனையவெண் ணகை
சஞ்ச சீகமட் டார்பசுந் தாரொடுந் தழுவி [யான்
மஞ்ச கீண்டெழு மின்னென துடங்குநான் மார்பன்.

பெய்யு மாமழை முகலெனப் பிளிறுசிற் தூரத்தின்
கைய தாமெனக் கவின்றரு தாழ்தடக் கையான்
றுய்ய வாரிச முகைமுறுக் கவிழ்செழுந் துணமின்
செய்ய தாளினன் றேடரு மாடவர் திலதன். (௨௮)

(௨௬) ஆய்ந்த=தெளிந்த; கமர் = பூமியின் வெடிப்பு; இலக்கு
ஆம் என=இலட்சியமாக.

(௨௭) கவளம் = வாயளவு கொண்ட உணவின் உருண்டை;
காட்சி=தோற்றத்தை; தூ=பரிசுத்தம்; நகை=பல்;
கோட்டி=சிரித்து.

(௨௮) கஞ்சம் = தாமரை; தகர்த்து = உடைத்து; நிரைத்து
இணக்கி = வரிசையாக நெருக்கிவைத்து; விஞ்ச =
சிறப்பாக; சஞ்சரீகம்=வண்டு; மட்டு=தேன்; பசும்=
சிறந்த; துடங்கும்=துவளும்.

(௨௯) சிந்துரம்=யானை; கை=துதிக்கை; வாரிசம்=தாமரை;
செழுந்துணர்=அழகியமலர்; செய்ய=அழகிய; ஆட
வர்=வீரர்கள்; திலதன்=திலதம் போன்றவன்.

சொன்ன விண்டுவிற் றிரண்டுயர் பனைத்தடந் தோளா
வன்ன மேகலை மடந்தையர் கண்கவர் வதனன் [ன்
கன்ன லஞ்சிலைக் காமனே காட்சிதந் தனியா
னன்ன வன்றிருப் பேரெழி லாரெடுத் தறைவார். (௩௦)

தென்ற லந்தடந் தேர்மிசை வருமதன் செங்கை
மன்ற மம்புகள் படப்படப் பதைத்துளம் வருந்திப்
பொன்ற யங்குபூட் புணர்முலைக் கணிகையர். போக
மன்றி லென்றிட துகர்ந்தவா வடங்கில னாக. (௩௧)

பழுதி லன்புட னுதயமுற் பகருமுப் பொழுதுங்
கொழுந ரன்றியோர் கடவுளைத் தளிர்க்கரங் குவியா
வழுவில் கற்புடை மடந்தையர் தமைமன மருட்டித்
தழுவி யானினத்தொருமழவிடையெனச்சரித்தான்.

மாமன் மைத்துன னெனவழைப் பானியா வரையுந்
தாம னாகம புராணநூல் சதுர்மறை யென்னு
நாம நானினி னவின்நிடா னுடொறுஞ் சிலைக்கைக்
காம னாகமம் வேதமீ தாமெனக் கற்பான். (௩௩)

ஈடு வாடைமற் றிலேபன மெனுமருந் தியற்றிப்
பிடு சானிதை முறைமையிற் பெருந்தகை பெற்ற

(௩௦) விண்டில் = மலைபோல; பனை = பருத்த; வன்னம் (வந்
னம்) = அழகிய; காட்சிதந்து = பிரத்தியட்சமானது;
திரு = சிறந்த; பேரெழில் = மிகுந்த அழகு.

(௩௧) மன்றல் அம்புகள் = வாசனையுள்ள மலரம்புகள்; தயங்
கும் = பிரகாசிக்கும்; அன்றிலென்றிட = அன்றிற்
பட்கிபோல.

(௩௨) முன் = முதல்; ஆன்இனத்து = பசுக்கூட்டத்து; மழ
விடை = எவ்வனப் பருவமுள்ள காளை.

(௩௩) தாமன் = கொன்றை மலரைத்தரித்தோன் (பரமேசுவர
ன்); காமனாகமம் = மதன நுண்முதலிய காமசாஸ்திரம்.

கோடு மாமணிக் கும்பனேர் குவிமுலை சுமக்கும்
வாடு நூலிடை மகளிரை வசப்பட மயக்கும். (௩௪)

உலக்கு நாளணித் தாயினர்க் கொளிக் குமீ னெக்கு
நலத்தி னோர்சிலைக் காமவே னாணுகனு நழுவாப்
பெலத்த முல்லையின் றருக்களை வேரொடும் பிடுங்கி
நிலத்தி னீங்கிட விசைத்தெறி சுழல்வளி நிகர்த்தான்.

அந்தி வெண்பிறை முடித்தவ னடித்துணைக் கமலஞ்
சிந்தை செய்கிலன் றிருவுருக் களைச்சிலை யென்றே
நிந்தை செய்பவ னீதியாய் நித்தமு மியற்றுஞ்
சந்தி வந்தனை மறந்தனன் றறந்தனன் றருமம். (௩௫)

இந்த வாறிவ னொழுகிய படிதுகண் டியாருந்
தந்தை பாலெடுத் துணர்த்திடத் தனையனைக் கூவி
யந்த மாநகர்க் கலைஞரை யழைத்தரு கிருத்திச்
சிந்தை தேறுற. வுறுதிநன் மதிபல செப்பும். (௩௬)

(௩௪) ஈடு=இடுமருந்து; வாடை=வாசனையால் மயக்குமரு
ந்து; இலேபனம்=பூசுமருந்து; பீசால்=பெருமை நி
றைந்த; நிறைமுறை=கற்பமுறைமை; பெருந்தகை=
பெருமை; கோடு =யானையின் மருப்பை யொத்த; வா
டம்=துவளும்.

(௩௫) உலக்குநான்=மரண தினம்; அணித்தாயினர்க்கு=சமீபி
த்தவருக்கு; மீன்=நட்சத்திரரூபமாயிருக்கும் அருந்த
தி(ஒருவன் இறப்பதற்குமுன் ஆறுமாதந்தொடங்கி
அருந்ததி நட்சத்திரம் அவன்கண்ணுக்குத் தோற்றா
தாகலின் ஈண்டு ஒளிக்கும் மீன் என்றனர்); நலத்தி
னோர்=ஸ்திரீகள்; நணுகினும்=கிட்டினும்; நழுவா=
நீங்காத; முல்லையின்=கற்பாகிய; வளி=காற்று.

(௩௬) திருவுருக்களை=விக்கிரகங்களை; சிலை=கல்.

(௩௭) படிது = பொய்யொழுக்கம்; தனையன்=பிள்ளை; கலை
ஞர்=காஸ்திரமுணர்த்தோர்.

பிறர்மனைக்குரித் தாகிய பேதையைப் புணர்ந்தோ
 ரறமடுத்தநன் பொடுபுகழ் பெருமையென் றடையார்
 மறமி குத்தலெம் பவம்பழி மாற்றரு மச்ச
 மிறவி யற்றிடும் பகையினை நான்குமெய் திடுவார். (௩௮)

நீடு முதுநல் லிளபையென் றுளத்திடை நினைந்து
 நாடு முற்பிறர் மனையெனி னுமநீர் வைப்பில்
 விடு முப்புகழ் மேவுவர் வித்தைகை வித்தங்
 கூடு முர்நர கக்குழி விழுந்தழுந் தகிலார். (௩௯)

ஊறு தீர்மரத் தூரியி னென்றென வொன்றி
 வேறு பேதகங் காட்டுபுன் மனத்தினோர் விழைவாற்
 கூறு நீரிதி கவர்விலை மகளிர் பாற் குறுகி
 யேறு காமமே நுகர்பவர்க் கிகபர மில்லை. (௪௦)

என்று பற்பல நன்மதி துன்மதி யிதயந்
 துன்று மச்சுரு மாரனுக் குரைத்தலுஞ் சொற்ற
 தொன்று மற்றவன் செவிப்புல நுழைந்தில துபலஞ்
 சென்று தைத்திடா நெடுமர முனையெனச் சிதைந்த.

(௩௮) பேதை=ஸ்திரீகள்; நட்பு=சினேகம்; புகழ்=கீர்த்தி;
 பெருமை=மேன்மை; மறம்=பொல்லாங்கு; பவம்=
 பாவம்; பழி=இகழ்ச்சி; இறல்=கெடுதி.

(௩௯) வைப்பில்=உலகத்தில்; வீடுமுப்புகழ் = அளவில்லாத
 கீர்த்தி; வித்தை=ஞானமும்; கை=நல்லொழுக்கமும்;
 மேவுவர்=அடைவர்; வித்தம்=இகழ்ச்சியை; கூடுமுர்
 =அடையார்; அழுத்தகிலார்=அழுந்தமாட்டார்.

(௪௦) ஊரியின்=பட்டையைப்போல(உரியென்பது ஊரின
 லாயிற்று. இதுநீட்டல் விகாரமாம்) ஒன்றென =
 (இருவருக்கும் உயிர்) ஒன்று என்று நினைக்கும்படி;
 ஒன்றி=சேர்ந்து; வேறுபேதங்கள்=பிரிவுற்ற வித்தி
 யாசமான செய்கைகளை.

(௪௧) துன்றம்=பொருத்திய; நெடுமரமுனை=பூமியிலடங்கும்
 கீண்டமுனை (கூராகச்சுவிய மரச்கொம்பு).

கப்பி நாடொறுங் களித்துண வளிப்பினுங் கோழி
தப்பி லாதுபுன் குப்பைபோய்க் கிளைத்திட றவிரா
தொப்பி னூல்படித் துறுமதி யேபல கோடி.
செப்பினுலுந்தம்மனம்புரிசெயல்விடார்தியோர். (சஉ)

களிப்பி னுஞ்சடுங் கடவுளர் கடல்கடை யமிர்த
மளிப்பி னுஞ்சடு மறைதிரைக் குளிப்புன லகத்துக்
குளிப்பி னுஞ்சடுங் குன்றுற் குகைகளிற் குறுகி
யொளிப்பி னுஞ்சடுங் காமமிக் கூர்தர வழன்றான். (சங)

தூய நீத்திழி தொழில்புரி தற்குணத் திவனைத்
தாயு நீத்தன டந்தையு நீத்தனன் றமர்க
னோப நீத்தனர் நிலிதி மகளிர்மே னிகழு
மாய நீத்ததின் மயக்கறத் துறந்தவர் மனம்போல். (சச)

தொழுகு லத்தவர் குலத்தினிற் றேமறத் தோன்றிப்
பழுது பற்பல விளைத்திழி குலத்தொழில் பயின்றான்
முழுமு தற்பொரு ளாய்மறை டெஞ்செய்தான் முகத்தோ
னெழுது மத்தக விதிவழி விலக்கினோ டெவரே. (சரு)

கன்னி மாடமுங் கடிமதிற் காவலுங் கடந்து
துன்னு மாரிருட் பொழு தின்மங் கையர்முலை தோய்வா

(சஉ) ஈள்தோறும் களித்து = பிரதிதினரும் பசித்வாக; கப்பி
= வாயில் அடைத்த; உணவளிப்பினும் = ஆகாரங்
கொடுத்தாலும்; தப்பிடாது = தவருது; கிளைத்திடல்
= கிண்டெல்; ஒப்பினால் = மேலாகியவெதாகமம்.

(சங) ஊர்தர = பொருந்த.

(சச) தூயம் = பரிசுத்தம்; நிலம் நிதி மகளிர் = மண் பொன்
பெண்; மாயம் நீத்து = தோன்றியழியும் உலகத்தின்
போகவாரிதியை நீந்தி; அதிந்யயக்கற = பின்னும்
அதன்பேரிலுண்டாகும் இச்சா மயக்கம் நீங்க.

(சரு) தொழும்குலம் = பிராமண குலம்; தோம்அற = குற்றம்
நீங்க; பயின்றான் = செய்தான்; மத்தகம் = தலை.

என்ன மன்னவர் தமைப்பிறர் விலக்கினு மமையா
ரின்னதன்மைபினைங்கிவைநிகழ்ந்துறுமேல்வை. (சக)

முத்த மீதினு முளரிமென் முகிழ்ப்புலை முகத்தும்
வைத்த பற்குறி நகக்குறி கண்டுதம் மனையார்
தத்த மக்குள கற்பறிந் தாரெனச் சலித்துக்
கைத்த கிந்தைய மாகியக் கடிநக நுள்ளார். (சஎ)

காவல் கட்டழித் திவினிந் கரவினா லெய்தி
யாவ ரித்தொழில் புரிபவ ரெனமனத் தெண்ணிப்
பாவ முற்றிய படிற்றொழுக் கச்சகு மாரன்
மாவ னப்புடை யான்செய லிது வென மதித்து. (சஅ)

அற்ற நோக்கியாம் பற்றினு மகப்படா னுசை
பெற்ற மாதர்தம் மொழிப்படி யினிமனம் பிரியா
ரிற்ற தாகுமில் வாழ்க்கையென் றிரங்குபுட் கவலை
யுற்று னோர்திரண் டென்செய்கே மிதற்கென வசாவி.

வேறு.

காசினி யென்னு மாதின் கலிக்கரி யாடை நீக்கி
மாசகல் புகழ்வென் ளாடை சாத்திய மன்னன் ருன்போய்க் .

(சக) கடிமடில்=அழகிய பாதகாப்புச் சுவர்; அன்னம்அன்ன
வர்=அன்னம்போன்ற நடையினையுடைய ஸ்திரீகள்;
ஏல்வை=காலத்தில்.

(சஎ) முத்தம்=உதடு; கைத்த=வெறுத்த; கடிநகர்=காவ
லணமந்தனர்.

(சஅ) கட்டழித்து=சிலகுலையச்செய்து; கரவினா=மறை
வாய்; படிற் றொழுக்கம்=வஞ்சகநடை.

(சக) அற்றம்=சமயம்; பற்றினும்=பிடிக்கினும்; இற்றது=
அழிந்தது; உசாவி=ஆராய்ந்து.

(கூ) கலி = சமுத்திரமாகிய; கரியாடை = கறுப்பு வஸ்திரம்;
தூசகல்வார் = (கர்ப்பு ஆகிய) தூய்மை நீங்கப்பெற்ற
ஸ்திரீகள்.

கூசுத லின்நிநந்தம் குறைதிறந் தறைவோ மென்னத்,
துசகல் வாரின் மான மிழந்தவர் துணிந்து சூழ்ந்து. (௫௦)

கால்வழி சென்னீ ரென்னக் கருத்தொருப் படுத்
திமான, வேல்வழி கண்ட நெஞ்சர் வெள்வளை கொழுக்
கள் கீண்ட, சால்வழி பரந்துமேயுந் தண்பனைநாடுநீதி,
நூல்வழி புரக்கு மன்னன்வாயிலை நோக்கி யேக. (௫௧)

வாயிலோர் தம்மைக் கண்டெம் வரவுரைத் திடு
தி ரென்னப், போயிலோர்க் கன்னை யன்ன புரவலற்
போற்றி மாந்த, ராயிலோர் கோடியோரிந் கடைந்தன
ரென்னக் கஞ்சக், கோயிலோ ரிருவர்மேவுங் கொற்ற
வன் கொணர்மி னென்றான். (௫௨)

அரசர்கோ னருளிப்பாடென் றவரையுட் புகுத்
தப் போந்து, கரசரோ ருகங்கள் கூப்பிக் கனைகழற்
றுளிற் றுழ்ந்து, பரசரீள் கடைக்க னோக்கம் பரப்பி
நங் குறையா தென்ன, முரசகே தனை யொப்பாய்
கேளென மொழிய லுற்றார். (௫௩)

(௫௧) கால்வழி = வாய்க்காலின் வழியே; செல் நீரென்ன =
செல்லுகின்ற நீர் போல; மானவேல் = மானமாகியவே
லானது; வழிகண்ட = துளைக்கப்பட்ட; கொழுக்கள் =
கலப்பையி னுனியிலுள்ள இரும்பு; சால்வழி = உழு
தகோடு; பரந்து = சென்று; தண்பனை = குளிர்ச்சிபொ
ருந்திய வயல்; புரக்கும் = சாக்கும்.

(௫௨) வாயிலோர் = வாயிற்காவலர்; இல்லோர்க்கு = மிடியரு
க்கு; புரவலன் = அரசனை; கோடி = அளவில்லாத; கஞ்
சக்கோயிலோர் இருவர் = தாமரை மலரை இல்லமாக
வுடைய சரஸ்வதி இலக்குமி ஆகிய இருவர். (எனின்
கல்வியும் செல்வமுமாம்).

(௫௩) அருளிப்பாடு = கட்டளை; சரோருகம் = தாமரை; பரச
= துதிக்க; அம் = அழகிய; முரசகேதனை = முரசவாத்
தியத்தைக் கொடியாகவுடையோன் (சருமராஜன்).

பூசார் குலேசனின் புரோகிதன் மைந்தனைந்து, வாசநின் கணைகரந்த மதன்சுரு மாரனென்போ, நீசனாப்த் தனதுசாதி நீதிபா நியமீத்துத், தூசகல் கரவஞ்சஞ் குறுசெய் தூர்த்தனாகி. (௫௪)

குல்வளை முழங்கி யார்க்குந் தொடுகடல் வளாகவைப்போர், கோல்வளை யாமற் காக்குங் குரிசினின்னகரந் தன்னிற், கால்வளை வரிவில் லேய்க்குங் கருங் கொடிப் புருவ மின்னார், மால்வளை மனத்த ராய்க்கந் பிகந்திட வருத்து கின்றான். (௫௫)

இல்லின்மே வியமின்னார்தங் குறைகளை யெவர்க்கு முன்னுஞ், சொல்லநா னுறுவார்யாருந் தோற்றநோய் துடைத்து மாற்ற, வல்லநா மருத்து வர்க்கு மறைப்பவ ருளரோமன்ன, புல்லரே மானங்காத்துப் புரந்தருளெம்மை மென்றார். (௫௬)

கேட்டபோ திருகைப் பேரதாற் கிளர்செவித் துணைகண் மூடிக்க, கோட்டமி றனிக்கோ லோச்சங்

(௫௪) பூசார் = (பூலோகதேவர்) பிராம்மணர்; வாசநின்கணை = வாசனைபொருத்திய நீண்ட மலரம்பு; நீசனாய் = சண்டாளனாய்; தூசகல் கரவம் = குற்றமிருத்த வஞ்சனை; தூர்த்தன் = துஷ்டன்.

(௫௫) குல்வளை = சுரப்பங்கிணைத்த சங்கு; தொடு = ஆழ்த்த (அல்லது தோண்டிய); வளாகம் = இடமாகவுடைய; வைப்பு = பூமி; ஒர்கோல் = ஒப்பற்றசெங்கோல்; குரிசில் = அரசனே?; கால் = இரண்டு துணி; வளைவரி = வளைத்துக்கட்டிய; ஏய்க்கும் = ஒக்கும்; மால்வளை = மயக்கஞ்சூத்த; இகந்திட = நீக்கும்படி.

(௫௬) மன்ன = அரசனே; புல்லரேம் = அற்பராகியவர்கள்; புரந்தருந் = திருப்பெய்து இரட்சி.

கோவிரு கோக்கள் சேப்ப, வாட்டமில் குமுதச் செய்ய
வாயிதழ் துடிப்ப விர்த, நாட்டர சளித்தநீதி நன்று
நன்றென்ன நக்கான். (௫௭)

சீற்றமீக் கூரநின்ற சேனைகா வலரை நோக்கு,
மாற்றரும் படிநனாகி மறைக்குலந் தோன்றி னேனைக்,
காற்றென விரைந்து சென்றிக் கணத்தினிற் கொணர்
மினென்ன, வேற்றுரி முரசு நாண விடியென முழங்
கிச் சொன்னான். (௫௮)

குறாகடல் விடத்திற் றேன்றுங் கூற்றுவன் நாத
ரொப்பா, ரரைநொடிப் பொழுதி லோடி யநகர் முழு
துந்தேடி, வரையில்புன் றொழில்க ளாற்று மறைய
வன் றன்னைப்பற்றி, விரைவுடன் கொணர்ந்து கொற்ற
வேந்தர்கோன் றிருமுன் விட்டார். (௫௯)

வெய்யவேல் விடலை தூர்த்த விப்பிரன் றன்னை
நோக்கிச், செய்யநான்மறையோர்நீ திதிறம்பிடுமிவனைச்

(௫௭) கைப்போது = மலர்போன்ற கரம்; கிளர் = விளங்குகிற;
செவித்துளைகள் = காதுகளை; கோட்டமில் = கோணுத
லில்லாத; ஒச்சம் = செலுத்தும்; கோ = அரசன்; இரு
கோ = இரண்டுகண்; வாட்டமில் = வாதெலில்லாத
(அஃதாவது அப்பொழுது மலர்ந்த); குமுதச்செய்ய =
அல்லிமலர்போற் செவந்த; நக்கான் = சினநகைசெய்
தான்.

(௫௮) சீற்றம் = கோபம்; மீக்கூர = அதிகரிக்க; மாற்றரும் =
ஒழிக்கப்படாத; படிநன் = வஞ்சகன்; ஏற்றுஉரி = கா
னையினது தோல்.

(௫௯) குரை = சப்திக்கின்ற; விடத்தில் = விடத்தைப்போல;
வரையில் = அளவில்லாத; கொற்ற = வெற்றியுற்ற;
வேந்தர்கோன் = அரசருக்கரசன்.

சென்னி, கொய்திட வேண்டு மென்னக் குலமறையவ
ரைக்கோற, லையதின் மரபு நீதிக் கடாததென் றமைச்
சர்கூற. (௯௦)

கோமுகங் குளிர்ந்துகோபக் கொடுங்கன றணி
ந்துபின்ன, ரேமுகக் கருங்கண் மாதர்க் கிசைந்தகற்
பெனும் கான்காம, மாமுகத் தீயி னாற்சுட் டரும்பழி
சுமந்த விர்தக், காமுகன் றனைநம் மெல்லை கடத்தினீர்
விடுத்தி ரென்றான். (௯௧)

அனையரங் வுரைகேட் டந்த வந்தணன் றன்னைப்
பற்றி, வனையழன் மன்னன் காக்கு மாநிலங் கடத்தி
யப்பால், வினாவலி யுனக்குச் சூழ்ந்த தென்றவர் விடு
த்து மீண்டார், சினையளர் தருக்கண் மேவுங் கானெறி
சேணிற் சென்றான். (௯௨)

விண்ணுறு வரைகளென்ன விளங்குதன் றுனைத்
தோள் சேர்ந்த, பண்ணுறு மொழியினரை நினைதொ
றும் பரிந்து நீண்ட, கண்ணுறு புனலா றென்னக் கலு
ழவேள் கணைகள் பாய்ந்த, புண்ணுறு மார்பிற்றென்ற
ல் புகுந்தழல் போலவிச. (௯௩)

(௯௦) வெய்யவேல் = கொடிதாகிய வேலாயுதத்தை யுடைய;
விடலை = எவ்வனப்பருவமுடைய அரசன்; தூர்த்த =
காமுகனாகிய; விப்பிரன் = பிராமணன்; திறம்பிடம் =
தவறிடக்கும்; கோறல் = கொல்லுதல்.

(௯௧) கோ = அரசன்; ஏ = அம்புபோன்ற; முகம் = முகத்தி
லுன்ன.

(௯௨) வனையழல்மன்னன் = வீரக்கழலையணிந்த அரசன்; கா
ன் னெறி = காட்டுவழி; சேண் = தூரம்.

(௯௩) விண்ணுறு = ஆகாயத்தையனாலிய; பண்ணுறு = இனி
மை பொருத்திய; கலுழ = அழ.

அடுகினக் கரடி கோடி யாடுநீ டரவமானி, படும
தக் கலுழி தூங்கும் பணைக்கைமால் யாண்பாயுங், கொ
டுவரிப் புலிவாழ் காட்டிற் கூளிபோற் றனித்துத் துன்
பத், தொடுதிரிற் துழல்வா னங்கோ ரோடையை ய
டைந்தா னன்றே. (சுச)

தத்திலிழ் திரைக ளெற்றத் தவழ்ந்துகூற் சங்க
மீன்ற, நித்திலங் கரைகடோறு நிலவுகானிழனீர்ப்
பொய்கை, மெத்திய நீளமாமும் விரிவுறுமகலமெல்லா,
மத்தியென் னுரைப்ப தல்லா லாரதன் பெருமை சொ
ல்வார். (சுரு)

அம்புய முகமென்காவி யம்பக மாம்பல் வாய்வுவ
ண், கம்புகந் தரங்கோ கங்கொங் கைகணைக் கால்வரா
ல்கூர், மம்புகழ் புறந்தாண் டெண்டு வருமுழந் தாள்க
ளாகப், பம்புநீர்ப் படுகர் மென்சொற் பாவைய ருருவ
ங் காட்ட. (சுசு)

முரிதிரைச் சிலைகால் கோட்டி மூசுவண் டெனு
நாண் பூட்டி, விரிமலர்க் கமலங் காவி விசிகங்கள் விரை

(சுச) கலுழி = வெள்ளம்; தூங்கும் = பொழியும்; பணை = பரு
த்த; வரி = கீற்றுப்புள்ளிகளமைந்த; கொடு = கொடிய;
கூளி = பேய்.

(சுரு) எற்ற = மோத; நிலவு = பிரகாசத்தை; கால் = வீசும்;
நிழல் = குளிர்ந்த; மெத்திய = பொருந்திய; அத்தி =
கடல்.

(சுசு) காலி = நீலோற்பலம்; அம்பகம் = கண்; ஆம்பல் = அல்
லிமலர்; வெண்கம்பு = வெண்மைநிறம் பொருந்திய ச
ங்கு; கந்தரம் = கழுத்து; கோகம் = சக்கரவாகப்பட்டு;
கூர்மம் = ஆமை; டெண்டு = நண்டு; பம்புநீர் = பரவிய
சலம்; படுகர் = ஓட.

விற் கோத்துப், பிரிவெனுந் துயராற்றுகிப் பிரன்ற
நீளப்பெருத்தபூரல், புரிதர மதனின் நென்னப் பொ
விர்தவப் பொய்கை மன்னே. (௬௭)

முண்டவெம் பசியாற் செய்ய முளரியார் முளரி
யெங்கு, மாண்டமீ னிரைதேர் வன்மீன் வாய்ப்படா
துகண்டு தப்பித், துண்டகு வாளைதாவுந் துழனிகண்
டெழுந்து துள்ளி, நீண்டபைங் கயலை நேடித் தூர்த்து
போய்ப் பாயுநீர்நாய். (௬௮)

முத்தியி லவப்பொய் வேட முயன்றுகண் முகிழ்
த்தி யோகம், புத்தியி னிருந்துநீமை புரிபவரென்னத்
தூங்கித், துத்தியா டரவி னெட்டைக் கழுத்தினைச் சு
ருக்கி மீளாக், குத்திதூங் கிடக்கண்மூடி யிருப்பன கு
ண்டங்கோடி. (௬௯)

(௬௭) முரிதிரைச்சிலை = மடித்தலையுடைய அலைகளாகியவிலை;
சால்கோட்டி = வளைத்து; முசு = நெருங்கிய; கம
லம் = தாமரை; காவி = குவளை; விசிகங்கள் = ஆம்புகள்;
விப்பிரன் = பிராமணன்; பூசல்புரிதர = போர்செய்ய;
மதன் = மன்மதன்; நின்றென்ன = நின்றருந் போல.

(௬௮) முளரிதூர் = முட்கள்பொருத்திய; முளரி = தாமரை;
மாண்ட = சிறைத்த; இரைதேர் = இரையைத்தேடுகின்
ற; வன்மீன் = முதலை; உகண்டு = துள்ளி; துண்தகும் =
துண்போன்ற; துழனி = சப்தம்; பைங்கயல் = இள
மையாகிடகெண்டமீன்; நேடி = தேடி; தூர்த்து =
தூத்தி.

(௬௯) முத்தியில் = மோட்சமில்லாத; அவம் = வீண்; முயன்று
= பூண்டு; முகிழ்த்தி = மூடி; துத்தி = படப்புள்ளி;
அரவின் = பாம்பைப்போல; துங்கிட = விழுங்க; கு
ண்டம் = கொக்கு; கோடி = அளவில்லன்.

ஈட்டுவல் வினையின் கொட்பா லெடுத்திடு மியாக்
கைமாண்டு, மீட்டும்வர் துலகற் றேன்றும் விகற்பமித்
தன்மை யென்னக், கோட்டுவெண் டிசைகண் டோதுங்
குரைகடற் புவிபுள் ளோர்க்குக், காட்டுவ தென்ன
நீரிற் குளித்தெழு கரண்டங் கொள்ளை. (எ0)

தூயவெண் ணிறக்கூன் சங்கஞ் சூலுனைத் தேறி
முட்டாண், மேயசெங் கமலப் போதின் மீதிருந் தொ
ளிருந்தோற்ற, மாயர்கண் படைகண் டன்னோ ரகத்
துறி சரித்து மாயன்,சேயகைத் தலத்தில் வாரித் திர
ட்டிய வெண்ணைய் போலும். (எ1)

கல்லுரீர்க் கயத்துமீனைக் கதுவ விழர் ததுபெறு
மற், சிலலுகிர்ச் சிசலை வெட்கிச் சிற்றவிரித் திருப்ப
தோர்பாற், சொல்லுநற் றிகிரிப்புள்ளுத் துணைச்சிறை
புலர்த்திக் கோதிப்,புல் லுயிர்ப்பேடையோடுபுளினமே
ளடப்ப் தோர்பால். (எ2)

(எ0) வினையின் கொட்பால் = வினைவசத்தினால்; விகற்பம் =
வேறபாடு; கோட்டு = கரைகளில்; கரண்டம் = நீர்க்காக்
கை; கொள்ளை = அளவின்லன.

(எ1) குல்லுனைந்து = கர்ப்பத்தால் உபாகிய திகரித்து; முந்தா
ள்மேய = முட்களுள்ள காம்புகள் பொருந்திய; ஒளிரும்
= விளங்கும்; ஆயர் = இடையர்; கண்படை = நித்தி
ரை; சேய = சிவந்த.

(எ2) கல்லு = அலைகளால்கரையிடுகின்ற; கதுவ = பிடிக்க;
பெருமல் = அடையாமல்; சில் உகிர் = சிறியகடம்; சிர்
லை = மீன்குத்தி; திகிரிப்புள் = சக்கரவாகப்பட்சி; பு
லர்த்தி = உலர்த்தி; கோது = மூக்கினால் விண்டி; புல் =
சேரும்; உயிர் = உயிர்போன்ற; புளினம் = மணல்மேடு.

மண்டனி லுயர்ந்த பெண்ணைக் கிழங்கனை வகிர்ந்தா லன்ன, துண்டவன் டானஞ் சூழ்ந்த தொழுதிக னொருபா னீருட், கொண்டருந் தாகநீங்கிக் குதிக் குமாவினங்க னோர்பா, லொண்டழைச்சிறைப்பாலன் னங் கின்னர மிதுன மோர்பால். (௭௩)

இன்னதன் மையரீர்வாவி யிருங்கரை தன்னினெ ய்தித், தன்னமர் பேடை தன்னைத் தழீஇச்சிறைக் கர த்துள் ளாக்கி, யன்னமா தரவிற் புல்லு மதுதெரிந் த ணங்க னுர்மேற், பன்னரு மாசை கூர விருந்தனன்பரி வுற் றிப்பால். (௭௪)

வேறு.

பஞ்சணி பதப்பரி புரத்தொலி பரப்ப
நஞ்சன விழிக்கடை குழைக்கய னடப்பக்
குஞ்சர மருப்பினிரு கொங்கைகள் குலுங்க
வஞ்சியென வோர்புலை மடந்தையவ னுற்றான். (௭௫)

(௭௩) பெண்ணை = பனை; துண்டம் = மூக்கு; வண்டானம் = நாரை; தொழுதிகள் = கூட்டங்கள்; மாவினங்கள் = மிருகவர்க்கங்கள்; ஒண் = அழகிய; தழை = தழைத்த; பால் = பாலின் சிறம்பொருந்திய; மிதுனம் = ஜோடியாகிய; கின்னரம் = கின்னரபட்சி.

(௭௪) இரும் = பெரிய; தன்னமர் = தனது விருப்பத்திற்குரிய; தழீஇ = அணைத்து; சிறைக்கரம் = சிறகாகிய கை; ஆதரவில் = ஆசையினாலே; அணங்கனார் = ஸ்திரீகள்; பன்னரும் = கொல்லுதற்கரிய.

(௭௫) பதம் = பாதம்; பரிபுரம் = காலிலணியும் ஓராபரணம்; ஒலிபரப்ப = சப்திக்க; நஞ்சு அன = நஞ்சையொத்த; மருப்பின் = கோடுபோன்ற; வஞ்சியென = வஞ்சிக் கோடிபோன்ற; புலைமடத்தை = நீசஸ்திரி.

மன்றல்கமழ் மாலையணி வார்குழ றனக்கு
மின்றமிழ் மொழிக்குமை விழிக்குமெய் யொளிக்கு
மென்றளி ரடிக்குநிகர் வேறுலகி லொப்புண்
டென்றவ டனக்குவமையாவர் புகல் கிற்பார். (எச)

வர்மருவு நூனிகரிடைக்கொடி நுடங்கத்
தார்மருவு வார்குழல் சரிந்திட விரிந்தே
யார்பத மிரங்கவரு மன்னநடை மின்னை
மாரனிக ரானசுரு மாரனெதிர் கண்டான். (எஎ)

பொன்னுலகில் வாழுமட மாதுகொல் பொறிப்பைப்
பன்னக நகர்க்கணுறை பாவைகொல் பசங்கார்
மின்னவீர் சிலம்பினுறை மெல்லியல்கொ லென்னு
வின்னன நினைந்துபி னெழுந்தருகி லெய்தி. (எஅ)

சேயவரி வாள்விழி யிமைத்திடு திறத்தாற்
ரோயநில மீதடி மிதித்திடு சுவட்டா
லாயபுவி மீதுவள ரன்னமீவ ளென்னத்
தீயகுண வேதியன் மனத்திடை தெளிந்தான். (எச)

(எச) மன்றல் = வாசனை; வார் = நீண்ட; மின் = பிரகாசிக்கும்.

(எஎ) வர் = அழகிய; நூல்கிர் = நூலையோத்த; நுடங்க = து
வள; தார் = மாலை; ஆர்பதம் = வண்டு; இரங்க = ஒலிக்க.

(எஅ) பொன்னுலகு = இந்திரவுலகம்; பொறி = புள்ளிவாய்ந்த;
பன்னகநகர் = நாகலோகம்; பசங்கார் = நீருண்டமேக
ம்; மின் அவர் = மின்னலைப்போற்பிரகாசிக்கும்; சிலம்
பு = மலை; என்னு = என்று; இன்னன = இப்படிப்பட்
டவைகளே.

(எச) சேயவரி = செவ்வரி; இமைத்தல் = சிமிட்டுதல்; நிலம்
து அடிதோய = பூமியிற்கால்பொருந்தும்படி; மிதித்தி
டம் = மிதிக்கிற; சுவட்டால் = காலடி வைத்த
அடையாளம்தோன்றுதலால், புவி = மண்ணுலகம்.

மங்குனிற் முற்றிடு மடப்பிடியை நாமும்
வெங்கய மெனத்தனி விரைந்துமு னடந்தே
யிங்கெனெதி ருற்றிடுவன் யாவனிவ னென்னுத்
திங்கணிகர் வாணுத றரித்தன டிகைத்தே. (அ௦)

ஏமமணி மால்வரை யெனக்குலவு கொங்கை
வேமசனி கா லுழுகின் மீதெழு தடித்தின்
வாமமிகு நேரிடை மடந்தையரை வெல்லுங்
காமனிவ னுமென மனத்திடை கணித்தாள். (அ௧)

உட்புலமை யற்றுமய லுற்றசுரு மாரன்
மட்குட மெனத்திரள் வரைப்புய மிலக்காய்க்
கொட்புற நெரித்தபுரு வச்சிலை குனித்தே
கட்கணை தொடுக்கவிர கக்கடல் குளித்தான். (அ௨)

முனைத்தெரி கனற்கணைய் முகந்துருவ தென்ன
வினைத்தமரில் வென்றிபுனை வேள்கழையி னீள்வில்
வளைத்துமண மேவுமலர் வானிக ரேந்தான்
துளைத்தவ னுரத்தினிடை தாவலள வாழ. (அ௩)

(அ௦) மடம் = இளம; பிடி = பெண்யாணை; வெங்கயம் =
கொடியஆண்யாணை; தனி = தனிமையாக; உற்றிடுவன்
= வருகிறவன்; தரித்தனன் = நின்றான்.

(அ௧) அணி = அழகு பொருந்திய; ஏமமால்வரை = பெரிதாகி
ய மேருமலை; என = என்று சொல்லும்படி; குலவு =
விளங்கும்; வேம்அசனி = வெப்பமுடையஇடியை; கா
லும் = உண்டாக்குகிற; தடித்தின் = மின்னலினை;
கோ = ஒத்த; வாமமிகும் இடை = அழகுமிருந்த இடு
ப்பு; கணித்தாள் = எண்ணினாள்.

(அ௨) உட்புலமை = உள்ளறிவு; வரை = மலையினை; மட்குட
ம்என = மன்குடம்போற் றிரண்ட; கொட்புற = வளை
வுற; நெரித்தபுருவம் = மேலேறும்படி செய்தபுருவம்;
குனித்து = வளைத்து; கண்கணை = கண்ணாகிய அம்பை;
தொடுக்க = எய்ய.

மெய்வச மழிந்துதழன் மீதின் மெழு காகிப்
பொய்வசன மன்றிது புலங்கொளுதி பொன்னே
உய்வதரி தாமுயி ருலந்துபடு முன்னுன்
கைவச மெனுவைவ கரைந்தன னிரங்கி. (அச)

இக்குவளை வார்விவி னிருத்திமத னேவு
மக்குவளை வாளிவரு மென்றுமன மஞ்சேன்
மிக்குவளை மீதுலவி மீளுநின் முகத்தின்
மைக்குவளை தானருள் வழங்கலுநின் மாதோ. (அரு)

தீரமுறு வேலைவரு செய்யதுவர் வாயி
னாரமுறு வாணில வரும்பிடி னனுத்தான்
கோரமுறு மாரமு லெனக்குட திசைக்க
னீரமுறு வாணிலவ தென்செயு மெழுந்தே. (அசு)

(அங) முளைத்து = தோன்றி; முகந்து = மொண்டு; உருவது =
சொரிவது; அமர்வளைத்து = காமப்போரையுண்டாக்கி;
கழையின் = கரும்பினாலாகிய; வாளி = அம்பு; துரந்தா
ன் = எய்தான்; உரம் = மார்பு.

(அச) புலங்கொளுதி = கேட்பாயாக; பொன்னே = இலக்கு
மிபோன்றவனே; உன்கைவசம் உயிர் = எனது உயிர்
உனக்கு அடைக்கலம்; எனா = என்று; இவைகரைந்தான்
= இவைகளைச் சொன்னான்.

(அரு) இக்கு = (இட்கு) கரும்பு; வளை = வளைந்த; விலின் = வி
ல்லினிடத்தில்; அம்குவளைவாளி = அழகிய நீலோற்பல
மலரம்பு; மிக்கு = (மேன்மை) மிகுந்த; வளைமீதுலவி =
வள்ளைக்கொடிபோன்ற காதினைவுஞ்சென்று; (வள்ளை
யென்பதை வளையெனல் இடைக்குறையாம்) மை =
கறுத்த; குவளை = குவளைமலர்போன்ற கண்.

(அசு) தீரமுறு = கரையையுடைய; வேலைவரு = சமுத்திரத்தி
லுண்டாகும்; துவர் = பவளம்; ஆரம் = முத்து; வாள்
= ஒளிபொருந்திய; நிலவு = பற்கள்தோன்ற (ஆகுபெ
யர்); அரும்பிழல் = நகையுண்டானால்; கோரம் = அச்
சம்; குட திசை = மேற்குத்திக்கு; ஈரம் = குளிர்ச்சி.

கூடவினை யாகவளர் கும்பமுலை யென்னு
மாடன்மத மால்களிறெ னங்கைவச மானா
வீடனுல ஸாக்கியமர் நித்தமுமி யற்றும்
வேடனுயர் வேழமதை வேறன்மிகை யன்றே. (அஎ)

துயகுமு தத்தினெடு தொண்டைதுவ ரொக்கும்
வாயினித முற்றகுடி ரீரது வழங்கிற்
காயமுட னத்திகள் கனற்றிவரு பித்த
மேயவிர கப்பெரிய வெப்பவியு மெற்கே. (அஅ)

என்றலை மருட்டுகுழ லுக்கினைய கூறித்
துன்றலை கடற்படு துரும்பினிலை யற்றேன்
மன்றலை மிகக்கமழ் மலர்க்கா மெடுத்தத்
தன்றலை குவித்திரு சரண்டொழுது நின்றான். (அக)

மம்மருற வேள்கனை வருத்தமய லென்னு
மம்மகா வாரிதி யடக்கலரி தாதி
விம்மமன மீதது வெளிப்படைசெய் வாளாய்ப்
பொம்மன்முலை யாள்சிறி து புன்னகை புரிந்தாள். (கூ)

(அஎ) கூட = கெருங்க; ஆடல் = கொல்லுந்தொழில்; நீள்தனு
வணக்கி = நீண்டவிலைவளைத்து; வேள்தன்வேழம் =
மன்மதனது யானை (அஃதாவது இரவு); வேறல் = வெ
ல்லுதல்; மிகை = பெரிது.

(அஅ) குமுதத்தினெடு = செவ்வல்லிபோன்ற; துவர் = பவளம்;
இதழ் = அதரம்; காயமுடன் = உடலோடு; அத்திகள் =
எலும்புகளை; கனற்றல் = எரித்தல்; பித்தமெய் = பித்தம்
பொருத்திய; வெப்பு = உஷ்ணம்.

(அக) அலைமருட்டம் = அலையைமயங்கச்செய்யும்; குழல் =
கூந்தலுடையான் (பெண்); இனைய = இவைகளை; துன்
று = பொருத்திய; துரும்பின் = துரும்பைப்போல;
சரண்டொழுது = பாதத்தில் வணங்கி.

(கூ) மம்மர் = மோகமயக்கம்; மயல் = விரகம்; அம்மகாவாரி
தி = மூதலையையுடைய அழகியகடல்; விம்ம = பொங்
க; பொம்மல் = பருமன்.

செம்பவள வாயிதழ் திறந்தெயி நிலங்கக்
கும்பமுலை யாண்முறுவல் கொண்டகுறி கண்டே
வெம்புதழ் லொத்தவிர கத்தினின் மிகுத்தோ
னம்புய மலர்க்கையவ ளங்கைமலர் பற்றி. (௯௧)

ஏகமன் மாகியிரு வோருமெவ ராலும்
போகவரி தாகுமொர் பொதும்பரிடை புக்கு
மேகநிற மானபிடி யுங்கரட மேவு
நாகமு மெனக்கலவி நன்னல நுகர்ந்தே. (௯௨)

வேறு.

இன்றளவு மன்றுடல மெத்துணைநா ளினியிருக்கு,
மன்றளவும் பிரியாம லிருப்போமென் றலராத, மென்
றளவ முகைநகையும் வேதியனு மிசைந்து தம்மிற், புன்
றசைகண் முடைகமழும் புலைப்பாடி தனிற்புகுந்தார்.

தரையிலான் பசும்பச்சை தனைக்கவ்வி யிசித்து
களுங், குரைமுகநாய்ச் சிறுபறழின் குறுங்கழுத்தி னெ
டுங்கயிற்றூற், சுரைபடர்நீள் புற்குரம்பை துன்று கரும்
புதல்வார்பிணித், தரையினசைத் திடுசதங்கை கறங்கிட
வீர்த் தாட்டயர்வார். (௯௩)

(௯௧) இலங்க=பிரகாசிக்க.

(௯௨) பொதும்பர்=சோலை; புக்கு=புகுந்து; பிடி=பெண்
யானை; கரடம்மேவு=மதம்பொருந்திய; நாகம்=ஆண்
யானை.

(௯௩) தவளம்=முல்லை; முகை=அரும்பு; தசைகள்=மாயிச
ங்கள்; முடை=துர்நாற்றம்; கமழும்=வீசும்; புலைப்
பாடி=பறைச்சேரி.

(௯௪) தரையில்=தரையில் வசிக்கிற; ஆண்=பசுவினது; பசு
ம்=உலராத; பச்சை=தோல்; உகளும்=ஒடும்; முக
ம்=வாய்; நாய்ச்சிறுபறழ்=நாயின் சிறியகுட்டி; துன்
று=வசிக்கிற; கரும்புதல்வர்=கருநிறம்வாய்த்தபின்னை
கள்; பிணித்து=கட்டி; அரையின்=இடுப்பின்; கறங்
கிட=சப்திக்க.

அணை திரைநன் மணிவரன்றி யார்த்திடுமார் கலி
யமிழ்திற், அணைபுகல்மென் மொழிபயிலா விளங்குமுவி
பகிக்நாங்கித், துணைமுலைப்பால் சுரந்தருத்தித் தோற்
பாய நனிற்றுயிற்றிப், பிணைவிழிப்புன் புலைமகளிர் தா
லாட்டு மிசைபெருகும். (௯௫)

பிறங்கியபுன் மாலைகளிற் பெருங்குடம்பெய் பிழி
பருகிக், கறங்குபறை முகத்தறைந்து களித்தாடிக் களை
த்துவிழூர், துறங்குபறைப் புருடர் துயி லொழிந்தெழு
வான் புலரிதனின், மறங்குலவு முட்படைக்கால் வார
ணங்க ளோலமிடும். (௯௬)

இத்தகைய புலைச்சேரி தன்னிலிருந்திருண்டமன,
மத்த னெனப் புலவுதின்று மதுப்பருகி வசமழிந்து,
முத்தநகைப் புலைமகடன் முலைநலத்தே றலுநுகர்ந்து,
சித்தமிகக் களிகூர்ந்து சிலவைகல் கழித்ததற்பின். (௯௭)

பங்கயக்கட் புலைமகளாற் பன்னமெனப் பகர்வயிற்
றுச், செங்கணிகழ்மழவிடைபோற் செனித்துதித்தார்

(௯௫) அணை = மோதும்; வரன்றி = வாரி; ஆர்கலி = சமுத்திர
ம்; பாயல் = பாய்; பிணை = பெண்மான்.

(௯௬) பிறங்கிய = விளங்கிய; புல் = சேருகின்ற; பிழி = மது
(கன்); கறங்கு = ஒலிக்கும்; பறை = தம்பட்டம்; உறங்
கு = துங்கு; பறைப்புருடர் = ஆண்பாற் பறையர்கள்;
புலரி = விடியற்காலம்; மறம் = வீரம்; முன்படை = மு
ன்போன்ற நீகமாகிய ஆயுதத்தையுடைய; வாரணம் =
கொழி.

(௯௭) மத்தன் = மயக்கமுடையவன்; புலவு = மாமிசம்.

(௯௮) ஆல்பர்ணம் = ஆலிலை; மழவிடைபோல் = இளங்காளை
போல; பிசிடம் = மாமிசம்; அருத்தி = ணட்டி; அருத்
தியின் = ஆசையோடு; பங்கம் = அலை.

சிறுவனாவ, ரங்கவர்க்கு மதுப்பிசிட மருத்தியருத்
தியின்வளர்க்கப், பங்கமிருங் கடற்புலியிற் பாதகமைந்
தெனவளர்ந்தார். (௯௮)

மன்னுநெடும் பொதியவரை மன்றல்கமழ் தென்
றலுடன், பன்னுதமிழ் பயந்ததெனப் பண்ணவர்பற்
பலர்பயிலும், பொன்னுலகி லரம்பையுருப் பசிரிகராம்
பொற்பினுடன், பின்னுமிரு கன்னியரைப் பெற்றும
னப் பிரியமுற்றான். (௯௯)

மறமறலியைவரென வளருமைந்து மைந்தருடன்,
கறைவடிவாட் படைகதைகூர்ங் கணைநெடுங்கார் முகந்
தாங்கி, யறைதருபே ரடவிகளி லாறலைத்துப் பொருள்
கள் வவ்வீச், சிறைபடுநீர்க் கயல்கவர்ந்த சிரலையெனக்
கடிதகல்வான். (௧௦௦)

அந்தனரென் னிலர்குழக்கன் றுனிடப மளவிற
ந்த, கொந்தவிழ்நாண் மலர்க்கோதைக் கோதையர்கள்
குதலைமொழி, மைந்தர்நரை முதிர்விருத்தர் வருந்துற
வர் வருந்துறக்கொல், விந்தவிதக் கொலைகடம்மையா
வர்கணித் தெடுத்தாரைப்பார். (௧௦௧)

(௯௯) பண்ணவர்=தேவர்; பயிலும்=தங்கும்; பொன்னுலகம்
=விண்ணுலகம்.

(௧௦௦) மறமறலி=வீரம் பொருந்திய இயமன்; கறை=இரத்த
க்கறை; வான்படை = வாளாயுதம்; கதை = தண்டு;
கணை=அம்பு; நெடும் கார்முகம்=நீண்டவில்; அறை
தரு=சொல்லப்படும்; ஆறலைத்து=வழிப் பறிசெய்து;
• வவ்வீ=அபகரித்து; சிறைபடுநீர்=கரையினது காவலி
னுள்ளடங்கிய சலம்; சிரலை=மீன்குத்தி,

(௧௦௧) குழக்கன்று=இளங்கன்று; ஆன்=பசு; மலர்க்கோதை
=மலர்மலை அணியும்; கோதையர்கள் = ஸ்திரீகள்;
வரும் துறவர்=வருகின்ற துறவிகள்; வருந்துற=துன்
புற; கொல்=வருத்தும்.

புக்குபுளந் றடங்கரையிற் புரிதருகண் னியிற்ப்
தெத்துத், தொக்கநெடுங் கயலிரைதேர் தோலடிப்புட்டு
வாழுட்டான், மிக்குயர்வண் டானமுடன் விரிந்தசிறை
ப் பெரும்போதாக், கொக்குமுதற் பக்ககளைக்கொன்று
கொன்று தின்று பின்னும். (க௦௨)

மேளவளர் வனங்கடொறும் வில்வணக்கி விறற்
பகழி, தூவிவெரு வெடுகுதித்துத் துள்ளுபுள்ளி மா
வினங்க, டாவியுகளிரலையுரற் றலைக்கேழன் மரைக்குல
ங்க, னாவிசெகுத்துணருத்தி யடுபுலிபோற் றிரியுமநான். (க௦௩)

விரிந்தகொடு வினைவசத்தான் மெயிற் பி ணி க ள்
பிடித் தலைத்துப், புரிந்தசுரு ளிருளோகிப் புலைமகள்
பொன் றிடப்புலம்பிப், பரிந்தனலின் மெழுகாகிப் பற்
பலநாட் பயில்பெடையைப், பிரிந்தவன்றிற் சேவலெ
னப் பெருந்துயரக் கடல்வீழ்ந்தான். (க௦௪)

(க௦௨) புனல்தடம்கரையில் புக்கு=விசாலமாகிய நீர்க்கரையில்
போய்; புரிதரு=முறுக்கப்பெற்ற; கண்ணி=புள்படுக்
குங்கயிறு; படுத்து=சிக்கச் செய்து; தொக்க=அங்கு
சேர்ந்திருக்கிற; கயல் இரைதேர்=கயல்மீனை இரையா
கத்தேடும்; தோலடிப்புள்=கால்விரல்களுக் கிடையில்
தோல்விரவியபட்சிகள்; துவர்=செகப்பு; முள்தான்=
முள்ளைப்போன்ற நிகமுடையகால்; வண்டானம்=நா
ரை; பெரும்போதா=பெருநானா; பக்கி=பட்சி.

(க௦௩) வில்வணக்கி=வில்லைவளைத்து; விறல்=வலிமைபொரு
ந்திய; பகழி=அம்பை; தூவி=எய்து; வெருவொடு=
அச்சத்தோடு; தாவிஉகன்=தாண்டிக்குதிக்கும்; இரலை
=கருமான், அல்லது கலைமான்; உரல்தலைக்கேழல்=
உரல்போன்ற தலையினையுடைய பன்றி; செகுத்து=
கொன்று.

(க௦௪) புரிந்தசுருள்=பின்னிச்சுருட்டிய; இருள்=இருள்போ
ற்குத்த; ஓதி=ஓதிக்களின் கூத்தல்; பொன்றிட =
இறக்க; பயில்=பழகிய; அன்றில்=அன்றிற்பட்சி; சே
வல்=கோழி.

எழுமயங்கு முளந்தேறு தேங்குமுடற் பொறை
சோர்ந்து, விழுமிருகட் புனல்குமிழி விட்டோட விம்மி
விம்மி, யழுமசனிக் குடைந்துபுர ளரவெனநீ ணிலந்த
லையா, லுழுமிரங்கும் வெதும்புறுநெட் டியிர்ப்புயிர்த்
துப் புழுங்குமொல். (க௦௫)

கண்மணியே யெனதாசைக் கங்குல்விடிந் திடவு
தித்த, விண்மணியே யிப்பியின்வாய் விண்டுமிழும் வெ
ண்டாளத், தண்மணியே பாற்சலதி தருமமுதே தயங்
குசதி, ரொண்மணிரீத் திடுமரவி னுணையிழந்து முய்
வேனே. (க௦௬)

துப்புறழ்செவ் வாயிதழுந் துடியிடையுங் கடிதடமு
மைப்புருவக் கார்முகமு மதிமுகமு மிருவிழியுங்
கொப்புலவு மிருகுழையுங் குருகுலவு கரத்தழகு
மெப்பிறவிப்பிறந்துணைநா னினிக்காண்ப தென்றயரும்.

ஒங்கிணைய பெருந்துயர முழந்துமிக வருந்துமந்
நாட், பூங்கமலக் குறுமுனைபோற் புடைத்தரும்பிக் கு
மிழ்த்தெழுந்து, கோங்கமுனை யெனக்குலவக் கொங்

(க௦௫) உடற்பொறை = தேகச்சுமை; அசனிக்கு = இடிக்கு;
உடைந்து = பயந்து; புரள் அரவென = புரளும் பாம்
பைப்போல; நீள்நிலந் தலையாலுமும் = தலையைப்பூமி
யில் தேய்க்கும்; நெட்டுயிர்ப்பு உயிர்த்து = பெருமூச்சு
விட்டு.

(க௦௬) விண்மணி = சூரியன்; இப்பி = முத்துச்சிப்பி; சலதி =
கடல்; தயங்கு = விளங்குகிற; கதிர் = பிரகாசிக்கும்;
ஒண்மணி = அழகிய இரத்தினத்தை; நீத்திடம் = இழந்
த; அரவின் = பாம்பைப்போல.

(க௦௭) துப்பு = பவனம்; வாயிதழ் = உதடு; துடி = உடுக்கு;
மைப்புருவம் = கறுத்தபுருவமாகிய; கார்முகம் = வில்லை;
குருகு = வளையல்.

கைகளைத் தவனலித்த, மாங்குயிற்சொல் வியர்விரக மரு
வுமங்கைப் பருவமுற்றார். (க௦அ)

மாரிவளந் தருமுடிகை மணிக்கருநீ நிறமணலை,
வேரிகமழ் செழுந்துணர்கள் விளங்கிதழிக் கருங்கனி
பை, நீரிலெழுஞ் சைவலத்தை நிகர்த்துநெய்த்து நெறி
த்திருண்ட, காரிருளின் பிழம்பென்னக் கவின்கொண்ட
கருங்குழல்கள். (க௦க)

கஞ்சநெடுங் கயல்கமழங் காவியினை கணைக்கணையா
யஞ்சனந்தோய்ந் தடலனங்க னாகமங்கற் றலைகடலி
னஞ்சமுதங் கலந்திலங்கு நகுமணிப்பொற் குழைகிழித்து
வஞ்சமிசுங்கொலைபயின் றுமதர்த்தனவால்வரிவிழிகள்.

கன்னியர்களின்னாநற் கலைவளர்ந்த மதியமொ
ப்பத், தன்னியமுட் டாட்கமலத் தூயமுகை முறுக்கு
டைந்து, மன்னியமென் றோடவிழும் பதனோக்கி மது
துகர்வா, வின்னிசைப்பூம் பொறிச்சுரும்ப ரிருந்ததெ
ன விருந்தவனும். (ககக)

(க௦அ) ஒங்கு = மிருந்த; குறுமுகை = அரும்பு; குறித்தது =
எழுந்து; கோங்க முகை = கோங்கின் அரும்பு.

(க௦க) மணிக்கருநீல் நிறமணலை = அழகியகருநீல நிறம்பொருந்
திய மணலை; வேரி = வாசனை; இதழிக்கருங்கனி = கறு
த்த கொன்றைப்பழம்; சைவலம் = கொடிப்பாசி; நெய்
த்து = தைலப்பசை பொருந்தி; நெறித்து = இடையி
டையே சுருளலுற்று.

(கக௦) நெடுங்கயல் = நீண்ட கெண்டைமீன்; காவி = கருங்கு
வளை; பிணை = பெண்மான்; கணைக்கு = அம்புக்கு; இணை
யாய் = ஒத்ததாய்; அடல் = வலிமை.

(ககக) தோடவிழும் = இதழ்விரிதிற; பதம் = காலம்; பூம்
பொறி = அழகியபுன் றியுடைய; சுரும்பர் = வண்டு.

செக்கரெழு மிளமதிபுந் தென்றலுமன் நிலும்ப
கைப்பக், கைக்கணைகொண் டடர்ந்துமதன் கடும்பூசல்
பொரக்கனலின், மிக்ககொடுங் காமமெனும் விடந்தலைக்
கொண் டாற்றிலனாய், மக்களிநு வரையுமன மருண்டு
மனை யெனமணந்தான். (ககஉ)

பெருவரைபோ லகன்மார்பிற் பிறங்கியபொற் சுண
ங்குபொடித், திருவரைக ளெனவளரு மிளமுலைக்கோ
டுழுதுழக்கப், பொருவருமா தரவினுடன் புணர்ந்துநல
னுதர்ந்திருநான், மருவருபூங் குழலியரு மைந்தரிரு வ
ரைப்பயந்தார். (ககங)

தரையிசைத்தன் புதல்வியர்க டாமீன்ற தனையரி
ரு, வரையுமன மகிழ்ந்தெடுத்து மடிமீது வைத்துமுரி,
திரையெறிவா ரிதிபிறந்த தெள்ளமுதக்குதலைகள்கேட்,
டுரைதருவெண் னுரைச்சுரையூ னாட்டி வளர்த்துவப்
புற்றான். (ககச)

வேறு.

இவ்வண்ண மிங்கிவன்றா னிருந்திருநாட் பசும்பு
ரவி யிரவிதன்னை, மைவண்ணப் பார்தள்பகு வாயினிற்

(ககஉ) செக்கர்எழும்=சிகப்புத் தோன்றும்; கடும்பூசல்பொர
=கொடியயுத்தஞ்செய்ய; மருண்டு=மயங்கி.

(ககங) பொடித்து=தோன்றி; கோடு=மலைச்சிகரம்; உழுது
உழக்க=குத்தியுரஞ்சு; ஆதரவு=விருப்பம்.

(ககச) தனையர்=புதல்வர்; திரையெறி = அலைவீசும்; உரை
தரு = சொல்லப்படுகிற; துரைச்சுரை = துரையை
யுடைய கள்.

(ககடு) பசும்புரவி=பச்சைக் குதிரை; மைவண்ணம்=கருமை
நிறம்பொருந்திய; பார்தள்=பாம்பு (இராகு); பகு=
பிளந்த; வாயினிற்பெய்து=விழுங்கி; செவ்வண்ணக்
கனகம்=செம்பொன்; செருத்தல்=மடி; நல்லான்=
பழுதகன்ற பசு; கொவ்வண்ணம்=பறிக்கப்பெறுந்தன்
மைபெற்ற; கோதை=மலை; கோமகன்=ஆரசன்.

பெய் துமிழ்காலை மறையோர்க் கெல்லாஞ், செவ்வண்
ணக் கனகமுதற் கலைமுலைப்பாற் றுரைவிடுஞ் செருக்
தனல்லான், கொய்வண்ண மலர்க்கோதைக் கோமகன்
முன் முனமிகக் கொடுப்பவாங்கி. (௧௧௫)

வந்தநல்லந் தணர்கடம்மை வனச்சரியின் மறித்
துருத்து மைந்தரோடுங், குந்தநெடுங் கதைவடிவாள்
கொடுமாஞ்சா யகங்களினுற் கொடிது தந்தஞ், சிந்தவு
டற் செதுக்கைசெய்து கலக்கியவர் கைப்பொருள்கள்
சேர வவ்வி, வெந்தழலார் விழித்ததுகண் மிருகாரியெ
னத் தனதின் மேவினானே. (௧௧௬)

பல்லொடிந்து கவுளொடிந்து பழுவொடிந்து முழ
வெழுவிற்பனைத்த திண்டோட், கல்லொடிந்து கரமொ
டிந்து காலொடிந்து மார்பொடிந்து கலங்குவாயிற், சொ
ல்லொடிந்து பனவரெல்லாம் பகைத்திமிரந் துடைத்தி
லங்குஞ் சுடர்வேன் மன்னன், செல்லொடிந்து முடிதவ
முங் கோயில்வா யிலேநோக்கிச் சென்றாரன்றே. (௧௧௭)

(௧௧௬) வனச்சரியின்=காட்டுப் பாதையில்; குந்தம்=குலாயு
தம்; கெடுங்கதை=நீண்ட தண்டாயுதம்; கொடுமாம்=
வில்; சாயகம் = அம்பு; கொடிது=கன்னம்; செதுக்
கைசெய்து=வெட்டி; கலக்கி=கலங்கச்செய்து; தறு
கண்=அஞ்சாமையுடைய; மிருகாரி=சிங்கம்; தனது
இல்=தனது வீடு.

(௧௧௭) கவுன்=கன்னம்; பழு=முதுகெலும்பு; முடிவில்எழு=
மத்தனம்போற் புடைப்புற்ற; திண் தோள்கல் = கல்
லைப்போன்ற வலிமையுற்றபுஜம்; சொல்லொடிந்து=
பேச்சுற்ற; பனவர் = பிராமணர்; திமிரம் = இருள்;
செல் = மேகம்; ஒடிந்து=பிளவுபட்டு; கோயில் =
அரண்மனை.

சென்றுமுறை யோமுறையோ வென்றசொற்றி
ண்டிறல்வேந்தன் செவியிற்கேட்டுக், குன்றுறழ்கோ
புரவாயிற் காவலரைக் கூயவரைக் கொணர்மி னென்
னப், பொன்றுயிலு மணிமாற்ப னரசிருக்கு மண்டபத்
திற்புருத்தப்போனார், கன்றுமனத் துடனவர்தங் காய
முறுங் காயமெல்லாங் கண்ணிற் கண்டான். (௧௧௮)

யாவரிது செய்தனரிங் கெனவினவ நீயெமக்கீண்
டந்ததெல்லாம், பாவநெறிச் சண்டாள நொருவன்மை
ந்த ருடன்மறித்துப் பறித்துக்கொண்டே, யாவவென
வளைத்தடித்திட் டாயுதத்தா லவஞ்செய்தெமையடர்த்
தானென்னக், காவலன்வா யிதழ்துடிப்பக் கட்டழல்கா
ன் நொருகைமற்றைக் கையிற்றாக்கி. (௧௧௯)

முன்னின்ற முடங்குவாவான் மடங்கனிகர் படை
த்தலைவர் முகத்தை நோக்கி, மின்னின்ற விறற்றானைக்
கரத்தானை சிலகொடுபோய் விளங்கு செங்கே, முழன்

(௧௧௮) துண்திறல்=மிருந்தவலிமை; கூய்=கூப்பிட்டு, பொ
ன்=இலட்சுமி; துயிலும்=தங்குகிற; மணி=அழகிய;
கன்று=கன்றிய.

(௧௧௯) ஆவ என=தமக்குரியனவென்று; அவம்=தீமை; அட
ர்த்தான் = வருத்தினான்; கண்டழல் = கண்ணினின்
றும் அக்கினியானது; கான்று=வெளிப்பட்டு.

(௧௨௦) முடங்கு=வளைந்த; உளை=பிடரிமயிர்; வான்=பெரிய;
மடங்கல்=சிம்மம்; மின்=ஒளி; நின்ற=பொருந்திய;
விறல்தானை=வெற்றிபொருந்திய ஆயுதத்தைத் தரித்
த; கரம் = கையினையுடைய; தானை = சேனைகளை;
செங்கேழ்=சிவந்த நிறமுள்ள; எல்=ஒளி; நின்ற=
பொருந்திய; கதிர்=கிரணங்களை; குடதிசை=மேற்
குத்திக்கு; கடல்வாய் = கடலினிடத்து; எய்தம்=
அடையும்; கல்நின்ற=கல்லெப்போன்ற.

லின்ற கதிர்சுருக்கி யிரவிருட திசைக்கடல்வா யெய்து
முன்னர்க், கன்னின்ற மனத்தவலைக் கடிதோடிக் கொ
ணர்மினெனக் கற்பித்தானே. (கஉ)

ஆயவரும் விரைந்துகதை யாழிசிலை வாளியொள்
வா ளயில்வே லேந்திக், காயவருங் கடுமறவி தூதரிவ
ரெனவெருவக் கண்டோர் கானிற், போயவனை முடுக்
கர்மரப் பொதும்பர்செறி யடவிதொறும் புழைக்கை
வேழஞ், சீயமுய லெண்குபுலி திரிசரிக டிரிவியெங்குந்
தேடலுற்றார். (கஉக)

கையரிக்கொண் டிடுஞ்சேனைக் கணங்கண்டு மரு
ண்டுமனங் கலங்கிக்காதன், மையரிக்கண் னியரோடு
மக்கொடு மவ்வனத்தின் மறைந்து வைகி, நெய்யரி
யிற் தீக்கொண்டு நன்குகற்றும் படிற்றொழுக்க னெடிக
னோதை, செய்யரிந்கா னகன்றிரவிற் பற்பலகா வதங்
கடந்து சென்ற பின்னர். (கஉஉ)

(கஉக) ஆயவர்=அப்படிப்பட்ட சேனாவார்; ஆழி = சக்கரம்;
ஒள்=ஒளிபொருந்திய; அயில்=கூர்மையாகிய; காய
வரும்=கொல்லவரும்; கடுமறவி = கொடிய இயமன்;
வெருவ=அஞ்சு; முடுக்கர்=மலைக்குகை; போதும்பர்
=சோலை; செறி=அடர்ந்த; புழை=தூளை; சீயம்=
சிங்கம்; எண்கு=கரடி; திரி=சஞ்சரிக்கிற; சரிகன்=
மலைச்சாரல்கள்; துருவித்தேடி=ஆராய்ந்து தேடி.

(கஉஉ) கை=கையினிடத்து; அரி = ஆயுதத்தை; கொண்டபு
டம் = தரித்துக் கொண்டிருக்கும்; சேனைக்கண்ம்=
படைக்கூட்டம்; மருண்டு=பயந்து; வைகி=தங்கி;
நெய்யரியில்=பன்னாடையை; தீக்கொண்டு=கொளுத்
தீக்கொண்டு; படிற்றொழுக்கன்=வஞ்சகனாகிய சுருமா
ரன்; டெடிகன்=செவ்வண்டு; ஓதை செய்யும்=சப்திக்
கும்; அரில்=புதாடர்ந்த.

காட்டியசெந் நிறச்சூட்டு வாரணங்கூயழைப்ப
வொற்றைக் காற்றேர் தூண்டிச், சேட்டிளஞ்செங்கதி
ர்ப்பரிதி கீழ்த்திசைக்க னுதயவரை சேருங்காலை, நாட்
டியதீ வினைக்கொடியோன் பயமூல மாநடந்து நரருக்
கின்ப, மூட்டியவூ ணவதேயப் புடையிலொரு வரைச்
சார லொளித்திட்டானே. (கௌ)

தொல்வினையின் படிநெடிய வரைவனங்க டொறு
முழுன்று தொடர்ந்து கானிற், பல்வினையம் புரிந்துவழி
மறித்திரலை முயலும்பு பன்றி மான்கள், கொல்வினை
யஞ் செய்துகடுங் கொடுங்கூற்ற மிவனெனப்பேர் கொ
ண்டுநாளு, நல்வினைய மொன்று மின்றித் தீவினைமேம்
படச்செலுத்தி வாழு நாளில். (கௌ)

அவ்வரையி னெடுஞ்சாரற் கரைக்காதத் தளவை
யின்மாலயன்புத்தேளிர், தெவ்வரைவென் றிடுகுவிசப்
படையோன்மா னுடரெவருந் திரண்டுபோற்றக், கை
வரையொன் றுரித்தருளுங் கறைமிடற்றுக் கண்ணுதல்
கட் கருணை நல்கிச், சைவரையீ டேற்றுகிற்பான் வீற்
றிருக்கு நாகநகர் தானென் றுண்டால். (கௌ)

(கௌ) காட்டிய=தோன்றிய; தூண்டி=செலுத்தி; சேடி=
அழகிய; பயம் மூலம்=பயம் காரணமாக; நரருக்கு
இன்பம் ஊட்டிய=மனிதர்கட்கு இன்பத்தைக் கொடு
த்த; ஊணவதேயம்=மிலேச்சநாடி; புடை=பக்கம்;
வரைச்சாரல்=மலையின் அடிவாரம்.

(கௌ) பல்வினையம்=பலதந்திரம்; இரலை=கலைமான்; கொல்
வினையம் = கொல்லுந் தொழில்; கடுங்கொடுங் கூற்ற
ம்=மிகக்கொடிய இயமன்; செலுத்தி=செய்து.

(கௌ) காதம்=பத்துநாழிகைவழி; புத்தேளிர் தெவ்வர்=தே
வர்கட்குப் பகைவர் (இராக்கதர்); குவிசப்படையோன்
=வச்சிரா யுத்தையுடைய இத்திரன்; கைவரை=யா
னை; நாகநகர்=நாகநகரம் என்னும் ஓரூர்.

அந்தநகர்ப் பூசுரார்பார்த் திவர்வணிகர் சூத்திரர் முன் னாயினோரும், பந்தணிகைச் சந்தமுலைப் பண்டரு சொற் பைந்தொடியார் பலரும்பானற், கொந்தவிழ் நாண் மலர்வாசங் கமழோடை களிற் குழுமிக் குளிர்நீ ராடிச், சுந்தரஞ்சே ராசார முடுத்தபின்னா சாரமிகு சுத்தராசி. (க௨௬)

வெய்யகொடும் பாதகங்க னீரூக்குந் திருநீறு விர வச் சாத்தித், துய்யமணிக் கண்டிகையின் ரெடைபு னைந்தஞ் செழுத்தோதித் துலங்குஞ் சோதிச், செய்ய மணிக் குண்டலங்கண் முதலாம்பொற் கலனிலங்கச் செக்கர்மேனி, பையனுறைந் தருடருநா கேச்சுரத்திற் சென்றுதொழு தன்புகூர. (க௨௭)

வெண்டரளத் தொடைநாற்றி விதானித்து நெய் த்தகரி விளக்குமேற்றி, வண்டமரும் வலம்புரிமா தவி முல்லை மல்லிகைசெவ் வந்திபிச்சி, தண்டளிர்சேர் மண மிருந்த மந்தாரங் கரவிரஞ் சாதி வாசப், புண்டரிகங் கருங்குவளைப் போதுகடு யருச்சனைகான்புரிந்துபோற்றி.

(க௨௬) பூசுரர்=பிராமணர்; பார்த்திவர்=சுடித்திரியர்; முன் னாயினோர் = முதலாயினோர்; பந்தணி கை= பந்தை யணிந்த கை; சந்தம்=சந்தனம்; பந்தருசொல்=ராகம் போன்ற மொழி; பானல்=நீலோற்பலம்; குழுமி= கூடி; ஆசாரம் உடுத்தபின்=வஸ்திரத்தரித்தபின்; ஆசா ரமிகு=ஒழுக்கம் மிருத்த

(க௨௭) விரவ=விளங்க; செக்கர்மேனி=செவ்வானம் போன்ற திருமேனி.

(க௨௮) தொடைநாற்றி = மாலையைத் தொங்கவிட்டு; விதா னித்து=மேற்கட்டுக்கட்டி; தகனி=அகல்; வலம்புரி= நந்தியாவட்டை; மாதவி=குருக்கத்தி; பிச்சி = சிறு சண்பகம்; கரவிரம்=அலரி; சாதி=சாதிமுல்லை; கருங் குவளை=கருவெய்தல்.

சங்குபட கந்துடிமந் தனந்தாளந் தழங்கியசல் லரி
மல்லாரி, மங்குன்முழக் கெனமுழங்கப் பரதநிதிப் படி
நடன் மகாரிபாடக், கங்குறநிற்கண்டியிலா தண்டர்பிரா
னருட்கோலக் கடலிற்காரி, நங்குசிவ நிசிவித மாசியி
ற்பிற் சதுர்த்தசியி னோற்கலுற்றி. (கஉசு)

ஈதுணரா வல்லியையோன் றிருந்ததனாற் சகுமார
னிருபொற்றோட்டின், மீதுலவு தடநெடுங்க னுமைபா
கன் சந்திதிமுன் மேவிவாசத், தாதுலவு நந்தனங்க
ட்டவிமட மனைவியர்கூந் தற்குச்சுட்டப், போதுகொய்
வான் போதுமந்தப் போதுகண்டா வவனாடந்த புது
மைபெல்லாம். (கஉ௦)

இங்கிதொரப்புதமிதுவென் னிரவிலென்றத் திசை
நோக்கு மெல்லைமாந்த, ரங்கணிறைந் தரகரசங் கரவெ
ளமு வைந்துகன்ன லகன்ற பின்னர்த், தங்கியபொங்
கொளித்திபத் தட்டேந்திப் பரிமாறுஞ்சமயந்தன்னிற்,
றிங்காணி செஞ்சடையோ னினிதுறையுஞ் சிவலீங்கந்
தெரிசித்தானே. (கஉக)

மீட்டுமந்த வனத்திலெப்தி வெவ்வினைகள் பலபுரு
ந்து விருப்பநெஞ்சிற், காட்டுமனைக் கிழத்தியரோ டின்
பநல நுகர்ந்து சின்னாட் கழிந்தபின்னர், வாட்டுபெரும்

(கஉசு) படகம்=பம்பை; தடி=உடுக்கு; தழங்கிய=ஒலித்த;
சல்லரி=ஒர்வகைவாத்தியம்; மல்லாரி=ஒர்வகைவாத்
தியம்; அருள்=வட்டமாகிய; கோலக்கடல்=பாற்க
டல்; காரி=விஷம்; நங்கு=உண்ட.

(கஉ௦) தடம்=பெருமை; நந்தனம்=நந்தனவனம்; தடவி=
(இருட்பொழுதில் கையினால்) ஆராய்ந்து; போதுகொ
ய்வான்=மலர்பறிப்பதற்கு; போதும்=போகிற; அந்த
ப்போது=அந்தக்காலத்தில்; அவண்=அவ்விடத்தில்.

(கஉக) எல்லை=காலம்; அங்கண்=அவ்விடத்து; பரிமாறும்=
ஆராதனை செய்யும்.

இவ்வாறு பார்த்துக்கொண்டு தவிரினமன மறுகிமாழ்கி,
பெற்றொழும் பாதுகந்தா விறந்ததெனத் தனதுடனீத்
திறந்திட்டானே. (க௭உ)

சேனா.

பெரிய வாயரசுல் வானினுற்றசிறு பிறைபெயிற்றர்
சிறை பெற்றொழும், தெரியுநின்னடவை பொத்தகுஞ்சிய
பிடித்தகொல்லினர் அடித்துநீர். பொரியுமாபிழை லால
காலமிவை தொக்க நிலைமை பொக்குமா, கரிபரிமனியர்
இவந்தகண்ணினர்கள் காலதுதப்பலர் மேவினார்.

தாலமொத்தகா மீதெடுத்தசிலை தண்டுவானி வளை
சக்கரஞ், சூல மிக்கவடி வான்திரத்தொகை துணிக்ரு
நீடிப கணிர்நிகர், வேலழற்கழுமுன் பிண்டிபாலமொடு
விட பாசமிவை கொண்டு நீள், வாலசைத்துமிகு புனி
புல் வாயின் வளைத்ததா மென வளைத்தனர். (க௭ச)

(க௭உ) நெஞ்சில் வீருப்பம் காட்டும்=மனதிற்கு இச்சையைத்
கொடுக்கும்; மறுகி=சுழன்று; மாழ்கி=மயங்கி; உடல்
நீத்து=தேகத்தையொழித்து.

(க௭ங்) குஞ்சி=குடுமி; இடித்த=இடிபோன்ற; துடித்து=
அசைத்து; தொக்க=கூடிய.

(க௭ச) தாலம்=பனைமரம்; மிக்கவடிவான்=மிஞ்சாத கூர்மை
பொருத்திய வான்; கணிச்சி = ஓர்வகைச்சூலம்; கழு
முன்=ஓர்வகைச் சூலம்; பிண்டிபாலம் = யுத்தத்தில்
எறிந்தகொல்லும் ஆயுதம்; மிகுபுலி=பலபுலிகள்; புல்
வாய்=பசு;

சூலமானது இருகிளைச்சூலம் முக்கிளைச்சூலம் இருதலை
ச்சூலம் என்பன முதலியபல பிரிவினையுடையதாயிரு
த்தலால், இச்செய்யுளில் சூலமெனவுங் கணிச்சி யென
வுங் கழுமுன்னெனவும் கூறினார். இவற்றுள் சூலம்,
கணிச்சி, கழுமுன் என்பனவ இவ்விவகைச் சூல
மென இப்பொழுது விசைக்கவில்லை.

பற்று மென்பார்கிலர் பாவிபாவிபத நிப்பதைக்க
விரி பாறையி, னெற்று மென்பார்கில ரீரநாவதனை யிரு
மென்பார்கிலர் பாறெலா, முற்றுணர்ந்துகொலை செய்த
கால்கர மொடித்தி ரென்றிவை யுரைத்துமுன், மற்ற
டம்புய முரிந்து கித்திட வரித்து கட்டினர் வருத்தியே (கௌ)

அடிப்பர் பற்பல விலங்கு கொன்றுதனை யன்று
மென்றுநனி தின்றபல், லொடிப்பர் மார்புபழு ஆடுதைய்
பார்கதை யோச்சிமேலிட வரப்பிமே, லிடிப்பர் பாசமது
கொண்டு கண்டமதி லிட்டி அக்கியிரு கையினும், பிடிப்
பார்கண்ணினை பிதுங்க விர்த்துநெறி பேருவார் முயலு
மெல்லையில். (கௌ)

வணங்கி முந்தியெதிர் நின்றநந்தினை வருகவென்
றெமது வாயில் வாழ், கணங்கள் சென்றெருக ணத்தி
னெய்தியடு காலதுதர் கொடுபோகுமுன், குணங்கெடா
தசுரு மாரணைக்கயிலை கொடுவரச்சுதி கூறெனப், பண
ங்கொள் பாம்புமதி பாணிவெணியணி பரமனற்கருணை
பண்ணினுள். (கௌ)

போற்றியங்குவிடை கொண்டுவாபிவிடை போ
ந்து நந்திகண நாதர் போய்க், கூற்றினாருயிர் குடித்த
காலனருள் கூரவந்தசுரு மாரணைத், தேற்றியாதரவு

(கௌ) ஈரும்=பிளவும்; மல்தடம் புயம்=மல்லுத்தஞ் செய்
யும் பருத்த புஜம்.

(கௌ) பழுது= எலும்பில்; கதைஒச்சி=தண்டைவீசி; மே
. . விடவரப்பி=மிக்க அதட்டி; இடிப்பர் = மோதுவர்;
இட்டி=போட்டி; நெறி பேருவர்=வழிச்செல்லும்படி;
எல்லையில்=காலத்தில்.

(கௌ) சென்றெய்தி=போய்ச் சேர்ந்து; பணம்=பாப்பின்ப
டம்; பாணி=நீர்.

(கௌ) அருள்கூர=அருள்பெற; அற்பினோடு=அன்பினோடு.

செய்தி யற்றினொடு செய்பொன் மா ம னி விமானம்,
தேற்றி யோர் கொடியில் வம்மினீரோன வியம்பி யங்க
வரை பேசினான். (கூடி)

நீறணிந்திலகு நெற்றியார்மிக நெடுத்த புன்சடை
முடித்துளா, ராறணிந்தருளு மெந்தை சேவடி யகத்தி
ருத்திபரு ளன்பினு, குறணிந்துவரு முக்குறும்பற
வொருக்கி யோசைகள் பெருக்கந், பேற னிந்துகிள
ரிசுதக்கரி பிரிந்தி டாமலுறை பெட்பினார். (கூக)

தாம மாகமிகு கண்டிகைத்தொடை தரித்துளார்
வினை யரித்துளா, ரேமமால்வரை யசைத்தொர் கை
யினி லெடுக்கு மற்புய மிடுக்கினார், நாமவேறிகுரி கொ
ந்த முற்கழுமு னாகு கதைப்படைக னவியநீள், வாம
மேவுவடி வாளினோடுதிநன் மறவிதாதரிடை மரு
வியே. (கூச)

(கூக) நெடுத்த=நீண்ட; ஊறுஅணிந்து = விக்கினங்களை
யுடைத்தாய்; ஒருக்கி=கெடுத்து; ஓசை பெருக்க=
கீர்த்தி யதிகரிக்க; நற்பேறு அணிந்து=நல்லபயனை
யுடையதாய்; கிளர்=பிரகாசிக்கும்; இரசிதக்கரி=வெ
ள்ளிமலை; பெட்பு=வீருப்பம்.

(கூச) தாமமாக=வீருப்பமாக; மிகு கண்டிகைத் தொடை=
மேலான ருத்திராக்க மாலைகள்; அரித்துளார்=ஒழித்
திருக்கிறவர்கள்; ஏமமால்வரை=பெரிதாகிய பொன்
மலை; மிடுக்கு = வலிமை; நாமவேல் = அச்சநீத்ரும்
வேலாயுதம்; திகுரி=சக்கரம்; கொந்து=கொத்துகிற;
அழற்கழுமுள்=அக்கினியைக் கக்குகின்ற குலாயுதம்;
நகு = விளங்குகிற; கதைப்படை = தண்டாயுதம்;
வியம் = மருவேன்னும் ஆயுதம்; வாமம் = அழகு;
திறல்=வலிமை.

விடுமி விரிந்தமறை வேதியன்றனைவிடுத்தி டாவி
டில் விறற்படை, யெடுமி னெம்முட னெதிர்ந்துவெஞ்
சம ரியற்றியுங்கள்வலி யாவையுந், கெடுமி னங்கமுடி
புயமெ னும்பெரிய கிரியிழந் துயிரை பெயமது கைக்,
கொடுமி னென்றுசில வாசகங்க ளெதிர் கூறினார் வலி
மை கூரவே. (௧௩௧)

வேறு.

முனிவர் போன்மிக நீறுபுகி முறுக்கி வேணி முடி
த்துளிர், திணையி லோரொரு பாதி நீதிகள் செய்திலீ
ரெமை வெய்யதீ, யணைய வாய்மொழி பேசியேசிய
டர்த்து வன்மை நடத்துவி, ரிணையராயிது செய்த நீரி
வண் யாவ ரேவலி னெய்தினீர். (௧௩௨)

என்று வன்றிற வியம தூதரி யம்பலுந்தவ ரெ
ன்று பொற், குன்று கொண்டுமுன் முப்புரந்தழல் கொ
ள்ள மென்னகை கோட்டி மான், கன்று கொண்டக ர
த்தனையெதிர் காமனைக்குள விழியழந், கன்ற எரித்தரு
ளாதி நாயக னன்பர் பின்பிது கூறுவார். (௧௩௩)

துண்ட வான்மதி கங்கை மாநதி சூடினே னிசை
பாடிமா, வண்ட ருமலர் முண்ட காசன மறையவன்

-
- (௧௩௧) மறைவேதியன் = வேதத்தினை யோதும் பிராமணன்;
முடி = தலை.
- (௧௩௨) வன்மை = பலாத்காரம்; இணையராய் = இத்தன்மை
யுடையராய்.
- (௧௩௩) தவர் = வில்; குளவிழி = வெற்றிக்கண்; அழற்குஅன்
று அளித்த = முன் நாளில் எரித்த.
- (௧௩௪) வண்டு இசைபாடி அறு = வண்டுகளானது நீங்காரஞ்
செய்து நீங்காது வசிக்கும்; முண்டகாசன மலர்மறைய
வன் = தாமரை மலரில் வசிக்கும் பிரமன்; பொறை =
பாரம்; இம்பர் = இப்பொழுது; எந்தரா = நீனைக்கக்
கூடாத்.

பொறை மண்டல, முண்ட மான்முத லும்பர் மங்குவ
ரிம்ப ரெப்பதை யுன்னிமு, னெண்ட ராவிட முண்ட
ராவணி கண்ட மீதி லிருத்தினேன். (கசச)

காலனாருயிர் காலவேயொரு காலினாலுதை செய்
துநீ, டாலமேரிக ரந்தகாசர னவலைமுத்தலை யயினெ
டுந், குலமேகொடு குத்திமார்பு துணைத்துவானிலு
யர்த்தியோ, லோலமேபென வாகிபாவிபு லக்குமட்டு
முணக்கினேன். (கசரு)

திருக னாசல மதனை யம்மைதி டுக்கமெய்த வெ
டுத்தவ, னுரிய மாமணி முடிபு கைந்தக மொருப துங்
கர மிருபது, நெரியநாண னேனமாய்முத னேடுபாத
மிரண்டி லோர், விரியுநான்மல ரடியினுபக விரலமுத்
தி மிதித்துளான். (கசசு)

உறுதி வானவர் மானவர்க் கிடை யிருமல் வில
க்கவுந், சிறுமை தீர்தா முத்தி பத்திகள் செய்தவர்க்
கருள் செய்யவு, மறுவி லாமதி போலவால் மருப்பு
நெற்றியி னங்கனும், பெறுமதாசல வதனனொயொரு
பிள்ளை பெட்பொடு பெற்றுனோன். (கசஎ)

(கசடு) உயிர்கால=உயிர்நீங்க; ஆயில்=கூர்மை; ஆவி=உயிர்;
உலக்கும்=நீங்கும்; உணக்கினேன் = வாட்டினேன்.

(கசசு) கனாசலம்=கைலைமலை; உரிய=தகுத்த; கம்=கிரக;
முதல்=முற்காலத்தில்; நாயகவிரல்=பெருவிரல்.

(கசஎ) உறுதி = வயிராக்கிய முள்ள; மானவர் = மனிதர்;
இடையீடு=விக்கினம்; தீர்தா=நீங்க; வால் = வெ
ண்மைபுற்று; அம்=அழகிய; மருப்பு=தந்தம்; நெற்
றியின் அங்கண்ணம்=நெற்றியில் அழகியகண்ணம்;
மதாசலம்=மதமுடைய ஊரை.

நாலுமா மறை யோன நான்கு னிரிநாசி நறுக்
கிவந், தாலு நீடிசை யத்தி யுற்றெழு மர்க்கர் பற்க டகர்
ததுநற், சாலு மாமதி விட்டிகற்புரி தக்க னைத்தலை
வெட்டிமுற், கோலும் வேள்வி யழித்தி யென்றொரு
கோர விரனை நல்கினோன். (கசஅ)

கொடிய தாரக னாயிரத்தலை கொண்ட சிங்கமு
கன்கடற், படியின் மிக்குயர் மூர்த்திசெய் பற்பறானவர்
குலமெலாம், வடிகொள் வேல்கொடு கொன்று பொன்
றிகழ் வானநாடு புரப்பதற், கடியர்தீவீனை யறவருட்ட
ரு மறுமு கத்தலை யருளினோன். (கசக)

ஏவயாமிவ நெய்துருன்றன மிங்கி வன்றிறாவிட்
டுநீர், போவதேகட நென்று நின்னுள பொறுமைபோ
டிவை புகலவும், பாவ சாகர மான மானிடில் பனவரை
ப் பல நரகின்வாய், மேவவேவிட லன்றிநிளவி டோமெ
னவனி பேசினார். (கரு௦)

(கசஅ) நான்ருகன் நாரி = பிரம்மாவின் பத்தினி; வந்து =
தோன்றிவந்து; ஆலும் = சப்திக்கிர; நீள் திரை =
நீண்டஅலை; அத்தி = சமுத்திரம்; அர்க்கர் = பன்னிரு
சூரியர்; நஞ்சாலும் = நன்மை பொருத்திய; மா மதி
விட்டு = சிறந்த புத்தியைப்பொழித்து; இகல்புரி = (பர
மேசுவரனைப்) பகைத்த; முன் கோலும் = முன்னே
செய்த.

(கசக) கடல் = சமுத்திரஞ் சூழ்த்த; படியின் = பூவுலகத்தில்;
• • • மிக்குயர் = அபிமேன்மை பெற்ற; சூர் = அசுரன் (சூர
பத்மன்); அநீதி = அக்கிரமம்; பற்பல் = பலபல; தான
வர் = அசுரர்; பொன்றிகழ் = பொன்மயமாய் விளங்கு
கிற; புரப்பதற்கு = காப்பதற்கு.

(கரு௦) பனவன் = பிராமணன்; ஏன = என்று; வலிபேசினார் =
வன்மையாகப் பேசினார்.

மட்டறப்புரி புன்றொழிற்சுரு மாரனாவனாப்புயக்,
கட்டறுத்தன ருட்கறுத்தனர் கட்கனற்பொறி கக்க
வாய், விட்டழைத்திதழ்பற்கடித்துவிடுத்துநேமியெடு
த்துவே, றொட்டி லக்கமில் வானிமாமழை தூவினார்கிவ
தொண்டரே. (கருக)

காமுறிந்தனர் வார்கழற்புனை காறுணிந்தனர்கவு
ளுடன், கிரமுடைந்தனர் குலவேல்கதை திகிரிகால்
வளை சிலைவெடுஞ்சாமிழந்தனர் குடர்சரிந்தனர் சவிரு
றைந்தனர் தமதுவென், னுரவெரிந்தனர் தென்பு
லத்திடை யோடி னாய்ம தூதரே. (கருஉ)

வேறு.

படிபுகழ்விஞ் செயர்நரப்புக் கருவிதட விச்சுரு
திப் பண்கள் பாட, விடிபொலியின் மிகவதிரு மந்தர
தூந் தூபிமுழங்க விரண்டு பாலுங், கொடிசுடைகள்
பலதிலவக் குலவிபநற் கற்பகப்பொற் கோட்டிற் பூத்த,
கடிசுபழ்பு மழைபொழியக் கற்றைமணித் திரணெடுங்
காற் கவரி விச. (கருங)

(கருக) மட்டுஅற = அளவில்லாமல்; ஆரம் = சத்தன விருட்ச
மடர்ந்த; வரை = மலபோலும்; உட்கறுத்தனர் =
கோபித்தனர்.

(கருஉ) கால் துணிந்தனர் = காலவேட்டப் பெற்றனர்; கவுள்
= கன்னம்; கால்வளை சிலை = இருதுணிகளையும் வளைக்
க்கப்பட்ட வில்; சரம் = அம்பு; சவி = பெலன்; வென் =
முதுகு; உரம் = மார்பு.

(கருங) படி = உலகம்; விஞ்சையர் = வித்தியாதரர்; நரப்பு =
கரம்பு (தந்தி); தடவி = மீட்டி; சுருதி = இசை; பண்
= இராகம்; அந்தரதுத்துபி = தெய்வ வாத்தியம்; குல
விய = விளக்குவின்றி; பொன்கோடு = அழகிய கிளை;
கற்றை = அடர்த்தியான; மணி திரள் கெடுக்கால் =
திரட்சிபற்றி அழகிய நீண்டகாம்பினை உடைய.

நகுமார நகைக்கருங்க னாரம்பையர்பல் லாண்டி-
சைப்ப நவையிற் தீர்ந்த, சுருமாரன் றனைக்கவின்செய்
மானமிசை கொண் டணைநதார் சுரர்கள் போற்றத்,
தகுமார னுடலடலை படவிழித்த தனிநுதற்கட் டலை
வன்வைகு, மிகுமாரத் திரள்சாயத் தள்ளியரு விப்பு
எல்பாய் வெள்ளி வெற்பில். (கருச)

பொங்குகதிர் விமானத்தி னின்றிழிந்து நந்திவி
டப் புகுந்துபொற்பார், மங்குறவழ் வரைபரசன் மடப்
பாவை யிடப்பாக மருவத்தான, வெங்கரிக்கூற் றேந்
தணையின் விற்றிருக்கும் விமலனைவெண் டிரைகள்
விசங், கங்கைநதி முடித்தசடைக் கண்ணுதலைக் கண்
குளிரக் கண்ணுற் றானே. (கருரு)

கறைசெறியுங் கருந்தாதைச் செந்தாதிற் புரிந்த
தன்மை கடுப்ப நீதி, பொறை யறிவொன் தில்லேனை
நல்லறிஞ ருடன்கூட்டிப் புரந்தாய் போற்றி, யிறைவ
(கருச) நகும்=விளங்கும்; ஆரம்=முத்தைப் போன்ற; நகை
=பல்லையும்; நவையில்தீர்ந்த=குற்றத்தினின்றும்நீங்
கிய; மானம்=விமானம்; தகுமாரன் = தகுதியுள்ள
மன்மதன்; மிகும் = மிகுதியாகிய; ஆரம் திரள்=சங்
தனவிருகங்க் கூட்டர்.

(கருரு) மடப்பாவை = அழகிய பதுமைபோன்ற பார்வதி
தேவியார்; தானம்=மதம்; கரிக்கூற்றன்=யானைக்குச்
சத்துருவாகிய சிங்கம்; எந்து=சுமக்கும்; அணை =
ஆசனம்.

(கருசு) கறை=கறுப்புநிறம்; செறியும் = பொருந்திய; கருந்
தாது=இரும்பு; செந்தாது=பொன்; புரிந்த=செய்த;
கடுப்ப=ஒப்ப; பொறை = பொறுமை; புரந்தாய் =
இரட்சித்தவனே!; எமதுஉரு=எமதுசாரூபம்; அறை
தரு=புகழ்ப்படுகிற.

பரம் பரவெனவிழ்த் திதைத்ருந்த டெமதுருப்பெற்
 ற்ருத்தி யிங்ங, னைதருந் கணங்களுட னெனத்திரு
 வாய் மலர்ந்தமல னருளிச் செய்தான். (கரு௩)

அக்கணத்திற் சுருமார னரனுருப்பெற் றுண்
 டிருந்தா னமரிற் றேற்றுந், தெக்கணத்திற் சென்ற
 டைந்த தூதர்சமன் றனைத்தொழுது தினை ருண்ட,
 மைக்கணத்தி னசனிபென்ன வந்தெம்மை யடித்தறி
 வின் மறையோன் றன்னைப்; பொக்கணத்திற் பலியிரப்
 பான் கணங்கன்கயி லையிற்கொண்டு போளு மென்றார். (கரு௪)

கேட்டவுட னிருவிழியுங் கனற்பொறிகான் திடச்
 சினமிக் கிராச் செய்ப, வாட்டடக்கை புடைத்துநன்
 றெம் மதிகா மெனப்புகன்று வரைகன்போலுந், தோ
 ட்டடங்கள் குலுங்கநக்குச் சித்திரகுந் தனைநோக்கிச்
 சுருமாரன்பா, லீட்டருந் புண்ணியங்க ளுண்டுகொ
 னீ தெரிந்துவிரைந் தியம்பென் றானால். (கரு௫)

மற்றவனுந் தேர்ந்துசுரு மாரனெனுங் கோரமிரு
 மறையோன் றீமை, முற்றுமியற் நித்திரிந்தான் சென்
 மமுத லின்னுடல முடியுங்காறு, நற்றவம்புண் னரிய
 மொழுக்க மிறையாவு மில்லெனப்பின் னமனுநெஞ்
 சிற், செற்றமுட னெழுந்துநதிச் சென்னியான் முன்
 னியான் செல்வ னென்றே. (கரு௬)

(கரு௭) ஆண்டு=அவ்விடத்தில்; அமர்=யுத்தத்தில்; சமன்=
 இயன்; மைக்கணம்=மேகங்களின் கூட்டம்; பொக்
 கணம்=கபாலமாகிய ஓடு; கணங்கள்=படைகள்.

(கரு௮) மீக்கிரை=அதிகமாகப் பொங்க; செய்ய = அழகிய;
 வான் தடக்கை=வான்பொருத்திய பருத்தகை; புடை
 த்து=அடித்த; நக்கு=சிரித்து.

(கரு௯) இறை=அனு; செந்தம்=கோபம்;

சிவலுமிழர் சனக்கிரி வீலமுடி வீருந்ததலை
நிகர்ப்ப நீண்ட, சுழறருநாக் கண்டைகண்டத் தசைந்
தடிபேர்த் திடுந்தோறுந் தொனிக்கவந்த, வழலுமிழ்
கட் பெரும்பகட்டின் மிசையேறிக் குறையிறைவந்
கறைவான் செம்பொற், கழலணிசித் திரகுத்த னுடன்
நாதர் குழுவரத்தின் கயிலைபெய்தி. (கசு௦)

அண்ணலுவ னப்பாக னடலியிர வதப்பாக னன்
னப்பாகன், பண்ணமர்யாழ்க் கந்தருவர் விஞ்சையர்
வா னவர்முனிவர் பலரும்போற்ற, வொண்ணுமா ம
லர்க்குத்திற் பிரம்புபற்றிச் சுற்றிநந்தி யுலவவந்தி, வ
ண்ணனுறை பேரவைக்கட் புகுந்தோதுங்கி பொல்கி
நின்று வழத்தல் செய்வான். (கசுக)

ஆதிநடு விறிலியா யானுடன்பெண் ணலியலவா
யவையுமாகிச், சோதிபெறு மருவுருவாய்த் தோற்றுச
ரா சரமனைத்துந் தோய்ந்துந் தோயாப், பாதிமதிநதற்
பேதை பாகனுமா பேகனுமாய்ப் பகர்தற்கெட்டாப், பூ
திபுனை திருமேனிப் புனிதநின்ற மரைத்தாள்கள்
போற்றி போற்றி. (கசு௨)

இத்தலையா ரமுதமெழ வேண்டுமெனப்பாப்புவட
மியாப்புற் றோங்கன், மத்தலையா வமரர்கடைந் திடவட

(கசு௦) சிவலுமிழும் = ஒளிவீசும்; அஞ்சனக்கிரி = நீலமலை;
சுழல் தரு = சுழலுகின்ற; நா = நாக்கினையுடைய
கண்டை = மணி; கண்டத்து = கழுத்திலே; பகடு =
எருமைக்கிடா.

(கசுக) உவணப்பாகன் = கருடனைவாகனமாகவுடைய திரு
மால்; அயிராவதம் = வெள்ளையானை; அவை = சபை.

(கசு௩) இத்தலை = இவ்விடத்தில்; பாப்பு = பாம்பு; யாப்பு =
கட்டு; ஒங்கல் = மலை; அலையா = சுழற்றி; க்த்து = சப்
திக்கிற; கருதார் = பகைவர்; வேல் = குலம்.

வை கருநிறமாய் வந்ததென்னக், கத்தலைவா நிதியுதிக்
குங் கடுவொடுக்கு மணிமிடற்றாய் கருதா ருனுண், மு
த்தலைவேற் கராஅலு மறைபுகழு மைந்துமுக முதல்வா
போற்றி. (கக௩)

உலகுயிர் யாவையும் படைத்தற் கயனாகிப் புரந்
திடுதற் குவணமுரு, மிலகுமணி மார்பினனாய்த் துடை
த்திடுதற் குருத்திரனா யிவையுமன்றி, யலகிறு வினை
யாடல் புரிந்தருளும் பராபரனீ யாதலா லுன், சலசமல
ர் மருட்டி யசை வடிபடிபேன் புன்றலைநிற் சாத்தினே
னல். (கக௪)

என்றினைய துதிசூழி விழுந்தெழுந்து வாய்புதை
த்தங் கெறியும்பாசம், வன்றிறல்சேர் தண்டமுதன்
முத்திரையைத் திருமுன்னே வைத்துத் தாழ்ந்து, நின்
நினிமே லடியேற்கிவ் வதிகாரம் போதுமென நிகழ்த்
தவிச, னுன்றிறம்பா தன்னுளத்தி னுறுகுறையே தெ
ம்முனரீ யுரைத்தியென்றான். (கக௫)

அரியயனே முதலமரர்க் கடுத்ததொழில் செயப்பு
ரிந்தாயவர்களங்கங், குரியபடி நினதேவற் படிபுரிந்தார்
குறையிலரெற் குலகத் துள்ளோர், புரிகொடுத்தி வினை
களறிந் ததற்கினைய தண்டமெனைப் புரிதியென்றா,
யெரிநரகி னவரவர்கள் வினைகளறிந் தூட்டுவித்தே னி
ன்றுகாறும். (கக௬)

(கக௭) வன்றிறல்=மிஞ்சாத வலிமை; முத்திரை=(இயமனுக்
குரிய) சின்னம்; திறம்=பட்சம் (விவாதம்).

கக௮) ஊட்டுவித்தேன்=அனுபவிக்கச் செய்தேன்.

எம்பெருமா னீபணித்த கற்பனைக டவறிலனீ டி.
ஞ்சி யோங்கி, யும்பருல காவளவுங் குஞ்சரநற் புரியி
னிரைத் தொலிக்கு முந்நீ, ரம்பரவம் பரப்புடவித்
தேவர்குலத் தினிற்றோன்றி யறத்தை நீத்துக், கம்பமி
லா துளத்திரவிற் கலைகலன்பொன் றினந்திருடுங் கள்
வனாகி. (சுசுஎ)

விலைமகளி ரல்லார்தங் கற்பழித்து முலைப்போகம்
விழைவிற் றுய்த்துப், புலைமகடோ ணாலறகர்ந்தங் கவ
னாயிர்த்த புதல்வியரைப் புணர்ந்துசாதி, நிலைதவறி யூ
னருந்தி வேதியரா னினமடவார் நீத்தோர் தம்மைக்,
கொலைபுரிந்த கொடுமறவன் சுருமார னென்றொருபேர்
கொண்டதீயோன். (சுசுஅ)

உயிருலக்குங் காலமது கண்டெனது தூதரடைந்
துருத்து நெஞ்சி, லயிரளவு மிரக்கமின்றிப் பாசமதிற்
பிணித்துவரு மந்தவேலை, மயிருறுசென் னிகண்மூளை
யுகத்தகர்த்து நின்கணங்கள் வலிமைகாட்டிச், செயிரு
டனஞ் சேனையெல்லா முரிந்திரிந்து குன்றவென்றி செ
ய்த பின்னர். (சுசுசு)

(சுசுஎ) கற்பனை=கட்டளை; அளவும்=அளவிய; இரைத்து=
இரைந்து; முந்நீர் = படைத்தல், காத்தல், அழித்த
லென்னு மூன்று தன்மையுடைய நீர்; அம்பரம் =
கடல்; அம்பரப்புடவி=வஸ்திரமாகத் தரித்தபூமி; உ
ளத்து=மனதி னிடத்து; கம்பமிலா = கலக்கமில்லா
து; கலை=வஸ்திரம்; கலன்=ஆபரணம்.

(சுசுஅ) விழைவில் = விருப்பத்தோடு; துய்த்து = அனுப
வித்து; நலன்=இன்பம்; உயிர்த்த=பெற்ற; கொடு
மறவன்=கொடும்பாவி.

(சுசுசு) அயிர்=சிறுமணல்; உக=சிறை; தகர்த்து=உடைத்து;
செயிர்=கோபம்; முரிந்து=தோற்ற; இரிந்து=ஒடி;
குன்ற=மெலிய.

மைதவழங்கி கிரிச்சிறையிர் வச்சித்தோன் முதல
மார் வணங்கி வாழ்த்தச், செய்தவமொன் நில்லாணை
நவமணிக ளிழைத்திடும்பொற் றேரிலேற்றிக், கைதவ
மற் றருத்தவங்க ளிழைந்துமிக விளைத்தவர்க்குங் கற்
பஞ்சென்று, மெய்தரிய நினதுபதத் தெய்துவித்தா ரி
துகுறையென் றியம்பிப் பின்னும். (க௭௦)

கனமிருண்டு துளிந்தமழைத் தாரைகளைக் கணக்
கிடினும் கடலின் தீர, வனவரிவா லுசங்கடனை வான்மீ
ளைக் கணித்தொருவர் மதித்திட டாலுர், தினமிவன்
றான்புரிந்தகொடும் பாதகங்கட் கிலக்கமில்லைச் செப்பு
மன்றோ, எனவரத தாண்டவநின் பதம்பெறவும் வழக்
குளதோ வறையி டென்றான். (க௭௧)

அந்தகளைக் கடைக்கணித்தங் கரனுரைப்பா ளற்
தனரா ளினமாவோர்கட், பைந்தொடியார் பாலர்வதை
மீன்மிருகம் பறவைகொன்று பகர்தறின்ற, றந்தைகுரு
தாய்பிரம சந்நியாசி சதுர்வேதர் தம்மைநாளு, நின்றை
செய்த னீதிபிழைத் தொழுகல்பொய்ச்சான் றுரைத்து
நிதி கவர்தலின்னும். (க௭௨)

கன்னிகைபொற் கலனிழந்த கைமைகுரு வின்
றேவி கணிகைதாசி, யன்னியர்பெ ணன்னையவ ளுடன்

(க௭௦) மை = மேகம்; கிறையிர் = இறகை யறுத்த; கைதவ
மற்று = வஞ்சகமற்று.

(க௭௧) கணம் = மேகம்; துளித்த = பெய்த; தீரம் = கரை;
வனம் = அழகிட; அரி = ஒளியுள்ள; வாலுசம் = வெண்
மணல்; வான் மீன் = ஆகாய நட்சத்திரங்கள்; அனவர
தம் = சதாகாலம்.

(க௭௨) பகர்தல் = விற்றல்; பிரம்ம சந்நியாசி = பிராமண சந்நி
யாசி; பிழைத்து = தவறி; ஈன்று = சாட்சி; கவர்தல் =
பலாத்காமா டெடுத்தக்கொள்ளுதல்.

பிறந்தார் தன்புதல்வி யன்றிமாமன், பன்னிசகோ தரி
தூரத் திரியுடனே பதிவிரதை பழிக்குஞ்சாதி, மின்னி
டையார் தமைக்கூடன் மிருகங்க டமைப்புணர்தல் விர
தம்விடல். (கௌட)

குளங்கூப நந்தவனங் கோயின்மடங் களைச்சிதைத்
தல் குதிரையானை, யளந்தடுமென் னெண்ணைய் நெய்
பொன் னுபயகோ முகிதான மாகவாங்கல், வளர்ந்த
பெரு மரங்கடமைத் தறித்தன்முனை விரிபாத மலரைக்
கொய்தல், விளங்குசிவா லயந்தீர்த்தங் கனின்மலமுத்தி
ரம்விடுதல் விளம்பி வற்றில். (கௌச)

மனமறிய வுச்சிட்ட மிடல்கனகர் திருடல் கன்னு
ன் மதித்து விற்குஞ், சொனகுலருண் ஞுதகவிட் டனம்
பிதிர்போ சனந்தூர்த்தர் சோறுதின்றல், தினகரனை
யராத்திண்டு நானோகா தசிதசமி திகழுவாவி, லனமரு
ந்த லிடங்கரத்தா லெடுத்தொன்றை யயிறலனு சாரஞ்
செய்தல். (கௌரு)

(கௌட) பொற்கலன் = திருமங்கல்யம்; கணிகை = விலைமாது;
சாசி = ஆலயப் பணிவிடை செய்பவன்; பழிக்குஞ்சாதி
= பறைச்சாதி; விரதம் வீடல் = விரதத் தவறுதல்.

(கௌச) கூபம் = கிணறு; சிதைத்தல் = அழித்தல்; உபயகோ
முகி = இருபுறமுந் தலையுள்ளபசு, அஃதாவது வயிற்
றினின்னுங் கன்றின் றலைமாத் திரம் வெளிப்படுங்
காலத்திய பசு.

(கௌரு) உச்சிட்டம் = எச்சில்; சொனகுலர் = சொன்ன குலத்த
வர்கள்; ஊண் = சாப்பாடு; பிதிர்போசனம் = அன்ன
சிரார்த்தத்தில் பிதிர்த் தேவதையாகப் பாலித்த பிரா
மணர்களுண்ட மிச்ச அன்னத்தை யுண்ணல்; தூர்த்தர்
= காமுகர்; தினகரனை ஆராத்திண்டுநான் = குரியகிர
கண்காலம்; அயிறல் = உண்ணல்.

அள்ளுநடைப் பரிமுலைபால் சுரந்தொழுகு செரு
த்தனல்லான் சுருதிதுயோர், விள்ளுமுருத் திரமணிமந்
திரந்தேவ விக்கிரகம் விபூதி வேகங், கொள்ளுமத கரி
யடிமை யபுடதங்கன் னிகைதவளங் குலவு பன்ன, லெ
ள்ளுநறு நெய்தயிர்பா லெண்ணெயொடு கள்ளுவிற்ற
லிவைகளாதி. (க௭௬)

எண்ணருந்தி வினைபுரிந்த கொடியோருஞ் சிவநி
சினோற்றிபாம நான்குந், தண்ணறும்பூ வாலுறங் கடை
யாம லருச்சித்தோர் சமாமமில்லார், நண்ணருமா மக
ம்புரிந்து நதிபடிந்து தானமிக நல்கி னாலும், பண்ண
ருந் பலவிரத மிழைத்தாலு மிதுபோலப் பயன்றரா
தே. (க௭௭)

அன்னசிவ நிசிரிதத் தாசகனாகேச்சுரத்தி லமு
த மூறுங், கன்னன் மொழி யுமையொடெமைக் கண்
டிடப்பெற் றனனதனாற் காயும் வெய்யோன், முன்ன
ரெதி ரிருளிமம்போ லுடைந்தகன்ற திவன்முதனாண்
முயன்ற பாவ, மென்னருந் கணங்களுடன் கூடுகின்ற
வின்பமுத்தி யிதுபெற்றான். (க௭௮)

என்றிறைவன் கூறுதலூந் தண்டதரன் மீண்டுரைப்பா
னிரக்க மின்றிக், கொன்றினமான் றசையருந்தி மதுக்
குடித்து மனைவியர்தங்குமுற்குச் சூட்ட, மன்றன்மலர்.

(க௭௯) செருத்தல் = மடி; விள்ளும் = புகழும்; தவளம் =
வெண்மை; பன்னல் = பருத்தி.

(க௭௭) ஊறுஅங்கு அடையாமல் = அதில் குற்ற மில்லாமல்;
நதிபடிந்து = யாகமுடிவில் அபவிரத ஸ்கானஞ்செய்து
அல்லது கங்காநதியில் மூழ்கி.

(க௭௮) முதல்தான் = முன்காட்களில்.

(க௭௯) தண்டதரன் = தண்டத்தைத் தரித்தஇயமன்; ஆன்
தினம் = பசுவர்க்கம்.

கொய்திடுவான் வந்ததன்றி யன்புகொடு வந்தானல்ல,
னுன்றனரு ளிதுவெனின்மற் றுரைப்பதெவ னென்ப
பரம னுவனினோக்கி. (கௌக)

எண்டருமெட் டீணையுளத்தன் பிலரேனு முளரே
னு மிந்நா னெம்மைக், கண்டவந்நோற் றவாழ்சை பண்
னினர்நற் கதியடைவர் காலநீநந், தொண்டாற் தமைக்கொ
டும்பாசந் தனில்வீக்கித் துட்டவுருத் தோன்றக் காட்
டித், தண்டமிழைக் குதறவிருன் றாதருக்கு மிந்தவழி
சாற்றுகென்றான். (கஅ௦)

செறிந்தவுயிர் கவருதற்குச் சேனெறிபோய் மற
ந்தெனது சினவேற்றாதர், நெறிந்தபுரி சடைப்பரம
நின்னடியா ரென்பவரை நினைவிற்தேறு, தறிந்தநியா
திழைப்பாற் றண்ட மவர்செயன்மற் றடையாள மறைநி
யென்ன, மறிந்ததிரைக் கடல்விடமுண் டருடிருவாய்
மலர்ந்திறைவன் வகுத்துச் சொல்வான். (கஅ௧)

சிரங்களங்கா திரண்டுதடந் திண்டிறற்றோ டாழ்ந்
தவிரு செங்கைவாய்ந்த, வுரந்தனிற்கண் டிகைபுனை
வோ ருருத்திரமந் திரநவில்வோ ருற்று வேண்டும்,

(கஅ௦) எள்துணை = எள்ளளவு; வீக்கி = கடடி; துட்டஉருத்
தோன்ற = கோரவடிவம் விளங்க.

(கஅ௧) செறிந்த = பொருந்திய; சினவேல் = கோபமுள்ளவேல்;
. . நெறிந்த = சுருண்ட; தண்டம் = தண்டனை; அறைநி
= சொல்லுக.

(கஅ௨) உற்றுவேண்டும் = விருப்பமுற்றுக்கேட்கிற; கரடம் =
= மதச்சுவடு; கடம் = மதம்; மாமுகன் = யானைமுகன்;
பூ = அழகிய; முகங்கொள் = தனியினை யுடைய; தச
முகன் = இராவணன்.

வரங்கடரு கரடகட மாமுகனைப் பூழுகங்கொள் வடி
வேற்றானை, கரங்கொள்விறற் சன்முகனைத் தசமுக
னோ டரக்கர்தமைக் காய்ந்த மாலை. (கஅஉ)

பரைசிவரு பமதாருஞ் சிவலிங்கந் தனைப்பூசை
பண்ணு வோர்நல், விரைகமழு நந்தவனம் வைத்திடு
வோர் கற்புடைய மின்னார் மிக்க, வுரைபெறுவெண்
டிருநீறு பூசிடுவோர் சிவாலயங்க ளுளுற்றுகின்றோர்,
நிரையெறிவா ரிதியுலகி லெமதடியார் தமைப்பூசை
செய்யு மேலோர். (கஅஉ)

நின்மலமா மஞ்செழுத்தை யுளத்தழுத்திச் செபி
த்திடுவோர் நிகரின் மாக, நன்மதிநீ ராடிடுவோர் பஞ்
சபா தகந்தவிரந்தோர் நாள்கடோறுந், துன்மதியி லாத
துற வந்தணருக் காதையன்னஞ் சொன்னமீவோர்,
மன்மதியாற் றுளங்குவல் கல்லுவிப்போர் நிழல்சாலை
வழியில் வைப்போர். (கஅச)

காசியிரா மேச்சரம்பொற் கனக்சபை யாளுர்கா
ளத்தி காஞ்சி, மாசில்கழுக் குன்றமுது குன்றமொற்றி
யூர்மருதார் மதுரை யையா, ருசின்மறைக் காடுவெண்
கா டாணக்கா மாயூர மருணை புள்ளார், தேசுதருஞ்சிர
புரநற் றிருப்புசுலார் முதற்றலங்கள்செகத்திலுண்டால்.

அத்தலங்க டமையடைந்து புனிதநீர்ப் படிந்தா
டி யமலமாகிச், சித்தமகிழ்ந்தியாமுறையுஞ் சிவலிங்கந்

(கஅஉ) பரை=சத்தி; விரை=வாசனை; உளுற்றுகின்றோர் =
கட்டுகின்றவர்.

(கஅச) மாகலம்நி=லல்லமாசி மாதம்.

(கஅடு) முதகுன்றம்= விருத்தாசலம்; புள்ளார் = வைத்தீச
வான் கோயில்; சிரபுரம்=சோழி.

தெரிசனங்கள் செய்தோர்யாரு, முத்தர்சிவ நிசிவிரத
நோற்றவர்மற் நிவரெவர்க்கு முதற்பேராகு, மித்தகை
ய ருன்றாதர்க் கெனியரலர்தண்டமிவர்க் கில்லையென்
றான். (கஅசு)

கருதியசொற் கேட்டுளத்தி னச்சமுடன் வீழ்ந்தி
றைஞ்சிக் காலனை, தருதியிடை யெனப்பெற்று வை
த்திடுமுத் திரைதாங்கித் தன்னா ரெய்தி, வருதிரெனத்
தூதர்தமை யழைத்தரன்சொன் மாற்றமெல்லாம் வகு
த்துக்கூறி, யொருதிகிரி தனையுருட்டித் தென்புலங்
காத் தினிதிருந்தா னுவப்பினோமும். (கஅஎ)

இச்சிவராத் திரிவிரத சரிதைதனைக் கேட்டோர்ம
ற் நிற்பாய்க் கற்றோர், கச்சையடுங் கொங்கைமங்கை
பங்கனுறை கயிலையெய்திக் களிப்ப ரென்றே, யுச்சிதமாய்
ச் சூதமுனி மாதவர்கேட் டள்ளமுற்றுமுருகுவாயன்,
மெச்சிமகிழ்ந் திடவேத வியாதமுனி மொழிப்படியே
விளம்பினானே. (கஅஅ)

(கஅஎ) சொல்மாற்றம்=சொல்லியவார்த்தை; திகிரி=ஆக்ஞா
சக்கரம்.



வசனம்.

குஞ்சரபுரிச் சிறப்பு.

வாசனை வீசும் தாமரை மலருக்கும் குவளை மலருக்கும் கண்பர்களாஞ் சூரியசந்திரர்கள் தவழ்ந்துசெல்லும் சந்தன விருஷங்கடர்ந்த சாரலையுடைய பெரிய மலையொன்றுண்டு. அந்தமலை விந்தமலை யெனப்படும். அம்மலைக்கு வடபால் சமுத்திரம் போன்ற விசாலமாகிய சிந்துவெனப்பெயர் பெறும் ஒரு நதியுளது. அந்நதியானது பற்பலசெய்கைகளால் யானையையும் தமிழ்ச் செய்யுளையும் அரசனையும் ஒத்துள்ளது. அந்நதிக்கரையோரத்தில் குஞ்சரபுரியென ஒருநகர மிருக்கின்றது. அந்நகரமானது தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவியாருக்கு ஆழகிழிம் ஆபரணம் போன்றது. அன்றியும் அது மண்ணுலகத் தவர்களும் விண்ணுலகத் தவர்களும் அதிசயிக்க, தருமம், நீதி, செல்வம் முதலியன தழைத்தலால், ஒப்பற்ற பெருமை நிறைந்தது. அந்நகரின் அகழியின் புறத்துள்ள மதில்கள்; குல்கொண்ட மேகம்போன்ற கருநிறம் பொருந்திய திருமாலானவர் தமது பொன்னாடையை நீக்கி அழகிய பசுமைநிறம் வாய்ந்த பட்டாடையைத் தரித்து உலகத்தை யாந்நிட நிமிர்ந்தெழுந்ததுபோலிருக்கும். அவ்வகழியானது மிக்கஅகன்று ஆழ்ந்து, மேகக் கூட்டங்கள் சமுத்திரமென்றெண்ணி வந்து நீருண்ணுந்தன்மை வாய்ந்ததாய் மதிலைச் சுற்றியிருப்பது, மிகவும் நீண்ட அடியினையுமுடியினையு முடைய சக்கரவாளகிரியைச் சூழ்ந்து பெரும்புறக்கட லிருப்பதுபோலிருக்கும். அம்மதிவினுச்சியில் கட்டியிருக்கும் கொடிகள், அந்நகரமாகிய மங்கையானவன் தனது நிறைந்த அழகினை எதிர்நோக்கும் கண்ணாடியாகிய சந்திரனிலுள்ள கறையைத் துடைத்திட, கரங்களைநீட்டியிருத்தல்போலிருக்கும். அம்மதிவினுள் பொன்னாற்கட்டிய கூட கோபுரங்கள்; பிரகாசிக்கின்ற பெருமைபொருந்திய மணிகளிறழ்த்த தெய்வ விமானங்கள் இப்பூவுலகத்தி லிருப்பன போலும், பெரியமலைக்கூட்டங்களை வரிசையாக இணக்கிவைத்ததுபோலும், சதிரங்களை விரித்துச் செல்லும் சந்திரனது வளைந்த

முதுகை யுரைஞ்சும்படி உயர்ந்து விளங்கும். தனது நிழலைச் சத்துருவாமென நினைந்து அதனை அடிக்குந் தன்மை வாய்ந்த யானைகள் நெடியவீதிகளிற் செல்லுகையில், அவை விடுகின்ற மதநீரானது பெருக்கெடுத்தோடுவதால் அவ்வீதிகள் சேராய் நிறையப்பெறும். அச்சேரானது மிகுந்த தேர்களும் ஜனங்களுஞ் செல்வதால் உடனேயுலர்ந்து துகளாய்ப்பதந்து ஆகாயத் தைமறைக்கும். உலகத்தையெல்லாம் விடைமதிக்குமாறுவளருந் தனங்களாகிய சுமைவருத்த, அவ்வருத்தத்தினால் ஹையும்இடையினையுடைய ஸ்திரீகள், தத்தங் கணவரோடு புலவிசெய்யுங் காலத்தில் களைந்தெறிந்த களப கஸ்தூரிகளும் முத்தாரங்களும் இரத்தினபரணங்களும் தெருக்களிற் கிடந்து பிரகாசிக்கும்.

ஒளி பொருந்திய முகத்தினை யுடைய ஸ்திரீகள், மகிழ்வுறு மாறு இளமைப் பருவம் நீங்கப் பெருத புருஷர்களுக்குத் திருமண மகோத்ஸவ மியற்றுவதா லுண்டாகிய சங்கத் தொனியும், இடையருத மணமுரசினொலியும், வீதிகளிற்றேர்கள் செலுத்துகின்ற சப்தமும், யானைகள் கர்ச்சித்துப் போர்செய்யும் சப்தமும், குதிரைகள் களைப்பின்சப்தமும் மேகமுழக்கின் மும்மடங்கதிகமாகும். வேதங்களின் விரிந்த உரையைப் போதிப் போர் சப்தமும், அரசிறை செலுத்த வந்துசேர்ந்த சிற்றரசர்களது சேனைகளின் சப்தமும், வழக்கப்படி தேவாலயங்களில் திருவிழா நடத்துஞ் சப்தமும், சமுத்திரவொலியினு மிகுந்து விளங்கும்.

அந்நகரம் அளவின்றி மிகுந்த உயிர்த்தொகை முதலியவைகளைத் தம்முடாக்கி யிருத்தலால் உலகனைத்து முண்ட திருமாவின் வயிற்றையொத்து விளங்கும். அதில்வேதமோதும் பிராமணர் வசிக்கும்விடுதிகளொருபுறமும், அரசர்கள்வசிக்கும் அழகுவாய்ந்த மாளிகைகளொரு புறமும், வியாபாரஞ் செய்து பொருளிட்டிவோ ருறையு மில்லங்க ளொரு புறமும், பயிர்த் தொழிற்புரிவோர் வசிக்கும் வீடுகளொரு புறமும், மேகலையானது, தூல்போலு மெல்லிதாகிய இடை ஓடியுமென்று அழுது வெறுக்கவும், காலிலணிந்திருக்கும் தண்டை நூபுரங்கள் சப்திக்கவும், கையிலணிந்திருக்கும் வளையல்கள் கலீரேன ஒலிக்க

வும், நாட்டியப் பெண்கள் நடனஞ்செய்யும் சபைக ளொருபுற மும் சிலவும். திருமாலானவர் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தது போல மேன்மை பெற்ற இய லிசை நாடகமென்னும் முத்தமிழாகிய கடலை நாவாகிய மத்தி னால் சுழலும்படி கலக்கி அதன் சுவையைச் செவிப்புலத்தா ளுண்ணுமாறு புலவர்கள் கற்பவருக்குக் கலைகளையுணர்த்தும் கழகமொருபால் சிலவும். இந்திரானதியர் விரும்பும் எல்லாவள ப்பங்களும் நிறைந்த அந்த நகரையாளும் பரிபுரஞ்சயனென்னு ம் அரசன் பரமேசுவரனிடத்து இடையறாத அன்பு பூண்டவ னாய் வேதநெறி தவறாமலும் மாதர்களது கற்பென்னுங் காடி அழியாமலும் தனதரசாட்சியின் கீழுள்ளருடிகள் பழிபாதகஞ் செய்யாமலும் கிருபாநோக்கஞ் செலுத்தி அன்போடி அறப் பயிர் வளர்த்து அரசுபுரிந்து வந்தனன்.

சுகுமாரன் சரித்திரம்.

அவ்வரசனுக்கு ஆசிகூறும் புரோகிதனொருவனிருந்தான். அப்புரோகிதன் வினைகளையொழித்த தேவகுருவை நிகர்த்து வெள்ளிய பூணூல்தரித்தமார்பினனாய் ஆகவனியமுதலிய மூன் றக்கினிகளாயுந் தவருது வளர்த்துவந்தான். அவன் “புத்தென் னும் நாகமணுகாது ஸ்திரம்பண்ணும்” புத்திரப்பேறில்லாதவ னாய்க் கவலையுற்று நெடுங்காலத் தவம்புரிவானாயினான். அத் தபோபலத்தால் அந்தப் புரோகிதன்மனைவி வயிற்றில் தீமை முற்றும் ஒருருக்கொண்டதுபோலவும், திருப்பாற்கடலில் விடமுண்டானது போலவும், பரமேசுவரனது திருவருளிற் குப் பாத்திர னாகும்படி ஓர் புதல்வன் பிறந்தான். இங்ஙனம் பிறந்த புதல்வனுக்கு அந்தப்புரோகிதன் சுகுமாரன் என்னும் பெயரிட்டு இரத்தினபரணங்களும் பொன்னுபரணங்களும் அணிந்துகாணொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமநய்வள ர்த்து வந்தனன். அப்புரோகிதன் தன்புதல்வனுக்கு ஐந்தாமாண் டணுகியபொழுது வேதவிதிப்படி உபநயனச்சடங்கு முடித் துச் சூரியன் வடதிசையினையும் உத்தராயணத்து நல்ல ஓரை கூடிய சுபதினத்தில் வேண்டாமரைமலரில் வசிக்கும் சரஸ்வதி னையப்போற்றி வேதாப்பியாசமும் செய்வித்தான். அச்சுகுமா

ரன்; பாம்பினுக்குப் பால்வார்த்ததுபோலவும் கமரினிடத்துப் பாலுக்கொட்டியதுபோலவும் இரவும் பகலும் நூல்களையுணர்ந்திடவுணர்ந்து மன்மதனது கணைக்கு இலக்காமென வளர்ந்து வந்தான். பின்னர் அவன் யானையைப்போல வருந் தோற்றங்கண்டு நூல்போல மென்மையாகிய இடையினையுடைய ஸ்திரீகள் பின்னொடர்ந்து காழும் பருவ மெய்தி; தாமரைமலர்போன்ற கண்களையும், சந்திரனையுடைத்துநெருக்கி வரிசையாக வைத்தது போன்ற பற்களையும், அழகியமாலையோடு மின்னலைப்போற் பிரகாசிக்கும் பூணூலையுடைய மார்க்கையும், திரண்டு பருத்து மலையை நிகர்த்து விளங்கும் புஜங்களையும், யானையினது துதிக்கைபோல் நீண்டு அழகிய கைகளையும், தாமரைமலர்போன்ற கால்களையும் உடையவனாய் ஸ்திரீகளது கண்களைக் கவருந்தன்மைவாய்ந்தனன். பின்னர் அவன் தென்றலாகிய தேரையுடைய மன்மதன் விடுத்த புஷ்பபாணங்கள் தைத்துருவப் பட்டுப் பதைபதைத்து உள்ளம்வருந்தி யளவிற்றத கணிகையரைச் சேர்ந்தும் அவா அடங்கிலனாகி, இடிமருது வாசனையால் மயக்குமருந்து பூசுமருந்து முதலியன செய்து கொழுநறன்றியோர் கடவுளைக் காங்குவித்துவணங்காத கற்புடை மடந்தையரை மயக்கிப்புணர்ந்து பசுக்கூட்டத்திலுலவும் எவ்வனப்பருவக் காளையை யொத்துச் சஞ்சரித்தனன்.

அன்றியும் அவன் பரமேசுவரனை ஒருபொழுதுஞ் சிந்தை செய்யாதவனாய், அப்பரமேசுவரனது திருவுருக்களைக் கல்லெனவும் செம்பெனவும் நிந்தித்தும், சந்தியாவந்தன மியற்றலை மறந்தும், தருமமென்பதைத் துறந்தும், வேதாகம புராணங்களோதுதலை யொழித்தும், மதனதுன் முதலிய காம சாஸ்திரங்களையே வேதமெனக் கற்றும், அருந்ததிக்குச் சமானமாகிய மடந்தையரது கற்பென்னுந்தருக்களை வேரோடுபிடுங்கி யெறியும் சுழல்காற்றாயினான். இந்தவாறு சுருமாரன் தீயவழியிலொழுதுவதைக்கண்ட அவ்வூரினர் அதனை அவன் தந்தைபால் எடுத்துணர்த்தினர். அதனைக்கேட்ட புரோகிதன் சாஸ்திரமுணர்ந்து அங்குள்ள பெரியோரையழைப்பித்துத் தன் புதல்வனுக்கு நற்புத்தி புகட்டுமாறு பிரார்த்திக்க, அப்பெரியோர் சுருமார

னுக்கு அங்ஙனமே நன்மதிக்கறுவாராயினர். அஃதாவது, மாறுபாடான செய்கைகளை மனத்தின்கண் உடைத்தா யிருந்தும் அவைகளினை மறைத்து மரத்தின்பட்டையைப்போல உயிர் ஒன்றென்று நினைக்கும்படி நடந்து நிதிகளைக்கவரும் விலைமாதரைச் சேர்வோர்; இளமை, வனப்பு, தயிரியம், ஞானம் முதலியவற்றையிழந்து கொடிய கோயினை யடைந்து இம்மை யின்ப மொழிப்பதோடு மறுமையிலும் மீளாநாகிற் காளாவ ரென்பது திண்ணமாம். பிறர் மனைவியரைச் சேர்வோர்; தருமம், சிநேகம், புகழ், பெருமை யென்னு மிவற்றையிழந்து தீமையைத்தரும் கொடும்பாவம், உலகினர்கூறும் பழிச்சொல், நீங்காத அச்சம், துன்பத்தரும்பகை என்னு மிவற்றையடைவர். அன்னிய மாதரை நாடாதவர் இம்மையில் அளவில்லாக் கீர்த்தி, நல்லோழக்கம், ஞானம், திடசீரம், வைராக்கியம் முதலியவற்றையடைவர். அன்றியும் இகழ்ச்சி யடையார், மறுமையிலும் நாகத்தழந்தாது இன்புறுவர் என்பது முதலிய நீதிகளைக்கூறினர் என்பதாம். கோழிக்கு நான்தோறும் உணவை வாயிலடைத்துட்டினும் அதுபோய்க் குப்பை சீய்த்திடல் தவிராததுபோல மேலாகிய வேதாகமங்களிற்கூறும் அரிய நீதிகளை எவ்வளவுபோதிப்பினும் தீயோர் தாம்புரியுந் தீச்செயல்களை விடாரென்னும் பழமொழிக் கிலக்காய், அப்பெரியோர் சுருமாரனுக்கு எவ்வளவு நீதிகளைக்கூறினும் அவை அவன் ஊழ்வீனையின் வலியால் செவிப்புலம் துழையாது பலஞ்செய்து தைக்காத நீண்ட மரமுனையெனவாயின. வினையின் ரொடர்பு பற்றிப்பிரமனால் எழுதப்படுங் தலை விதியின் வலியை விலக்கவல்லார் எவரோ? பின்னாற் சுருமாரன்; களிப்பினும் தேவாமிருதம் புசிப்பினும் நீரி லுருந்திக் குளிப்பினும் குன்றுகளிலுள்ள குகைகளிற்குறுகியொளிப்பினும் நீங்காதுபற்றிச் சுடுத்தன்மை வாய்த்த காமமானது அதிகரிக்க உழன்று வருந்தி அதனால் அவன் குற்றமற்ற பிராமண குலத்திற்பிறந்தும் ஊழ்வீனை வயத்தனாய்ப் பற்பலதீமைகளைச் செய்து இழிகுலத் தொழிற் புரிந்து வந்தனன். அதனால் அவனை; ஞான உணர்ச்சியுற்றோர் உலகப்பற்றைத் துறப்பதுபோல தாயும், தந்தையும், சுற்றத்தினரும் துறந்தனர். பின்னாற் சுருமாரன் இராக்காலத்தில் கன்னியாமாடங்களிற்கு வந்து

சென்றும் மதிர்காவலைக்கடத்தும் அங்குள்ள மங்கையரைச் சேர்வான். அம் மங்கையரும் எவர் விலக்கிலும் விலகாது இவ னிச்சையின்வழியே நடத்து வந்தனர். இங்ஙனம் நிகழுகையில், அந்நகரத்தன்னாரிற் சிலர் தத்த மனையிடத்துப் புலவியெய்ததற்குரிய அடயாளங்க ளிருக்கக்கண்டு அவர்கள் தத்தமக்குரிய கற்பை யிழத்தனரெனச் சலித்து கைத்த சித்தைய ராயினர். பின்னர் அவர்கள், காவலையுங் கட்டையுங் கடத்து இரவிற்காவாய்வந்து இத்தீயசெய்கையைச் செய்பவர் யாவரென மனத்திலுன்னி யாய்ந்து இது படிற்றொழுக்க னாகிய சுருமாரன் செய்கையெனத் தெளிந்து, சமயம் பார்த்திருந்து நாம் பிடிக்கினும் அவன் அகப்படான், அவன்மீது கா தலுற்ற ஸ்திரீகளும் இனி நமது சொற்கேளார், நமது இல் வாழ்க்கை இங்ஙன மாயிற்றென மனம் வருத்துவா ராயினர்.

பின்னர் அவர்கள் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து இதற்கு என்செய்வதென யோசித்தது; வாய்க்காலின் வழியே செல்லும் நீரைப்போல் யாவரும் ஒரேமனதுடையாய் அரசனிடஞ் சென்று நக்குறையை யுணர்த்துவதே தகுதியெனத் தீர்மானித்து, நீதிநூல்வழியே அந் நகரையாளும் அரசனது மா ளிகையைக் குறுகி வாயிற் காவலரைக்கண்டு மெது அரசர் சிகாமணிக்கு எமது வரவுரைத்திடதிர் என்றகூறினர். அக்காவலர் போய், இல்லோர்க்கு அன்னையையொத்த அரசோற் றை வணங்கி நக்குடிகளிற் சிலர் அரண்மனை வாயிலில் வந்திருக்கின்றன ரென்று சொல்ல, கல்வியும் செல்வமும் பொருந்திய அவ்வரசன் அவர்களைத் தன்முன் அழைத்துவரச் சொன்னான். மானமாகிய வேலினாலே துளைக்கப்பட்ட நெஞ்சத் துழையுடைய அந்நகரினர், அரசன் கட்டளைப்படி வாயிற் காவலர் உட்புகுத்தச் சென்று அரசனைக்கண்டு கைகுவித்தும் காலிற்றழ்த்தும் வணங்கிநிற்க, அரசன் அவர்களைக் கிருபா நோக்காற் பார்த்து நுமக்குற்ற குறையாது எனவினவ, அவர்கள் தருமராஜனையொத்த அரசர்சிகாமணியே! பூலோக தேவரென்னும் பிராமணர் குலத்துதித்த மின்புரோகிதனது

மைத்தனும், மன்மதன் போன்ற உருவமுடைய சுருமான் என்பவன் தனது வருணசுரம தருமங்களை யொழித்தச் சண்டாளத்துவ முற்றக் களவு வஞ்சகம் குறுமுதலிய நிச்செயல் களைப் புரிவோனாக அநேகம் ஸ்திரீகளைக்கற்பழித்து வருத்து கின்றான், தமது வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீகளின் குறைகளை எவரி டத்தஞ் சொல்ல நானுறதல் உலகர்வழக்காயினும் கோயினே யொழிக்கும் வைத்தியனுக்கு கோயினது காரணம் உற்பத்தி செய்கை முதலியவற்றை மறைக்காது தெரிவிக்கு கோயாளி போல கின்னிடம்யாவுத் தெரிவித்தோம், அற்பாகிய எங்கள் மானம் காத்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்று கூறினர்.

ஒப்பற்ற செங்கோலேத்தியஅரசன், அதனைக்கேட்டு இரு கண்களுஞ் சிவப்ப வாயிதழ்த்துடிப்ப நெஞ்சம் பதைப்ப உட லம் வியர்ப்பத் தனது தாமசாமலர்போன்ற இரண்டு காங்க னாலும் செவிபுதைத்து மிக்க மனவருத்தமுற்ற நான் அரசளி த்தல் நன்றாகன்று எனக்கூறிச் சினக்கைசெய்து எதிரில் நின்ற தனது சேனைத்தலைவரைநோக்கி நீவிர் காற்றைப்போல் விரை ந்துசென்று பிராமணகுலத்தறித்த கொடிய படிநனாகிய சுரு மானை ஓர் கணத்திற் பிடித்து வாருங்களெனக் கட்டளை யிட்டனன். திருப்பாற்கடலி லுண்டான விடத்தையொத்த அச்சேனைத்தலைவர் எமதுதரைப்போல் அரைநொடிப்பொழு திலோடி மேகமுழக்கெனமுழங்கிஅக்கர்முழுதந்தேடிப் புன் றொழிந்புரியுஞ் சுருமானைக் கண்டுபிடித்த விரைவா யிழு த்தவந்து அரசன் நிரொழன்விட்டனர். அரசன் தூர்த்த னாகிய சுருமானைப்பார்த்து பிராம்மணர்கட்குரிய செய்கை களை யொழித்துக் கொடியபாதகத்தொழிந்புரிய மிகவினைச் சிர ச்சேதம் செய்வேண்டு மென்றான். அருகி லிருந்த அணைச் சர்க்கள் வேந்தனைப்பார்த்து அரசரே! பிராமணகுலத்தவ னைக் கொல்லுதல் கின்மடபினுக்கு அடாது என்றனர். அத னைக்கேட்ட அரசன் கோபத்தணித்து யோசித்துப்பார்த்துச் சேனைத்தலைவரைநோக்கி அக்ஷணமாயின், ஸ்திரீகளது கற்பெ ன்னது கட்டைக் கமரத்தினுற் சுட்டு அரும்பழி சுமந்த

இத்தக காமாகளை நமது காட்டு எல்லைக்கப்பறம் கடத்தி வன்
மின் என ஆஞ்ஞாபித்தனன். அரசனது கட்டளையைச் சீர
மேற்கொண்ட சேனைத்தலைவர் சுருமாரனைப்பற்றி யிழுத்துக்
கொண்டிபோய் அவ்வரசன் ஆளுகையின் எல்லையைக்கடத்தி
வினைவலி யுனக்குச்சூழ்த்தென்று விடுத்து மீண்டனர். பின்
னர்ச் சுருமாரன் மன்மதனது கணைகள் தைப்பதாலுண்டா
கும் புண்ணையுடைய மார்பில் தென்றல்புகுந்து அழல்போற்
றகிப்பதால் அவன் முன்னர்க்குடிய மாதர்களை நினைந்து நினை
ந்து கண்ணீர்விட்டு அழுதுகொண்டு காட்டுவழியே செல்து
தூரஞ்சென்று கணக்கில்லாத காடி ஆளி யான புலி பாம்பு
முதலியவை சஞ்சரிக்கும் அக்காட்டின் ஓர்புறத்தையடைந்து
அலகைபோற்றணித்துத் துன்பத்தோடு உழல்வானாயினான்.

இங்ஙனமிருக்கையில் அவன் அங்குள்ள ஓர் பொய்க்க
யிலோக்கண்டு அதன்கரையைக் கிட்டினன். அப்பொய்க்கையா
னது திரைகளால் கரையைமோதப்பெற்றும் சங்கமின்றமுத்
துக்கள் கரைகளில் ஒளிவீசப்பெற்றும் குளிர்ந்த நீர்நிறையப்
பெற்றும் நிகளம் அகலம் ஆழம் என்பனவற்றால் சமுத்திரத்
தையொத்துமிருந்தது. அன்றியும் முட்கள்பொருந்திய சிவ
ந்த தாமரைமலர் விளங்கும் அந்தப்பொய்க்கை யெங்கும் நிறை
ந்த மீன்களை இரையாகத்தேடும் முதலையினது வாய்ப்படாது
தப்பி, துண்போன்ற வாளைமீன் தாவிக்குதிக்கும். அந்தச் சத்
தங்கண்டு நீண்ட கயல்மீன்கள் துள்ளியோடும். அக்கயல்மீன்
களை நீர் நாய்கள் தூரத்திப்போய்ப்பாய்த்து பிடிக்கும். அன்றி
யும் அதில், தீமைபுரிவான் தமது கண்ணைமூடிக்கொண்டு பய
னற்ற பொய்யோகம் புரிபவர்போல அனவற்ற கொக்குகள்;
மீன்களைக்குத்தி விழுங்கவேண்டிப் பாம்புபோல்கீண்ட தமது
சமுத்தினைச் சுருக்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும். அன்
றியும் உலகத்துள்ளோருக்கு, மக்கள் தத்தம்வினையின்வலியால்
எடுத்திடுத்தேகமானது ஒழிந்து (இறந்து) மீட்டும் வந்து உல
கிற்பிறகுத் தன்மை இத்தகையதெனக்காட்டுவதுபோல அன
வற்ற நீர்க்காக்கைகள் நீரிற் குளித்தெழும். அன்றியும் அதன்

மத்தியில் வெள்ளிய சங்கங்கள் குலுளாந்து செந்தாமரை மலர்மேலேறியிருந்து விளங்குத்தோற்றம், ஆயர்கள் தூங்குஞ் சமயம்பார்த்த அவர்களது உறியிலுள்ள வெண்ணையைத் திரு மாலானவர் கைத்தலத்தில் வாரித்திரட்டி வைத்திருப்பது போலிருந்தன. அன்றியும் அத்தடாகத்தில் மீன்குத்தியானது மீனைப்பிடிக்கக் குதித்தும் அதுபெருமல் வெட்கி ஒர்பால் சிறகை விரித்திருக்கும். அன்றியும் அத்தடாகத்தி னோர்பா லுள்ள மணல்மேட்டில் சக்கரவாகப்பட்டியானது தனது இரண்டு சிறகுகளையும் மூக்கினுற் கிண்டிக் கோதித்தனது உயிப்போன்ற பேடையோடு உலாவும். அன்றியும் பனங்கிழை கைப்பிளந்ததுபோல மூக்கினையுடைய நானாகளின் கூட்டம் ஒருபாலும், அன்னப்பட்டிகளின் கூட்டம் ஒருபாலும், கின் னரப்பட்டிகளின் கூட்டம் ஒருபாலும் விளங்கும். அன்றியும் பலவகை மிருகங்கள் அத்தடாகத்துக்குவந்து கீர் குடித்து அருந்தாகம் நீக்கிக் கையினோர்பால் குதித்துலாவும். அன்றி யும் அத்தடாகம்: மடித்தலையுடைய அலைகளாகிய வில்லைவளை த்து உண்டாகிய நானைப்பூட்டி தாமரை குவளை முதலியவற் றின் மலராகிய அம்புகளைத்தாடுத்து, மங்கையரைப்பிரித்த தயாராற்றாத சுருமாரனோடு மன்மதன் புத்தஞ்செய்வது போலுமிருந்தது. இத்தகைய பல்வளனும்வாய்த்த அப்பொ ய்கையில் முகம்போன்றதாமரைகளும், கண்போன்ற நீலோற் பலக்களும், வாய்போன்ற ஆம்பல்களும், கழுத்துப்போன்ற சக்குகளும், கொங்கைபோன்ற சக்கரவாகப்பட்டிகளும், முழத் தான்போன்ற கண்டுகளும், கணைக்கால்போன்ற வரால் மீன் களும், புத்தான்போன்ற ஆமைகளும் இருத்தலால் அது பெண்களினுருவமரச்ச் சுருமான் கண்ணிற்குத் தோன்றி ற்ற. அதனால் அணக்கொர்மேல் பின்னும் ஆசைபெருகிக் சுரு மான் துன்பத்தாழ்த்தன.

இங்ஙனமிருக்கையில் செம்பஞ்சுட்டிய பாதத்தில் பரி புரஞ்சுப்திக்கவும், விஷம்போன்ற விழிக்கடை காதளவுஞ் செல்லவுந், யானையினது மருப்பைமொத்த இருகொங்கைகள்

குலங்கவும், நுல்போன்ற இடை துவளவும், மாலைகுடிய கூர்
தல் சரியவும், வஞ்சிக்கொடிபோன்ற ஒருபுலைமடந்தை அங்கு
வந்தனன். அவனது வாசனைபொருந்திப் பலரணியும் கூந்தலு
க்கும் இனிய தமிழ் மொழிக்கும் மைதிட்டிய கண்களுக்கும்
தேகநாந்திக்கும் தளிர்போன்ற பாதத்திற்கும் உலகில் ஒப்
புண்டென்றுவவராலுஞ்சொல்லத்தகாதாம். அன்னம்போன்ற
நடையினைபுடைய அந்த நீசஸ்திரீயைச் சுருமாரன்கண்டு
இவன் தெய்வலோகத்து ஸ்திரீயோ அல்லது நாகலோகத்துப்
பெண்ணோ அல்லது மலைகளில் வாழும் வனதேவதையோ
என்று ஐயமுற்று எழுத்து அருகிலெய்தி; இவன் கண்ணிணைத்
தலானும் நிலமீது அடி படிதலானும் இப்புவலகத்து மாணி
டப்பெண்ணையெனத் தெளிந்து அவன்மீது ஆறுக்காதலுற்று
சின்றனன். இங்ஙனமிருக்கையில் பிறைச்சந்திரன்போன்ற
துதலினைபுடைய அப்பெண்ணைவன் மேகம்போற் கறுத்த
பிடியானையை நாடிவரும் களிற்றியானைபோல் இங்ஙனத்திற்
றணித்து நமது எதிரில் விரைந்துவந்து நிற்பவன்: அழகுபொ
ருந்திப் பருத்து மேருமலையெனவிளங்கும் கொங்கைகளையும்,
இடியையுண்டாக்கும் மேகத்தினது வெப்பமுடைய மின்னலை
நிகர்த்த இடைவினையுமுடைய ஸ்திரீகளைவெல்லும் மன்மதன்
போலும் என மனதிலெண்ணித் திகைத்து சின்றனன். பின்
னர், மண்குடம்போற்றிரண்டும் மலைபோல் வலியையுற்றும்
விளங்கும் சுருமாரனது புயத்தை விலக்காய் அப்புலைமடந்தை
தனது புருவமாகிய வில்லைவளைத்துக் கண்ணாகிய அம்பை
யெய்தனன். அதனால் சுருமாரன் அறிவழித்து மயங்கி வீரகக்
கடலில் அழுந்தினன். இங்ஙனமிருக்கையில் எரிபுத்தீயில் நெய்
யைமுகந்தசொரிவதுபோல மன்மதன் பின்னுங்கரும்புவில்லை
வளைத்து மலரம்புகளையெய்து அவனது தேகங்களைத் துளைத்
தான். அதனால் சுருமாரன் அழலிடைப்பட்ட மெழுகெனு
மனத்தனாய் அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து ஓ பெண்ணரசே!
நான் சொல்வதைச் சற்றுத்தயையசெய்து செவியாய்த்துக்
கேட்பாயாகவென்று சொல்வானாயினன்.

மாதே ! குவஹாமலர்போன்று காதளவுஞ்சென்று மீளும்
 மைதிட்டிய நின்னிருகண்களின் அருள்வழங்குவாயானால், மன்
 மதன் ஏவும் குவஹாமலரம்பினுக்கு அஞ்சேன். அன்றியும் சிவ
 ந்த பவனமொத்த வாயின்சுணுள்ள முத்தைப்போன்ற பற்
 களிஞ்ஞெளி தோன்றும்படி செய்வையேல், மேற்குத்திச்சிங்
 தோன்றி அக்ஞெளியப்போற்றிக்கும் சத்திரனது ஒளிக்கு
 அஞ்சேன். அன்றியும் நெருங்கி இணையாகவளரும் கும்பம்
 போன்ற தண்களாகிய பெரிய மதயானைகள் என்னையிலகப்
 படச்செய்வையேல், மன்மதனது வாகனமாம் இருளாகிய
 யானையினுக்கு அஞ்சேன். அன்றியும் செவ்வல்லி மலரினையும்
 பவனத்தினையும் கொவ்வைக்களியினையும் ஒத்த வாயினித
 முற்ற குடிசீரது உழங்குவாயேல், தேசத்தினையும் எலும்பினை
 யும் எரித்து வருத்தும் பித்தம்பொருத்திய விரகவெப்பினுக்கு
 அஞ்சேன். இவ்வணம் கீ செய்யாயேல் என் உயிர் நிலைப்
 பது அரிதாம். அப்படி இறக்குமுன் எனது உயிர் உணக்கு
 அடைக்கலம். இது பொய்யன்று, உண்மையேயாம் என்று சுரு
 மாரன் இளியவசனங்களால் கூறி கையைச் சிரசின்மீது குவி
 த்து அவன் பாதத்தில் வீழ்த்து வணங்குகின்றான்.

இவ்வணம் சுருமாரன் சொல்லியதைக்கேட்ட அப்புலை
 மடத்தை சிக்கமுடியாத மோகமயக்கமும் விரகமுமாகிய
 துன்பத்திலாழ்த்து அதனைச் சுருமாரனுக்கு அறிவிக்குமாறு
 புன்னகை புரித்தனன். பின்னர்ச் சுருமாரன் அவன் புன்முறு
 வல் செய்தலைக்கண்டு கமதெண்ணம் பூர்த்தியாயிற்றென
 மனமகிழ்த்து தாமரைமலர்போன்ற அவன் காதத்தைப்பற்றி,
 இருவரும் ஏகமனதாகி ஒரு பொதும்பரிற்புகுந்து இன்பம்
 றுக்கீர்தனர்.

பின்னர்ச் சுருமாரன் அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து மாதே!
 கமத சினேகம் இன்றளவேயன்ற இத்தேகம் உன்னமட்டும்
 பிரியாமலிருப்போமென்று சொல்ல அம்மங்கையும் அதற்
 கிணைய இருவரும் மனமொருமித்து அருகிலுள்ள புலால்காற்
 றம் வீசும் ஒர் புலைச்சேரிவிற்போய்ச்சேர்த்தனர்.

அப்புலச்சேரி எவ்வாறுளதெனின், சுரைக்கொடி படர்ந்த புற்குடிசைகளில் உகித்திற பிள்ளைகள்; பசுவினது பச்சைத் தோலைக்கவ்வி யீழுத்துக்கொண்டு துள்ளிக் குதிக்கும் நாயினது சிறிய குட்டிகளின் கழுத்தில் கயிற்றைக்கட்டி யீழுத்து விளையாடுவர். அன்றியும் அமுதமொத்த குதலைமொழியும் இனக்குழுவியினது பசிக்கிரங்கித் தமது முலைப்பாலை யூட்டித் தோலாகிய பாயிற் கிடத்திப் புலச்செயர் தாலாட்டும் இசையானது யாண்டும்பெருகும். அன்றியும் மாலைக்காலத்தில் மதுவைக்குடித்துப் பறையடித்துக் களித்தாடிக்களைத்து விழுத்து உறங்கும் பறைப்புருடர் துயிலெழுவான் வைகறையிற்கோழிகள் கூவுஞ்சத்தம் காது செவிடுபட முழங்கிவிளங்கும்,

இத்தகைய புலச்சேரியில் சுருமாரணிருந்து உன்மத்தனாய்ப் புலவுதின்று மதுப்பருகி அப்புலைமடந்தையுடன் கூடி இன்பம் நுகர்ந்து மனக்களிப்புற்றிருந்தனன். இங்ஙனஞ் சின்னாட்சென்றபின் அப்புலைமடந்தை வயிற்றில் ஐந்து புதல்வர்கள் பிறந்தனர். அப்புதல்வர்கட்குச் சுருமாரன் ஊனையும் கள்ளையும் ஊட்டிவளர்க்க அவர்கள் பாதகம் ஐந்தென வளர்த்தனர். பொதினைமலையானது தென்றலையுத் தயிழையும் கல்கியதுபோல அப்புதல்வர்கட்குப்பின், அரம்பையை யொத்த அழகுபொருந்திய இரண்டு கன்னியரை யின்று சுருமாரன் மணமெழுவற்றான். பின்னர் வீரம்பொருந்திய ஐந்து இயமன்போல வளரும் தனது ஐந்து புதல்வர்களுடன் சுருமாரன், வான், தண்டு, அம்பு, வில் முதலிய ஆயுதங்களைமெடுத்ததுக்கொண்டு காட்டிற்சென்று அக்காட்டுப்பாதையின் வழியேபோகும் பிரயாணிகளை வழிமறித்து அடித்து வருத்தியும், பிராமணர், ஸ்திரீகள், மைத்தர், விருத்தர், தறவிகள் முதலினர் அகேகரைக் கொலைசெய்தும், அவர்கள் பொருள்களைக் கவர்த்துகொண்டு கடல்மீனைக்குத்திய மீன்குத்திப் பறவை போல ஓடி மறைத்துவிடுவான். அன்றியும் அவன் விசாலமாகிய நீர்க்கரையிற்போய்க்கண்ணியத்தொடுத்து அங்குக்கயல் மீனை இறையாகத்தேடும் தோலடிப்புன், சிறுநகரை, பெரு

காரை, கொக்கு முதலிய பட்டுகளைப்பிடித்துக்கொண்டு கொணர்ந்து உண்பதும்நிற்க காலெளிற்சென்று வில்லைவளைத்து அம்பையெய்து அங்குவாழும் பன்றிகள் மானினங்கள் மராகன் பசுக்கள் இளங்கன்றுகள் காளிகள் முதலிய மிருகங்களைக்கொண்டு கொணர்ந்து அவைகளின் மாமிசங்களைபுண்டு புவிபோற்றிரிவா னாயினான்.

இங்ஙனமிருக்கையில் விளைவசத்தால் அப்புலமாத தேகத்திற் பிணிகள் பிடித்தலைப்ப வருத்தி இறத்தனன். அதனால் சுகுமாரன் பெடையைப்பிரித்த ஆணன்றில்போலப் பெருந்துயரக்கடவில்வீழ்த்து, கண்டணியே! எனது ஆசையாகிய கங்குலை யொழிக்கவந்த கதிரவனே! குளிர்ச்சிபொருத்திய முத்தே! தேவாமிருதமே! இரவில் மாணிக்கமிழ்த்த பாம்பைப்போல உண்ணையிழ்த்த எவ்வாறு உய்வேன், நினது செவ்வ முருக்கின்மலர்வையை வாயிதழையும், உடுக்கையனைய இடையையும், வில்லனைய மைதிட்டிய புருவங்கலையும், சந்திரனையமுகத்தையும், உற்பலமனைய கண்கலையும், கொப்பணித்த காலுகலையும், வளையல்பொருத்திய கைகளினழகையும் எப்பிறவிப்பிறத்தினி யென் னிருகண்ணாற் கண்டிடுவேன் எனப் புலம்பி மயங்கிவிழுவான், எழுவான், உள்ளந்தேருது ஏங்குவான், உடற்பொறைதானாது சோர்ந்து வீழுவான், இருகண்களிலும் நீர்ப்பெருக விம்மி விம்மி அழுவான், மேகத்தினிழக்குப்பயத்த புரளும் அரவெணப்புரளுவான், தலையைப் பூமியிற் நேயப்பான், இரங்குவான், வெதும்பி நெடுமூச்சுவிட்டு மனம் புழுக்குவான், ஏங்குவான். இங்ஙனம் சின்னொளிங்கிப்பின்னர் ஒருவாறுதெளிந்து முன்போற் கொலைத்தொழிப்புரித்து ஜீவித்தவத்தனன். இப்படியிருக்குகாளில் கீருண்ட மேகத்தையும் காரிருளின் பிழம்பையும் அழகிய கருகீலகீற் பொருத்திய மனையும் கொன்றைப்பழத்தையும் நீர்ப்பாசியையும் நிகர்த்து வெய்ப்பகைபொருத்தி இடையிடையே சருளலுற்ற அழகு பொருத்திய கூத்தையுடைய, அவனது புதல்வியர்களிருவரும் கலைவசரு மதியர்ப்போல வளர்த்து கோங்கு முகையனைய

கொங்கைகளுண்டாய் விரகமருவும் மங்கைப்பருவ முற்றனர். அன்றியும் அவர்களது விழிகள்; தாமரைமலர், நீண்ட கயல் மீன், நீலோற்பலம், பெண்மான், கூரியஅம்பு, கடலின் நஞ்சு, அமுதம் இவைகளையொத்தும், அஞ்சனச் சீட்டப்பெற்றும், நீண்டுசென்று காதைக்கிழிக்குந் தன்மைவாய்ந்தும், வலிமை பொருந்திய மன்மதனது ஆகமங்களாக்கற்றும், வஞ்சனைபொருந்திய கொலைத்தொழில் பயின்றும் மதர்த்தன. அக்காலையில் சுருமாரன்; தாமரைமுகையானது முறுக்குடைந்து மலருஞ் சமயம்நோக்கித் தேனையுண்ணக் காத்திருக்கும் வண்டைப் போலிருந்து, சந்திரனும் அன்றிலும் பகைப்ப அனங்கன் அடர்ந்து அம்புகளை யெய்ததால் அக்கினியினுங்கொடிய காமமாகிய விடந்தலைக்கேற அதைச் சகியாதவளும் மயங்கித் தாம் பெற்ற புதல்வியர்க ளிருவரையு மணந்து இன்பம் றுகர்த்திருத்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில் அந்த மங்கையர்க ளிருவரும் கருப்பமுற்று இரண்டு மைந்தரைப்பெற்றனர். அவ்விரு குழவிகளையும் சுருமாரன் வாரியெடுத்தி மடிமீது வைத்துத் தாலாட்டி அமுதமொத்த குதலைமொழிகேட்டு உலப்புற்றுக் கள்ளையும் ஊனையுமுட்டி வளர்த்து வந்தனன்.

இங்ஙன மிருக்கையில் சூரியகிரகணகாலம் சம்பவித்ததால் அக்காலையில் அந்நகரையாளும் அரசன் துடையாபரணங்களையும் பசுக்களையும் தானம்பண்ணினான். அநேகம் பிராம்மணர் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு காட்டுமார்க்கமாய்ச் செல்லுலகையில் சுருமாரன் தன் மைந்தருடன் சென்று; சூலம், தண்டு, வாள், வில், அம்பு என்னும் ஆயுதங்களால் அவர்களை அடித்து மனங்கலக்கி அவர் கைப்பொருளை அபகரித்துக் கொண்டு சிங்கம்போற் றனதிருப்பிடஞ் சேர்ந்தனன்.

அந்தப் பிராமணர்; பல், கன்னம், புஜம், மார்பு, முதுகெலும்பு, கை, கால் இவைகள் ஓடியப்பெற்றவர்களாய் மனங்கலங்கிப் பேசச் சக்தியற்ற செந்நோர் வருந்திப் பின் ஒருவாறு மனத்தெளிந்து, பகையாகிய இருளினையொழிக்கும் அருக்கனும் வேலாயுதத்தைக் கையிலேந்திய அரசன் வாழும்

அரண்மனையைநோக்கிச்சென்று முறையோமுறையோ வெனக் கூவினர். அச்சத்தம் அரசன்செவியில் பஞ்சலோகங்களையும் ஒருங்கே காய்ச்சி யூற்றியதுபோற்பட, அவ்வரசன் வாயிற்காவ லரையழைத்து அவரைக்கொணர்மி னெனக் கட்டளையிட்ட னன். அங்ஙனமே காவலாளர் உட்புகுத்த அந்தப்பிராமணர் சென்று தத்தத் தேகங்களிலுள்ள காயங்களை அரசனுக்குக் காண்பித்தனர். யாவருக்கும் அன்னைபெயர்த்த அரசன் இரங்கிய மனத்துடன் பார்த்து இங்ஙனஞ்செய்தவர் யாவ ரெனவினவ, அவர் தாங்களிங்கு எமக்குத் தானக்கொடுத்த வைகளையெல்லாம், பரவமே வடிவாகிய சண்டாள னொருவன் மைந்தருடன் காட்டில்வந்து வழிமறித்துப் பறித்துக்கொ ண்டி அடித்து ஆபுதங்களாலிங்ஙனந்துன்புறுத்தினன், அவன் பெயர் ஊர் முதலியவை யார் தெரிந்தோமில்லை யெனக்கூறி னர். தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர் காக்கும் அரசன் அதனைக் கேட்டு வாயிதழ்துடிப்பக் கண்தழற்பறக்கக் கையோடுகையை த்தாக்கி இருகரங்களாலும் செவித்துளைகளை மூடிக்கொண்டு, அநீநிரடக்கு முன்னரே அதனை யுணர்ந்து அது நடவாவண் ணந்தடுப்பது எனது கடமையாயிருக்க, அங்ஙனமின்றி இத்த கைய கொடுஞ்செய்கை நடந்து அதனால் குடிகள் வருந்தி எம் மிடம்வந்து அறிவிக்கும்வரையில் குருடரையொத்து வானாவி ருத்த எனது அரசாட்சியை மறவாட்சியென்பேனா, மடமாட்சி யென்பேனா, குறையாட்சி யென்பேனா, கொடுமாட்சி யென் பேனா, படுமாட்சி யென்பேனா, பழியாட்சி யென்பேனா, நான் அரசளித்தல் நன்று நன்று எனக்கூறி மனம்வருத்தி, எதிரில் கின்ற சிங்கத்தையொத்த படைத்தலைவரைநோக்கி நீவிர்; பிர காசிக்கின்ற வெற்றிபொருத்திய ஆபுதங்களைக் கையிலேந்திய சிலபடைகள்கிதம் கடிதிலோடி, கல்லையொத்த மனத்தீராய் இங்ஙனத் தீமைபுரித்த கொடியோனை, சூரியன் மேற்றிசையில் அஸ்தமிக்கு முன்னர்க் காடெங்குத்தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டிவாருங்கனெனக் கட்டளையிட்டனன். அப்படைத் தலைவர் தண்டு, சக்கரம், வில், அம்பு, வான், வேல் என்னும் ஆபுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு கண்டோர் எமதுதரென

அஞ்ச விராந்துசென்று காட்டையடைந்து சிங்கம், புலி, யானை, காடி, முயல் முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் ருகைகள் மாப்பொதும்பர்க ளெங்கும் ஆய்ந்து தேடினர்.

அக்காலையில் கையில் ஆபுதத்தைத்தாங்கிய சேனைக்கூட்டங்கள் தேடுவது தன்னையேயெனச் சுருமாரன் குறிப்பா லுணர்ந்து மருண்டு மனங்கலங்கி மனைவியர் மைந்தரோடு அக்காட்டிலுள்ள எவரும் அறியாத ஓர் குகையில் பகல் முழுதும் மறைந்திருந்து, இரவில் பன்னாடையிற் நீக்கொண்டு அக்காட்டையகன்று பயங்கரானமாக நடந்து பற்பலகாதங் கடந்து சென்று, குரியன் தனது ஒற்றையாழித்தேரை நடத்திக்கொண்டு கீழ்த்திசை யுதையகிரியின்கண் தோன்றுதற் குச் சற்று முன்னர் அவ்வடையாளங்காட்டுவான் கோழிகள் கூவுங் காலத்தில், ஊணவதேயத்தை யடைந்து அங்குள்ள ஓர் மலைச்சாரலில் ஒளித்திட்டனன். பின்னர்ச் சுருமாரன் பழமையாகிய ஆணவமுதலிய விளைகளின்படியே அங்குள்ள மலைகளிலும் வனங்களிலுஞ் சஞ்சரித்துக் கண்ணிருத்தல் முதலிய பலதந்திரங்களைச்செய்து, முயல், உடம்பு, பன்றி, மானினங்கள் முதலியவைகளைக்கொன்றுகொணர்ந்து உண்டு தீவினை மேம்பட மறஞ்செலுத்தி வாழ்ந்து வந்தனன்.

சுருமாரன் இங்ஙனமிருக்கையில், மாசிமாதத்து மகாசிவ ராத்திரி விரததினம் சம்பவித்தது. அன்று; அந்த மலைச்சா லுக்கு அணாக்காதவழிதூரத்திலுள்ள, தேவர்களது பகைவரை வெல்லும் குலிசப்படைகையக்கையிற்றாங்கிய இர்திரன், அயன், மால் முதலினோர் திரண்டோற்ற யானையையுரித்த கண்ணுதலேரான் வீற்றிருக்கும் நாகநகர் என்னுமோர் பேரூரில் வசிக்கும் பிரம்ம கூடத்திரிய வைசிய சூத்திரர் முதலினர் அங் குள்ள புண்ணியத்தீர்த்தங்களில் முழுகி மடிவஸ்திரத்தரித்து ஆசாரத்துடன், மகாபாதகங்களை நீராக்கி யொழிக்குந் திரு நீறுதரித்து உருத்திராக்கமாலையளணித்து மஞ்சாட்சா ஜபஞ் செய்து; சங்கு, பம்பை, உடுக்கு, மத்தளம், தாளம், சல்லரி, மல்லாரி என்னும் வாத்தியங்கள் மேகமுழக்கம்போல் முழங்

சவும் பாதவிதிப்படி நாட்டியப்பெண்களாடவும் வினங்கும், நாகேச்சார் ஆலயத்திற்கென்று அன்புகூர்த்தொழுது முத்து மாலைகளால் அலங்கரித்து கெய்வினக்கேற்றி, அப்பெருமானுக்கு; வலம்புரி, மாதவி, முல்லை, மல்லிகை, செவ்வந்தி, பிச்சி, மந்தாரம், காவிரம், சாதிமுல்லை, தாமரை, கருங்குவளை முதலிய மலர்களைத்தரித்து அர்ச்சனைபுரித்தபோற்றி இரவு முழுதும் கண்தயிலாது சிவசிவிரதம் கோற்கலுற்றனர்.

இதனையறியாத சுருமாரன் முன்னுண்மத்திற்கெய்த நல்வினை கெஞ்சித்திருந்ததால் அவன் தனதுமனைவியர் கூத்தற்குச் சூட்ட அன்றிரவின் அர்த்தயாமத்தில் திருட்டுத்தனமாய் மலர் கொய்வான் நாகேச்சார் சந்ரிதிக்கு எதிரிலுள்ள நத்தனவனத்திற்குப் போகும்பொழுது அங்குசுடத்த புதுமை யெல்லாக் கேட்டு இந்த அர்த்தயாமத்தில் இங்கு நெதன்ன அற்புதமென்று அந்தத்திக்கை கோக்க, அக்காலத்தில் அளவில்லாத மாதர்கள் அங்குரிஹந்து அரகாசம்போ சங்கராவெனப் பேற்றிப் பரமேசுவரனுக்குத் தீபாராதனை செய்தனர். அக்காலத்தில் சுருமாரன் அந்த நாகேச்சாரைக் கண்குளிரத் தரிசித்தனன். பின்னர்ச் சுருமாரன் தான்விரும்பிச்சென்றபடி மலர்களைத் திருடிக்கொண்டு தனதுஇருப்பிடமாய் காட்டையடைந்து மனைவியர் கூத்தற்குச்சூட்டி மகிழ்த்திருத்தனன். பின்னர் அவன் கொடிய தீவினைகள் பலபுரிந்து மனைக்கிழத்தியரோடு கூடி வாழ்த்து பன்னாட்கழித்துக் கொடியநோயாற் பீடிக்கப்பட்டு மத்தடைக்குத் தயிர்போல மனஞ்சுழன்று மயங்கி, பாதகமென்பது இக்காட்டைவிட் டொழிந்ததுபோல இறத்தனன்.

இங்ஙனம் சுருமாரன் இறந்தவுடன்; இயமதுதர் ப்லர்; அவர்களுது பனைமாமொத்த கால்களில், வில், அம்பு, தண்டு, சக்கரம், குலம், வான், வேல், கணிச்சி, கழுமுன், பிண்டி, பாலம், பாசம் இவைகளைக்கொண்டு மேவி அநேகம்புலிகள் ஒருபகவை உளைத்ததுபோல அவனை வளைத்தனர். சால்போன்ற பெரிய வயிற்றினையும், பிறைச்சந்திரன்போல் வளைந்த

பற்களையும், வடவாழுவாக்கினியையொத்த குடுமியினையும், இடிபோன்ற குரலினையும், இரத்தம்போற் சிவந்த கண்ணையும், மேகம், ஆலகாலம், நீலமலை இம்மூன்றும் கூடியதுபோன்ற கருகிறம் வாய்ந்த தேகத்தையும் உடைய அக்காலதுதர்த்தளிற் சிலர், மகாபாலியாகிய இச்சுருமாரனை ஆவிபதறிப் பதைக்கப்பிடித்து விரிந்தபாறையில் மோதுமென்பர், இவன் நாகையிழுத்து அறுமென்பர்சிலர், இவன் கைகால்களை ஒடிபுமென்பர் சிலர், அதனைக்கேட்டு அவனைப்புடைப்பர் சிலர், அவனது பல்லை யொடிப்பர் சிலர், அவனதுமார்பெலும்பி லுதைப்பர் சிலர், தண்டைவீசி அவன்தேகத்தி லிடிப்பர் சிலர், பாசக்கயிற்றைக்கொண்டு அவனது கண்டத்தையிறுக்கிக் கண்கள் பிதுங்க இருகைகளாலும் பிடித்து இழுப்பர் சிலர். இங்ஙனம் அவ்வெமதுதர்கள் அவனைவருத்தி அவனது விசாலமாகிய புஜம் வருத்தி முறியும்படி விரிந்துகட்டி இயமலோகத்திற்கு இழுத்துச்செல்லத் தொடங்கினர்.

இங்ஙனமிருக்க, திருக்கைலாயமலையின் செம்பொற் றிருக்கோயிலிலே உமாதேவியாரிடப்பால் விளங்க வீற்றிருத்தருளும் பாமேசுவரன் நந்திதேவரையழைத்து நமது வாயிலில் வாழும் கணக்களை ஓர்கணத்திலனுப்பிச் சுருமாரனைக் காலதுதர்த்தியமலோகத்திற்குக்கொண்டுபோருமுன் ஓர் விமானத்தேற்றி இக்கைலைக்குக் கொண்டுவரப்புகரிவாயெனக் கட்டளை யிட்டனர். நந்திதேவர் அங்ஙனமே வாயிலையடைந்து அங் குள்ள கணக்களையழைத்து நம் பாமேசுவரனது அருள்பெற வந்த சுருமாரனைக் காலதுதுவர் தென்புலத்தினுக்குப் பிடித்துக்கொண்டு போவதைத்தடுத்து ஆதரவுசொல்லிப் போற்றி அவனை அன்போடு விமானத்தேற்றி ஓர்கொடியில் வன்மினென ஏவினார். திருநீறுதரித்த நெற்றியையும், மிகுந்த ருத்திராக்கமாலையுடைய தரித்த கண்டத்தையும், நீண்டு முடியப் பெற்ற சடையையும், பெரிதானிய மேருமலையை அசைத்து ஓர்கையிலெடுக்கும் வலிமைபுற்ற சரீரத்தையும், பாமேசுவரனது திருவடியை அன்போடு தியானித்து, காமம் வெகுளி மயக்க

மென்னு முக்குறம்பை யொழித்த தூயமனத்தையும் உடைய
அந்தச் சிவகணங்கள் வேல், சக்கரமுதலிய ஆபுதங்களை யெடு
த்துக்கொண்டு, வலிமைபொருந்திய காலதூதர் சுகுமாரனைக்
கட்டி யிழுத்தேகு மிடஞ் சேர்ந்து, அக்காலது துவரை நோக்கி
இந்த மறையவனை விடுமின் விடுமின் அங்ஙனம் விடாவிடில்
நீவிர் படைமையெடுத்து எம்முடனெதிர்த்து வெஞ்சமரிய
ந்றி முடி புய மிழந்து நுமதுயிரை யெமதுகைக் கொடுமின்
என்று வலிமையாகக்கூறினார். அதனைக்கேட்ட காலதூதர்
சிவகணங்களை நோக்கி ஐய! முனிவர்போல நீறுபூசச் சடையை
முறக்கி முடித்து நீதியையொழித்து வெய்ய தீயனைய வாய்
மொழிகளால் எம்மை பலாத்காரஞ்செய்யும் நீவிர் யாவர் ஏவ
லால் இங்குவந்தீரென்றுகேட்க, சிவகணங்கள் காலது துவரை
ப்பார்த்து; முன் பொன்மலையை வில்லாகவளைத்தவனும், முப்
புரத்தழல்கொளப் புன்னகை செய்தவனும், மானின்கண்ணைக்
காத்திற் றரித்தவனும், எதிர்த்த காமனை நெற்றிக்கண்ணின்
நீய்க்கு அளித்துப் பின்னரவனைத் தோற்றுவித்தவனும், துண்
டமாமதியையும் கங்கையையும் சென்னியிற் குடியவனும், பிர
மன் முதலிய தேவர்கள் மடியாதபடி இத்தகையதென்று மன
த்தினால் எண்ணக்கூடாத ஆலகாலவிஷத்தை அரவமணிந்த
கண்டத்திருத்தினவனும், காலனை ஒரு காலினாற் றுக்கினவ
னும், விஷத்தையொத்த அந்தகாசுரனைக் கூர்மைபொருந்திய
முத்தலைசூலங்கொண்டு மார்பிற்குத்தி வானிலுயர்த்தி வாட்
டிபொழித்தவனும், கைலைமலையை யசைத்த இராவணனது
முடிபுனைந்த பத்துத்தலைகளும் இருபது காங்களும் நெரிய
ஓர் பாதத்து காயகவிரலா லழுத்தி யிதித்தவனும், தேவர்களு
க்கும் மனிதர்களுக்கும் உண்டாகும் விக்கினங்களை விலக்க
வும், சிறுமை நீங்கப் பத்திசெய்பவருக்கு முத்தியருளவும்; கள
ங்கையில்லாத சத்திரினைப்போல் அழகிய வெண்மையுற்ற மருப்
பையுடைய யானைமுகமுள்ள ஓர் புதல்வனைப்பெற்றவனும்,
நன்மதியையொழித்து இகல்புரிந்த தக்கன் தலையைவெட்டி
அவன்செய்த யாகத்தை யழிப்பதற்கு ஒப்பற்ற வீரபத்திரனை
நல்கினவனும், தாரகன் சிங்கமுகன் சூரபத்மனாகி தானவரை,
வடித்த வேலாபுதத்தைக்கொண்டு கொன்று, பொன்மயமாய்

விளங்கும் விண்ணுலகைக் காப்பதற்கும், இக்கலியுகத்திலும் அடியார்கள் அன்போடு நினைத்தவுடனே அங்கணுகி அவரது வினைகளை யொழித்து அருள் தருதற்கும் ஆறுமுகத்தனை நல் கிணவனுமாகிய பரமேசுவரனது ஏவலால் வந்தனம் என்று பொறமையோடு புகன்றனர். அதனைக்கேட்ட காலதூதர், பரிவசாகரமான இப்பிராமணனைப் பல நாகின்வாய் மேவ விடுவதேயன்றி நும்பால் விடுதல் நியமமன்றாகலின் அவனை விடோமென வலிபேசினார். அதனைக்கேட்ட சிவகணங்கள் கண்ணிற் தீப்பொறிபறக்க பல்லைக்கடித்து வில்லையெடுத்து வாய்விட்டழைத்து ஓய்வற்றாத்து மேகம் வருஷிப்பது போல கணக்கில்லாத அம்புகளை யெய்தனர். அதனால் காலதூதர் காமுறிந்தும், காலொடிந்தும், கன்னமுடைந்தும், சிரமுடைந்தும், சூல முதலிய ஆயுதங்களையிழந்தும் வருந்தினர்பலர். மற்றும் சிலர் பெலங்குறைத்து தென்புலத்தினில் ஓடிவிட்டனர்.

பின்னர்ச் சிவகணங்கள் சுருமாரனது, வினைக்கட்டையறுத்து ஒழிப்பதுபோல புயக்கட்டையறுத்தொழிந்த அவனை இரத்தினங்களிழைத்த விமானத்திருத்தி, வித்தியாதரர்கள் வீணையமீட்டி இசைபாடவும், இடியொலியினு மிகவதிரும் அந்தரதுதவி முழங்கவும், இருபுறமும் கொடி குடைகள் விளங்கவும், கற்பகப் பூமழை பொழியவும், சுவரி வீசவும், அரம்பை முதலிய ஸ்திரீகள் பல்லாண்டிசைப்பவும், தேவர்கள் போற்றவும், அழைத்துச்சென்று வெள்ளி வெற்பை யடைந்தனர். பின்னர்ச் சிவகணங்கள் சுருமாரனை, அழகிய விமானத்தினின்றிறக்கி நத்திதேவர்பால் விடைபெற்று, செம்பொற்றிருக்கோயிலினுள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பரமேசுவரன் முன் விட்டனர். சுருமாரன், மலைபரயன்பெற்ற மாடப்பாவை யிடப்பாக மருவச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கும் கண்ணுதலைக் கண்குளிரக் கண்ணுற்று, வீட்சண்ணிய விசேஷத்தால் நல்லறிவுபெற்று அக்கண்ணுதலைவணங்கிப் பெருமானே! கருமையாகிய இரும்பைப் பொன்னாகும்படி புரிந்த தன்மையைப்போல் நீதி, பொறை, இரக்கம் முதலிய நற்குணங்கள் கிஞ்

சித்தேனாமில்லாத அடியேனை நல்லறிஞருடன்கூட்டி இரட்சி
த்த கருணைக்கடலாம் பாரம்பரணே! போற்றி போற்றியென்று
துதித்து வீழ்த்த வணங்குகின்றனன். பின்னர், பாமேசுவரன்
சுருமாரணைப்பார்த்து நீ எமது சாரூப்பியம்பெற்று இங்குள்ள
சிவகணங்களுடன் இருக்கக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்த
னர். அந்தக்ஷணத்திலே சுருமாரன் அரணுருப்பெற்று சிவகண்
ங்களுடன் கூடிவாழ்ந் திருந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்க அமரிற்றோற்றுத் தென்னிசையிலோடிய
எமதுதர் காலனிடஞ்சென்று தொழுது, கபாலத்திற் பிச்சை
யெடுப்பானது கணக்கன் மேகக்கூட்டம்போல் வந்து எம்மை
யடித்து வருத்தி, நாக்கன் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவந்த
மரபாவியாகிய பிராமணனைக் கைலைக்குக் கொண்டபோயினர்
என்று கூறினர். அதனைக்கேட்ட காலன் கோப மதிகரித்த
வளையக் கையோடு கையைத்தாக்கிக் குலங்க நகைத்து என்
னதிகாரம் என்று என்று என்று சொல்லிச் சித்திரகுத்தனை
யழைத்து, சுருமாரன் செய்த புண்ணியம் யாதேனுமுனதோ
வெண்பதை விரைவிற்பெரித்து சொல்லென்றான். அங்ஙனமே
சித்திரகுத்தன் ஆராய்ந்து சுருமாரனென்னுங் கொடியோன்
ஜனித்தது முதல் இன்றனவும் தீமையேசெய்து திரித்தா
னன்றிக் கிஞ்சித்தேனும் புண்ணியம் செய்தானில்லை என்ற
னன். அதனைக்கேட்ட அந்தகன் கோபத்தோ டெழுந்து
நான் கைலைக்குச் செல்லுகின்றே னென்று சொல்லி, சித்திர
குத்தனும் துதர்களுஞ் சூழ்த்துவர அக்கினியைப்போற் சிவந்
த கண்களை புடைய எருமைக்கிடாவின்பேரில், நீலமலையின்
மீது முகிலுறைதல்போல ஏறிப்போய்க் கைலையையடைந்து
பிரம்மாதி தேவர்கன்போற்ற, கத்திதேவர் கையிற் பிரம்புபற்றி
அவர்களை ஒதுக்கி நிறுத்தும் பாமேசுவரனது சந்திதியிற் புரு
ந்த ஒதுக்கி சின்று; ஆதிநெவீரில்லா வமலனேபோற்றி ஆண்
பெண்ணலியலா வண்ணலேபோற்றி உருவமருவம் உருவாரு
வமாய் ஒளிரும் சிகரில் லுத்தமபோற்றி சொல்லுதற் கெட்
டாச் சுகனேபோற்றி மேவுபுகி மேனியபோற்றி என்று துதி
த்து மெஸ்கரித்து எழுத்து வாய்புதைத்துத் தனது பாசம்,

தண்டம், முத்திரை முதலிய விருதுக்களைத் திருமுன்னே வைத்து நின்று அடியேனை இத்தொழிலினின்றும் நீக்கிவிடக்கிருபை செய்வாயாகவெனப் பிரார்த்தித்தனன். பரமேசுவரன் அந்தகளைக் கடைக் கணித்து நின் குறையாதென வின்வ, எம்பெரும! அரியயன் முதலிய தேவர்களை அவரவருக்குத் தகுந்த தொழில் புரியப் பணித்தனை; அங்ஙனமே அவர்கள் யாதொரு குறைவுமின்றிச் செய்துவருகின்றனர். அடியேற்கு உலகங்களிலுள்ளோர் செய்யுந் தீவினைகளை யறிந்து அவைகட்குத்தகுந்ததண்டனை விதிக்கப்பணித்தனை; அங்ஙனமே இன்றுகாறும் செய்துவந்தேனே யன்றி நின் கட்டளையைத் தவறினேனில்லை. இங்ஙனமிருக்கப் பூவுலகத்துக் குஞ்சாபுரியென்னு நகரில் பூலோகதேவரென்னும் பிராமணர்குலத்திற் றேன்றிய சுகுமாரனென்னுந் தீயோன்; சாதியாசார வரம்பு கடந்தும், தருமமென்பதைத் துறந்தும், மனத்தின்கண் கொஞ்சமேனும் இரக்கமில்லாமல் பிரதிதினமும் ஆடையாபரணம் பொன் முதலியவைகளைத் திருடியும், விலைமகளிரல்லாத மாதர்களது கற்பையழித்து அவரது போகத்துய்த்தும், புலைச்சிதோள் சேர்ந்தும், பின்ன ரவள்வயிற்றிற் பிறந்த பெண்களைச் சேர்ந்தும், வேதியர் பசுக்கள் மடவார் துறவிகள் முதலினரைக் கொலைபுரிந்தும், புலாலுண்டும் தன் வாழ்நாட்களை யொழித்துத் தனது தூல சரீரத்தை யிழந்தகாலத்தில் எனது தூதர்கள் சென்று கொஞ்சமேனும் பட்சபாதமின்றி அவனைப்பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவரும் பொழுது நின் கணங்கள் அங்குசென்று வலிமைகூட்டிக் கோபத்துடன் எனது தூதர்களை, தலை மூளைகளுடைய ம்படி அடித்துத் துரத்தினர். அத்தூதர்கள் மெலிந்தோடவும்* நின் கணங்கள் செய்தவமொன்றில்லாச் சுகுமாரனை நவமணிகளிழைத்த பொற்றேரிலேற்றி, மேகங்கள் தவழும் வரைகளது சிறகையறுத்த வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வணங்கி வாழ்த்த, கைதவமற்று அருத்தவங்களிழைத்து மிக்க இளைத்தவர்க்குங் கிட்டதற்கரிய னெனது பதத்தில் எய்துவத்தனர். மேகமானது மிக்க

இருண்டு பெய்தமழைத்தாரைகளையும், கடலோரங்களிலுள்ள அழகுற்ற ஒளிபொருந்திய வெண்மணல்களையும், ஆகாயத்துள்ள நட்சத்திரங்களையும் கணக்கிடினுமிடலாம்; அத்தீயோன் பூரிந்த கொடும்பாதகங்களைக் கணக்கிடலரிதாகும். அந்நோன் நிற்பதம் பெறவும் நீதியுளதோ? ஈதே எனது குறையாகுமென்று அந்தகன் கூறினன்.

பரமேசுவரர் அந்தகனைக் கடைக்கணித்து ப்ராமணர், பசுக்கன், ஸ்திரீகன், பாலர், இவர்களைக் கொல்லுதல்; மீன், மிருகம், பறவை, இவைகளைக்கொன்று விற்பதல்; அவைகளைத் தின்றல்; தந்தை, குரு, தாய், ப்ராமணர், சந்தியாசி ஆகிய பெரியோரை யிகழ்த்தல்; சதுர்வேதங்களை நிந்தித்தல்; நீதிதவறி நடத்தல்; பொய்ச்சாட்சிசொல்லிப் பொருளையபகரித்தல்; கன்னிகை, விதவை, குருபத்தினி, கணிகை, தாசி, அயலான் பெண், அன்னை, அன்னையுடன் பிறந்தவன், தனது புதல்வி, மாமன் பத்தினி, சகோதரி, தூரஸ்திரீ, பதிவிரதை, நீசஸ்திரீ இவர்களைச் சேர்த்தல்; மிருகங்களைப்புணர்த்தல்; விரதங்கஞ்செய்தல்; குளம், கிணறு, நந்தவனம், கோயில், மடம் இவைகளை யழித்தல்; குதிரை, யானை, எள், எண்ணெய், நெய், பொன், உபயகோமுகி இவைகளைத் தானம் வாங்குதல்; உயிர்மரங்களை வெட்டுதல்; முகை விரியாதமலர்களைக்கொய்தல்; ஆலயம், தீர்த்தம் நந்தவனம் இவைகளில் மலசலங்கழித்தல்; மனமறிய உச்சிட்டமிடுதல்; பொன்றிருத்தல்; ஊன்விற்குஞ் சாதியாருடனுண்ணுதல்; குதகவீட்டிலுண்ணுதல்; தூர்த்தரது அன்ன முண்ணுதல்; கிரகணகாலத்திலும், ஏகாதசி கூடியநாளிலும், தசமி, அமாவாசை கூடிய நாட்களினிரவிலும் அன்னமருந்துதல்; இடக்கரத்தாலுண்ணுதல்; அஞ்சாரஞ் செய்தல்; குதிரை, பசு, உருத்திராக்கம், மந்திரம், தேவவிக்கிரகம், விபூதி, யானை, அடிமையாள், அடிதம், கன்னிகை, பருத்தி, எள், நெய், தயிர், பால், எண்ணெய், கன், இவைகளை விற்பதல் ஆகிய இவைகளாதி எண்ணுதல் தீவினபுரிந்த கொடியவராயினும் அவர் ஒரு

சிரம், கழுத்து, காது, தோள், மார்பு, கை, இவ்விடங்
களில் உருத்திராக்க மணிகளணிந்தவர்; உருத்திர மந்திரம்
சபித்தவர்; விநாயகர், சண்முகர், திருமால், இவர்களைப்பூசித்
தவர்; சத்திசிவ ரூபமாகிய சிவலிங்கபூசனை புரிந்தவர்; நந்
தனவனம் வைத்தவர்; சிவாலயங் கட்டினவர்; அன்போடு
திரு நீறுதரித்தவர்; எமது அடியவரைப்பூசித்தவர்; பஞ்சாட்
சரசபஞ் செய்தவர்; மாசிமாதத்தில் உதயகால ஸ்நானஞ்
செய்தவர்; பஞ்சமா பாதகங்களை யொழித்தவர்; நாள்
தோறும் துறவிகளுக்கும், அந்தணருக்கும், ஆடையாபரணம்,
பொன், உணவு இவைகளை யளித்தவர்; தடாகம், கிணறு

வெட்டுவித்தவர்; சாலையழியில் நிழல்வைத்தவர்; கற்புடைமட
ந்தையர்; காசி, இரமேசுவரம், சிதம்பரம், திருவாரூர், திருக்
காளத்தி, காஞ்சீபுரம், திருக்கழுக்குன்றம், விருத்தாசலம்,
திருவொற்றியூர், திருவிடைமருதூர், மதுரை, திருவைபாடி,
திருமறைக்காடு, திருவெண்காடு, திருவாரைக்கா, மாயூரம்,
திருவண்ணாமலை, புள்ளிருக்குவேளூர், சீகாழி, திருப்புகலூர்.
என்னுந் தலங்களை யடைந்து விதிப்படி தீர்த்தங்களிற்படிந்து
ஆங்காங்குள்ள யாமுறையும் சிவலிங்கதரிசனம் செய்தவர்;
முத்தர்; சிவராத்திரி விரதம் நோற்றவர் ஆகிய இவர்கள், உன்
தூதருக்கும் உனக்கும் எரியராகார். நின்தண்டம் இவர்கட்
கில்லையென இறைவர் பணித்தனர்.

அந்தகன் பரமபதி கூறியதைக்கேட்டு அச்சமுற்று வீழ்
ந்து பணிந்து அப்பெருமானிடத்து விடைபெற்று, முன்னர்
வைத்த பாசம், தண்டம், முத்திரை முதலியவைகளை யெடுத்
துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பகட்டின்மீதேறித் தன்னாடெய்தி,
தனது தூதரையழைத்துப் பரமபதி பணித்தவைகளைக் கூ
றித் தென்புலங்காத் தினிதிருந்தனன், என்று சூதமாமுனி
வர் சொல்ல, டைமிசாரணிய வாசிகள் கேட்டு மகிழ்வுற்றனர்.

சூ ச னை.

(வி னு வி டை.)

வினு. இச்சருக்கத்தினாற் பெறப்பட்டதென்னை?

விடை. சுகுமாரன் பிறத்தது முதல் இறந்ததுவரையில் கிஞ்
சித்தேனும் புண்ணியஞ் செய்யாது கொடும்பா
வமே புரிந்திருந்தும் ஒரு சிவராத்திரி தினத்தில்
வீரூப்ப மின்றிப் பரமேசுவரனைத் தரிசித்த காரண
த்தால் அவன் சிவசாரூப்பியம் பெற்றருனென்ப
தேயாம்.

வினு. ஆனால் (அசுவமேதயாகாதி புண்ணியங்களைச் செய்த
இந்திராதி பதவிகளை யடைந்து அவ்வப்

புண்ணியங்கட்குரிய காலம் வரையில் அவ்வப்பதவி
களை யனுபவித்துப்பின்னர் இவ்வுலகில்வந்து எஞ்
சிய வினைக்கீடாகிய பிறவியை யெடுத்து அவ்வி
னைகளை துகர்வர் என்ற விதிப்படி) சுகுமாரன் சிவ
ராத்திரிதினத்தில் பரமேசுவரனைத் தரிசித்ததற்
காக, சிலகாலம்வரையில் மேற்சொல்லிய சாரூப்
பிய பதவியை யனுபவித்துப்பின்னர் இவ்வுலகில்
வந்து முன் தானீட்டிய தீவினைக்கீடாகிய பிறவி
யை யெடுத்து அவ்வினையை யனுபவிப்பனென்
பது நியதியா?

அல்லது,

(சிவசாரூப்பியம் பெற்றவர் பதிபுண்ணியங்களைச்
செய்திருந்து சிவசாயுச்சிய மடைவரேயன்றி, கீழ்ப்
பதவிகட்கு வரார் என்ற விதிப்படி) அச்சுகுமாரன்
அந்த சாரூப்பியப்பேற்றை யனுபவித்துப்பின்னர்
சாயுச்சியமடைவனென்பது நியதியா?

விடை: புண்ணியமென்பது காமியபுண்ணிய மெனவும் நிஷ்
காமிய புண்ணியமெனவும் இருவகைத்தாம். ஆத
லின் அசுவமேதயாகாதி புண்ணியங்களைச் செய்த
வர் காமியமாக (ஒன்றை விரும்பி)ச் செய்துளாரா
கலின் அவர்தாம்விரும்பியபடி அந்தந்தப்பதவிகளை
யனுபவித்துப்பின்னர் இவ்வுலகில் வந்து பிறந்து
வினைகளை துகர்வர் என்பது திண்ணமே. ஆனால்
சுகுமாரன் சிவராத்திரிதினத்தில் ஒன்றையும்விரு
ம்பாது பரமேசுவரனைத் தரிசித்தனனாதலின் அது
நிஷ்காமிய பதிபுண்ணியமாயிற்று. (அன்றியும்வெ
ள்ளிவெற்பிற்கயிலாயபதியைத்தோத்தரித்துவண
ங்கியகாலத்தும் யாதொருவிரும்பமுமின்றி இருந்
தனனாதலால் அதுவும்நிஷ்காமிய பதிபுண்ணியமா
யிற்று.) இவ்விசேடத்தால் சிவசாரூப்பியம் பெ
ற்றனாகலின் அவன் அப்பதவியிலிருந்து அங்கு பதி

புண்ணியங்களைச் செய்து விவசாயச்சிய மடைவ
னென்பதே நியதியாம்.

வினா. இன்று சிவராத்திரி யென்றும் பரமேசுவரனைத் தரி
சிக்கவேண்டுமென்றும் சுருமாரன் நினைத்துப்போ
காது திருட்டுத்தொழிற்புரிவான்போனகாலத்துப்
பரமேசுவரனைப் பார்த்தது நிஷ்காமிய பதிபுண்ணி
யமாவது எப்படி?

விடை. நெருப்பானது தெரிந்து மிதித்தாலும் தெரியாது
மிதித்தாலும் கடுவதுபோலவும், விஷமானது தெ
ரிந்து புசித்தாலும் தெரியாது புசித்தாலும் புசித்
தவரைக் கொல்வதுபோலவும், அமுதமானது தெ
ரிந்து புசித்தாலும் தெரியாது புசித்தாலும் புசித்த
வாது மாணத்தை யொழிப்பதுபோலவும், நினைத்
துப்போய்த் தரிசித்தாலும் நினையாமற்போய்த்தரி
சித்தாலும் அவை ஒரே பயனை நல்குவனவாம்.

வினா. அங்கனமாயின் சுருமாரன் செய்த தீவினைகளைத்
தும் யாதாயின?

விடை. அவனது தூலசரீர்த்தோடு பிராரத்துவ வினையொழி
ந்தது. எஞ்சிய இரண்டில் ஆகாமியம் சஞ்சிதத்
தோடு சேரவும், உத்தமோத்தமகால நிஷ்காமிய
சிவதரிசன விசேடத்தால் ஒருதீப்பொறி பட்ட
அநேகம் பஞ்சப்பொதிகன்போல அச்சஞ்சிதமும்
நசித்தொழிந்ததாம். மேற்சொல்லிய சிவதரிசனத்
திற்குப் பின்னர் அவன் எய்திய ஆகாமியம் கயிலா
யபதியினது கடகூவீகூண்யம் பட்டமாத்திரத்தில்
அங்கனமே நசித்தொழிந்ததாம்.

வினா. சிவதரிசன விசேடத்தால் அனுபவியாது வினைகள்நசித்
தொழியும் என்பதற்கு தூற்பிரமாணமென்னை?

விடை. திருமந்திரம் முதற்றந்திரம் “.....
பதியனுகிற் பசுபாசநிலாவே” எனக் கூறியதும்,
ஸ்ரீமத் குமரகுரு சுவாமிகள் “ஊழ்வினையை

மாற்றி புலவாதபேரின்ப வாழ்வுதருஞ்செய்ய மதி முகமும்” எனக்கந்தர்கலிவெண்பாவிற்கு கூறியதும், சிவஞானசித்தியார், “மூன்று நிறத்தணுக்கள் செய்யுங் கன்மங்கட்கு முன்னிலையா மூவிரண்டா மத்தவாவ், னன்றமுறை யவையருத்தி யறுத்து மல் முதிர்வீத் தரும்பருவமடைதலுமே யாசானாகித், தோன்றிதுக ராதவகை முற்செய்கன்மத் துகளறுத்தங் கத்துவாத் தூடக்கறவே சோதித், தேன்றவுடற் கன்மமனு பவத்தினு லறுத்திங் கினிச்செய்கன்ம மூலமல ஞானத்தாலிடிப்பன்” எனக்கூறியதும், சிவப்பிரகாசம் “எல்லையில் பிறவீநல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி, னெல்லையினகலுமேன்றவுடற்பழ வினைகளுட்டுந், தொல்லையின் வருதல் போலத்தோன்றிரு வினையதுண்டே, லல்லொளி புரையுஞானத் தழலுறவழிந்து போமே.” எனக்கூறியதுமேபோதிய பிரமாணங்களாம். அன்றியும் இன்னின்ன பாவங்கள், இன்னின்ன பரிகாரங்களை அஃதாவது கங்காஸ்நான முதலியவைகளைச் செய்தாற்றீருமென வேதத்திலே பிராயச்சித்தங் கூறுதலால் வினைகள் அனுபவியாமலும் நசித்தொழியுமென் றேற்படுகின்றது. வினைகளையனுபவித்தே ஒழிக்க வேண்டுமெனின் வேதத்திலே யிங்ஙனம் பிராயச் சித்தங்கூற வேண்டியதில்லையாம்.

வினா. சிவராத்திரி வீரதமிருந்து எத்தகைய பாவத்தினையும் ஒழித்து விடலாமென ஒருவன் நினைத்துத் தம் மனம் விரும்பியவாறு பொய், கொலை, களவு முதலிய பாவங்களைத் துணிந்து செய்துவிட்டுப் பின்னர் அவன் இச்சிவராத்திரிவீரத மிழைக்கின் அந்தப்பாவங்களொழிந்து விடுமோ?

விடை. பாவமானது புத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவமெனவும், அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவமெனவும் இரண்டு

வகைத்தாம். இவ்விரண்டில் ஒவ்வொன்றும் மகாபாவமெனவும் உபபாவமெனவும் இருவகைத்தாம். இவைகளில், அபுத்திபூர்வ மகாபாவம், அபுத்திபூர்வ உபபாவம், புத்திபூர்வ உபபாவம் என்னும் மூவகைப்பாவங்கட்கே வேதமுதலிய நூல்களிற் பிராயச்சித்தம் விதித்ததாம். புத்திபூர்வ மகாபாவம் எவ்வகைப் பரிகாரத்தாலும் நீங்காதாகையால் (அஃதாவது நரகத்தையனுபவித்தே யொழிக்க வேண்டுமாகையால்) அதற்குப்பிராயச் சித்தம் விதிக்கவில்லையென்க. ஆனதால் மேற்சொல்லியபடி மனமறியத்தீமை செய்யின் அது புத்திபூர்வ மகாபாவமாகையால் ஒருவன் அங்ஙனம் மகாபாவங்களைச் செய்துவிட்டு இச்சிவராத்திரிவிரதம் நோற்கினும் அல்லதுவேறு எவ்வகைப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யினும் அப்பாவம் நீங்கப்பெறாது நரகத்தையடைவன் என்பது நிண்ணமாம்.

வினா. அங்ஙனமாயின் மனதாரப்புரிந்த சுருமாரனது மகாபாவவினையொழிந்த தெப்படி?

விடை. சுருமாரன் செய்தது அபுத்திபூர்வ மகாபாவமாகையால் அது நிவந்தகாமிய சிவதரிசனமாகிய பிராயச்சித்தத்தா லொழிந்ததாம்.

வினா. சுருமாரன் மனந்துணிந்து கொலை முதலிய மகாபாவங்களைச் செய்திருக்க அப்பாவங்களை அபுத்திபூர்வமாகச்செய்தன னெனலெப்படி?

விடை. அவன் கொலைமுதலியமகாபாவங்களை மனந்துணிந்து செய்தனனாயினும் நாம் செய்வது பாவம் இதுபற்றிப்பின்னர் இறைவனாற்றண்டிக்கப் படுவோம் என்னும் உணர்ச்சியுற்றுச் செய்தானில்லை யானதால் அது அபுத்திபூர்வ மகாபாவமேயாம்.

இன்னும் இவைபோன்ற வினாவிடைகளும், அவைகட்கு நூற்பிரமாணங்களும், மேற்கூறியவைகட்கு நூற்பிரமாணங்களும் பலவுள. அவைகள் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

சுருமாரச் சநக்கம் முற்றிற்று.

அங்குலச் சருக்கம்.

இன்னு மாசியிற் சிவரிசிப் பெருமைபொன்
 றிசைப்பேன், மின்னு வாரசடைத் துறவிர்கா னுமங்
 கென விழைவாற், றுன்னு நான்மறைப் பொருடெரி
 ளியாதனைத் தொழுது, பின்னு மாதவச் சூதமா முனி
 வரன் பேசும். (க)

களங்க மாய்க்குறு முயலுறு சுதிர்மதி தவழ,
 விளங்கு மிஞ்சிசூழ்ந் தளகைமா நகரினை வென்ற, வளங்
 கொள் சாகர புரத்தயல் வளர்வரை வனத்தி, லுளங்
 கொ னோகையோ னறைபவன் றோலுடை யுடை
 யோன். (உ)

வெண்ணி ணத்தடி முடைகமழ் வெடிக்குரல்
 வாயா, ளெண்ணில் வேட்டுவக் கிளைஞரோ டின்பமுற்
 றென்று, நண்ணி வாழ்பவன் காதினி னுலநால் வா
 றின், றண்ணி லாமருப் பரிந்தது குழையெனத் தரிப்
 போன். (ங)

(க) விழைவால் = விருப்பத்தினால்; துன்னும் = நிறைந்த;

(உ) குறுமுயல் = குறுகிய முயல்போன்ற; தவழ = ஊர்ந்து
 செல்ல; இஞ்சி = மநில; ஓகை = மகிழ்வு; தோலு
 டையுடையோன் = தோலை ஆடையாகத்தரித்த வே
 டன்.

(ங) வென் நிணம் = வெண்மையாகிய கொழுப்புள்ள; தடி =
 மாமிசம்; முடை = தூர்நாற்றம்; வெடிக்குரல் = வெ
 டிபோன்ற பெருந்தொனியுடைய; நண்ணி = கூடி;
 நால் = தொங்கும்படியாக; நால்வாயின் = யானை
 யின்; தண்ணிலாமருப்பு = குளிர்ந்த பிறைச்சந்திரன்
 போன்ற வளைவும் வெண்ணிறமுமுடைய கோட்
 டினை; அது = அதை; குழை = குண்டலம் (காதணி).

தேனு நீடனில் வாற்குறற் செந்தினை மாவுங்,
கானி னியலுங் கபித்தநற் கனிகளுங் கங்குன், மானு
மேனமான் மரைமுயன் முதலிய மானி, னூனு மைவ
வந் துண்டியு முண்டிகொண் ணெப்போன். (௪)

பொங்கு வெஞ்சினத் தழல்நிழிப் பொறிப்புலி.
பொல்வான், கங்கு லஞ்சனக் கிரிமுழக் கொடுமழை
காலு, மங்கு லோருருக் கொண்டுவந் தாலென வடி
வந், தங்கு மங்குல னென்றா னொருதனிச் சவரன். (௫)

பொன்றி கழந்திடு மவ்வரைக் கருகொரு புனத்
திந், குன்றி யின்வடக் குடமுலைக் குழைக்கலை யடுக்கு,
மின்றி ருந்திடைக் கொடிச்சியோர் கொடிச்சியை வே
ட்டாங், கன்றி லுஞ்சிறைச் சேவலு மாமென வணைந்
தான். (௬)

(௪) நீடு அணில் வால் = நீண்ட அணிற் பிள்ளையிது வால்
போன்ற; குரல் = கதிர்; ஈயல் = ஈசல்; கபிஸ்த நற்
கனி = நல்ல விளம்பழம்; கங்குல் = இருளை; மா
னும் = ஒத்த; ஏனம் = பன்றி; ஐவனத்து உண்டி =
மலைநெல் உணவு; உண்டிகொண்டு = உணவாக
அருத்தி.

(௫) பொங்கு = எழுகின்ற; பொறி = புள்ளி; கங்குல் = இரு
ளையும்; அஞ்சனக்கிரி = நீலமலையையும்; முழக்
கொடு = இடியோடு; மழைகாலும் = மழையைப்பொ
ழிகின்ற; மங்குல் = மேகமும்; ஒருதனிச்சவரன் = ஒப்
பற்ற ஒருவேடன்.

(௬) பொன் = அழகு; புனத்தில் = புன்செய் நிலத்தில்; குன்
றியின் = குன்றிமணியின்; வடம் = மாலை; குழைக்
கலை = தழையாடை; மின் = மின்னல் போன்ற;
திருத்து = அழகிய; இடைக்கொடிச்சி = கொடி
போன்ற இடையையுடையவளாகிய; ஓர் கொடி
ச்சி = ஒரு வேடப்பெண்; வேட்டு = மணம்புணர்ந்து.

கொடிய கோளரிப் பிணவுவெங் குருளையின்றென்னப்
பிடிந் டைக்குறப் பேதையங் கிருமகப் பெற்றாள்
கடிய புல்லுகிர்ச் சுட்டியோ டரைமணிக் கவடி.
வடிவு சேர்தரு புதல்வருக் கணிந்துள மகிழ்வான். (எ)

உரையிற் நீர்மையிற் களிப்புறு மெயினனங் கொ
ருநாள், வரையி னீண்மாத் துரித்திழும் வற்கலை வா
ங்கி, யரையி னீர்த்துமான் றேற்செருப் படிகளிற்
றொட்டு, விரையி னீடிருட் குஞ்சிமென் கயிற்றினல்
விசித்து. (அ)

தூக்கும் வெஞ்சரத் தூணிதன் வெரிநிடைத்
தூக்கித், தரக்கின் றேலுறைச் சுரிகைசேர்த் தஞ்சன
சயிலத், தூர்க்குந் தோளில்வார் னீற்றரித் துயர்சுவா
வினங்கொண், டிரக்க மச்சமொன் றில்லவன் வேட்
டமே லெழுந்தான். (க)

(எ) கோளரிப்பிணவு = பெண்சிங்கம்; வெங்குருளை = கொ
டிய சிங்கக்குட்டி; கடிய = கொடிய; புல்உகிர் = புலி
யின்நகம்; மணி = அடிகிய; கவடி = சோழி (பலக
றை).

(அ) உரை = சொல்லுகின்ற; எயினன் = வேடன்; வரை
யின் = மலையிலுள்ள; வற்கலை = மரவுரி; ஈர்த்து =
இழுத்துக்கட்டி; அடிகளிற்றொட்டு = கால்களிற்றரி
த்து; விரையின் = வாசனையுள்ள; நீடு = நீண்ட;
குஞ்சி = குடுமியை; விசித்து = கட்டி.

(க) தூக்கும் = எய்யும்; வெம்சரம் = கொடிய அம்பு;
தூணி = அம்புவைக்கும்பெட்டி; வெரின் இடை =
முதுகில்; தரக்கின் = புலியின்; தோலுறை = தோலி
னற் செய்த கவசம்; சுரிகை = கத்தி; அஞ்சனசயில
த்து = நீலமலைபோன்ற; உரக்கும் = வலிமையுறும்;
சுவா = நாய்; இல்லவன் = இல்லாதவன்; வேட்ட
மேல் = வேட்டைக்கு.

இலவு தேக்ககி வீரத்திவே லெட்டிபுன் னாகங்,
குலவு கூவிளங் கொன்றைபூங் குாவசோ கீரப், பலவு
பாடலம் வன்னிசண் பகம்பட ரழிஞ்சி, னிலவு பாலை
பைந் தாதுபொன் னிறத்தநீள் வெங்கை. (க0)

விரித டஞ்சினைச் சந்தனம் பொரியரை வெள்
ளில், பெரிய வாகைபிப் பிலம்பிசு மந்தமுட் பிடவங்,
கரிய காதிரங் கழையிருண் மதுமலர்க் கடம்பம், வரி
கொ ளார்பதஞ் செறிநரு மராமரம் வகுளம். (கக)

மாவ நாகநல் வழைமுதன் மாங்கலா னெருங்கி,
யிாவ லாற்பக லில்லையாங் கிலங்குமா யிரஞ்செங், கரவ
யோதயன் கடுரொளி புகுந்திடாக் கறங்கு, மாவ மாரு
தம் புகுந்திடா வனத்திலங் கடைந்தான். (கஉ)

(க0) இரத்தி = இலந்தை; புன்னாகம் = புன்னை; கூவி
ளம் = வில்வம்; குரவு = குராமரம்; ஈரப்பலவு = வேர்
ப்பலா; பாடலம் = பாதிரி; பொன்னிறத்த பைந்
தாது = பொன்போன்ற பசியமகரந்தப் பொடியினை
யுடைய.

(கக) தடம் = பருத்த; பொரி = பரளி; அரை = மரத்தின்
மத்தியபாகம்; வெள்ளில் = விளா; பிப்பிலம் = அரசு;
பிசுமத்தம் = வேம்பு; பிடவம் = பிடவமரம்; கரிய
காதிரம் = கருங்காலி; கழை = மூங்கில்; இருள் = வெ
ளிச்சமீன்றி அடர்ந்த; ஆர்பதம் = வண்டுகள்; செறி
நரு = நெருங்கியிருக்கிற; வகுளம் = மகிழ்மரம்.

(கஉ) மாவம் = குக்குமமரம்; வழை = சரபுன்னை; ஆயிரஞ்
செக்கர = சிவந்த ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய; வா
உதயன் = மேன்மையுள்ள சூரியன்; கறங்கு = சுழலு
கிற; அரம் = ஒலியையுடைய; மாருதம் = காற்று.

புட்ட நுக்குலந் தொறும்பயில் பொங்கிருட்
புனத்திற், கட்ட முற்பொறிக் கூருகிர்க் கவிழ்தலை
யுரிய, மட்ட றச்சித லெடுத்துயர் பாழிவன் மிகந்,
தொட்ட கழந்ததிற் சோறுக ளருந்துமங் கொருபால்,
துறுமயிர்ச்செறி மடிசெவித் துடிக்குநற் செந்நாய்
தெறுசி வத்துடன் சிலீமுகஞ் செல்கதி யினிற்சென்
றுறுசெ வித்துணை நிமிர்த்துகள் குமிழிநே ரொண்கட்
குறுமு யற்சிறு குருளையைத் துரத்திடுமொருபால். ()

வளைந்த வாலுளை மடங்கல்கைம் மாவின்மத் தக
த்தைப், ிளந்து கோடுகள் பிடுங்கியே கறித்திடத் தெ
றித்து, விளங்கு நித்திலஞ் சோரியிற் றுவண்டதால்
விரிமா, துளஞ் செழுங்கனி விரையெனத் துளங்குமங்
கொருபால். (கரு)

(கங்) தருக்குலம் = விருகூவர்க்கம்; புன்பயில் = பட்சிகள்
வசிக்கிற; கூர்உகிர் = கூரியநகம்; கவிழ்தலை = குனி
ந்ததலை; உளியம் = கரடி; மட்டற = அளவற்ற;
சிதல் = கறையான்; பாழி = பெரிய; வன்மீகம் = புற்
றில்; தொட்டுஅகழ்ந்து = தோண்டி; சோறு =
உணவு.

(கச) துறுமயிர் = நெருங்கியமயிர்; செறி = உடைத்தாயிரு
க்கிற; மடிசெவி = மடிப்புற்ற காத; துடிக்கும் =
அசையும்; தெறு = கொடிய; சிலீமுகம் = அம்பு;
செல்கதியினில் = செல்வதுபோலவேகமாய்; உகள் =
துள்ளிக்குதிக்கும்; குமிழிநேர் = நீர்க்குமிழிபோன்ற;
ஒண்கண் = ஒளியுள்ளகண்; சிறுகுருளை = சிறுகுட்டி.

(கந்) 'வால் = பளபளப்புள்ள; உளை = பிடரிமயிர்; மடங்
கல் = சிம்மம்; கைம்மாவின் = யானையினது; கறித்
திட = கடித்திட; தெறித்துவிளங்கும் = (அதிலிரு
ந்து) சிதறிப்பிரகாசிக்கும்; நித்திலம் = முத்துக்கள்;
சோரியில் = அவ்வியானையினது இரத்தத்தில்; துவ
ண்டதால் = புரண்டதால்; துளக்கும் = விளங்கும்.

இடிமு கிற்சூழ் நழைசெவித் துணைமருப் பேய்ந்த
கடிசி வப்புழைக் காக்கடக் கவுட்பெருங் களிற்
துடிய டிக்கய முனிதன்பின் ரெடர்ந்திடத் துன்னும்
பிடிந் திப்புனல் படிந்துடன் பிளிறுமங் கொருபால். ()

முழைக்கட் டஞ்சிடு கொடுவரிப் புலியின முழ
ங்கி, யுழைத்த பேரொலி கேட்டுவல் லுளிமரை வரை
யா, யுழைத்த காரிதும் பென்னவே நீண்டகோட்
டாகல், யுழைக்கு லம்பயந் தொதுங்கியே யொடுங்கு
மங் கொருபால். (கௌ)

நீடு வேற்கரக் குமாவே நொடியமா குலங்க
ளுடு வைத்தபல் லாயிரஞ் சுடர்விளக் கொப்பப்

(கௌ) இடிமுகில் = மேகத்தினது இடிபோன்ற; குரல் =
தொளியையும்; தழைசெவித்துணை = தொங்குகி
ன்ற இரண்டுகாதுகளையும்; மருப்பு = தந்தங்களையும்;
எய்ந்த = பொருந்திய; கடிசினம் = அதிககோபத்தையு
ம்; யுழைக்கரம் = துவாரமுள்ள துதிக்கையையும்;
கடக்கவுள் = மதம்பொழிகின்றகன்னம்; துடியடி =
உடுக்குப்போன்றகால்; கயமுனி = கரடி; துன்னும் =
நெருங்கும்; பிடி = பெண்யானையானது; பிளிறும் =
கத்தும்.

(கௌ) முழைக்கண் = குகையினிடத்தில்; துஞ்சிடும் = தூங்
கும்; கொடுவரிப்புலியினம் = வளைந்தகோடுகளையு
டைய புலிக்கூட்டம்; முழங்கிஉழைத்த = கர்ச்சித்
துச்செய்த; பேரொலி = பெரியசப்தம்; வல்லுளி =
பன்றி; வரையாடு = மலையாடுகள்; உழைக்குலம் =
பெண்மானின் கூட்டம்.

(கௌ) நெடிய = நீண்ட; மா = பெருமையுற்ற; குலங்கள் =
மலைகள்; ஊடு = இடையிடையே; பாடு = பெருமை;
உயிர்ப்பெறிந்து = பெருமூச்சுவிட்டு; படி = பூமி;
காகம் = பாம்பின்; ஆவரும் = பிரகாசிக்கும்.
சுண்டு குலம் என்பது உட்கொல். துன்றுதோடிய
வநர் துறஞ்சி நிலக்கிழவரும் முருகக் கடவுளாதலால்
துயவேருத்தூ கோத்தமாய் மலையேளக் கூறினர்.

பாடு சேர்ப்படம் விரித்துயிர்ப் பெறிந்தநற் படியின்
முடு நாகநன் மணிகிடந் தனிருமங் கொருபால். (கஉ)

வேறு.

இத்திற நிகழும் வனத்தி லவ்வேட னிருஞ்சிறைப்
புட்குலம் படுக்குங், குத்திரக் கண்ணி பற்பல வுன்றிக்
குலவுமா ளினங்கொலை புரிவான், புத்தியி னியற்று
மியந்திரப் பொறிகள் புடவியிற் புதைத்தாய ரடளிப்,
பத்திர மரத்தி னடிகளிற் றெடுத்தும் பலவலை வளைவு
றப் பூட்டி. (கக)

மடிசெவி வளைவான் ஞானிக ளேவி வானிக ரேந்
துபின் குறிய, தடிகளி னெறிந்து கற்றிர ளிருத்தந்
தட்டைகள் சுற்றியே வீசிச், செடிவளர் வனத்தில்
விலங்குகள் கலங்கச் செய்தவன் றுரத்தலும் வலையி,
னடிகளிற் பிணிக்கப் புதைத்திடும் பொறியி லகப்படா
தகன் றவங் களைத் தும். (உ௦)

புன்புல வருந்துந் தந்தவாய் திறந்து பொதும்
பரிற் புருந்துமா ளினங்கண், மென்சிறைப் பறவைக்
குலமெலா மருள விளித்தவை போலின் றழைக்குந்,

(கக) இருஞ்சிறை=பெரியசிறை; புள் குலம்=பட்சிசாதி
களை; படுக்கும்=பிடிக்கும்; குத்திரக்கண்ணி=தந்
திரமாக வைத்திருக்கிற முடிகயிறு; மாலினம்=
.. மிருகவர்க்கங்களை; யந்திரப்பொறிகள்=குத்திர யந்
திரங்கள்; பத்திரம்=இலை.

(உ௦) மடிசெவி = மடிப்புப்பெற்ற காதுகளையும்; வளை
வால் = வளைந்தவாலையும்; ஞானிகள்=நாய்கள்; கல்
திரள்=உருண்டையான கல்; தட்டைகள் = கவண்
கற்கள்; பிணிக்க=சிக்கிக்கொள்ளச்செய்ய.

துன்புட னுழையின் கவைபடி மிதித்த கவடுகண் டந்
நெறி தொடரு, மென்செய்தே வினியென் றங்கைகள்
வங்கி லீடும்புகு முடும்பு தேடற்கே. (உக)

• வார்சிலை வணங்கி விடுத்திடும் வயிர வானியான்
ஞானியால் வயங்குங், கோரவெங் குத்தப் படையினுற்.
றிரண்ட கொடுங்கடுங் கதைரினுற் குணிலா, லேர்பெ
றும் பெருங்கண் வலையினுற் புதைத்தவ் வியந்திரப்
பொறியினு லெதிர்த்தங், கோர்விலங்கோர்புட் கொன்றி
டக்கிடையா துள்ளுறு கவலையுற் றுடைந்தான். (உஉ)

இன்னணம் வேட்டத் துலைந்தவன்மேனி யினைத்
திடத் தழைத்த கட்டெழுந்து, துன்னரு முதரத்
தழல்கடமெலிந்து சோகமோடிருந்தபின் பரமன், பன்
னமுமிரவி தென்றறிந் தவன்போற் பதங்கனோர் பதங்
கொடேர் கடளி, மன்னெடுங் கயிலை மலவலங் கொள்
வான் பச்சிம திசைபதின் மறைந்தான். (உங)

(உக) விளித்து = கூலி; துன்புடன் = துன்பத்துடன்;
உழை=பெண்மான்; வங்கு=வளை அல்லதுபொந்து.

(உஉ) வார்சிலை = நீண்டவில்; வணக்கி=வளைத்து; வயிர
வானி=பராக்கிரம அம்பு; வயங்கும்=விளங்குகிற;
கோர வெம் குத்தப் படையினுல் = பயங்கரத்தினை
யுண்டாக்குங் கொடிய குலாயுதத்தினுல்; கொடுங்
கடுங்கதை=மிக்க கொடிய தண்டம்; குணில்=குறு
ந்தடி; உடைந்தான்=வருத்தினன்.

(உங) இன்னணம்=இவ்விதம்; வேட்டத்து = வேட்டைத்
தொழிலில்; உலைந்தவன் = வருத்தினவன்; அகட்
டெழுத்து=வயிற்றிற்றோன்றி; உதரத்து அழல்=
ஜாடராக்கினி; பதங்கன்=குரியன்; ஓர்பதங்கொள்=
ஒற்றைச் சக்கரமுடைய; கடலி=செலுத்தி; பச்சிம
திசை=மேற்குத்திக்கு.

கொய்யுளைப் பரியேழ் கொளுவுமோ ராழிக் கொ
டிஞ்சியந் தேரோடு குடபால், வெய்யவன் கற்றைக்
கதிர்க்கரஞ் சுருக்கி வந்தினைப் புணர்வீழ்ந் திடலுஞ்,
செய்யகோ லொச்சி யுலகினி தளிக்குந் திறன்மிகு
மரசர்போ யொதுங்க, வையமா னுதற்குக் குறநில்
வேந்து வந்தபோல் வந்ததான் மாலை. (உச)

ஒருருட் டேரோன் குடதிசைக் கடலி லொளித்
துறக் குளித்ததற் பின்னர், வாருறு வரிளிற் றடக்கை
யங் குலன்றன் வடிவுநன் ககற்றிவெந் தீமை, கூருறு
மவன்றன் செய்கைகுத் திரங்கள் குடிக்கொளு முள
மும்போற் கருகிப், பேருலகனைத்தும் விழுங்கிமா திரம்
விண் புதைத்தது காரிருட் பிழம்பே. (உரு)

குனிசிலைச் சுவர் குலத்தினி லுதித்துக் கொடுங்
கொலை புரிந்தவங் குலனுந், தனியிருந் தாண்டு மீண்டி.
யா மெய்தச் சரிதெரி யாதவண் டரிக்கி, லீனியலு னி
ன்றி மனைவியுஞ் சிறுவ ரிருவரும் பசுப்பரென் றிரங்
கித், துனியுற லொழிந்து தெளிந்துளந் தேறிச் சொல்
லருஞ் சூட்சியொன் றுணர்ந்தான். (உசு)

(உச) கொய்=கத்திரித்த; உளை = பிடரிமயிர்; கொளு
வும்=பூட்டிடும்; குடபால்=மேற்குத்திசை; வெய்ய
வன் = சூரியன்; புணரி = சமுத்திரம்; செய்ய
கோல்=செங்கோல்; மாலை=அந்திப்பொழுது.

(உரு) ஒளித்து=மறைந்து; உறக்குளித்ததன்பின்=பொரு
ந்த முழுசியபின்; வடிவும்=தேகமும்; நன்ககற்றி=
.. நன்மையையொழித்து; கூருறம்=நிறைந்த; செய்
கை=பாவம்; குத்திரம்=வஞ்சனை; மாதிரம்=திசை
கள்; புதைத்தது=மறைத்தது.

(உசு) சுவர்=வேடர்; மீண்டொம் = நாம்திரும்பிப்போக;
எய்தசரி=வந்தவழி; துனி = வருத்தம்; சூட்சி=
உபாயம்.

பாசியென் னாள் வெறுங்கையோ டெய்திற் பய
விடை பனியிடுட் பொழுதில், வானிக டிருநிக் குளிர்
புனல் புகுத ளுநிடு கங்ஙனக் காரிலம், பெனியே வதை
ததுத் தடி கொடு போத லியல்பென மதித்துட னெழு
நது, தூசியஞ் சிறைப்புட் குலம்பரின் றீடுமோர் குழி
யின் கடைக்கனுற் றனனே. (உஎ)

முறுகிய சினக்கோ ளரிவயப் புலிவெம் மும்மதக்
காடமால் யானே, குறுகு மென்றஞ்சிப் பாழிநீர்ச்
சூழிக் கோட்டுறு கூவிளங் கோட்டி, லுறுவ னென்றே
நீர் கரிகையான் மறைக்கு முலவை வளர்ந்தநிற் தொ
அக்கி, முறுகிய மனத்தா னேனமான் மனைகள் வரு
மென வாவுபார்த் திருந்தான். (உஅ)

வடிசெய்து வகுந்த வைதிகசைவ வாழ்மொழி
வழாமன்மந் திரத்தாற், படியின் முற்பகலோர் முனி
வான் பூசை பண்ணிய தெண்ணிய படியே, கடியவெந்
தொழிற்செய் கிராதனுங் காணான் கவடுவிட் டெருமா
லாத், தடியினுக் கருகிற் புராதன விலிங்க மமர்ந்தினி
திருந்ததொன் றன்றே. (உக)

(உஎ) தருவி=தேடி; அயில் அம்பு=கூரியஅம்பு; தடி=
மாயிசம்; தூவி=மிருதுவாகியமயிர்; அம்சிறை=
அழகியகிறகு; பயின்றிடம்=தங்கும்; சூழி=குளம்.

(உஅ) முறுகியசினம்=முதிர்ந்தகோபம்; வயம் = வெற்றி;
காடம்=மதச்சுவடு; குறுகும் = வரும்; பாழிநீர்ச்
சூழி=அகன்று நீர்பொருத்திய குளத்தின்; கோட்டு
று = கரையிலுள்ள; கூவிளங்கோடு = வில்வமரக்
கிளை; கரிகை = கத்தி; உலவை=சொம்புகள்; முறு
கிய=பொங்கிய.

(உக) மொழிவழி = சொல்லுகிறதெறி; வழாமல் = தவறு
மல்; படியின் = பூமியில்; முற்பகல் = முன்னாளில்;
முனிவான்=ஓர் திருடி; கடிய வெந்தொழில்=மிக்க
கோட்டுத்தொழில்; கிராதன்=வேடன்; மாணரம்=
வில்வ மரம்.

அன்றா நிரவென் தறிந்திலன் நெடுக்கு மம்
பிடை தடுக்குமென் தரிந்து, தன்றடங் கையா லெறிந்
தபைந் தழையுந் தனியிருந் திடிற்றாயில் வருமே,
யென்றது விலக்கி யிருட்பொழு தகற்றற் கெண்ணி
என் கொய்துவிட் டெறிந்த, மென்றழை முழுதும்
பழுதிலன் விலங்க வியன்முடி மீதுவிழ்ந் ததுவே. (௩௦)

குறுந்துளித் திவலைப் பனிகனி மூழ்கிக் கொடுந்
பசிக் கருந்திடா தொழிந்தா, னுறுந்துயி றுறந்து
புராரிசந்நிதியி லூறின்மா லூரவெண் டழையாற், நெ
றுந்தழ னுதற்கட் சிவநிசி யதனிற் சுவார்ச்சனை புரிந்து
வெந் திமை, யறுந்தவ முடையோ ரொத்தனன் வே
டன் கொடிச்சிதன் நிறமினி யறைவாம். (௩௧)

வேறு.

உன்ன ரும்பெருங் காட்டினில் வேட்டமே லுற்றான்
வன்ன வார்சிலை வலவனென் னுயிர்த்துணை மகிழ்ந்
னின்னமெய்திலனென் கொலோ வெனமனத் தெண்ணி
யன்னமென்னடைக் குறத்திகண்டியின் றிடா தரற்றும்.

(௩௦) தனியிருந்திடல் = ஒன்றியாயிருந்தால்; துயில் = நித்
திரை; வியன்முடி = பெருமையுள்ள முடி.

(௩௧) குறுந்துளித் திவலை = சிறியதுளிகளாலாகிய சொட்டு,
(இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை); பனி = பனி
யில்; நனிமூழ்கி = மிகநனைந்து; உறுத்துயில் = அடையு
யும் நித்திரை; புராரி = திரிபுரமெரித்தோன்; ஊறு
இல் = குற்றமற்ற; வெண்தழை = தூய்மையாகிய
இலை; தெஹம் = அழிக்கின்ற; கொடிச்சி = வேடச்சி.

(௩௨) வேட்டமேல் = வேட்டைத் தொழிலில்; வன்னம் =
அழகு; வலவன் = வல்லவன்; அரற்றும் = அழுவான்.

தஞ்ச மொன்றிலன் தமிழனாய்ச் சென்றனன் தகைசா
லஞ்ச னன்கிரி யாமென வருத்தெதி ரடர்ந்து
மஞ்செ னப்பொழி மதசதுப் பதத்துணை மருப்புக்
குஞ்ச ரக்குலங் கொன்றதோ வென்றுளங் குலையும். (௩௩)

கரிய நீன்மயிர்க் கூருகிர்க் கனிழ்தலைக் கரடி.
சரியில் வந்துயிர் சுவர்ந்ததோ வென்னமெய் தளரு
முரிய வெஞ்சினக் கொடுவரி கறுத்தொறுத் துடலைப்
பெரியவாயினிற்பெய்ததுகொல்லெனப்பிதற்றும்(௩௪)

அனையு றும்பணி விடங்கலுழந் துமிழந்திடு மகல்வாய்த்
துனையெ யிற்றினே றுண்டது வோவெனச் சோருங்
கனையு டன்றிரி கரிவழிப் பகையதாங் கினர்வா
லுனாம டங்கலா லுயிருலந் தனன்கொ லென்றான் னும்.

(௩௩) தஞ்சம் = ஆதரவு; தமிழனாய் = ஒன்றியாய்; தகை
சால் = பெருமை நிறைந்த; உருத்து = கோபித்து;
மஞ்சன = மேகத்தைப்போல; சதுப்பதம் = நான்கு
பாதம், (சதுர் பாதம் என்னும்வடமொழியின்றிரிபு);
குஞ்சரம் = யானை; உளங்குலையும் = மனம் நடுங்கு
வான்.

(௩௪) சரி = வழி; உரியவெஞ்சின = கோபத்தினை உரிமை
யாகவுடைய; கொடுவரி = புலி; கறுத்து = கோபி
த்து; ஒறுத்து = வருத்தப்படுத்தி.

(௩௫) அனையு = வனையு; பணி = பாம்பு; கலுழ்த்து = பெருகி;
துனையெயிற்றின் = (விஷம்பெளியப்படும்) துவாரமு
ள்ள பல்லினால்; ஏறுண்டதோ = கடிபட்டனனோ;
கனையுடன் = தன்னினத்தோடு; கினர்வால் = விளங்
கும் வால்; மடங்கல் = சிம்மம்; உயிர் உலத்தனன் =
உயிரிழந்தனன்.

நாட்ட மன்னநின் புதல்வர்வெம் பசியினு னலிந்து
கோட்ட முற்றனர் கொழுந்தசை கோற்கொளீஇ வெதுப்பி
யூட்ட வந்திலை யுன்றனக் குரிமையா மெனது
வாட்ட நோக்கிலை யென்கொல்செய் தாயென மயங்கும். (௮)

- என் றி ருந்தருந் துயருழந் திடைக்கொடிக்க கொடிச்சி
குன்றி யின்வடங் கிடந்தொளிர் கொங்கைகள் குளிப்ப
வென்றி யங்கதிர் வேல்விழி நீருகுத் திடும்பை
யன்றி பொன்றில ளயர்ந்தன ளிருந்திடுமமையம். (௩௭)

பரவி யந்தனர் வந்தனை புரிந்துமுன் பழிச்ச
விரவி யம்புயம் பொற்கதிர்க் கரங்களால் விரித்துப்
புரவி யேழ்நுகம் பூட்டிய பொற்றடந் தேரு
பிரவி யங்குண புலத்துய பிரவியி லெழுந்தான். (௩௮)

புலவு வாய்கம முங்குலன் றினந்தொறும் புரிந்த
வலகில் பாவவல் லிருள்களைத் துரந்தகற் றுதலா
னிலவு நீறவி நீன்புரி சடைச்சிவ னிகிய
முலகி னீடிருட்கடிபகற் கதிருமொத் துளதால். (௩௯)

(௩௯) நாட்டம் அன்ன = கண்ணையொத்த; கோட்டம் =
தளர்ச்சி; கோற்கொளீஇ = கொம்பிற்கோத்து.

(௩௭) கொடிச்சி = வேடச்சி; குன்றியின்வடம் = குன்றி
மணிமலை; வென்றி = வெற்றி; இடும்பை = துன்
பம்; அமையம் = வேலை.

(௩௮) அந்தண்பரவி = பிராமணர்கூடி; முன்வந்தனை புரி
ந்து = எதிரில் நின்றவணங்கி; பழிச்ச = துதிக்க;
• • விரவி = தோன்றி; பொன் = அழகிய; புரவி ஏழ் =
ஏழு குதிரை; நுகம்பூட்டிய = நுகத்தடியிற் கட்டிய;
பிரவியில் = உதயகியில்.

(௩௯) அலகில் = அளவில்லாத; இருள்கடி = இருளைத் துரத்
தும்; பகற்கதிர் = பகற்காலத்திற் குரிய குரியன்;
இது சுவராத்திரிக்கும் குரியனுக்குஞ்சிலேடை.

மேகி ளங்கதிர் விநித்திட விடிந்ததன் பின்னர்
வாவி எஞ்சுறு மான்விழி யெயிற்றிதன் மைந்த
ரானி முந்தகன் றுவரென் றங்குல வினைந்து
கூவி ளம்பணைநின் நிழிந்தனன்வழிக்கொண்டான். (ச௦)

சுநி லாத்துய குற்றிடு மெயிற்றிதன் விதயர்
தேறி வேடனைத் தேடுவா னடந்துறு செப்பத்
தூறி லான்வால் கண்டெதிர்ந் தொகையிற் றமுனி
மாறி லாதுயர் புற்குடின் மேகினர் வந்தார். (ச௧)

வந்து செந்தினை மாவுடன் வம்பம் வரைத்தேன்
முந்து புற்பத மேவுநீ வாரவெண் மூர
னந்து நற்றைச நறவுக னாடுபுறு நாடித்
தந்து மற்றவ னோடுபன் னாவண் சார்ந்தான். (ச௨)
முருத் தியற்றரும் பற்கழன் றிடகரை முதிர்ந்திட்
டருந்து தற்கரி தாயுடல் பலங்கெடு மந்தாட்

(ச௦) வாவு=தாண்டிச்செல்லுகிற; ஆவிழந்த கன்று = பசு
வையொழித்த கன்றினைப்போல; கூவிளம் பனை=
வில்வமரக்கிளை; வழிக்கொண்டான்=பிரயாணப்பட்
டான்.

(ச௧) உறு செப்பத்து=அடைந்த வழியில்; ஊறிலான்வால்=
கெடுதியில்லாதவனாய்வாக்கண்டு; குடில் = குடிசை;
மேவினார் வந்தார்=விரும்பி வந்தார்.

(ச௨) வம்புஅமர் = வாசனைபோருத்திய; புல்பதம் = புல்லரி
சிச்சோறு; நீவாரம்=நீவாரமென்னும் புல்லரிசியினு
லாகிய; வெண்மூரல் = வெண்மையாகிய சோறு;
நத்து=மிகுத்த; நல்தைச=மாமச்சம்; நறவு=வாசனை
யுள்ள; கன் = மலர்த்தேன்; நாடி = தேடி; சார்ந்
தான்=சேர்த்திருத்தான்.

பெருந்தி ரைக்கடற் கடுவுழற் பெருப்பினி பிணிக்க
வருந்திமற்றவன் சடந்துறந் திறந்தனன் மன்னோ (சங்.)
வேறு.

சூலமொடு வாரிசிலை தோமர முலக்கை
பாலமயில் வேல்விசிறு பாசமவை கொண்டே
வாலமதி போலெயி நிலங்கவட வைத்தீ
யாலகிகர் தூதுவர்க ளவ்வயி னடைந்தார். (சச)

பற்றினர் புயத்துணைகள் பாசமத னாலே
சுற்றின ரடித்தனர் துடித்திட விடித்துக்
குற்றின ருடற்சவி குறைத்தவச மேன்மே
ஓற்றிட வுதைத்துவழி யொல்லைபட ரெல்லை. (சரு)

மங்கையொரு பங்கன்மழு மான்மறி மரைப்பூஞ்
செங்கையி லிருத்திறை சிலாதரன் மகற்கூய்ச்
சங்கைபெறு மங்குல னெனுஞ்சவ ரனைத்தம்
மங்கைகொள் கயிற்றினிடை யாத்தியம தூதர். (சசு)

(சங்) முருந்து = பட்சிகளினிறகின் அடிபோன்ற; இயல்
தரும் = அழகுபொருந்திய; அருந்துதற்கு = சாப்பிடு
தற்கு; கடுவுறழ் = விஷத்தையொத்த; பிணிக்க =
பற்ற; சடம் = தேகம்.

(சச) தோமரம் = எறிந்து கொல்லும் ஆயுதம்; உலக்கை =
இருப்புத்தண்டம்; பாலம் = மழு; அயில்வேல் = கூர்
மையான வேலாயுதம்; வால மதி = இளஞ்சந்திரன்;
ஆலம் = விஷம்; அவ்வயின் = அவ்விடத்து.

(சரு) இடித்து = மோதி; சவி = பெலம்; அவசம் = அறிவுழி
• • தல்; ஒல்லை = சீக்கிரம்; வழிபடர் = வழிச்செல்லுகிற;
எல்லை = பொழுது.

(சசு) மான்மறி = மான்கன்று; சிலாதரன்மகன் = சிலாதர
முனிவரது புதல்வராகிய நந்திதேவரை; கூய் = கூப்
பிட்டு; சங்கை = பெருமை; அங்கை = அழகிய கை;
யாத்து = கட்டி.

சென்றனர் விலக்கியொளிர் செம்பொனணி தேர்மே
 லீன்றவனை யேற்றியொ ரிமைப்பி னிவனெய்தக்
 குன்றன புயத்துவலி குன்றமரு வானா
 வென்றகண நாதரை விடுத்திடுதி யென்றான். (சஎ)

நாதன்விடை கொண்குண நாதரை யழைத்தே
 யேதமறு மங்குலனை யின்றுகொடு போகுந்
 தூதர்தமை வென்றுவினா விற்குடர் விமான
 மீதினி லிருத்தியிவண் மேவனிடு கென்றான். (சஅ)

கந்திமொழி கொண்குண நாதர்கள் விரைந்து
 வந்தியம தூதரை வருத்திவலி செய்தே
 முத்தியவன் மொய்ம்புகன் முரிக்கவிசி பாசஞ்
 சிந்திமணிமொய்த்தொவிரகொ டேரின்மிசைவைத்தார்.

யாவர்பணி செண்டிவ னெதிர்த்திது புரிந்திர்
 போவதிவ னெங்ஙனமொர் புண்ணிய மிலாதான்
 மேவடிவ னுமினி விடோமென வெகுண்டு
 காவல்புரி காலபடர் காய்ந்தெதிர் கதித்தார். (இ0)

உங்கடலை வன்றன தூரத்திடை யுதைத்தோ
 னெங்கடலை வன்பணியி தென்றுமுச லத்தாற்

(சஎ) இன்று=இப்பொழுது; இமைப்பில் = இமைப்பொ
 முதில்; எய்த=அடையும்படி; மருவார்=பகைவர்.

(சஅ) ஏதம் அறம்=குற்றமற்ற; மேவ=அடைய.

(சக) வலிசெய்து = பலாத்காரமாய்; மொய்ம்புகன்=புஜங்
 கன்; முரிக்க = நொறுக்க; விசி = கட்டி; சிந்தி=
 அறுத்து; மொய்த்து=அடர்ந்து.

(இ0) பணி=வலல்; உவன் மேவ=அவன்அடைய; எதிர்
 கதித்தார்=கோபித்து எதிர்த்தார்.

செங்கடலை நேர்குருதி சிந்தவெம தூதர்
தங்கடலை மோதினர் தரித்தில ரகன்றார். (ருக)

வென்றிதரு வானவர் விரைததருவி னற்பூப்
பொன்றிகழ் செழுந்துணர் பொழிந்தனர்கள் வாழ்த்த
லன்றியர மங்கையர்க ளங்கிரு மருங்கு
நின்றிணைகொள் வெண்கவரி நேசமொடு வீச. (ருஉ)

விண்டல முதிக்குமதி வெண்குடை நிழற்றப்
பண்டரு மிசைப்பனுவல் கந்தருவர் பாடக்
கொண்டலிடி யொத்ததிர் குரற்குட முழாநற்
றொண்டகம தோடமர தூந்துபி முழங்க. (ருங)

போயமலன் முன்புக விடுத்தபொழு தெம்பா
லையகண மாயிவ னிருந்திடுதி பென்றே
நேயமிக வைத்தெழில்கொ னொற்றிவிழி யுற்ற
நாயக னுரைத்துவர நல்கின னயந்தே. (ருச)

(ருக) உரத்திடை = மார்பினிடத்து; முசலம் = இருப்புல
க்கை; கடலேநேர் = சமுத்திரத்தை யொத்த; செங்கு
ருதி = சிவந்த இரத்தம்.

(ருஉ) பொன்றிகழ் செழுந்துணர் = பொன்போல் விளங்
கும் அழகிய கொத்துகளாய்; நற்பூப்பொழிந்தனர் =
நல்ல பூக்களை இறைத்தனர்; அரமங்கையர் = அரம்
பா ஸ்திரீகள்; இணைகொள் = இரட்டையாகிய.

(ருங) விண்தலம் = ஆகாசமாகிய இடத்தில்; நிழற்ற = நிழ
லைச்செய்ய; பண்டரும் இசைப்பனுவல் = இராகத்
தோடுங்கூடிப் பாடுகிற பாட்டுகள்; அதிர்குரல் = பே
ரொலி; குடமுழாம் = ஓர்வாத்தியம்; தொண்டகம் =
ஓர்வாத்தியம்; அமரதூந்துபி = தெய்வ வாத்தியங்கள்.

(ருச) நயந்து = வீரும்பி.

செங்கனையி னன்கயிலை சேர்கனம் தாகி
யங்கணம் வற்றாசி னருந்துயர்கொ டுதர்
திங்கண்முடி யானடியர் செய்த்திற மெல்லாம்
வெங்கண்மற லிக்குமுன் விளம்பவிரை வற்றார். (௫௫)

பாசமெறி தாராதொடர் பாறுபடி சூலம்
விக்கடர் வேன்முசல் மின்னுகதை நன்னு
ராசமுட னங்குசம தங்கையிரு நான்கிற
தேசற வுத்தினிடை செந்தொடை விளங்க. (௫௬)

எற்றிய கடற்றினா யிருத்திய தெனக்கார்
முற்றினெளி வற்றபுரு வத்துணை முரிப்புப்
பெற்றிடி யெனக்குரல் பிறங்குபில வாயும்
பற்றிய தழற்குநிகர் பங்கியும் விளங்க. (௫௭)

வாதகப பித்தமுத லானபிணி மற்று
மேதமிகு சொற்பணி யியற்றியப னிற்பப்

(௫௫) செங்கண்=சிவந்தகண்களையுடைய; எயினன் = வே
டன்; தூதர்=இயம படான்; வெங்கண்=கொடுமை.

(௫௬) எறிதாரை = எறிந்து கொல்லுஞ் சக்கரம்; தொடர்
பாறு=காற்றம்பற்றித் தொடர்ந்துவருகிற பருந்தா
னது; படி=அடையும்படியான; சூலம்=சூலாயுதம்;
முசலம்=இருப்புலக்கை; நாராசம்=இருப்புக்கம்பி;
(அது என்பது பகுதிப்பொருள் விசுதி) தேசற=பிர
காதிக்க; செந்தொடை=சிவந்தமாலை.

(௫௭) எற்றிய கடல் திரை=கடலினது கரையை மோதுகி
ன்ற அலையை; இருத்தியதென = வைத்ததுபோ
லும்; கார்முற்றி = கறப்பு மிகுத்து; நெளிவுற்ற=
வளைந்த; முரிப்புப்பெற்று = (புருவத்தை) ஏற்றுந்
தன்மைபெற்று; பிலவாயும்=சூகைபோன்ற வாயும்;
பற்றிய=எரிதிற; பங்கி=தலையர்.

பாதகர் வெருக்கொடு பதைத்திட வருத்தந்
தூதரிரு பக்கமுறை சுற்றினர்கள் சூழ. (௫௮)

சாலமொழி மாதர்பல சாமரை யிரட்ட
வாலமதி யாமென வளைந்தெயி நிலங்க
நீலவரை போனிதி நெடுந்தவி சிருக்குங்
காலனிரு காலிலிவர் கைதொழுது வீழ்ந்தே. (௫௯)

மூடனை யறத்திற முயன்றறித லில்லா
வேடனை வடத்தினிடை வீக்கிவரு காலைப்
பாடனை வருக்குமிது பண்ணிவள ரொற்றைக்
கோடனை யளித்தவர்க ணங்கள் கொடுபோனார். (௬௦)

என்றிவை யுரைத்திட வெயிற்றித ழுதுக்கித்
தென்றிசை நகர்க்கிறை திரண்டெழ வளர்ந்த
குன்றின்மிகை பெற்றிடு புபத்துனை குலுங்க
நன்றிது வெனத்தனி நகைத்துட னெழுந்தே. (௬௧)

சஞ்சரிக மொய்த்துமுர றார்களசை யப்போ
யஞ்சன வரைக்குரிக ரானபக டேறி

(௫௮) சொற்பணி = சொல்லுகிற ஏவல்; அயல் = பக்கத்
திலே; பாதகர் = பாவிகள்; வெருக்கொடு = பயங்கொ
ண்டு; முறை = முறைப்படி.

(௫௯) சால = நிறைந்த; வாலமதி = இளம்பிறை; நீலவரை
போல் = நீலமலையை யொத்து; எயிறு = பல்;
நிதி = பொன்.

(௬௦) வடம் = பாசம்; வீக்கி = கட்டி; இதுபாடு = இந்தத்
துன்பத்தை; அனைவருக்கும் = எங்கள் எல்லோருக்
கும்; ஒற்றைக்கோடன் = ஒற்றைக் கொம்பையுடைய
விநாயகர்.

(௬௧) குன்றின்மிகை = குன்றைப்போன்ற; தனிநகைத்
து = ஒப்பின்றிச் சிரித்து.

விஞ்சிய கணக்கெடு வீரர்பலர் குழ
மஞ்சன மிடற்றிறைவன் வாழ்கயிலை வந்தான். (௬௨)
வேறு.

* ஆரியமா தவத்தோ குள்ளமொத் துயர்ந்தோ
ஊவினுங் களங்கமொன் றின் றிக், கரியமா முகில்கள்
படிதடஞ் சாரற் கயிலையிற் கனகமா மணியா, லுரிய
நான் முடித்து விதிவிதிக் கரிய வெளிதிகழ் கதிர்களா
விரமும், விரியுமா தவரோர் கோடிவந் துதித்து விள
ங்கல்பொற் றுளங்குமண் டபத்தின். (௬௩)

ஐம்படை தரித்த தண்ணாறுந் துளபத் தண்
னாலு மண்முதற் படைத்த, வம்படை கடலத் தளி
கறை பயனும் வரைச்சிறை யறுத்திடும் வசிச்சம், பம்
படை பெனக்கொள் பாகசா தனனும் பன்னிரண் ட
ருக்கரு மொற்றைக், கொம்படை களிற்று முகம்ப
டைத் தருளுங் குடவயிற் றைங்கரக் கோவும். (௬௪)

(௬௨) முரல் தார் = வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்து வசிக்கிற
மாலை; விஞ்சிய = மேம்பட்ட; மஞ்ச அன = மேகம்
போன்ற.

(௬௩) ஓர் அணுவினும் = ஒருஅணுவளவேனும்; முகில்கள்
படி = மேகங்கள் தங்கும்; விதி = பிரமனால்; விதிக்
கரிய = படைத்தற்கரிய; கனகமாமணியால் = பொன்
னாலும் இரத்தினங்களாலும்; ஆதவர் ஓர்கோடி =
கோடிசூரியர்; துளங்கும் = பிரகாசிக்கும்.

(௬௪) ஐம்படை = ஐந்து ஆயுதம், அஃதாவது சங்கு, சக்க
ரம், வான், கதை, சாரங்கம் என்னும் ஐந்துமாம்; வம்பு
அடை = வாசனையுற்ற; தவிசு = பீடம்; சிறை = சிறகு;
வசி = கூர்மைபொருந்திய; சம்பம் = வச்சிராயுதத்தை;
படையெனக்கொள் = ஆயுதமாகக்கொண்ட; பாகசா
தனன் = இத்திரன்; அருக்கர் = சூரியர்; கொம்பு
அடை = கொம்பையுடைய.

வார்பெறு கலச முலைக்குறக் கொடியை மணர்
தருண் மகிழ்நநற் கடப்பந், தார்பெறு புயத்தோன்
றாகன் சினக்கே சரிமுகன் தருவர்கட் கிறையாந்,
சூர்பெறு வரங்க டொலைத்தவை வேலோன் றோவா
மே வொகரமூர்ந் தருள்வோன், கூர்பெறு முட்டாட்
செந்நிறக் குடுமிக் கோழிசேர் கொடிக்கரக் குகனும்.

உலகமுற் றெடுங்குங் காலையி லெழுந்த லுழி
வெந் தீயென வருத்துத், திலகமுற் றிடுவா னுதன்
மறைக் கொடிதோள் சேர்ந்திடுஞ் சிறுவிதி விதியிற்,
கலகமுற் றிகலிப் புரிமக மரைக்காற் கணத்தினிற்
சிறைத்தவன் பிறைபோ, ளிலகவிட் டெறிக்குங் கதி
ரெயிற் றலகை யேறிடும் வீரபத் திரனும். (௬௬)

புடத்திடு பசும்பொற் குழைகிழித் திடுங்கட்
பூரணை புட்கலை தரள, வடக்குட முலைக ளுழுதுழு
துழக்கு மார்பினன் மாலென முழங்கி, முடக்கிய
தடக்கை நீட்டிமூச் சொடுக்கி முரிதினைக் கடலெலா
முகந்துள், ளடக்கியே யுமிழ்வென் ளாணைமே லேறு
மரிகரகுமரனா னவனும். (௬௭)

(௬௬) கேசரிமுகன் = சிங்கமுகன்; தருவர் = அசுரர்; சூர் =
சூரபத்மன்; வைவேல் = கூர்மையுள்ள வேலாயுதம்;
தோகைமேவு = இறகையுடைய; ஓகரம் = மயில்; முள்
தாள் = முள்போன்ற நகங்களுள்ள கால்.

(௬௬) திலகம் = நெற்றிப்பொட்டு; மறைக்கொடி = வேத
வல்லி (வேதவல்லியென்பவள் தக்கன் மனைவி); சிறு
விதி = தக்கன்; விதியில் = விதிவலியால்; இகலி =
பகைத்து; இலக = விளங்க; விட்டு எறிக்குங் கதிர் =
கதிர் விட்டுப்பிரகாசிக்கும்.

(௬௭) புடத்திடும் = தீயிலிடும்; பூரணை, புட்கலை = ஐயனார்
மனைவியர்; உழக்கும் = கலக்கும்; மால் = மேகம்;
முடக்கியதடக்கை = நீண்ட துதிக்கை.

வள்ளெனக் குரைக்குங் கரியநா யூரும் வடுகனு
மாருதத் தேவு, மள்ளலஞ் சேற்றுக் கருங்கடற்
கிறையு மக்கிகிக் கடவுளு மனகைக், கெள்ளறந்
தலைமை பூண்டபிங் கலனு மிருஞ்சிறைச் சுரும்புபாட்
டயர்ந்து, கள்ளருந் திடுந்தார் நிருதியுஞ் சுருதி கரு
துமீ சானனென் பவனும். (சுஅ)

மேவரு விரிவென் டிரைக்கட லேழும் விலங்க
லின் குலங்கனோ ரேழும், பூவருங் கங்கை முதனதி
யேழும் பொற்புறு சுற்பக நிழல்வாழ், தேவரு முயர்
கந் தருவரு நிக்த சித்தரு முத்தரா முனிவர், யாவருஞ்
செங்கை குவித்தா கரவென் றிருமருங் கினுந்திரண்
டேத்த. (சுசு)

பாரதன் மேலா மண்டகோ ளகைபொற் பருப்
பதந் திருப்பவும் வல்ல, சாரதக் குழுவங் குழிவிழிப்
பேழ்வாய்த் தளர்நடைப் பேய்களுஞ் சார, நாரதன்
மகதி பாழ்நரம் புளர நந்திகைப் பிரம்பெடுத்துலவக்,
காரதன் வடிவு பெறுநறுங் கூந்த லரம்பையர் கவரிகா
லசைப்ப. (எ0)

(சுஅ) வடுகன்=வயிரவக்கடவுள்; மாருதத்தேவும் = வாய்வு
தேவனும்; அள்ளல் அம் சேறு = குழைந்த சேறு,
(அம்சாரியை)இது இருபெயரொட்டு; கடற்குஇறை=
வருணன்; என்னதும் = இகழ்வற்ற; பிங்கலன் =
குபேரன்; இரும்=பெரிய; சுரும்பு=வண்டு; பூட்ட
யர்ந்து=பாடி; தார்=மாலையை யுடைய.

(சுசு) மேவஅரும்=கடத்தற்கரிய; விலங்கல்=மலைகள்; பூவ
ருங்கக்கை=பூமியில்வந்தகக்கை; நதிஎழு=சுப்தநதி
கள், அவை கக்கை, யமுனை, சாஸ்வதி, கோதாவரி,
சிர்மதை, சிந்து, காவேரி என்பவைகளாம்.

கொலைபயி நயனத் தஞ்சன மறுவுங் குளிர்
மொழி யமிழ்தமுங் குலவு, மலைமகள் வதன முழும
திக் குடைந்து வாஸெயிற் றரனினுக் கிடைந்து, கலை
வள ராம லுடல்குறைந் தொதுங்கிக் கடுக்கைமா லூர
மார் கபித்த, நிலைபெறு சடைக்காட் டலைநதிக் கயல்
•வெண் ணிலவுகான் றிளமதி கிடப்ப. (எக)

கறங்கிடுந் திரைநீர்க் கங்கையஞ் சடையிற் கட்
செளிக் கடும்பணி சீற, வறங்கிட றனீர்ந்து கரநக நுதி
யா லுரித்துமுன் மருங்குற வுடுத்த, மறங்கிளர் தழற்
கட் கொடுவரிப் புலித்தோ லுடையனுங் கிடுந்தொறு
மருண்மா, னிறங்கிட வெருளிக் குதித்தெழுந் தற்ற
நோக்கியங் கிடக்கரத் திருப்ப. (எஉ)

(எ0) பார் அதன் மேலாம்=உலகத்தில் மேலாகிய; அண்ட
கோளகை=வானவட்டம்; பொன்பருப்பதம்=மேரு
மலையையும்; சாரதக்குழுவும் = பூத கூட்டங்களும்;
மகதியாழ்=யாழ்வகை நான்கிடுவென்று, அந் நான்கா
வன, பேரியாழ், சகோடயாழ், மகதியாழ், செங்
கோட்டியாழ் என்பனவாம், மகதியாழை மகரயாழ்
எனவும் வழங்குவர்; உளர=கையாற்றடவி வாசிக்க;
கார் அதன்=மேகத்தினது.

(எக) மறுவும் = களங்கமும்; உடைந்து=தோற்று; வாள்
எயிற்று அரவு=பரமேசுவர ரணின்துள்ள வாள்போ
ன்ற பற்களையுடைய பாம்பு; இடைந்து = பயந்து;
மாலூரம்=வில்வம்; ஆர்=ஆத்தி; கபித்தம்=விளா;
வெண்ணிலவு=வெள்ளிய வொளி; கான்று=வீசி.

(எஉ) கறங்கிடும்=ஒலிக்கும்; கட்செவிக்கடும்பணி = கண்
ணையே செவியாகவுமுடைய பாம்பு; நுதி = நுனி;
மருங்கு = இடை; மறங்கிளர் = வீரம்பொருந்திய;
கொடுவரி = வளைந்தகோடுகள்; அனுங்கிடுந்தொ
றும்=அசையுந்தோறும்; மருண்மான்=மருளுகின்ற
மான்; வெருவிஇறங்கிட = பயந்து இறங்குதற்கு;
அற்றம்=சமயம்.

கோல்வரை நிகர்க்கும் வரிநெடுந் தடங்கட் குவி
தனத் திராதிதோ டோய்ந்த, சேல்வரை துவசச் சித்தச
னெரியத் திறந்தகண் டிருநுதற் றிகழக், கால்வரை
யளித்தற் கரிநென விரிந்த கடுநகர் களனும்வித்
துரும, மால்வரை யருவி யென்னமுப் புரிநூல் வயங்
குமார் பழமிக விளங்க. (எங்)

தூய செந் தமிழ்ச்சுந் தரன்றைக் காசுத் தூது
போய்ப் பாவைபா னடந்து, மேயவன் றிறல்சே ரந்தச
னாக விலங்கன்முன் கலங்கிட வுதைத்துச், 'சேயசெங்
கமல மெனச்சிறந் தன்பர் சிந்தையம் போருக மலரக்,
காய்கதிர் விரிக்குஞ் செழுமணிச் செம்பொற் கணை
கழற் றுவினை கவின. (எச)

சம்மைமார் கலிசு முலகினிற் புகலி தோன்றிய
கவுணியச்சேய்க்குக், கொம்மைவார்முலையா ரமுதுமுத்

(எங்) கோல் வரை = சக்கரவாளகிரி; வரி = செவ்வரி; நெடுந்
தடங்கண் = நீண்டுவிசாலித்த கண்; சேல்வரை =
மீனெழுதிய; சித்தசன் = மன்மதன்; துதல் = நெற்றி
யில்; கால்வரை = கால அளவை; அளித்தற்கு =
கூறுதற்கு; களனும் = கழுத்தும்; வித்துரும மால்
வரை = பெரிய பவளமலை; அருவியென்ன = நதிபோ
ல; மார்பம் = மார்.

(எச) தூது நடந்துபோய் = தூதனாய் நடந்துபோய்;
மேய = பொருந்திய; வந்திறல்சேர் = மிக்க வலிமை
யுள்ள; ஆக விலங்கல் = சரீரமாகிய மலை; கலங்க =
நடுங்க; சேய = அழகிய; காய்கதிர் விரிக்கும் = (சூரி
யகிரணங்கள்போலும்) பிரகாசிக்கும் கிரணங்கள்
எழும்; செழுமணி = அழகியமணிகள் பதித்த; கவின
= அழகுசெய்ய.

தமிழ்நாடு குழைத்துமுன் குடித்திடப் பருக்கு, மம்மை
யார் பாகமாகமற் றெவர்க்கு மருள் குளித் திடும்விழி
ரப்பி, வெம்மையார் மடங்க ளாசனத் தெமையார்
விமலனங் கிளிதுவிற் றிருந்தான். (௭௫)

முந்தைநாட் கலினித் தன்மையி னிகழ்ந்த முழு
வது நினைந்துநீன் முடிக்கிட், கிந்தைமா வந்த நிகர்த்
தகோ புரஞ்சேர் கீழ்த்திசை வாயில்போய் நந்தி, யெந்
தையே வலினு லடுத்திறற் கால னிருகர மிருசர னந்
தன், சிந்தைகம் பிதத்தோ டெம்மிரா னிருக்குந் திருச்
சபை யுடுபோய்த் துதிப்பான். (௭௬)

பொங்கர விதழிப் புதுமலர் புனைந்த புரிசடைப்
புனிதவம் புயத்தோன், கங்கர கங்கா தாகர வரையுங்
காய்சினத் தாக்குமுன் னுரித்த, துங்கர வியனன்

(௭௫) சும்மை = ஒலியினையுடைய; ஆர்கலி = சமுத்திரம்;
கொம்மை = இளமை; ஆரமுது = அருமையான அமு
தம்; ஒர்பாகமாக = ஒர்பா லமர்ந்திருக்க; விழிபரப்பி =
கண்ணுல் நோக்கி.

(௭௬) நீன் முடி = நீண்ட சிகரங்களையுடைய; மாவந்தம் =
பெரியவிந்தமலை; அடுத்திறல் = கொல்லும் வல்லமை
யுடைய; இருகரம் = இருகையும்; இரண்டு சரணம் =
இரண்டு காலும்; கம்பிதத்தோடு = நடுக்கத்துடன்.

(௭௭) பொங்கு அரவு = சீறுகின்ற பாம்பு; இதழி = கொன்
றை; அம்புயத்தோன் = பிரமனது; கம் = கபால
முடைய; கர = கையனே; காவரை = யானை; தா
க்கு = புலி; துங்க = பரிசுத்தமானவனே; ரவி = சூரி
யன்; அனல் = அக்கினி; மதி = சோமன்; முக்கண்
ஆம் = மூன்றுகண்களாகவுடைய; சுர = தேவனே;
நரைவிடை வரை = வெளுத்த இடபமெழுதிய; துவச
= கொடியையுடையவனே; திகம்பர = திசைகளை
வஸ்திர மாகத் தரித்தவனே.

மதியமுகக் கண்ணுஞ் சுரநரை விடைவரை துவசு, சங்கர
வாமல திகம்பர வும்பர் தலைவரின் குணமலர் போற்றி. ()

மன்றன்மைக் கூழை மலைமகட் புணர வருத்துதி
யென்றசொன் மறும், லன்றம ரருக்காச் சென்றுடற்
றுவனென் றங்களை யைங்களைக் கழுவன், பொன்றமத்
தமக்கட் புலக்கனல் கொளுத்திப் புன்னகை புரிந்து
முப் புரமும், குன்றவிற் கனகக் குன்றவிற் குனித்த
குழகரின் குணகமல் போற்றி. (எஅ)

ஒருமலை யெடுத்த விருந்திற லரக்க னுரனுடைந்
துட்கமுன் னுன்றிப், பொருமலைச் சலதி கடைந்திடு
மங்காட் புத்தமு தத்துட னுதித்து, வருமலைப் பழித்த
குழற்றிடு மணான் மலர்வழிப் போதணிக் தடிபார்,
கருமலை வகற்றி யின்பவி டலிக்குங் கனைகழற் றுண்
மலர் போற்றி. (எக)

(எஅ) மைக்கூழை = கரியகூந்தல்; மலைமகன்புணர = பர்வ
த ராஜன் புத்திரியாகிய பார்வதிதேவியை மணக்க;
வருத்துதி = வருத்தப்படுத்து வாயாக; உடற்றுவன் =
போரிடுவேன்; அங்கு = அவ்விடத்து; அணை = அடை
ந்த; இங்களைக்கிழுவன் = மன்மதன்; பொன்ற =
அழிய; மத்தகக் கட்புலன் = நெற்றிக்கண்; கனல்
கொளுத்தி = தீயாலெரித்து; வில் = ஒளியுள்ள; கன
கக் குன்றவில் = தங்கமலை (மேருமலை) யைவில்லாக;
குனித்த = வளைத்த; குழக = என்றும் இளமையுடை
யவனே; குரை = ஒலிக்கின்ற; கழல் = வீரகண்டை
யைத் தரித்த திருவடி, அன்மொழித்தொகை.

(எக) இருத்திறல் = மிகுந்தவலிமை; உரன்உடைந்து = வலி
மைகெட்டு; உட்க = தளர; முன் = முன்னாளில்;
பொரும் அலை = கலையைமோதுகின்றஅலை; அலை
(அல்லை) = இருளை, அல்லையென்பதை அலையெனல்
இடைக்குறை; பழித்த = நானுறச்செய்த; திரு =
இலக்குமி; கரு = பிறவி; மலைவு = துன்பம்.

வேறு.

எனப்பல துதிகள் கூறி யீசனை யிறைஞ்சி யேத்தி,
மனப்படு மச்ச நீங்கி வாய்புதைத் தொதுங்கி நின்றங்,
சுனப்பதி பாகன் நன்னை யவனிமுற் படைக்கச் செய்
தாய், சுனப்படு முலகங் காக்கக் கண்ணனைக் கற்பித்
தாயே. (அ௦)

கண்ணமூல் கதுவும் வெள்ளைக் கரடமால் யானை
யூரு, மண்ணலைப் புலவர் பொன்னு டனித்திடற் கரு
ளிச் செய்தாய், தண்ணொனுங் கதிர்கள் வீசஞ் சந்
திரா தித்தர் தம்மை, விண்ணினி லுலவி வையம் விளக்
குவி ரெனவிடுத்தாய். (அ௧)

ஏர்பெறு மளகை தன்னை யிருநிதிக் குபேரற் சிந்
தாய், பார்முத லெங்கும் வீசப் பவனனைப் பணித்தாய்
மற்றை, வார்தருஞ் சலதியாள வருணனை வைத்தாய்
தன்மச், சீர்கெடு மவர்க்குத் தண்டஞ் செய்வதற்
கமைத்தா யென்னை. (அ௨)

(அ௦) இறைஞ்சி = வணங்கி; ஏத்தி = துதித்து; மனப்
படம் = மனத்திலுண்டாகும்; அனப்பதி = அரச அன்
னம்; பாகன் = ஏறிநடத்துவோன்.

(அ௧) கண் அமூல் கதுவும் = கண்ணில் அனல்வீசும்; வெள்
ளை மால் யானை = பெரியவெள்ளையானை; ஊரும் =
செலுத்தும்; அண்ணலை = இந்திரனை; புலவர் = தே
வர்களது; பொன்னுடு = சுவர்க்கலோகம்.

(அ௨) அளகை = அளகாபுரி; இருநிதி = சங்கநிதி பதமநிதி
என்பனவாம்; பவனன் = வாய்வு தேவனை; வார் த
ரும் = நீண்ட; சலதியாள = சமுத்திரத்தைப் பரிபாலி
க்க; தன்மச்சீர்கெடுமவர்க்கு = தருமச் சிறப்பு அழிந்
தவருக்கு.

திரிபுவனத்து நீதான் செய்தகற் பனைக னெல்லாஞ், சரிவர நடந்த தின்றுந் தமிழனேன் பிழைத்த நிலை, புரிசடைப் பரம வென்று புரிநெடும் பாசத் தீநாடு, முரிசெயற் கரிப தண்ட முதலமுத் தினாமுன் னவத்து. (அ௩)

ஆக்குவா வழிக்க வெண்ணி லாரது காக்க வல்லார், நீக்குவா யிதனை மற்றோர் பணிசெய நிறுத்து கென்று, தூக்குநீ டுலைக்கோ லன்னான் சொற்றது கேட்டு நெஞ்சிற், முக்குமா நின்று வந்த தாழ்வென்கொல் காற்று கென்றுன். (அச)

கண்ணிக னூன்றிக் கையிற் கார்முகங் குறித்தம் பேவி, மண்ணின்மா வினங்கள் கொன்றும் வாய்த்த புட் குலங்கண் மாய்த்தும், வெண்ணிணத் தடிக டின்று வீக்கிய சடத்தா னன்றொன், றுண்ணிகழ வில்லா வேட னுன்பதந் துறைத லுற்றான். (அநி)

(அ௨) திரி புவனம் = சுவர்க்க மத்திய பாதலம் என்னு மூவுலகம்; கற்பனை = கட்டளை; பிழைத்ததில்லை = தவறினேனில்லை; புரி = முறுக்கிய; முரி செய்தற்கு அரிய = அழித்தற்கரிய; முதல = முதலிய.

(அச) ஆக்குவான் = உண்டாக்குகிறவன்; காக்க = தடுக்க; இதனை = இத்தொழிலை; மற்றோர் பணிசெய நிறுத்து = மற்றொருவரை நியமனஞ்செய்; தூக்கு = நிறுக்கும்; தாக்குமாறு = வருத்தும்படி.

(அடு) மண்ணில் = பூவுலகத்தில்; வாய்த்த = கிடைத்த; வீக்கிய = பருத்த; சடம் = தேகம்; நன்று ஒன்று = ஒரு நன்மையும்; உள் நிகழ்வில்லான் = மனத்தின்க ணுண்டாத வில்லாதவன்; உறைதலுற்றான் = வசிக்கப் பெற்றான்.

பரிமகம் புரிகின் றுனோ பகர்தரு மாக மாதத்,
துரியநீர் படிகின் றுனோ வுயர்சிவ லிங்க பூசை, புரிதர
நினைகின் றுனோ புண்ணியத் தலத்தி லுன்னைத், தெரி
சனஞ் செய்கின் றுனோ சிவநிசி நோற்கின் றுனோ. (அசு)

எத்தவம் புரிந்தா னிங்ங் எனத்துதற் கிறைவ
வுன்றன், சித்தமே தெரிந்து நீதி திறம்பிடி லறங்க
டேயு, முத்தரும் பவங்கள் செய்யு முர்க்கருஞ் சரியா
யெண்ணிற், றத்தலைக் கடனீர் குழந்த தாரணி கவிழு
மன்றே. (அஎ)

என்னுடைத் தூதர் தம்மை யிகல்புரிந் திவனா லின்
றிங், குன்னுடைக் கணங்கள் செய்த துரைத்திடக்
கேட்டி யோட்டி, மின்னுடைப் படையாற் றண்டால்
வெட்டியும் புடைத்துஞ் சென்னி, முன்னுடைத் துதி
ரத் தோடு மூளைகள் சிந்தி னோ. (அஅ)

தாவரும் பவங்கள் செய்வார் தாஞ்சிவ லோக
மேவில், பாவரைத் தண்டஞ் செய்வ தென்றெதி ரிய
மன் கூறத், தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சிந்தையிற் றியா
னஞ் செய்யு, மூவருந் தானாய் நின்ற மூர்த்தியு மொ
ழிவ தானன். (அக)

(அசு) பரிமகம் = அசுவமேதயாகம்; புரிதர = செய்ய.

(அஎ) தெரிந்தும் = அறிந்திருந்தும்; நீதி திறம்பிடி = நீதி

• • தவறினால்; தேயும் = அழியும்; தத்துஅலை = தாவ
கின்றஅலை; கவிழும் = தலை கீழாக மாறும்.

(அஅ) இகல் புரிந்து = யுத்தஞ்செய்து; ஒட்டி = துரத்தி;
மின்னுடை = பிரகாசமுடைய.

(அக) தாவரும் பவங்கள் = அழியாத பாவங்கள்; எதிர் =
விடை.

விற்பயில் வேடன் முன்னர் வேட்டமே லெழு
ந்து நக்து, மற்றபு காலைபுண்டி. யனந்தலற் றருகிற் சார்
ந்து, பொற்புமர் வில்வஞ் சாத்திப் பூசனை புரித லாலே,
சொற்பயில் பாவவேலை சுவறிடத் தூர்த்திட் டானே. ()

இத்திற மறியாய் நீயு மெழுதருங் கணக்கில் வல்
லு, சித்திர் குத்தன் றுனுந் தெரிந்தில னென்று திங்
கட், சத்திரன் றன்னைக்காய்ந்த சங்கர னுலாப்பத் தீட்
டும், பத்தி மெடுதூப் பார்த்துக் கணக்கனும் பரிந்து
போற்றி. (கூக)

சிவநிசி யென்ப தோரான் றின்பதற் கூன்கட்
டாம, லுவவசி யாகிவின று னுலாப்புலி யெண்கு சிங்க,
மவமெனைச் செய்யு மாலென் றஞ்சியவ் வில்வத் தே
றித், தவர்விடுங் கனைக னேனிற் றடைசெயு மிடையி
லென்பேற. (கூஉ)

கூத்தருந் கரிசை யாலக் குழைகளைக் கொய்து
வீழ்த்தா, வீத்தரு கண்க டன்னி னித்திரை வந்தா
லித்தப், பார்தலில் வீழ்வே னென்று பயந்ததிற் பன்
னம் பண்ணி, யேத்தரு மலாமான் பன்றி யின் றிவண்
வகுமென் றெண்ணி. (கூங்.)

(கூ) நத்தம் அல் = நமக்குரிய இரவு, (சிவராத்திரி); படு
காலை = உண்டானபொழுது; அகந்தல் = நித்திரை;
பொற்புஅமர் = அழகு பொருந்திய; சொல் பயில் =
சொல்லப்படுகிற; பாவவேலை = பாவமாகிய சமுத்தி
ரத்தை; தூர்த்திட்டான் = ஒழித்தனன்.

(கூக) திங்கன் சத்திரன் = சத்திரனைக் குடையாக வுடைய
வன் (மன்மதன்.)

(கூஉ) உவவசி = உபவாஸம்; உவா = யானை; எண்கு = கரடி
அவம் எனை = எனக்குத்துன்பம்; செய்யும் = புரியும்,
ஆல் அசை; வில்வத்து = வில்வ மரத்து; தவர் = வில்.

(கூஉ) குழை = தழை; வீழ்த்தான் = தள்ளினான்; பன்னம்
பண்ணி = பத்திரமாகச் செய்து (தற்காப்புச் செய்து).

கசிகர மில்லா வேடன் றுயிறுறந் திருந்தா வீசு,
னிசியென நினைந்து தொன்னா நீதியிற் செய்த தன்
றென், றுசிதமாய்க் கணக்க னோத வொண்டழற் கட
லை தன்னிற், பசிதமே பூசு மேனிப் பரமனும் பகருமீ
•பின்னும். (கஅச)

அதையுனக் கறைவங் கேட்டி யறிந்திடா திபற்ற
லாலே, சிதைவிலாக் கணத்திற் சேர்ந்தான் சித்தநன்
முத்தி நல்கும், விதைநிகர் கங்கு றன்னில் விதித்தநூல்
வழிவ ழாம, விதைபயி தறிந்து செய்தா லியாமவ னாவ
னன்றே. (கஅந)

செவ்விர வனைய கூந்தற் சிவைமுத னோற்றல்
செய்யு, மிவ்விர தத்தின் மேன்மை யாவனோ கணிக்க
வல்லார், கைவிரல் கண்ணிற் பட்டாற் செய்வதென்
கவலை நீக்கி, மைவிர வியகார் மேனி மரலின் றூத
ரோடும். (கஅச)

வைத்தமுத் தினையை வாங்கி வழிக்கொள்வா
பென்ன ஞான, வித்தகன் கருணை போடு விடை கொ
டுத் தருள வேண்டி, முத்தலைப் படைகொள் காவன்
முதல்வனை முறையிற் றழ்ந்து. சித்தமுந் தெளிந்து
தேறித் தென்புலத் தெய்தி னானே. (கஅந)

(கஅச). உசிதமாய்=தகுந்தபடி; பசிதம்=பஸ்மம்.

(கஅந) •சிதைவிலா=அழிதலில்லாத; சித்தி=இஷ்ட பூர்த்தி;
நன்முத்தி = மோட்சம்; விதைநிகர் கங்குல் = வித்
தைப் போன்ற சிவராத்திரி; அவன் யாம் ஆவன் =
சாயுச்சிய மடைவன்.

•(கஅச) செவ்விரவு=மிருந்த இருட்டு; மறலி=இயமனே.

(கஅந) வழிக்கொள்வாய்=போவாயாக.

வேறு.

வெங்கொடுங்கொலை புரிந்த வங்குலனும் வெள்
ளி வெற்றிலைசூழ புள்ளிமான், செங்கை கொண்டருளு
மீண்ணல் கண்ணாழி வந்தொடும்பெறு கணங்களுந்.
கங்க ணற்றலைமை பெற்றி நுந்தரினெ னாந்து பைந்
தரு வளந்தருந், துங்க முற்றகன கந்தி கழந்திலகு
கரர்கள் வாழலக மேனினை. (சுஅ)

ஆட கப்பொனால கத்தி வீடுகொடி யாடுமாடு
திகழ் மாடமேற், காட கத்தினுறை வேடனுற்றலர்
கொள் கற்ப கத்தினிழ லுற்றடிப், பாட கத்தொலி
பாப்ப ரம்பையர்கள் பலரு நின்றருகு பணிசெய, மாட
கத்திவளின் யாழின் விஞ்சை யர்கள் வந்து பாடநனி
வைகினான். (சுஅ)

(சுஅ) வெங்கொடும் = மிகக்கொடிய; அங்கண் = அவ்விடத்
தில்; ஐந்து பைந்தரு = ஐந்து பசியதருக்கள், அவை
அரிச்சந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்
தாரம் என்பனவாம்; வளந்தரும் = வளப்பம் நல்கும்;
துங்கமுற்ற = பரிசுத்தம் பொருந்திய; பொன்திகழ்
ந்து = பொன் மயமாக; இலகு = விளங்குகிற

(சுஅ) ஆடகப்பொன் = பொன்வகை நான்கினொன்று, அவை
ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதருபம், சாம்பூனதம் என்ப
னவாம்; மாடு = பெருமை; காடு அகத்தின் உற்று =
காட்டினிடத்து வசிக்கும்; உற்று = பொருந்தி; அலர்
கொள் = மலரையுடைய; அடி = சால்; பாடகம் = காலி
லணியும் ஓராபரணம்; பரப்பு = பரவச்செய்கிற; மாட
கம் = முறுக்காணி; திவவு = வீணையின்கட்டு; நனி வை
கினான் = சிறந்து வசித்தான்.

அளவி லாததின மங்கி ருந்துபுக முளகை மாந
கரின் வளமெலாந், தளர்வி லாதவ னாருந்தி முந்திமிகு
சாடியிற் றயிர்நெய் தேடியே, களவி னாலிடையர் பாடி
யிற் றிருடு கண்ணன் வண்ணமுறு கன்றினை, விளவின்
மீதேற்றி மு குந்த னங்கனா விர்தன் வாழலக மேவி
னான். (க00)

கொண்டல் வண்ணமுடல் கொண்ட கண்ணன
ருள் கொண்டு வைகடுவை குண்டமீ, தண்ட ரண்டி
னர்செய் தொண்டு கொண்டதனி லானபோகமவை
யாவுமுன், டெண்ட விரந்ததின மங்கிருந்துபி னிருந்த
வத்தினர் பொருந்திடு, முண்ட கந்தனி லிருந்தி டுஞ்
சதுர் முகன் றிருப்பதவி முன்னி னான். (க0க)

ஓதி மக்கொடி யுயர்த்த நான்முக னுவந்த லோ
கமதி லுற்றதிற், கோதி றுப்புரவு துய்த்த பின்பு நகை
கொண்டு முப்புர மெரித்திடு, மாதிர நற்கயிலை யுற்று

(க00) இடையர்பாடி = இடைச்சேரி; வண்ணமுறு = அழகு
பொருந்திய; கன்றினை = கன்றுக்குட்டியை; விள
வின் = விளாமரத்தின்; அரவிந்த அம் கண்ணன் =
தாமரை மலர் போலும் அழகிய கண்களை யுடையவன்.

(க0க) கொண்டல் வண்ணமுடல் = மேகம்போன்ற நிற
த்தையுடைய தேகத்தை; கொண்ட = உடைய; அருள்
கொண்டு = கருணையையுடையவனாய்; வைகிடு = வசிக்
கிற; அண்டர் = தேவர்கள்; அண்டினர் = சமீபத்திலி
ருந்து; உண்டு = அனுபவித்து; எண்தவிரந்த = கணக்
கற்ற; சதுர்முகன் றிருப்பதவி = சத்திய லோகம்;
முன்னினான் = போய்ச்சேர்ந்தான்.

எத்தினி லரும்பெரும்பொருள் விரும்பவே, யிதிவற்கா
ன் மருதுதந்தருள விற்பமுற்றினி திருந்தனன். ()

கைத வத்தினுபர் வேடனீடுசிவ கங்கு லென்பது
ன ராமலே, செய்த வத்தினு பெற்ற னன்பரம சிவநி
கிப்பெருமை சிந்தையிற்,பெய்த ருச்சனை புரிந்து கண்
டுயில் பிரிந்த ருந்துத றவிரந்துளா, ரெய்து தற்கரிய
முத்தி வீடதனி லெய்து வர்களுகி லையயமே. (க௦௩)

என்று குதமுனி யோத மாதவர்கள் யாரு மேருவி லெ
டுத்தெயி, லன்று நீறுபட நூறு மாறுபுனை யரச னுக்குரிய
விரசனி, யொன்று பாவவல் லிருட்க ருக்கனிக ரொக்கு மெ
ன்பதை யுணர்ந்தன, நன்று தேசிகநின் னுலெனமுடி துள
க்கி நன்மொழிக ணல்கினார். (க௦௪)

(க௦௨) ஒதிமக்கொடி = அன்னக்கொடி; உவந்த=விளங்கு
கிற; கோதில்=குற்றமற்ற; துப்புரவு=போகங்களை;
துய்த்தபின்=அனுபவித்த பின்பு; ஆதி=முதற் கட
வுள் (பரமேசுவரன்); அரும்பெரும்பொருள் = அரு
மையும் பெருமையும் பொருந்திய வீடுபேறு.

(க௦௩) கைதவத்தின்=வஞ்சகத்தில்; நீடு சிவகங்குல்=உயர்
ந்த சிவராத்திரி; செய்தவத்தில்=செய்த தவத்தினால்.

(க௦௪) எயில்=கோட்டை; நீறுபட=சாம்பராக; நூறும்=
நொறுக்கிய; ஆறு=கங்கை; அரசன் = இறைவனும்
பரமேசுவரன்; இரசனி ஒன்று = ஒரு சிவராத்திரி;
அருக்கன்=குரியன்; நிகர்வொக்கும்=சமானமாரும்;
உணர்ந்தனம் = தெரிந்தோம்; எனமுடிதுளக்கி =
என்றுதலையையசைத்து; நன்மொழி=உபசாரவசனம்.

வசனம்.

நைமிசாரண்ய வாசிகளே ! இச் சிவராத்திரியின் சரிதம் இன்னு மொன்றுரைப்பேன் கேட்பீராக வெனச் சூதமா முனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

சந்திர சூரியர் தவழ்ந்து செல்லுமாறு உயர்ந்து விளங்கு மதில்களையுடையதாயும், அளகாபுரியைவென்ற பல வளங்கள் பொருந்தியதாயும் விளங்கும் சாகரபுரம் என்னும் நகரிலுக்கு அருகிலுள்ள மலையைச்சார்ந்த காட்டில்; நீலமலையினையும் மேகத்தினையும் ஒத்த கருநிறம் வாய்ந்த தேகமுடையவனாயும், புலிபோன்ற பராக்கிரமமுடையவனாயும், தோலை ஆடையாக இடையிற்றரித்தவனாயும், இளம்பிறைபோன்ற யானையினது கோடுகளையரிந்து குண்டலமாகக் காதிற்றரித்தவனாயும், தேன், திணைமா, கனிகள், மலைநெற்சோறு, மிருகங்களினூன் இவற்றையுண்பவனாயும், அளவில்லாத சுற்றத்தினரையுடையவனாயும், அங்குலனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு வேடனிருந்தனன். அவன் அழகுபொருந்திய அந்தமலைக்கு அருகிலுள்ள ஓர் புலத்தில்; தழைகளை ஆடையாகவும்; குன்றிமணி மாலையை ஆபரணமாகவும், தரித்துவாரும் வேடர்குலத்தில் மின்னற்கொடிபோல் விளங்கும், அழகிய இடையினையுடைய ஓர் கன்னிகையை மணம்புரிந்து அன்றிலும் சேவலும் போலக் கூடியிருந்தனன். அந்த வேடஸ்திரீயானவள் சிங்கக்குட்டி போல இரண்டு மகவைப்பெற்றனள். அங்குலன் அப்புதல்வர்கட்கு நெற்றியிற் புலியின் நகத்தாற்செய்த சுட்டிகளையும் இடுப்பில் பலகறை மாலையையுந்தரித்து உளமகிழ்ந்து மழலை கேட்டிருந்தனன். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவ்வங்குலன் மரவுரியையும் மான்ரோற் பாதரட்சையையுந் தரித்து, குடுமியைக் கயிற்றினாலிழுத்துக் கட்டி அம்புப்பெட்டியை முதுகிலும் நீண்ட வில்லைத் தோளிலுந்தரித்து, கத்தியைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு நாய்க்கூட்டங்கள் குழ்ந்துவர வேட்டைக்குப் புறப்பட்டனன்.

இலவு, தேக்கு, அகில், இலத்தை; வேல், எட்டி, புன்னை, வில்வம், கொன்றை, குரவு, அசோகு, பலா, பாதிரி, வன்னி, சண்பகம், அழிஞ்சி, பாலை, வேங்கை, சந்தனம், விளா, வாகை, அரசு, வேம்பு, கருங்காலி, கடம்பு, மரா, மகிழ், மோழை, குங்குமம், நாகை முதலிய விருட்சங்களடர்ந்து குரியனது கிரணங்களும் காற்றுஞ்செல்லாதபடி இருண்மயமாயிருக்கும் ஓர் வனம் அங்கிருந்தது. அவ்வனத்தில் பட்சிசாதிகள் மரங்களின்மீது நிறைந்து வசிக்கும்; அன்றியும் அங்கு மிருகக் கூட்டங்களுலாவீத்திரியும் ஓர்பால்; செந்நாய்கள் அம்பு செல்வதுபோல் அதிவேகமாய்ச் சென்று முயற்குட்டிகளைத் துரத்தும் ஓர்பால்; சிங்கங்கள் யானைகளின் மத்தகத்தைப் பிளந்து மருப்புகளைப்பிடுங்கிக்கடிக்க, அம்மருப்புகளி லிருந்து சிதறிய முத்துக்கள் அந்த யானைகளின் இரத்தத்திற் புரண்டு மாதளம்பழ விரைபோல விளங்கும் ஓர்பால்; நீண்ட துதிக்கையையுடைய யானைகளானது தத்தங்கன்றுகள் தொடர்ந்துவரச்சென்று நதிகளிற்படிந்து பிளியுமோர்பால்; இரும்பினாற் செய்ததுபோலும் நீண்ட கொம்புகளையுடைய மான் வர்க்கங்களும், வரையாகளும், பன்றிகளும், புலிகள் உறுமும் பேரொலிகேட்டுப்பயந்து ஒடிப்பதுங்கும் ஓர்பால்; பண்டைக்காலந்தொடங்கிப் புறச்சமயிகளாலும் குறிஞ்சிக் கடவுளெனப்போற்றி வணங்கப்படும் குமாரக் கடவுளுக்குரிய மலைகளின்மீது வைத்த பல்லாயிரஞ்சுடர் விளக்கைப் போற்பாம்புகளின் மணிகள் கிடந்து பிரகாசிக்கு மோர் பால்.

இத்தன்மையாக விளங்கும் அவ்வனத்தில் மேற்சொல்லிய அங்குலன் என்னும் வேடன் சென்று பட்சிகள் படுக்குங்கண்ணிகளைக்குத்தியும், வலைகளைக்கட்டியும், மிருகங்களைப்பிடிக்கும் குத்திரயந்திரங்களைப் பூமியிற்புதைத்தும், மரத்தினடியிற்கட்டியும் வைத்துவிட்டு நாய்களை ஏவியும் அம்புகளை வீடுத்தும் குறியடிகளை யெறிந்தும் கவண்கற்களைவீசி யெறிந்தும் அவ்வனத்திலுள்ள மிருகங்களையும் பட்சிகளையும் மருட்டித் துரத்தினன். அம்மிருகங்களும் பட்சிகளும் அவன் வைத்த

யந்திரங்களிலும் வலைகளிலும் ஒன்றேனும் அகப்படாது அகன்று ஒடிப்போயின. பின்னர் அங்குலன் ஒரு புதரிற் சென்று மறைந்து மிருகங்கள் போலக் கத்தியும் பட்சிகள் போலக் கூவியும் அழைத்தனன்; பின்னர் மானின்றோலைப் போர்த்திக்கொண்டு மிருகங்கள் சென்ற அடிச்சுவடுபற்றிப் போய்த்தேடினன்; அன்றியும் சத்தஞ்செய்யாது அங்குள்ள வலைகளிற் கையை விட்டு உடம்புமுதலிய ஐந்துக்களுள்ளனவோ வெனத்தேடினன். இங்ஙனம் பலதந்திரங்களைச் செய்தும், ஓர்விலங்கேனும் ஓர் பட்சியேனும் அகப்படவில்லை. அதனால் அவன் மிகுந்த கவலையுற்று வருந்தினன். இங்ஙனம் வருந்தும் அங்குலன், வயிற்றிற் பசித்தீயெழுந்து வருத்துவதாலும், பட்சிகள் மிருகங்கள் அகப்படவில்லையே யென்னுங் கவலையினாலும் தேகமிளைத்துக் களைப்புற்றிருந்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில் சூரியன் மேற்றிசைக்கடலை யடைந்து மறைய, அவ்வங்குலனது தேகத்தையும் அவனது தீமையே குடிக்கொண்ட உள்ளத்தையும் போன்ற கருநிறம்வாய்ந்த இருளானது யாண்டுஞ் சூழ்ந்தது. பின்னர் அங்குலன் சற்று இளைப்பாறி நாம் வெறுங்கையோடு குடிசைக்குப்போனால் மைந்தரும் மனைவியும் பசியால் வருந்தி மெலிவரானதால் அதற்கு என்செய்வோமெனக் கவலையுற்று யோசித்து இவ்விரவில் தண்ணீர் குடிப்பதற்குக் குளங்கள் தேடிவரும் மிருகங்களை அம்பை எய்துகொண்டு அவற்றின் மாமிசங்களைக் கொண்டு போவதே உசிதமெனத் தீர்மானித்துக் கவலையகற்றி அருகிலுள்ள ஒரு குளக்கரையை யடைந்து மான் மரை முதலிய மிருகங்களின் வருகையை யெதிர்பார்த்திருந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்கையில் அவன் புலி சிங்கமுதலிய துஷ்ட மிருகங்கள் வரின், அவை நம்மைக்கொன்றுவிடு மாகையால் நாம் இங்குள்ள வில்வமரத்தின்மீது ஏறி மறைந்திருந்து அம்பையெய்து தந்திரமாய் அவைகளைக் கொல்வோமென நினைத்து அம்மரத்தின்மீது ஏறி ஓர் கிளையில் உட்கார்ந்தனன். பின்னர் அவனிருக்கும் வில்வமரக்கிளா தழைத்துத் தாழ்த்து

இருந்ததால் அத்தழைகள் தாம்விடுக்கும் அம்பைத்தடுக்குமென்றுன்னி அங்கிருந்தபடியே அத்தழைகளைக் கத்தியாலரிந்து கீழேயெறிந்து முன்போல் மிருகங்களின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தனன். அவனது நல்லாழின்வலியால் அப்பொழுதும் மிருகங்கள் வராதிருந்தன. அதனால் அவன் மிக்க கவலையுற்றிருந்தனன். பின்னர் இரவின்முற்பொழுது அகல நித்திரையானது அவனிடம் நெருங்கிற்று. அதனையறிந்த அங்குலன் தன்னை நித்திரை பற்றின் கீழேவிழுந்து இறந்த விடுவோமாதலால் யாதேனும் ஓர் வேலைசெய்து அந் நித்திரையை யகற்றுவதே தகுதியாமெனத் தீர்மானித்து அக்கிளையிலுள்ள இலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கையினால் பறித்துக் கீழேயெறிதலாகிய வேலையைச்செய்து நித்திரை தன்னை நெருங்காதபடி இராப்பொழுதைப் போக்குவானாயினன். அவன் முற்பிறவிகளிற் செய்த புண்ணியமே திரண்டு ஒருவடிவாயெழுந்ததுபோல, முன் ஓர் இருடியால் பிரதிஷ்டைசெய்து வேதாகமவிதிப்படிப் பூசிக்கப்பட்ட சிவலிங்கமொன்று அவ் வில்வமரத்தின் அடியினுக்கருகிலிருந்தது அன்றியும் அன்று சிவராத்திரிகூடிய உத்தமோத்தம சுபதினமாகவுயிருந்தது. அங்குலன் முன்னர்க் கத்தியாலரிந்தெறிந்த தழைகளும் பின்னர் ஒவ்வொன்றாகக் கையினால் பறித்தெறிந்த தழைகளும் அங்குள்ள சிவலிங்கத்தின் முடிமீது வீழ்ந்தன. அங்குலன் செய்தி இங்ஙனமிருக்கக் குடிசையிலிருந்த அவனது மனைவியானவள் வேட்டைக்குப்போன நம்முயிர்த்துணைக் கணவன் மலைப்பொழுதிலேயே வருகிறது வழக்கமாயிருக்க இன்று பாதி யிரவாகியும் அவன் வராதது யாது காரணமோவென மனத்தெண்ணிக் கண்துயிலாது வருந்துவாளாயினள். நங்கொழுநன் தனித்துப்போனதால், தறுகண்யானைகள் தடித்து கொன்றனவோ, கரடிகள் புலிகள் கவாந்துகொன்றனவோ, சிங்கம்வந்து செகுத்துத் தின்றதோ, வளையுறும்பாம்பு வல்விடஞ்சிந்தும் துளையெயிற்றினால் நீண்டிக் கொன்றதோ, அத்தோ அத்தோ பர்த்தாவைப்பிரிந்த பாவையாயினேன் கணவனைப்பிரிந்த காரிகையாயினேன் புருஷனைப்பிரிந்த பூவை

யாயினேன் என்செய்கேன் என்செய்கேன் ஒ ஆத்மநாத! எங்
குற்றாய் எங்குற்றாய் கண்களை யொத்த நின்புதல்வர் பசியான்
மெலிந்து வாடுகின்றனரே அவர்கட்கு, உண்ணுமாமிசம் ஊட்
டவந்திலை, வருந்தும் அடியாள் வாட்டம் நோக்கிலை, அச்சோ
அச்சோ என்செய்கேன் என்று புலம்பிக் கண்ணீர் தாரை
தாரையாக வுகுத்துக் கதறியமுவாள் சோர்ந்துவிழுவாள் எழு
வாள் வெளியில்வருவாள் குடிசையுட்புகுவாள்வாயில்வந்தவாறு
பிதற்றுவாள் இவ்வாறு துன்பத்துண்டு பொழுதுபோக்கி
யிருந்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில், அங்குலன் புரிந்த அள
வில்லாப்பாவமாகிய கறுத்த இருளையகற்றியதால் கதிரவனை
யொத்த அவ்விரவு நீங்க, ஒற்றையாழியந்தேரின்மீது ஆரோ
கணித்துச் சூரியன் கீழ்த்திசை யுதையகிரியிலெழுந்தனன்.
சிவராத்திரிதினத்தில், பனியால் நளி மூழ்கி ஊணும் உறக்க
முமொழித்துப் பரமேசுவரன் முடிமீது பொழுதுவிடிகிற
வரைக்கும் வராளமான வில்வத்தளங்களைப் பெய்ததால், கொ
டிய வினைகளை யொழித்த, அருந்தபசிகளையொத்த அங்கு
லன் யாதொரு பட்சியேனும் மிருகமேனும் அங்கு வரா
மையால் பொழுதுவிடிந்தவுடன் வில்வமரத்தினின்றிற்ங்கித்
தன்குடிசைக்குச் சென்றனன். இராமுமுதம் ஆற்றாத்துயரக்
கடலிலழுந்திய அவ்வேடச்சி பொழுதுவிடிந்தவுடன் தன்
கணவனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று எதிரில் வ
ரும் அங்குலனைக் கண்டு நடந்தவைகளைக் கேட்டு உவகை
யோடு அவனைத் தழுவி மகிழ்ந்தனள். உடனே அங்குலனும்
அவன் மனைவியும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனது குடிசை
யை யடைந்தனர். பின்னர் அவ்வங்குலன் தேன், தினை, புல்
லரிசி; மாமிசம் முதலிய உணவுகளை நாள்தோறும் சம்பாதி
த்துக் கொணர்ந்து மனைவி மைந்தர்கட்குக் கொடுத்துத் தா
னுமுண்டு அம்மனைவியோடு கூடி நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, ந
ரைமுதிரப்பற்கள் கழல வில்லைப்போற் றேகம் வளையத் தேக
பலமொடுங்கப் பெற்றனன். இங்ஙனஞ் சின்னாளிருந்துஅவன்
பெரும் பிணியாற் பிணிக்கப்பட்டு இறந்தனன். உடனே எம

தூதர்கள் குலம்வாளி முதலிய ஆயுதபாணிகளாய்வந்து அங் குலனைப்பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு தமது தலைவனிடம் போ குமாறு அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டனர். இங்ஙன மிருக்கக் கை லாயபதியானவர் நந்தி தேவரையழைத்துச் சாகரபுரத்திற்கரு கிலுள்ள காட்டிலிருந்த அங்குலனென்னும் வேடனை எமது தர்கள் கட்டிக் கொண்டுபோகின்றனராதலின் உடனே அங் கு நமது கணங்களை யனுப்பி அத்தூதர்களை விலக்கி அவ்வங் குலனை விமானத்தேற்றி ஓர் நொடிப்பொழுதில் இங்கு கொ ண்டு வரும்படி செய்வாயாகவென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். நந்தி தேவர் அங்ஙனமே அங்குள்ள சிவகணங்களுக்குக்கட்டளையிட அக்கணங்கள் ஓர் இமைப் பொழுதில் அங்குசென்று பலாத் காரமாய் எமது தூதரை விலக்கி, அங்குலனது புயம் முறி யும்படி அத்தூதர் கட்டிய கட்டுகளை அறுத்தெறிந்து உபசரி த்து அவனைத் தெய்வ விமானத்திலேற்றினர். அப்பொழுது இயமதூதர், கணங்களை நோக்கி இவ்வேடனை எமதுதலைவன் கட்டளைப்படி யாங்கள் கட்டிக்கொண்டு போவதைத்தடுத்து அவனை உபசரிக்கும் நீவிர் யாவர் கட்டளையிடு விங்ஙனம் புரிகின்றீரென்று கேட்க, சிவகணங்கள் எமதுதரைப் பார் த்து தூதர்களே! முன்னர் உங்கள் தலைவன் மார்பினிடத்து வுதைத்து வீழ்த்தி யிருத்தியவனும் எங்கன்தலைவனுமாகிய கைலாயபதியின் கட்டளைப்படி செய்கின்றோமாதலின் நீவிர் செல்வீராகவென்றன. கடுகளவும் புண்ணியஞ்செய்யாத பா வியாகிய இவனை எம்முலகத்தினுக்குக் கொண்டுபோவதே நி யமமாகையால் உங்களுடன் அனுப்போமென்று அத்தூதர்கள் எதிர்க்க, சிவகணங்கள் தத்தங் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்களால் உதிரவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடுமாறு அத்தூதர்களை யடி த்தன. அத்தூதர்கள் கணங்களை வெல்லும் வலிமை 'குன்றி ஓடிவிட்டனர். பின்னர்த் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழியக் கத்தருவர் சீதம்பாடிப் பலவாத்தியங்கள் முழக்க, கணங்கள் அங்குலனை விமானத்தோடு கொண்டுபோய்க் கைலையி லிற க்கிப்பரமேசுவரன் முன் விட்டனர். கைலாயபதியானவர்

அங்குலேசுப்பார்த்து நீ எமது கணங்களோடு கூடி இங்கு வாழக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, அங்ஙனமே அங்குலன் சிவகணத் தன்மைபெற்று அங்கிருக்குங் கணங்களோடு கூடி இனிது வசித்தனன்.

இது நிற்க, வன்மை குறைந்து கணங்களுக்குத் தோற்றோடிய கால தூதர்கள் தங்கள் தலைவனாகிய இயமதரும ராஜனிடஞ் சென்று நமஸ்கரித்து; கிஞ்சித்தேனும் புண்ணியஞ்செய்யாத பாதகனும் வேடனை, தங்கள் கட்டளைப்படியாங்கள் பாசக்கயிற்றிறை கட்டிக்கொண்டு வரும்பொழுது சிவகணங்கள் வந்து எங்களை கைகா லொடியும்படி அடித்து வருத்தித் தூரத்திவிட்டு அவனைத் தெய்வவிமானத்திலேற்றிக் கயிலைக்குக்கொண்டு போயின என்று கூறினர். அதனைக் கேட்ட காலன் கோப மதிகரித்தவனாய்ப் பல்லைக்கடித்துச் சின நகைசெய்து எழுந்து சித்திரகுப்தனும் சில தூதுவர்களும் சூழ்ந்துவரத் தன் வாகனமாகிய பகட்டின்மீதேறிச் சென்று கயிலையை யடைந்தனன்.

நெடுநாள் அருந்தவம் புரிந்து வினைகளை யொழித்த ஞானிகளது உள்ளம்போற் களங்கமற்று விளங்கும் கயிலை வளையின் செம்பொற்றிருக்கோயிலிலே பிரம்மாதிகேவர்கள் நந்திகேவரால் விலக்கப்பட்டுச் சந்நிதியினிருபுறமுங் கைகுவித்து நிற்ப; கண்களிற்றீட்டிய அஞ்சனமாகிய களங்கமும் இனிய குளிர்மொழியாகிய அமுதமும் விளங்கும் உமாதேவியாரது முகமாகிய பூரணச்சந்திரனுக்குத்தோற்று வெட்கியும், பாம்பினுக்குப் பயந்தும் நாளுக்கு நாள் உடல் குறைந்து கலைவளராமல் கொன்றையும் வில்வமுமேவிய சடைக்காட்டினிடத்து அலைநதிக் கயலிலே இளமதி கிடப்ப; சடையினிடத்திருந்து அரவஞ் சேறுவதாலும் இடையிற்றரித்த புலித்தோலுடை அடிக்கடி அசைவதாலும் மாளுனது மருண்டு உறங்குதல் தவிர்த்து இறங்கியோடுதற்குக் குதித்தெழுந்து சமயம் நோக்கி இடக்கரத்திருப்ப; பெரிய பவளமலையிலுண்டாகிய

அருலிபொல முப்புரிநூல் மார்பினிடத்து விளங்க; அடியவர் பால் கிருபானோக்கம் பாப்பிப் பொற்சிம்மாசனத்தில் உமாநாதர் உறைந்திருந்தனர்.

இது நிற்க, தென்னாட்டிலிருந்து அக்கயிலைக்கு வந்த அந்தகன் அந்தத் திருக்கோயிலின் கீழ்த்திசைக் கோபுரவாயிலையடைந்து நந்தியம் பெருமான்பால் விடைபெற்று உள்ளேசென்று சங்கராருறையுந் திருச்சபை யூடுபோய்த் தோத்திரித்து வணங்கி வாய்புதைத் தொதுங்கி நின்று பாசம் முத்திரை முதலியவைகளைத் திருமுன்னே வைத்து அடியேனை இவ்வதிகாரத்தினின்றும் நீக்கி வேறு யானாயாவது நியமனஞ் செய்யும்படித் திருவுள்ளம் பற்றுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேனென்றான். அதனைக்கேட்ட பரமபதியானவர் நின் மனத்தின்கணுற்ற குறையாதோ அதனைச் சொல்வாயாக வென்று கேட்க அந்தகன் புண்ணியமென்பதைக் காதிலுங்கேட்கப்பெறுது, சதாகாலமும் கண்ணிகளுன்றியும் அம்பை விடுத்தும் பட்சிகளையும் மிருகங்களையும் கொன்று தின்று தனது வாழ்காட்களை யொழித்திறந்த அங்குலனென்னும் வேடனை எனது தூதர்கள் கட்டிக்கொண்டு வருங்கால் நினது கணங்கள்வந்து அத்தூதர்களை தலை மூளைகள் சிதறும்படி அடித்துத் தூர்த்திவிட்டு அவ்வேடனைக் கொணர்ந்து நினது பதத்தெய்து வித்தன. கணக்கில்லாத பாவங்களைச் செய்தவர் நினது அரியபதமேவில் அடியேன் யானாத்தண்டஞ்செய்வது என்றான். அதனைக்கேட்ட இறைவர் அவ்வேடன் வேட்டைக்குப்போன காலத்து நமது இரவு கூடிய சுபதினத்திலே ஊண் உறக்கமொழித்து யாழுறையுஞ் சிவலிங்கத்தினுக்கு இரவுமுழுதும் விவத்தனங்களா லர்ச்சித்ததால் அவன் செய்த பாவமாகிய சமுத்திரத்தைத் தூர்த்திட்டான். அதனை நீ யுணர்ந்திலைபோலும் என்று கூற, அந்தகன் சுவாமி! புலி சிங்கமுதலியவைகட்குப் பயந்து மரத்தின் மீதேறி நித்திரையகற்ற விவத்தனங்களைப் பறித்தெறிந்தும் தின்பதற்கு ஊன்செட்டாமல் பட்டினியிருத்தும் பொழுது

போக்கினனையன்றி இன்று சுபதினமென்றும் இங்கு சிவ
லிங்க மிருக்கிறதென்றும் அறிந்து பக்தியோடு செய்தானி
ல்லையாணதால், அவை சிவார்ச்சனை செய்தலும் வீரதமிழைத்
தலுமாதல் யாங்ஙனமென்று வினவினன். இதனைக்கேட்ட
பரமபதி அவன் அறியாது செய்ததால் நமது கணத்து ஒரு
வனாயினன் அறிந்து செய்திருந்தால் நமது சாயுச்சிய பதவி
யடைந்திருப்பன். ஆகையால் அந்தகா! மனக்கவலையொழித்து
த்தூ தர்களை நின்நகரெய்தி முன்போல் வாழ்க்கடவாயெ
ன்ன, அதனைக்கேட்ட அந்தகன் வைத்த முத்திரை முதலிய
வைகளை யெடுத்துக்கொண்டு இறைவர்பால் விடை பெற்
றுத் தூதரோடு தென்புலத்தெய்தி முன்போலிருந்தனன்.

அங்குலன் ஆங்குள்ள கணங்களுக்குத் தலைமையெய்தி
கயிலை நாதன் கிருபையைப்பெற்று நெடுங்காலம் அக்கயிலை
யில் வசித்துப் பின்பு வைகுண்டம் பிரம்மலோகம் இந்திர
லோகம் அளகாபுரி முதலிய இடங்கட்குச் சென்று ஆங்காங்
குள்ள போகங்களை யனுபவித்து மீட்டுங் கயிலையையடைந்து
பரமபதியைப்பணிந்து போற்றி என்றும் அழியாத சாயுச்சிய
பதவி தந்தருளவேண்டு மெனப்பிரார்த்தித்தனன். பரமகருணை
நிதியாகிய இறைவர் அங்ஙனமே திருவருள் பாலிக்க அங்
குலன் அப் பதியினோடு இரண்டறக் கலத்தலென்னும் சுத்
தாத்துவித முத்தியடைந்து இன்புற்றிருந்தனன் என்று சூத
மாமுனிவர் சொல்ல நைமிசாரண்ணிய வாசிகள் கேட்டு உள
மகிழ்ந்தனர்.

அங்குலச் சுருக்கம் முற்றிற்று.

சவுமினிச் சருக்கம்.

வாதரா யணனென் றோது மறைதெரி முனிவர்
கோமான், பாததா மனாக ஞன்னிப் பரவசத் தோடும்
பொற்றிச், சிதநான் மதியஞ் சூடுஞ் சிவநிசிப் பெரு
மை யின்னுஞ், சூதமா முனிவன் மற்றை முனிவார்
தமக்குச் சொல்வான். (க)

தோடுறு கமலத் தோடு துளிமதுக் குவளை யாம்
பற், காடுறு கமல வாஸிக் கயலினங் குதித்தங் காடக்,
கோடுறு தவளக் கோடு குமிறந்தண் பணைசூழந் தம்
பொன், னாடுறு மமரர் தாமு நாடுங்கே கயநன் னாடு. ()

அரும்புறு கமலச் சூழி யதனினின் றெழுந்து
வாளை, சுரும்புறு மலர்த்தண் சோலைச் சூதநற் கனி
கள் சிந்துங், சுரும்புறு வேலி சூழந்த கழனியிற் கதி
ர்ச்செஞ் சாலி, விரும்புறு முத்து நத்தி னித்திலம்
விளங்கு மெங்கும். (ங)

(க) வாதராயணன் = வியாசர்; கோமான் = தலைவர்; நான்
மதியம் = ஒருகலைச் சத்திரன்.

(உ) தோடுறு = லுத்திப்பொருத்திய; கமலத்தோடு = தாமரை
யுடனே; மதுத்துளி = தேன்சொட்டுகிற; ஆம்பல்
காடுறு = அல்லிகள் மிகுந்த; கமலம் = ஜலம்; கோ
டுறு = கரைகளிலுள்ள; தவளக்கோடு = வெள்ளிய சங்
கம்; குமிறம் = ஒலிக்கின்ற; பணை = வயல்; அம்பொன்
காடு = அழகிய தெய்வலோகம்; நாடும் = விரும்புகிற.

(ங) கமலச்சூழி = தாமரைத் தடாகம்; சுரும்பு உறு = வண்டு
கள் பொருத்திய; சூத நற்கனி = நல்ல மாங்கனி; வீரும்
புறகதிர்ச் செஞ்சாலி முத்து = விரும்பத்தக்க கதிர்களை
யுடைய செஞ்நெற் பயிலுண்டாகும் முத்துக்களும்;
நத்தின் = சங்கிலுடைய; நித்திலம் = முத்துக்களும்;
முத்துப் பீரக்துமிடம் இந்நபந்லோன்று செந்நெல்.

புன்றலைக் கரியசெங்கட் புரிமருப் பெருமை வாயான், மன்றலைக் கமழும் வானி மலர்பல மேய்ந்து வானித், துன்றலைப் புனல தார்ந்து சுரந்துறச் சொரியுந் தீம்பால், கன்றலைத் துண்ணலுட்டிக் காஞ்சிமா நிழலிற் றஞ்சும். (ச)

• நிறம்பயின் முந்தூல் பெற்றோர் நீதிமா மறைநூல் கற்றோர், திறம்பயி லரசர் வாசச் சீரகத் தாமர் கொங்கைப், பறம்பயி, னெடுங்கட் செவ்வாய்ப் பார்ம மகள் புதல்வர் முன்னு, யறம்பயில் குடிகு மென்று மந்தநாட் டகத்தி லுள்ளான். (ரு)

வெந்தழல் வேள்வி செய்யும் விப்பிர னொருவன் முன்னுட், டந்தருண் மடப்பொற் பாவை சவுமினி யென்னும் பேரா, ளந்தர வானில் வாழு மரம்பையை யனையான் மாரன், கந்தமா னாந்து தண்பூங் கணைக் கிலக் காக நிற்பான். (சு)

(ச) புந்தலை=சிறிய மயிருள்ள தலையும்; கரிய=கருநிறமும்; செங்கண்=சிவந்தகண்ணும்; புரிமருப்பு = முறுக்கிய கொம்பும் பொருந்திய; வாயால் = வாயினால்; மன்றலைக்கமழும்=வாசனையை வீசும்; வாலி=குளத்தின்; துன்று அலை = அலைபொருந்திய; ஆர்ந்து = குடித்து; காஞ்சி = ஓர்மரம்; மா=வீசாலித்த; தஞ்சும்=தூங்கும்.

(ரு) நிறம்=மார்பில்; பயில்=பொருந்திய; முந்தூல்=மூன்று சரடி, அஃதாவது பூனூல்; திறம்பயில்=வல்லமைபொருந்திய; சீரகத்தாமர்=வணிகர்; கொங்கைப்பறம்பு = தனங்களாகிய மலைகள்; அயில்மெடுக்கண் = வேல்போன்று நீண்ட கண்; முன்னாய் = முதலாக; துன்றும்=நிறைந்த.

(சு) விப்பிரன் = பிராமணன்; தந்தருள் = பெற்ற; மடப்பொன் பாவை = அழகிய பொன்னாற்செய்த பதுமை போன்ற பெண், உவமையாகுபெயர், அல்லது மடமைத்தன்மை வாய்ந்த அழகிய பெண் எனவுமாம்; அந்தரவான்=ஆகாயத்திலுள்ள விண்ணுலகம்.

வளமிகு செல்வத் தன்வரில் வளர்ந்துவற் சரமோ
ரோழிற், தவவமென் முரற் பேதைத் தையலா ரோடு
கூடி, யுளமகிற் சிற்றில் கோலி யுறுநழங் கூசுலாடி,
யினமயி லையான் மங்கைப் பருவம்வந் தெய்து கின்
றாள். (எ)

வேறு.

தடங்கி டந்திடுந் தாமரை யரும்பெனத் தடித்
துப், படங்கி டந்தபரம் பேந்துபார் பகர்த்திடத் தான,
வடங்கி டந்திப மருப்பிணை மருட்டிமா மணிப்பொற்,
குடங்கி டந்தெனக் குலவிய கொம்மைவெம் முலை
யான். (அ)

வடித்த தெட்டிலை வேலொடு மாவடு வடிவாட்,
டுடித்த செங்கயல் சுரும்புவேள் சுரும்பினிற் றெறிக்
குங், கடிக்க ருங்குவ னாகடமைக் கடுத்தூரீன் வள்
லாக், தொடிக்கி ணைக்குழைக் குழைகளிற் குதிக்குரீன்
விழியான். (க)

(எ) வற்சரம்=வயது; மென்தவனம்=மிருதுவாகிய முல்லை
யரும்பையொத்த; மூரல்=பல்; பேதைத்தையலார்=
பேதைப்பருவ முடைய பெண்கள்; சிற்றில்=பிள்ளை
கள் விளையாட்டிற் கட்டும் மணல் வீடு; கழங்கு=அம்
மனை; ஊசல்=ஊஞ்சல்; மங்கைப்பருவம் = ஒன்பது
வயது; எய்துகின்றாள்=அடைபவளானாள்.

(அ) தடம் = தடாகம்; படம் கிடந்த = படத்தைமுடைய;
பாம்பு = ஆதிசேடன்; பார் பகர்த்திட = உலகத்தை
வினையதிக்க, அல்லது உலகத்துள்ளார்புகழ்.

(க) துடித்த = துள்ளுகிற; செங்கயல் = அழகிய கெண்
டைமீன்; கடிக்க சுருங்குவனா = வாசனைபொருந்திய
நீலோற்பலம்; கடுத்து = ஒத்து; கொடிக்கு இணை =
கொடியையொத்த; குழை = குண்டலங்களையணிந்த;
குழைகளில் = காதுகளில்; குதிக்கும் = தாவிச்செல்
லும்.

கருகு கங்குல்பைங் களங்கனி முழங்கடுங் கட
னீர், பருகு மங்குனற் பதிகமொந் ததிபரி மளங்கண்,
மருவீ நெய்த்துநீன் டலிக்குலம் விருந்துண மலர்ந்த,
முருக லர்த்தொடை சூட்டியே முடிக்குமொய் குழ
லாள். (கௌ)

- கயிர வங்கனிர் தொண்டைமென் கனிகடற் பவ
ளஞ், செயிர றுஞ்செழுஞ் செங்கிடை கொங்கிடை
யிலவம், பயில் கொழுந்துண ரனைத்தையும் பழித்து
மைக் கடைக்க, னாயில் விடங்கொளு மலர்க்கமு துத
வுசெவ் விதழாள். (கக)

சலந்த ரும்பொலந் தாமரை மலர்நிகர் முகத்
தாள், கலந்த ருந்தட மார்புடைக் காலைய ரெனுமா,
வலந்த ருங்கட கரிகளை வணக்குமங் குசமாய், நலந்த
ருந்திலந் திகழ்குமிழ் நன்னா சியினாள். (கஉ)

(கௌ) கருகு கங்குல்=கறுத்த இரவு; பைங்களங்கனி = அழ
கிய கிளாப்பழம்; பதிகம்=கொடிப்பாசி; நெய்த்து=
நெய்ப்பசைபுற்று; முருகு=தேன்; மொய்=அடர்ந்த.

(கக) கயிரவம் = செவ்வல்லி; கவிர்=முள் முருக்கிதழ்; தொ
ண்டைக்கனி = கொவ்வைப்பழம்; செயிரறம் = குற்
றமற்ற; செழுஞ்செங்கிடை = செழித்த செந்நெட்டி;
கொங்கு = வாசனையை; இடைபயில் = தன்னிடத்
துப்பொருத்திய; இலவு=முள்ளிலவு; பயில்=உள்ள;
கொழுந் துணர் = அழகிய பூ; கண்அயில் விடம் =
கண்ணகிய வேலினது வீழ்ம்.

(கஉ) சலந்தரும் = நீரிலுற்பவிக்கும்; பொலம் = அழகிய;
கலம் தரும்=ஆபரணம்புண்ட; மாவலந்தரும்=மிகுந்த
வெற்றியையுடைய; திலம் = எள்ளின் பூவும்; நலந்
தரும்=அழகுள்ள; குமிழ்=குமிழம்பூவும்; நானும் =
வெட்கப்படும்.

தேன லந்தரு சருக்கரை செழுங்கனி கரும்பு,
பான றும்பொழிற் பசங்கனி மொழிகளைப் பழித்துப்,
பேன வெண்டிரை கடைந்துமுன் றுளவணி பெரு
மான், வான வர்க்கருண் மருந்தெனு மதூரமென்
மொழியாள். (கங்)

பாரின் மேல்வளர் மரங்கனிற் படர்ந்தமென் கொ
டியைக், காரின் மேலெழு மின்னை நுண் ணூலினைக்
கடிந்திட், டேரி னாலுபர் மதனர சிருந்திடு மல்குற், நே
ரின்மீதவ னெழுந்தாநின் றெடுத்தகிற் றிடையாள். (கசு)

ஊற்றி ருந்தமு தொழுகிடு மல்குலுக் குலகின்,
மேற்றி ருந்தர சிலையொடு தொடுகடல் விடுதேர், காற்
றும்புகிற் கருந்திடுங் கட்செவிப் படமுந், தோற்றி
ருந்தவென் றுலதற் குவமையென் சொல்வாம். (கரு)

மஞ்சஞ் சீறா வெனத்துயின் மாயவன் மணக்கு,
நஞ்சஞ் சீர்விழித் திருமக னுடொறு நயக்குங், கஞ்
சந் தோற்றிடிற் கழியனப் பெடைநடை கற்கு, மஞ்
செஞ் சேறடிக் குவமைமற் றியாதெடுத் தறைவாம். (கசு)

(கங்) லந்தரும் = இன்பத்தரும்; பேனம் = துணை; வெண்
திரை = பாற்கடல், சினையாகு பெயர்.

(கசு) காரின் = மேகத்தின்; வரினல் = அழகினல்; நின்ற =
நின்றதை.

(கரு) திருத்து அரசிலை = அழகிய அரசிலை; இரும்புகிற் =
மிகுந்த புகிற்.

(கசு) சேறாவு = சேறகின்ற பாம்பு; மஞ்சமென = சயன
மாக; நஞ்சம் = விஷந்தையொத்த; சீர்விழி = அழகிய
கண்; நயக்கும் = விரும்புகிற; கழி = சிற்றறு; அம்
செம் சேறடி = அழகிய சிவந்த சிற்றடி.

இனைய பேரெழில் வாய்நீடு மிளங்கொடி தனைக்
கண், டனைய தந்தைதாய் மிகமகிழ்ந் தகமதின் முந்
நூல், புனையும் பூசுர னொருவனுக் கிசைந்துளம் பொ
ருந்தி, மனையி னன்மறைச் சடங்குடன் வதுவைசெய்
தறித்தார். (க௭)

நாம னுங்கலைப் பனவனு நளிர்மதி முகத்திப், பூ
ம னுங்குமுற் பூவையும் புரிவோடு வைகிச், சோம னும்
புக லுரோணியுந் துவசமீ னுயர்த்த, காம னுந்துணைத்
தேவியு மெனக்களித் துடுநாள். (க௮)

புலந்து றந்துவெம் பிணிகளாற் புணர்ந்துபூ சுர
னு, நிலந்து றந்துட லிறந்திட நன்மதி நீங்கிக், குலந்து
றந்திடா நீதியைக் குறித்தவள் களத்திற், கலந்து றந்
துளாள் கலங்கினள் கைமையுற் றிருந்தாள். (க௯)

(க௭) அனைய = அந்த; அகமதில் மிகமகிழ்ந்து = மனதில்
மிக்க சந்தோஷித்து; மனையில் = தனது வீட்டினில்;
மறைச்சடங்கு = வேத விதிப்படி செய்யும் விவாக கன்
மம்.

(க௮) நாமன்னும் = நாவிற்குப் பொருந்திய; கலைப் பனவனும் =
வேதமோதும் பிராமணனும்; பூ மன்னும் (இடைக்
குறை) = மலர்விளங்கும்; குழல் = கூந்தல்; புரிவோடு =
விருப்பத்தோடு; வைகி = சேர்ந்து; துவசமீன் = மீனக்
கொடி; உயர்த்த = கட்டிய.

(க௯) புலந்துறந்து = அறிவு கெட்டு; உடலிறந்திட = சரீரத்
தை நீத்து (பிணமாக); நன்மதி நீங்கி = நற்புத்தி கெ
ட்டு; குலந்துறந்திடாநீதி = நீக்கப்படாத சாதியாசார
முறைமை; குறித்து = கருதி; களம் = கழுத்து;
கலம் = மாங்கல்யம்; துறந்துளாள் = நீங்கப்பெற்ற
வளாய்; கைமை = விதவைத் தன்மை.

வேறு.

வனவரிக் குயிலு மன்றிலும் வானில் வருநில வெ
முமதிக் கொழுந்துந், தினநிரை புரக்கு மாயர்வேய்ங்
குழலுந் திறம்பெறக் கறங்கு சேமணியு, மனலெனக்
கனலுங் காமவெந் தீயை யனிலமொத் தனதுதன மூட்
டக், கனதனக் கிரிகள் பசுபைத் தணையிற் கண்படை
பொருந்திலர் கலங்கி. (௨௦)

கோடுவாய் கூடக் கலைவளர் திங்கட் குடைமதன்
படைபடும் பசும்புண், னூடுநீ டமுற்கோ னுழைந்தெ
னத் தென்ற லுலவநெட் டுயிர் த்துள முருகி, வாடுநா
லிடைபொ லங்கமு மெலெந்து மதனநோய் பொறுக்
கரிதாதித், தேடுமா டவர்கள் பலரையுங் கரகிற் சிந்தனை
கவித்திடச் சேர்ந்தாள். (௨௧)

மலைக்கிணை யெனப்பொற் சுணங்கலர்ந் தகன்று
வட்டமிட் டெழுந்திறு மாந்த, முலைக்கிடை யிடையுந்
தடித்தரி விளரி முரல்செழு முளரிபோன் முகமு,

(௨௦) வரிக்குயில்=கோடுகளுள்ள குயில்; அன்றிலும்=அன்
றிற்பட்டியும்; நிலவெழும்=ஒளிவீசும்; தினம்=பிரதி
தினமும்; நிரை=பசுக்கூட்டம்; புரக்கும் = காக்கும்;
ஆயர்=இடையரது; வேய்க்குழல் = பொள்ளாங்குழ
லும்; திறம்பெற=திறமைபொருந்த; கறங்கு=ஒலிக்
கின்ற; சே=இடபத்தின்; மணி = கழுத்திற்கட்டிய
மணியும்; கனலும்=எரிக்கிற; அனிலம்=காற்றி.

(௨௧) கோடுவாய் கூட = கீற்று வடிவாகிய சந்திரனது இர
ண்டு முனைகளுங் கூடும்படி; படை = அம்பு; பசும்
புண்ணாடு = புதியபுண்ணிலுள்; நீடு அழற்கோல் =
அழலிற்சாய்ச்சிய நீண்ட இருப்புக்கோல்; நெட்டுயிர்
த்து=பெருமூச்சு விட்டு.

மலைக்கிடை யதிக்கு மதியமொத் துடனு மந்நிற மாய மு தூறு, மலைக்கிடை மலர்ச்செவ் வாயிதழ் வெளுப் பக் கீருப்பமுற் றிருந்தன ளிப்பால். (௨௨)

அந்நக ருறையு மறையவ ரொவரு மறிந்தன ரவ ட்கடிந் தகற்ற, வீன்னலுற் றிரங்கித் துணைவிழிப் புன் லா லிணைமுலை களைக்குளிப் பாட்டிக், கன்னலிற் கனி ந்த மொழிச்சவு மினியுங் கான்வழிச் சென்றிடுங் கா லைப், பின்னவர் குலத்தில் வருமொரு காளை பிறைநுத லவள்கரம் பிடித்தே. (௨௩)

எக்குலத் துளைநீ யார்மனை பேரோ தெவ்விடத் தெய்துதி யென்ன, மைக்குழற் குயிலு முற்றவா றனை த்து மற்றவற் குணர்த்திட மயல்கூர்ந், திக்குவிற் குனி க்கு மதனனுக் குடைந்தான் டிங்கிவள் கொங்கைமேற் காதன், மிக்குனக் கினியான் பதியெனத் தனது வியன்மனை மீதுகொண் டனைந்தான். (௨௪)

(௨௨) பொன்சுணங்கு = பொன்னிறத்தேமல்; அலர்ந்து = பூத்து; இடை இடையும் = தோற்கும் இடுப்பும்; தடி த்து = பெருத்து; அரி = வண்டு; விளரி = எழுவகையிசையினென்று; முரல் = பாடுகிற; மலைக்கு இடை = உதயகிரியின் மத்தியில்; இலை = இலைகளையுடைய; கிடை = செந்நெட்டி.

(௨௩) இன்னல் = துன்பம்; இரங்கி = வருந்தி; கன்னலின் =
 . கரும்பைப்போலும்; கனிந்த = முதிர்ந்த ருசியுள்ள;
 . . பின்னவர் = சூத்திரர்.

(௨௪) உளை = உள்ளவன்; மனை = மனைவி; எய்துதி = போகின்றாய்; குயில் = குயில்போன்ற பெண், உவமையாகு பெயர்; மயல்கூர்ந்து = மோகித்து; ஆண்டு = அப்பொழுது; மிக்கு = மிகுந்து; வியன் = பெரிய.

மருவுயிர்த் திடுதன் மலர்க்குழ லணங்கு மற்ற வன் ஞானமா மலிற், நிருவுயிர்த் திடுமைங் கணைக்கிழ வனுநற் றேனியு மாமெனக் கூடி, யிருவுடற் குயிரொன் றாமெனத் தழுவி யின்பமுற் நிருந்திடு நாளிற், கருவு யிர்த் தனன்பைங் காளியங் கண்ணி கணவனுந் தனது வங் களித்தான். (௨௫)

இன்னணஞ் சிலநாட் கழித்தனள் வேற்றார்க் கிவ றுயிர்க் கணவனை குதலுந், தன்னலங் கெடுக்குங் களி மதுநுசர்ந்து தமிழளா யிருந்துகங் குலின்வாய், மின்ன லந் தருநண் ணிடைமடக் கொடியும் விரகவெந் தீச் சுட வெதும்பி, நன்னலந் துறந்தா னருந்திடும் வேட் கை நனியுறத் தனியிது புரிவாள். (௨௬)

நடைதரு கொச்சை நாகுடன் புனிற்று னல்லி வங் கன்றுறு தொழி, ணிடைபுகுந் தருந்து மதுச் செருக் கதனு விரங்குமா னீன்றகன் றினைக்கொன்,

(௨௭) மருவுயிர்த்து=வாசனைவீசுகிற; மா மலர் = பெருமை பொருந்திய தாமரை மலரை; இல் = வீடாகவுடைய; திரு = இலக்கும்; உயிர்த்திடும் = பெற்ற; கருவுயிர்த் தனன் = மகவை யின்றனன்; பைங்காவி = அழகிய நீலோற்பலம்.

(௨௮) தன் நலம்=தனக்குண்டாகிய தன்மைகளை யெல்லாம்; களி = மயக்குகின்ற; தமிழளாய் = தனித்தவளாய்; கங்குலின்வாய் = இராத்திரியில்; மின்னலந்தரும் = மின்னலைப்போன்ற; மடம்=மடமைபொருந்திய; நல் நலம்=நல்லறிவு; தனி = தனிமையாக.

(௨௯) கொச்சை=பெண் ஆடு; நாகு=இனமைப்பருவமுள்ள; புனிற்று ஆன்=இனம் பசுவினது; இரங்கும் = வருத் தும்; ஆன் சந்த=பசுவானதுபெற்ற; மிடையிருள் = அடர்த்த இருளை; கடிய = அசுந்துதற்கு; தகழி = அகல்; உாக்கி=வார்த்து.

றுடையதன் எனத்திற் கொண்டுசென் நிரளி ஞான
ருந் திடுவதற் கெண்ணி, மிடையிருட் கடியத் தகழி
கெய் வாக்கி மென்றிரி விளக்குமேற் நினைநால். (உ௭)

அவ்வயிற் செகுத்த தாவிளங் கன்றென் றறிந்த
ன ளயர்ந்தனண் மயங்கிச், செவ்வயிற் கண்ணுள் கன்ன
லோ றிரண்டு சிவசிவ வெனத்தியா னித்துப், பவ்வநீ
ருலகோர் பழித்தகட் குடித்த பழுதுவந் ததுவெனப்
பயந்து, மெவ்வ மிலாம ளூனுணத் துணைந்தாள் யாவ
ரே விதிவலி கடப்பார். (2அ)

புள்ளொலுங் கண்ணார் புள்ளம தெடுத்துப் புர
லிக ஞ்ரித்தநிந் துரிசை, யுள்ளவள் ஞ்ரங்கள் வேறு
வேறமைத்திட் டெவப்புறக் கருணைசெய் தருந்தி, வள்
ளவாய்க் கமல நாயகன்பூரு வத்திசை வரும்புல ரியின்
வாய், வெள்ளொலும் பனைத்து மள்ளினள் கொணர்
ந்து வீதியிட் டிவையிசைத் திடுவாள். (உக)

வெய்யதீச் சுழல்கட் கொடுவரி வடிவால் மென்ரு
ழக்கன்றினை பொறுத்தின், றையகோ தின்றுபோயது

(உஅ) அவ்வயின் = அவ்விடத்து; செவ்வயிற்கண்ணாள் = கட்
குடித்ததாற் சிவந்த வேல் போலுங் கண்களையுடைய
வள்; கன்னல் = காழிகை; பவ்வநீர் = ஒளியுள்ள சமுத்
திரம்; பழுது = பாவம்; எவ்வம் = குற்றம்.

(உக) புன்=வண்டு; புள்ளம் = அரிவாள்; புரண் = மேற்
 றோல்; வள்ளூரம்=ஆவின்மாமிசம்; கருணை=பொரிக்
 கறி; வள்ளவாய்=கிண்ணம்போன்ற வாய்; கமல நாய
 கன்=சூரியன்; புருவத்திசை=கிழக்குத்திக்கு; புலரி
 யின்வாய் = உதையவேலாயில்; இசைத்திடுவான் =
 சொல்லுவான்.

மறுகி லனைவருங் காண்மினென் றெறிந்து, தையன்
மீண் டுற்பா லெய்தினள் வேளாண் டகைபெறு காளை
கேட் டெய்திச், செய்யவாய் மயின் பிழைத்தனை
போலு மெனவவட் டேற்றின னிருந்தான். (150)

வெறுத்தன னிகலா னங்கவன் கொங்கை விழை
நல வேட்கைந் தூர்ந்திட், டிறுத்தபேரன்பா லன்று
போ லென்று மின்பமுற் றிருந்திடு நாளிற், கறுத்த
வல் விடத்தை நிகர்த்தவெம் பிணிகள் காயமீ துடற்
றிடத் தேம்பி, மறுத்தவர் மதியை மருட்டுவாண் முக
த்தான் வருந்தினண் மரணமுற் றனளோ. (151)

வேறு.

அச்சமை யத்தினி லடர்ந்து வாரியிற்
கைச்சமைக் கடுகிகர் கால தூதுவர்
பொய்ச்சமை மின்னிடப் பூவை மென்மொழி
மச்சமை விநியுயிர் வெளவி யேகினார். (152)

(150) கொடுவரி=புலி; வடிவால்=தொங்குகின்ற வால்; குழக்
கன்றினை=இளங்கன்றை; ஒறுத்து=கொன்று; மறு
கில்=வீதியில்; இல்பால்=வீட்டினிடத்து; வேன்=
மன்மதன் போலும்; ஆண்டகைபெறு=ஆண்டன்மையு
ள்ள; செய்ய வாய் மயில்=சிவந்தவாயினையுடைய மயில்.

(151) வெறுத்தனன் இகவான் = வெறுத்து நீங்காதவனாய்;
விழை = விரும்பத்தக்க; நலவேட்கை = சிற்றின்ப
ஆகை; இறுத்த=தங்கிய; உடற்றிட=வருத்த; மறு த
வர்=களங்கம் நீங்கிய.

(152) வாரி=சமுத்திரம்; கச்ச(கைத்த)=கசத்த; பெரிய்த்து
அமை மின் இடை=உளதாயும் இலதாயுமிருக்கிறமின்
னல்போன்ற இடுப்பு; பூவை=ஊகணவாய்ப்புள்; மச்ச
மைவிழி=மீன்போன்ற கருவிழிகளையுடைய பெண்,
அன்மொழித்தொகை; வெளவி=கவர்த்து.

நந்தலி றென்புல நண்ணி நண்ணரும்
வெந்திறற் கூற்றின்முன் விடுப்ப நூன்முகத்
தந்தமி றிவினை யனைத்து மாய்ந்து பின்
பைந்தொடி முகத்தினைப் பார்த்துக் கூறுவான். (௩௩)

• அன்றிருட் பொழுதினி லானின் கன்றினைக்
கொன்றிருந் தரன்றிரு நாமங் கூறிய
நன்றியிற் கொடுத்தழ னாகந் துய்த்திடு
மொன்றிய திவினைக் குரிய ளல்லே. (௩௪)

சிலைமக ளாக்கிய தேவன் பின்வரு
மலைமகட் குடலிடம் வழங்கி வானதி
யலைமகட் குடினோ னருளிற் கூறினான்
புலைமக ளாய்ப்புவி போதி நீயென்றே. (௩௫)

அந்தக னானையா லழகின் மேனியு
நொந்துடல் பொறுக்கொண ரோய்க னுங்கொடு
கந்தமார் குவனோரேர் கண்க ளின்றியே
வந்தொரு புலைமகள் வயிற்றிற் றேன்றினான். (௩௬)

(௩௩) நந்தலில் = அழிவில்லாத; நண்ணரும் = நெருங்கக்
கூடாத; வெம்திறல் = கொடுத்தன்மை; நூல் = அவா
வர் புரியும் வினையின்பதிவு கணக்கு; பைந்தொடி =
வளையலையணிந்த பெண், அன்மொழித்தொகை.

(௩௪) நன்றியில் = புண்ணியத்தினாலே; துய்த்திடும் ஒன்
• நிய = அனுபவிக்கும்படிப் பொருந்திய; தீவினைக்கு =
• • கொடுஞ் செய்கையை அனுபவித்தற்கு.

(௩௫) சிலை = கல்லை; மகன் = பெண்; வான் அலைநதிமகன் = அலை
யினையுடைய ஆகாய கங்கையாகிய பெண்; அருளில் =
கிருபையைப் பெறுதலில்லாத; போதி = போவாயாக.

(௩௬) அழகில் = அழகில்லாத.

அறந்தவாத் துறவிர்கா னைங்கு நோயுடன்
 கிறந்தவாட் படைநிகர் திருட்டி யின்றியே
 மறம்புரி புலைய்தங் குலத்தில் வந்தவன்
 ிறந்தகா ரணமினிப் பேசக் கேட்டிரால். (௩௭)

உம்மையிற் கற்போரீஇ யுளத்த வாக்கொடு
 கைம்மையிற் பலரையுங் கலந்த திமைமாற்
 செம்மையின் மேனியிற் றிய குட்டமும்
 வெம்மைகொள் குலைநோய் முதல்வி யாதியும். (௩௮)

பெற்றன எவ்வொரு பிடிய தாயினு
 மற்றவர் பசுக்கன லளிக்க விட்டுணைக்
 குற்றம் தாற்பசிக் கொடுமை கூர் துய
 குற்றவ டேம்பிடு முடலந் தாங்கினார். (௩௯)

பலத்தினை மிகத்தரும் பசுவின் கன்றினை
 வலத்தினிற் செகுத்துவன் ஞாங்கன் மாந்தலா

(௩௭) தவா = நீங்காத; அணங்குநோய் = துன்பஞ்செய்கிற
 நோய்; திருட்டி = (கண்) பார்வை.

(௩௮) உம்மை = முற்பிறப்பு; கற்பு ஓரீஇ = கற்பு நீக்கி; குலை
 நோய் = வயிற்று வலி.

(௩௯) அற்றவர் = வறுமையாளர்; பசிக் கனல் = பசித்தி; கூர்
 துயருற்று = மிகுத்த துன்பம்பொருத்தி; தேம்பிடும் =
 வருத்தும்.

(௪௦) பலத்தினை மிகத்தரும் = அதிக பயன்களைக்கொடுக்
 கிற, அஃதாவது பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோம
 யம் இவைகளைக்கொடுத்தலும், பூசிப்பவருக்குப் புண்
 ணியங்களைக் கொடுத்தலும், அவரதுபாவங்களை யொ
 ழித்தலுமாம்; வலத்தினில் = பலத்தினால்; செகுத்து =
 கொன்று; வள்ளாரம் = பசுவின் மாமிசம்; கன் = கன்ற;
 மாத்தல் = புசித்தல்; கொடிய நீர்மையாள் = தீயகுணத்
 தையுடையவன்.

னிலத்தினிற் புன்றொழி வீச ரென்றிடுங்
 குலத்தினிற் றேன்றினள் கொடிய நீர்மையாள். (ச௦)
 எண்ணுநல் வினையினை யிகந்து தீவினை
 பண்ணிட வியற்றுகட் குடித்த பான்மையாற்
 கண்ணினை யின்றிமைக் கடலு மெத்திடு
 மண்ணின்மேற் றேன்றிமெய் வருந்தி னாரோ. (ச௧)

வேறு.

இனைய நீர்மைய ளீன்றதாய் தந்தைய ரிறப்ப
 மனையெ னத்தனை மணந்துகொள் வார்களு மின்றி
 யனைய லுர்ப்புலைச் சேரியி னையமேற் றருந்தித்
 தினையி னோர்நல னின்றிநல் குரவொடு திரிந்தாள். (ச௨)

திரைமு திர்ந்தொர்மாத் திரையுரித் திரையிலாள்
 களத்த, மரைமு திர்ந்திடக் குரைத்திட வளைந்துமெய்
 கூனி, யுரைமு திர்ந்தவ ருவமமிட் டரைத்தகொக் கொ
 ப்பாய், நரைமு திர்ந்துநல் ளிளமைபோய் முதுமைநண்
 ணியபின். (ச௩)

சொன்ன மாகநற் சிவநிசி நோற்றிடத் தொடங்கி,
 யன்ன மாநகர்ச் சனஞ்செல வறிந்தவர் கூடப், பின்ன
 மன்றிமற் றொருபுலை மடந்தைதோள் பிடித்துக், கன்ன
 லார்வய றுன்னுகோ கன்னம் தடைந்தாள். (ச௪)

(ச௧) எண்ணும்=மதிக்கத்தக்க; இகந்து = ஒழித்து; இயற்
 றும்=செய்யும்; மைக்கடல்=கருங்கடல்.

(ச௨) நீர்மையன்=தன்மையுடையவன்; நல்குரவு=தரித்திரம்.

(ச௩) திரைமுதிர்ந்து=சரீரத்தின்தோல் சுருங்கி; களத்து=
 கண்டத்து; அமர் = பொருந்திய; னி=கபம்; குரைத்
 திட=இரும; உரைமுதிர்ந்தவர்=கற்றவர்.

(ச௪) சொன்ன=மேற்சொன்ன; அன்ன = அத்தன்மையா
 கிய; பின்னம்=நீங்காமல்; கோகன்னம் = கோகர்ன
 மென்னும் நகர்; இந் நகரின் எல்லை பசுவின்காது போ
 லிருத்தலானும், இராவணன் சிவலிங்கத்தை யெடுத்த
 காலத்து அது பசுவின் காதுபோற் குழைந்து நண்ட
 தாலும் அந் நகர் கோ கர்ன மெனப் பெயர்பெற்றது.

நிய வொற்பசி கனற்றவொர் தெருத்தனி லிருந்து,
தூய கன்னிலேற் குதவுமின் சோறென விரந்து, கூய
போதிலம் மறகிடைக் குறுகுமோர் களிய, ஓய வில்வ
நிற் குணவிதென் தவன்கரத் தளித்தான். (சரு)

புன்மை யாலவ னிட்டகூ வினோதனைப் புசித்தற்,
கன்மை யாலவ லெறிந்தன ளாங்குது பழைய, தன்மை
யாகிய சிவலிங்க நாயகன் றலையிற், நின்மை தீர்ப்பவர்
சாத்திய தழையெனச் சிறந்த. (சகூ)

அற்றை நாட்சிவ ராத்திரி யனந்தலூ ணகற்றிப்,
பற்றை நேர்கரப் பரையொரு பாகமாம் பரமன், கற்றை
வாரசடை முடியெறி கனின்கொள்கில் வத்தாற், பிற்
றை நாட்சிவ பூசனை புரிபலன் பெறுவான். (சௌ)

யாமநான்குமன் நிரவுபத் துகமென வெண்ணித்,
தூம மாரமுற் பசியிணற் றாயின்றில ளிருந்தான், சேம
மார்தடந் தேர்கடி தருணன்முன் செலுத்தக், காமர்
செங்கதிர்க் கடவுளுங் குணபுலத் துதித்தான். (சஅ)

(சரு) கனற்ற = எரிக்க; கூயபோதில் = கூலியபொழுது;
அம்மறகு இடை = அச்சத்தெருவினிடத்து; குறு
கும் = வரும்; களியன் = மதர்த்தவன்; ஓய = தன்னு
தாகிய.

(சகூ) புன்மையில் = அறிவின்மையால்; அன்மையால் = அல்
லாததால்; ஆயல் = பக்கத்திலே; பழைய தன்மை =
பழையமையான; தின்மை = தீமை.

(சௌ) அனந்தல் = நித்திரை; பற்றை = செங் காந்தன்; பிற்றை
நான் = மறுநான்.

(சஅ) பத்து உகம் = பத்து யுகம்; தூமம் = புகை; சேமம் =
தற்காப்பு; கடிது = வீராவலி; அருணன் = சூரியன்
துதேர்ப்பாகன்; காமர் = ஆழகிய; செங்கதிர்க் கடவுள்
= சூரியன்; குணபுலம் = கிழக்குத்திக்கு.

விடியல் காண்டலு மீண்டொரு தெருத்தலை மே
வி, யடிசி லைப்பாந் தப்புலை யரிவைநோன் பற்றி, நெ
டிது சேறலுங் காறளர்க் துயிர்நிலை நீங்க, மிடிசெய்
முப்புவெந் நோப்பசி வருத்திட வீழ்ந்தாள். (சக)

ஆத பத்தழல் கொளுத்திய நிலத்தில்வீழ்ந் தழு
ந்தி, யேத முற்றவன் பட்டவெந் துபரள விலப்பின்,
பாத கப்புலை மகளுட றணந்துயிர் பறிந்து, போத லுற்
றிடத் தொடங்கியே புறப்படும் போதில் (ரு0)

பணிப்ப னிப்புயக் கணிச்சியம் படைப்பர னரு
ளா, லெணிக்க னிக்கருங் கணங்களை யேவிநீர் மேவித்,
குணிக்கரும்புலை மகளுயிர் கொணர்மினென் றுரைப்ப,
மணிச்செ முஞ்சுடர் விமானமோ டிம்பரின் வந்தார்.

அன்ன காலையிற் புலைமக ளாவிவைப் பொலமெ
ன், றுன்ன வேவருந் திவ்விய வருவினிற் சேர்த்துக்,
கின்ன ராதியர் பாடிடக் கிளிமொழித் துவர்வாய்ச்,
சின்ன நூலிடை யரம்பையர் நடம்பயில் செய்ய.(ருஉ)

(சக) விடியல்=உதயம்; அடிசில் = சோறு; நெடிது=தூர
மாக; சேறலும்=செல்லலும்; கால் தளர்ந்து = கால்
சோர்ந்து; உயிர் நிலை நீங்க = உயிரானது தன் நிலையி
னின்று நீங்கும்படி; மிடி=தரித்திரம்.

(ரு0) ஆதபத்தழல்=சூரியவெப்பம்; கொளுத்திய = சுட்ட;
வதம் உற்றவன்=குற்றம் பொருந்தியவன்; உடல் தண
ந்து=உடலைவிட்டு; உயிர் பறிந்து=உயிர் நீங்கி; போ
தலுற்றிட = போகுமாறு; தொடங்கிப் புறப்படும் =
ஆரம்பித்து வெளிப்படுகிற.

(ருக) பணி = சர்ப்பங்களை; பணி = ஆபரணமாகப்பூண்ட;
• புயம்=புஜத்தில்; கணிச்சி அம்படை=அழகிய குலா
• யுத்தைத்தரித்த; பரன் = பரமேசுவான்; எணி =
எண்ணி; கணிக்கரும்=அளவிடற்கரிய; குணிக்கரும்;
=மதித்தற்கரிதாய்; இம்பரில்=இவ்வுலகத்தில்.

(ருஉ) பொலம் என்று உன்ன = பொன்னுற் செய்ததென
மதிக்கும்; திவ்விய வருவினில் =புண்ணியப் பயனை
யருந்தாற்குரிய தெய்வீகசரித்தில்.

தக்க துந்துரி முழக்கிடச் சாமர மிரட்ட, வக்க
ணத்தினி லளிர்மணித் தேர்மிசை யெற்றித், தொக்க
வெண்ணிறச் சோதிவிட் டொப்பறத் துலங்குடி மிக்க
பேரொழிற் கயிலையிற் செல்லுவான் விரைந்தார். (௫௩)

* கண்ண னுயிரங் கண்ணனென் கண்ணவற் கதி
ர்க, டன்னொ னுண்மதிக் கடவுளுஞ் சலசநட் புடை.
ய, வண்ண வான்கதிர் வானவர் முனிவர நுரகர், விண்
னு லாவிய கித்தரோ டியக்கர்விஞ் சையர்கள். (௫௪)

பரிந்து போற்றியின் றவர்க்கெலா மருள்விழி பர
பரி, வரிந்த நீள்குரன் மாடகத் திவனியாழ் வாங்கிப்,
புரிந்த வார்சடை நாரதன் புகலருஞ் சுருதி, தெரிந்து
பாடிய பாடலிற் செனித்துணை கொடுத்து. (௫௫)

கையின் மான்மழுப் பிறங்கிடக் கனற்பிழம் பனை
ய, மெய்யி னிற்றொளி விளங்கிட விடநுகர் திருண்ட,
மையி னிற்றிகழ் கண்டமும் வண்டுபான் மிழற்றச்
செய்யி னொறுசெங் கமலநேர் வதனமுந் திகழ. (௫௬)

(௫௩) தக்க=அவனுக்குத்தகுத்த; சோதிதொக்க = பிரகாசம்
பதித்த; செல்லுவான் = செல்லும்படி; விரைந்தார் =
விரைவாகச்சென்றார்.

(௫௪) கண்ணன் = திருமால்; ஆயிரங்கண்ணன் = இத்திரன்;
எண்கண்ணன்=பிரம்மா; தண் என் கதிர்கள்=குளிர்
ந்த கிரணங்களையுடைய; நான்மதிக்கடவுள் = பூரணச்
சத்திரன்; வண்ணம் = அழகில்; வான் = சிறத்த;

(௫௫) வரிந்த திவல் = இறுக்கிய கட்டுகளையும்; நீள் குரல்=
நீண்ட நாதத்தையும்; மாடகம் = முறுக்காணிகளையும்
உடைய; புரிந்த=முறுக்கிய; சுருதி=சூரம்.

(௫௬) பிறங்கிட=விளங்க; இருண்ட மையினில்=கறுத்த மை
போல; பாண்=பூராகத்தை; மிழற்ற = பாட; செய்
யில்=உயலில்; நாகுகிற=உத்பத்தியாகிற.

படரு மென்கொடி யறுகலைப் பசுமையாற் பொ
றிப்பை, விடநெ டும்பணிச் சுடிக்கையிற் நிகழ்மணி வெ
யிலா; லடர்த டந்திரைக் கங்கையா லணிசடா டனியிற்,
றொடருஞ் சந்திர னிந்திர சிலையெனத் தோன்ற.(ருஎ)

உ.முலை சேர்பவ வெயிற்கொதுங் கிடத்தன துபய்,
கமுலை நீழலா யடியவர்க் கருள்புரி கந்தன், குமுலை யா
ழினை யமுதினைக் குழைத்தன குதலை, மமுலை கேட்டுள
மகிழ்ந்திடு வானாகை வயங்க. (ருஅ)

கலக வாள்விழி யரம்பைபர் கவரிகா லசைப்ப,
வுலகி லாருயி ரனைத்தையும் பெற்றசிற் றுதரத், திலக
வாணுத லுமையுடன் செம்பொன லியன்ற, விலகு
மாமணி யாசனத் திருந்தன னிறைவன். (ருக)

(ருஎ)மென்கொடி = மெல்லிய கொடியாகிய; அறுகு=அறு
கம்புல்; இலை=மற்றைப் பத்திரங்கள்; பொறி=புள்ளி
யுடைய; பை=படம்; சுடிக்கையில் = உச்சியில்; திகழ்
மணிவெயிலால் = விளங்கும் மாணிக்கத்தினது ஒளியி
னால்; சடாடலி=சுடலக்காடு; தொடரும் = தவறும்;
இந்திரசிலை=வானவில்.

(ருஅ) உமுலைசேர் =வெப்பத்தையுடைய; பவ வெயிற்கு=பிற
வியாகியவெய்யலுக்கு; கமுலை=திருவடியை, நீழலாய்=
நீழலாக; குமுழைத்தன = குழைத்தது போன்ற; குத
லைமை=விளங்காதசொல்; மமுலை = நிரம்பாத இளஞ்
சொல், அஃதாவது சொல்நிரம்பாவிடினும் பிறருக்கு
விளங்கக்கூடிய வார்த்தையாம். குதலை, மமுலை என்
பவற்றிற், திருக்கோவையாருரையில் உளையாதி
யர் சிகாமணியர்ம் பரிமேலழகர் இங்ஙனம் பொருள்
கூறி யுள்ளாரென்க.

(ருக) கலகம் = மனக்கலக்கத்தையுண்டாக்கும்; கவரி = வெ
ண்சாமரையால்; கால் அசைப்ப=சாற்றையுண்டாக்க;
உதரம் = வயிறு; திலகம் = நெற்றிப்பொட்டு; இய
ன்ற=செய்த.

ஆறு குடிய வண்ணன்முன் வந்தரத் தியங்கு,
மேறு சீர்மணி விவங்கிய விமானநின் றிறக்கிக், கூறு
மிப்புலை மடந்தையை விரைந்துடன் கொடுபோய்,
வீறு சேர்க்கண நாதாக கணத்தினில் விடுத்தார். (கூ0)

எம்பிரான் றிரு வுளங்கனிக் திரங்கயங் கவடன்,
வம்பு லாந்திரு மலர்முக நோக்கியிங் வணக்க, ணம்பு
லாம்விழி மாதரோ டிருத்திமற் றதற்பி, னும்பர் நாடரு
முத்தியுந் தருதுமென் றுரைத்தான். [கூக]

அணைய எவ்வனா கேட்டன ளகமகிழ்ந் திருந்தா,
விணைய மாக்கதை படித்தவர் கேட்டவரெவரும், வினை
யொழிந்தர னருள்பெறு வாரென விரித்துப், புனைநெ
டுஞ்சடைச் சூதனம் முனிவர்க்குப் புகன்றான். (கூஉ)

(கூ0) இயங்கும் = செல்லுகிற; சீர் ஏறு மணி = சிறப்பு மிகுந்த
மணி; வீறு = பெருமை; அக்கணம் = அந்த கணம்.

(கூக) கனிந்து இரங்கி = உள்ளமிளகிக் கருணைசெய்து; வம்பு
லாம் = வாசனை பொருத்திய; அம்புலாம் = அம்பு
போன்ற.

வசனம்.

நைமிசாரண்யவாசிகளே! இச் சிவராத்திரியின் சரிதங்கள் இன்னும்பலவுள அவற்றிலொன்றினைக்கூறுவேன் கேட்பீராகவென்று குதமாமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

விண்ணவராதியர்விரும்பும் பல வளங்கள் பொருந்திய கேகய நாட்டின் ஓர் நகரில், தராதலம்புகழுஞ் சதூர்மறையோதும் பிராமணனொருவன் பெறுமகவீன்றி அருந்தவம் புரிந்து அளவிலாத் துற்குணம் நிரம்புமோர் பெண்ணை நியதியாற் பெற்றனன். அவன் அப்பெண்ணுக்குச் சவுமினியெனப்பெயரிட்டு நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்த்து வந்தனன். அச்சவுமினி யென்பவள் அரம்பையை யொத்த அளவிலா வனப்பு வாய்ந்து வளர்ந்து சிற்றிலிழைத்தல் சிறுதேருருட்டல் முதலிய குழவிச்செயல்களைப் புரிந்து பேதைப்பருவமடைந்து தன்னைப்போன்ற பெண்களோடு கூடி, கழங்கு ஊசல் முதலியன ஆடி, மகிழ்ந்து காலங்கழித்து வந்தனர்.

பின்னர் அச்சவுமினி யென்பாள்: கறுத்த இருள், களாக்கனி, கருமேகம், கொடிப்பாசி, கூந்தற்பனை, கொன்றைக்கனி, வண்டு, கருமணல் இவற்றையொத்து, நெறித்து விளங்கும் கூந்தலினையும்; மூன்றாம் பிறையை யொத்த நெற்றியினையும்; வில்லையொத்த புருவங்களையும்; வேல், மாவடு, வாள், கயல்மீன், வண்டு, குவளைமலர், தாமரைமலர், நீலோற்பலமலர், காக்கணமலர், அம்பு, வீஷம், அமுதம், மான், இவற்றையொத்த விழிகளையும்; வள்ளைக் கொடியை யொத்த குழைகளையணிந்த காதுகளையும்; எள்ளின்மலர், குமிழுமலர், இவற்றையொத்த நாசியினையும்; செவ்வல்லி, முன்முருக்கிதழ், கொவ்வைக்கனி, செந்நெட்டி, பவளம், இவற்றையொத்து கண்ணாகிய கூரியவேல் தைத்தலாலுண்டாம்விஷத்திற்கு விஷமாகிய அமுதத்தினைதல்கும் சிவந்த இதழையும்; வெண்

முத்து, முல்லைமரும்பு, பட்சிகளிறகினடி இவற்றை யொத்த பற்களினையும்; தேன், சுருக்கரை, கற்கண்டு, செழுங்கனி, கரும்பிரசம், பால், அமுதம், பசுக்கிளி, குயில், குழல், யாழ் இவற்றை யொத்த குளிர்த்த மொழியினையும்; சந்திரன், தாமரைமலர், இவற்றையொத்த முகத்தினையும்; கமுகை யொத்த கழுத்தினையும்; மூங்கிலை யொத்த தோள்களினையும்; மகரயாழையொத்த முன்கைகளினையும்; தாமரைமலர், மாந்தளிர், செங்காந்தண் மலர் இவற்றை யொத்த அங்கைகளினையும்; கிரிமூக்குப் போன்ற காக்கைகளினையும்; தாமரையரும்பு, யானையின் மருப்பு, பொற்குடம், சென்னங்குரும்பை, சக்கரவாகப்பட்சி, உயர்ந்தமலை இவற்றை யொத்த குரூங்களினையும்; படருங்கொடி, பூக்கொம்பு, மேகத்தினது மின்னல், மதனனது உடல், மெல்லிய இழை, சிம்மம், உடுக்கு, இவற்றை யொத்த இடையினையும்; திருமகளுறையுத்தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களினையும் உணையவளாய் சுக்கிலபக்கத்துச் சுதாநிதி போல வளர்ந்து மங்கைப்பருவமடைந்தனன்.

அதனைக்கண்ட தாய்தந்தையர் அகமிகமகிழ்ந்து தமது மரபில் ஒரு பிராமணனுக்கும் சவுமினிக்கும் சுபமுகூர்த்தத்தில் திருமணம்புரிவித்தனர். அத்தப்பிராமணனும் சவுமினியும் முறையே பிரம்மதேவன் சரஸ்வதிபோலவும், சந்திரன் ரோகணிபோலவும், மன்மதன் ரதிபோலவும், கூடிக்களித்து வாழ்த்திருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கையில் அத்தப்பிராமணன் வெம்பிணிகளாற்பீடிக்கப்பட்டு வருத்தியிறத்தனன். உடனே சவுமினியென் பவன் தம்மரபு வழக்கப்பட்டி நானிழித்து கைமையுற்றிருந்தனன்.

பின்னர், குயில், அன்றில், சந்திரன், வேயங்குழல், ஆட பத்தின்மணி இவைகள் காற்றையொத்து வெங்காமத்தியை மூட்ட, மதனன் எய்யும் பாணங்கள் தைத்தபுலங்களில், நெருப்பிற் காய்ச்சிய இருப்புக்கோல்களை நுழைத்தது போற் றென்றல் வீச, குரூங்களிற் பசுலைப்ப; வாடுமிடைபோல்.

அங்கமுமெலிந்து அணையிற் கண் றாயில் வராது கலங்கி வரு
ந்தி மதன னோயைச் சகியாதவளாய் ஆடவர் சிலரை, காவற்
கூடி ஂள்ள முவந்தனர். ஆனதால் தூல்போன்ற இடைதடி
ப்ப; தேகம், முகம், இதழ் இவை சந்திரனைப்போல் வெளுப்
பக் கருப்ப முற்றிருந்தனர். அந்நகரில் வசிக்கும் பிராமணர்க
ளெல்லாம் அதனையறிந்து அவனைக் கடிந்து அந்நகராவாண்டு
அகற்ற; அவன் தீராததுயரமுற்றுக் கண்ணீர் தாரை தாரையா
கச் சிந்த அழுது கொண்டு அருகிலுள்ள ஒரு காட்டினிற்
சென்றனர். இங்ஙனஞ் செல்லுகையில் அக்காட்டிற் செல்
லும் காளைப்பருவமுள்ள ஒரு சூத்திரன் கண்டு பெண்ணே!
ந் எந்தவூர், என்னஜாதி, யார்மனைவி, நின்பெயரென்னை, எங்
குபோகின்றாய் என்று கேட்க, சவுமினி தனது விருத்தாந்
தங்களைக் கூறியழுதனர். அத்தக்காளை சவுமினி மேல் காதல்
கொண்டு பெண்மயிலே! உனக்கு நானே நாயகனாக விருக்க
இச்சிக்கின்றேன் அது உனக்குச் சம்மதமோ வென்று கேட்
க, அவன் அதற்கிசைந்தனர். உடனே அக்காளை அவளைய
ழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்வீட்டையடைந்தனர். அன்று
முதல் அவ்விருவரும் மதனனும் ரதியும் போலக் கூடி வாழ்ந்தி
ருந்தனர்.

இங்ஙனஞ் சின்னாட்சென்றபின் அவன் ஓர் மகவைப்பெற
அதனைக்கண்டு அவ்விடிலே அகமகிழ்ந்திருந்தனர். பின்னரோர்
ஞான்று அவ்விடிலே அயலூருக்குச் சென்றிருந்ததால் அன்றி
ரவு சவுமினி தனியேயிருந்து, நன்மைகளையெல்லாங் கெடுக்
கும் மதுபானம் பண்ணினாள். உடனே மாமிசம்புசிக்கும்விருப்
பம் அதிகரித்ததால், அவன் ஒரு கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு
ஆடுமாடுகள் கட்டிற் தொழுவத்திற்குச் சென்று அங்கு இருளா
யிருந்ததாலும் தனக்குக் குடிமயக்கம் அதிகரித்திருந்ததாலும்
அத்தொழுவத்திற்கட்டியிருந்த பசுவின் இளங்கன்றினை ஆடு
ன நினைத்துக் கத்தியாலரிந்து எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு
ட்சென்று விளக்கு வெளிச்சத்திற் பார்க்க, தான் கொன்றது
ஆடல்ல வென்றும் பசுவின் கன்ற மென்றும் தெரிந்தனர்.
அவன் தீமைக் களஞ்சியமாயிருப்பவனே யாயினும், பிராமண

குலத்திற்பிறத்தவனானதாலும், கோவதை செய்தல் மகாபாதக
மெனத் தன் தந்தை கூறியுள்ளதைக் கேட்டிருந்தவனான
தாலும், முற்பிறவிகளில் அவன் செய்த புண்ணியத்தினா
லும், அப்பொழுது சற்று நல்லறிவு தோன்ற மனதில் ஒரு
லித அச்சமுண்டாய், உலகத்திலுள்ள உத்தமரா லிகழப்பட்ட
கள்ளைக்குடித்ததாலல்லவோ இப்பாதகஞ்செய்ய நேர்ந்ததுஎன
நினைத்து அயர்ந்து இரண்டு நாழிகை நேரம் சிவ சிவ சிவ சிவ
வெனத்தியானித்திருந்தனன். உடனே அவன் ஆணவ மலத் த
டிப்பினால் திரோதானசக்தி வயத்தினளாய், கொண்டு விட்
டோம் இனியவருந்தவநிற் பயனென்னை நமது இச்சையை
முடித்துக்கொள்வதே தகுதியாமெனத்துணிந்து அக்கன்றின்
மாய்சத்தை யுண்ணுமாறு கத்தியால் அதன் தோலையுரித் தெ
றிந்துவிட்டு மாய்சங்களை யெடுத்துச் சமைத்து ஆசைநீர அரு
ந்திமகிழ்ந்தறங்கினன். மறுநாள் உதயகாலத்திலெழுந்து அவன்
அத்தெருவிலுள்ளார் கேட்கும்படி ஐயையோ காட்டில் வாழும்
புலி என்வீட்டில் வந்து பசுவின் கன்றைக் கொண்டு தின்று
போயிற்றே என்செய்கேனெனக் கூச்சலிட்டு அந்தக் கன்றின்
தோலையும் எலும்புகளையும் வாரியெடுத்துக்கொண்டு போய்த்
தெருவிலெறிந்து இருந்தனன். பின்னர் அயலூருக்குச்சென்றி
ருந்த விடையாகிய அவளது கணவன் வீடுவந்து சேரலும்,
அவனிடமும் அவன் அங்கனமே புலி வந்து கன்றினைக்கொ
ண்டு தின்று போயிற்றெனக்கூறி அதற்காக யிருந்த துக்கப்
படுபவன்போற் பாசாங்கு செய்தனன். அவ்விடலை கேட்டுப்
பெண்ணே! அந்தப்புலி வீட்டினுள் வந்து உன்னைக் கொல்லா
து போனதைப்பற்றி மகிழ்ச்சியடைவதை யொழித்து ஒரு பசு
வின் கன்றினுக்காக நீ இப்படி இங்குதல் தகாதென்று சொல்
லி அவனைத் தேற்றி, அவன் அதனைக்கேட்டு மணந்தேறினவன்
போலிருந்தனன். பிறகு அவ்விடலையும் சவுமினியும் முன்போற்
கூடி இன்பமுற்று டெடுக்காலங் கழித்தபின்னர் அந்தச் சவுமி
னியென்பான் கொடியபிணிகளால் வருத்தப்பட்டு மரணமுற்
றனன். அப்பொழுது எமதுதர் அங்கு வந்து அவளுயிரைப்

பாசத்தாற் பிணித்துக்கொண்டுபோய்த் தென்புலஞ் சேர்ந்து
கூற்றன் முன் விடுப்ப, அக் கூற்றன் சித்திரகுப்தனால் அவன்
செய்த தீவினையனேத்தும் ஆய்ந்தனன்.

பின்னர் அந்தகன் பரமேசுவரனது திருவருளை முன்னி
ட்டு அவனைப்பார்த்து நங்காய்! நீ பல தீவினைகளைப் புரிந்து
ளனையாயிலும் அன்று இருட்பொழுதினில் பசுவின்கன்றைக்
கொன்றவுடன் சிவபிரானது திருநாமத்தை இரண்டு நாழிகை
நேரம் ஜபித்ததால் இங்குள்ள நரகங்களையனுபவிக்கு முரிமை
யொழிந்தது. ஆகையால் பூவுலகின்கண் புலையர் குலத்திலே,
இரண்டு கண்களையின்றிக் கோரருபத்துடனும், உடல் பொ
றுக்கொணு நோய்களுடனும் பிறக்கக்கடவாயெனக் கட்டளை
யிட்டனன். அவன் உடனே இப்பரதகண்டத்துத் தென்பாங்கி
லே கோகர்ன மென்னும் உயர்ந்த சிவத் தலத்தினுக்குச் சிறி
து தூரத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரிலே, அந்தகன் கூறிய அடை
யாளப்படி ஓர் ஏழைப் புலைச்சிவயிற்றிலே மகவாய்ப்பிறந்து வ
ளர்ந்தனன். இங்ஙனம் சில ஆண்டுகள் சென்றபின் அவன் தாய்
தந்தையர் இறந்தனர். அதனாலும், குட்டமுதலியனோய்களையு
டைத்தாயிருக்குத் தன்னை மணம் புரிவாரில்லாமையாலும் அந்
தப்புலைச்சேரியில் இரந்துண்டு தரித்திரத்துடன் தினையளவே
னும் இன்பமின்றித் துன்பமுற்றிருந்தனன்.

சவுமினி யென்பாள் பித்திய பிறவியில் கண்களில்லாது
நோயாளியாய்ப்பிறந்து இரந்துண்டு காலங்கழித்த காரணம் யா
தோவெனின்? அவள் கைமையுற்றபின் கற்பு என்பதை அற
வொழித்துப் பலபுருஷர்களைச்சேர்ந்த பாவத்தால் குட்டம்,
சூலை என்னும் வியாதிகளையுடையவளாயினள்; அன்றியும் பசு
வின் கன்றினைக்கொன்று அருந்திய பாவத்தால் புலையர் குலத்
திற்பிறந்தனன்; கட்டுடித்த பாவத்தால் குருடி யாயினள்;
அவன் வாழ்நாட்களில் ஒரு நாளிலாவது பசித்து வந்தவருக்கு
ஒரு பிடியன்னமும் இடாத பாவத்தால் ஏழைப்புலைச்சி வயிற்
றிற்பிறந்து இரந்துண்டு வருந்துவாளாயினள் என்பனவேயாம்.

அவன் இங்ஙனமிருந்து காலங்கழித்து இளமைப்பருவங் கடத்து முதுமைப்பருவமடைந்து, கொக்கைப்போல் வெளுத்த நரையுந் திரையும் பொருந்த, சரீரம் வில்லைப்போல் விளைய, ஒரு கணமும் நித்திரை பொருந்த வொட்டாது கண்டத்திலே நுபம்சிக்கி இருமலையெழுப்ப, துன்புற்றிருந்தனன். இப்படியிருக்கையில் முன்னர்க்குறிய சிவராத்திரி விரதமிழைத்தற்கு அந்நகரிலுள்ள அநேக மனிதர்கள், சமீபத்திலுள்ள கோகர்ணம் என்னுந் தலத்திற்குச் சென்றனர். இத்தப்புலைமாத அதனைத் தெரிந்து ஸியமேற்றண்ணு மாறு மற்றொரு புலைமடந்தையின் கரத்தைப் பற்றிச் சென்று அத்தக் கோகர்ணமென்னுந் தலத்தையடைந்து சத்திவிதிக்கு எதிரிலிருந்து ஸிய! கண்களில்லாதவனாகிய எணது வயிற்றில் முளுந்தியை வலித்தற்குச் சோறிடுங்கள் சோறிடுங்கள் என்று கூவிக்கொண்டிருந்தனர். அன்று சிவராத்திரி தினமானதால் ஏராளமான மனிதர்கள் அந்நகரில் வந்து நிறைந்திருந்தனர். அப்படியிருந்தும் இப்புலைமாதின் நல்லாழினால் அன்று பகல் முழுதிலும் ஒருவரேனும் அவளுக்கு உணவளித்தாரில்லை.

பின்னர் இரவிலும் அவன் அவ்வாறே கூவிக்கொண்டிருந்தனன். அப்பொழுது அவ்வீதியின் வழியே செல்லும் துஷ்ட னொருவன் அவனைப்பார்த்து விளையாட்டாக அணங்கே! இதோ உனக்கு உணவளிக்கின்றேன் வாங்கிக் கொள்ளென்று சொல்லி அருகிலிருந்த வில்வமரத்திலுள்ள தழைகளைப்பறித்து அவன்கரத் தளித்துச் சென்றனன். அத்தப் புலைமாத வாங்கிக் கையாற்றடலிப்பார்த்து அது உணவு அல்லாததால் அத்தழைகளைப் பக்கத்திலெறித்தனன். அப்படி அவன் எறித்த வில்வத் தழைகள், அரிய சிவபூசைசெய்து விளைகளை யொழிப்பவர் அர்ச்சிக்கும் மலர்போலப் பக்கத்திலிருந்த பழைமையாகிய ஒரு சிவலிங்கத்தின் முடிமீது வீழ்ந்தன. பின்னர் அவ்விரவு முழுதும் அவன் அங்ஙனமே கூவிக்கொண்டிருந்தும் எவரும் உணவளித்தாரில்லை. இங்ஙனம் சிவராத்திரி தினத்தில் கோகர்ணமென்னுந் தலத்தையடைந்து அற்றைப் பகலிரவு முழுதுமவன் பட்டினி யிருந்ததாலும், நித்திரை யகற்றியதாலும், வில்வத்

தலைகளைச் சிவலிங்கநாயகன் முடிமிது எறித்ததாலும் அவ னது ஆகாமியம் சஞ்சிதமென்னும் வினைகளைப் பற்றறவொழித் துப் புனிதையாயினள்.

பின்னர் அப் புலமாது பலகோய்களினு மிருந்து பசி கோய் வருத்தியதால் அவ்விரவு முப்பது நாழிகையை முப்பது யுகமாகக் கழித்துப் பொழுது விடிந்தவுடன் சோறு இரப்பதற்கு அவ்விடத்தையகன்று முன்போல் மற்றொரு புலமட ந்தை கரத்தைப்பற்றிச் சிறிது தூரஞ்சென்றனள். அப்பொழுது கொடிய பல பிணிகளோடு, பசி, மூப்பு என்னும் பிணிக ளும் பிணித்துவருத்த அவள் கைகால் தளர்ந்து சூரியவெப் பம் பதித்த பூமியில் விழுந்து மரணவேதனையென்னும் அள விலாத் துன்பமுற்று இறந்தனள்.

அப்பொழுது கயிலாயபதியானவர் கருணைகூர்ந்து தமது கணங்களை யழைத்து நீவீர் நமது கோகர்னமென்னுந் தலத்தை யடைந்து, அங்குத் தனது தூலவுடலை நீக்கும் புல மாதினை விமானத்தேற்றிக் கொணர்மின் எனத் திருவாய் மலர்ந்தனர்.

உடனே அக்கணங்கள் பெருமான் ஆஞ்ஞையைச் சிர மேற்கொண்டு அழகிய மணிகள் பறித்த விமானத்துடன் புறப் பட்டு ஆகாய மார்க்கமாய்ச்சென்று கோகர்னம் என்னுந் தலத் தையடைந்து அப்புலமாதினுயிரை, புண்ணியப் பயனை யருந் துதற்குரிய தெய்வீக சரீரத்திற் பொருத்தித் தாம் கொணர்ந்த விமானத்திருத்தி, எடுத்துக்கொண்டு அந்தரதுந்துபி முதலிய தேவவாத்தியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டு முன்போலக் ககன மார்க்கமாய் வினாந்துசென்று அழகிய கயிலையை யடைந்து அப்புலமாதினை விமானத்தினின்றிறக்கி, கங்கையைச் சடையிற்றறித்த பரமேசுவரன் சந்நிதியில் நிறுத்தினர். பரமபதி அப் புலமாதினைக் கடைக்கணித்து நீ இம்மலையின்கணுள்ள மாதர்க ளோடு கூடி வாழ்த்திருப்பாயாக, பின்னர் தேவர்கட்குங் கிட் டெந்நகரிய மோட்ச சாம்பிராச்சிய மளிப்பேம் எனத் திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே அம்மாத உளமகிழ்ந்து பெருமான் ஆஞ் ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு அவ் வரையிலுள்ள மாதர்களோடு கூடி அத்தெய்வீக சரீரத்தோடு வாழ்த்திருத்தனள்.

சுவாமிநாதர் சருக்கம் முற்றிற்று.

கன்மாட பாதச் சருக்கம்.

ஏதமற் றுயர்ந்த சிர்ந்தி யெம்பிரா விரவின் கா
தை, யோதமற் றுளதொன் றுங்கட் குணர்த்துவன்
டிகண்மி னென்னு, மாதவத் துபர்ந்த செய்ய மறை
தெரி முனிவர் கேட்பச், சூதனுற் றமுதமாரி சொரிந்
தெனச் சொல்லுற்றான். (க)

பைம்புலி புலர்த்துங் கொங்கைப் பாவைய ரூடுங்
காலச், சம்புலி வருந்த மாலைச் சமனெயி றென்னவே
க, வெம்புலி யென்ன முன்னி மேற்றிசை தோற்று
மென்கீற், றம்புலிக் கொழுந்து ரிஞ்சி யயோத்திமா
நகரொன் றுண்டால். (உ)

(க) ஏதமற்று = குற்ற மற்று; செய்ய மறை = சிறத்த,
வேதம்.

(உ) பைம்புலி=சிறத்த சாந்தினை; புலர்த்தும்=பூசும், அல்
லது உலரச்செய்யும்; ஊடுங்கால்=ஊடலைச்செய்யுங்
கால்; அச்சம்புல்லவருந்த = அச்சமடைந்து வருத்தும்
படி, ஈண்டு புலியெனலிடைக்குறை; மாலைச்சமன் =
மாலைக்காலமாகிய இயமனது; எயிறன்ன = வளைந்த
பல்லைப்போலவும்; வேகவெம்புலி=வேகமாய்ப்பாயும்
கொடிய புலிபோலவும்; முன்னி = எதிர்ப்பட்டு;
மென்கீற்று அம்புலி=மெல்லிய பிளப்புவடிவாகிய சந்
திரன்; ஊர்=தவழ்த்து செல்லுகிற; இஞ்சி=மதில்.

கருத்து.

பசிய களபத்தினை யணியும் தனங்கனையுடைய
மடத்தையர் ஊடலைச்செய்யுங்காலத்து அவர் அச்சம்
பொருத்தி வருத்துமாறு, மாலைக்காலமாகிய இயம
னது வக்கிரதத்தம்போலவும், வேகமாய்ப்பாயும் புலி
போலவும், மேற்குத்திக்கிறோன்றி எதிர்ப்படும்
கீற்று வடிவாகிய சந்திரன் தவழ்த்துசெல்லும் மதில்
களையுடைய அயோத்திகர் என்பதாம்.

மன்னர்தம் மன்ன னென்ன வருந்தச ரதன்பான் முன்னாட், பன்னக மீதிற் றஞ்சும் பசந்துழாய் முகுந் தன் றோன்று, மந்நக ரளிக்கும் வேந்த னாதபன் குலத் தில் வந்தோன், கன்னலந் தருதிண் டோளான் கரு தலர்க் கடியும் வாளான். (௩)

குத்திர மறவோர் செய்ய கோல்வளை யாமற் கோளிப், பத்திர சயன னென்னப் பரிந்துயிர் பாது காப்போ, னத்திர நயனச் செவ்வா யரிவையர்க் கன ங்க னன்னான், மித்திர சகன னாமம் விளங்கிலை யலங் கல் வேலோன். (௪)

குன்றென வளர்ந்து வீங்குங் குளிமுலைப் பவளச் செவ்வாய், மன்றலங் கோதைக்கோதை மதபந்தி யெ ன்னு மாதைத், தன் றடஞ் செங்கை பற்றிச் சடங்குசெ ய் தழல்சான் ருக, முன்றவ முடிவான் மன்றன் முடித் தவன் முயங்கு நாளில். (௫)

(௩) வரும் = தோன்றிய; துஞ்சும் = தூங்குகிற; தோன் றும் = அவதரித்த; கல்நலம் = மலையின்றன்மை பொரு ள்திய; கருதலர் = பகைவர்; கடியும் = கொல்லுகிற.

(௪) குத்திரம் அற = வஞ்சனை நீங்க; ஓர் = ஒப்பற்ற; செய்ய கோல் = செங்கோல்; கோளி = ஆலமரத்தின்; பத்திரம் = இலை; அத்திரநயனம் = அம்புபோன்றகண்ணையும்; மித்திரசகன நாமம் = மித்திரசகனன் என்னும் பெயரையுடைய; இலை = இலைவடிவினதாகியும்; அலங் கல் = மாலையைத்தரிக்கப் பட்டதாகியும் விளங்கும்; வேலோன் = வேலாயுதத்தை யுடையவன்.

(௫) அம் கோதை = அழகிய மாலையை யணிந்த; கோதை = கூந்தல்; சான்றாக = சாட்சியாக; முன் தவ வடிவால் = முன்செய்து முடித்த தவத்தினால்; முயங்கும் = தழுவி வாழும்.

விலங்குபுள் கலங்க மாய்க்கும் வேட்டமேல் னிரு
ப்ப முற்றி, யுலங்கெழு வயிரத் தோனா னெண்மலர்
பொதுளிப் பூத்த, பொலந்தரு சினைகள் வானம்
போனவெங் கானம் போவான், பலங்கொள்கா முகப்
பட்டாடை பட்டிகை மருங்கிற் சேர்த்தி. (சு)

செஞ்சுட ரெறிக்குஞ் செம்பொற் செழுமணி
மகுட நீக்கிக், குஞ்சிபூந் தொடையிற் சூழ்ந்து குல
விட விசித்துக் கூர்மை, விஞ்சிய சுரிகை சேர்த்து வெ
றுக்கையி னமைத்த பச்சை, மஞ்செனத் தோற்றுஞ்
சோதி மாகதக் கவச மிட்டு. (எ)

(சு) வேட்டமேல் = வேட்டையாடுதலில்; உலம் = கல்லு
ருண்டை; கெழு = ஒத்த (இடைச்சொல்லுமாம்); வயி
ரம் = பலம்; ஒன் மலர் = அழகிய புஷ்பங்கள்; பொது
ளி = கெருங்கி; பூத்த = மலர்ந்த; பொலந்தரு = அழகு
பொருத்திய; சினைகள் = கிளைகள்; வானம்போன =
வானத்தையளாவிய; போவான் = போகவேண்டி;
பலங்கொள் = வலிமை பொருத்திய (அருத); காழ
கம் = கருகிறமுன்ன; பட்டு ஆடை = பட்டுவஸ்திரம்;
பட்டிகை = கச்சைப்பட்டை.

(எ) செஞ்சுடர் எறிக்கும் = சிவந்த ஒளி வீசுகிற; செம்
பொன் = சிவந்தபொன்; செழுமணி = அழகியமாணிக்
கக்கள்பதித்த; குஞ்சி = குடுமியானது; பூந்தொடை
யில் = பூமாலையால்; சூழ்த்து = சுற்றப்பட்டு; குலவிட =
விளங்க; விசித்து = அதை இழுத்துக்கட்டி; கூர்மை
விஞ்சிய = கூர்மையதிகரித்த; சுரிகைசேர்த்து =
உடைவாளைத்தரித்து; வெறுக்கையில் அமைத்த =
பொன்னாற்செய்யப்பட்ட; பச்சைமஞ்சென = பசிய்
மேகம்போன்ற; கவசமிட்டு = மூடியைத் தேகத்திற்
றரித்தும்.

கைப்புடை கட்டி வென்னிற் கடுங்கனைத் தூணி
தூக்கி, மைப்புடை வரையுங் கண்ணார் நுதனிகர் வரி
வில் வாங்கி, மெய்ப்புடை மனங்கா லொத்து வினா
யுமைங் கதையிற் செல்லு, நெய்ப்புடை மேனி மேக
நீனிற் பரிமேற் கொண்டான். (அ)

சங்கொடு படகங் கொம்பு தனிறுடி தழங்கி யார்
ப்ப, வெங்கொடுங் கொலைசெய் வாளி வில்லொளி
விளங்கும் வைவே, லங்கவை தரித்த தானை பளவில
சூழ மண்ணிற், பொங்குநண் னீளி யோரெண் புலம்
புக விசம்பு போர்ப்ப. (க)

பெரும்புரி வலைவார் கூந்தற் பிடியினஞ் சமந்து
செல்ல, விரும்புறு வேடர் கையில் வினாந்தெதிர் குணா
க்கு ஞாளி, யிரும்புறு தொடரிற் பூட்டி யீர்த்தனர்

(அ) கைப்புடை = கைக்கவசம்; வென்னில் = முதுகில்;
தூணி = அம்புப்பெட்டி; புடை = ஓரத்தில்; மை வரை
யும் = மை தீட்டும்; மெய்ப்பு உடை = மெச்சுதலை
யுடைய; மனம் = மனோவேகத்தையும்; கால் = வாயு
வேகத்தையும்; ஒத்து = நிகர்த்து; ஐங்கதி = ஐந்து
வகை நடை, அல்தாவது: மந்தகதி, மயூரகதி, வியாக்
கிரகதி, இடபகதி, மற்கடகதி என்பனவாம்; நெய்ப்
பு உடை = பளபளப்புள்ள; மேனி = தேகம்; நீனிற்
= நீலநிறம்.

(க) படகம் = பம்பை; கொம்பு = ஊதும்வாத்தியம்; தவில் =
ஓர் பறை; துடி = உடுக்கு; தழங்கி ஆர்ப்பு = இரைந்து
ஓலிக்க; வெங்கொடும் = மிகக்கொடிய; வை வேல் =
கூர்மையுள்ள வேல்; அவை = அவ் வாயுதங்களை;
தானை = சேனை; பொங்கு = கிளம்புகிற; துண்
தூளி = மெல்லியதூசி; ஓர் எண் புலம் புக = எட்
தித்திக்குகளையும் அடையவும்; விசம்பு போர்ப்பு = ஆகா
யத்தை மறைக்கவும்.

செல்ல வல்லே, சுரும்பிமிர் தொடையான் கானச்
சூழல்வாய்ச் சென்று புக்கான். (க௦)

வேறு.

வலைவார்பல நிலையானெடு வானாடு வளைப்பார்,
நிலைகோலின சிறுநாணொலி திசையேற விடுப்பார்,
கலைமான்மரை முயவீடிய களிஞ்ஞெடு களிற்றின், றலை
போயற விறன்மீளிகள் சரமாரி தொடுப்பார். (க௧)

கொடிகொண்டிடு தருகிற்படர் கொம்பேறி விழி
ப்பார், மடியுஞ்செவி வளைவால்கல் வாய்நாய்கள் விடுப்
பார், தடிகொண்டெறி தருவார்சுழல் தழுவின் கலுக்கை
ப்பார், பொடிகொண்டிடு நிலனிற்சில பொறிநின்று
புதைப்பார். (க௨)

(க௦) பெரும்புரி=பெரியபுரிகளாற் பின்னிய; வார் கூந்தல்=
நீண்ட பிடரிமயிர்களையுடைய; பிடி இனம்=பெண்
ஒட்டகம்; விரும்புறு=வேட்டைத்தொழிலைவிரும்பும்;
எதிர்=எதிர்த்து; ஞாளி=நாய்; இரும்புறுதொடர் =
இரும்பினாற் செய்த சங்கிலி; ஈர்த்தனர் செல்ல=இழு
த்துச்செல்ல; வல்லே=விரைவாக; கானம் சூழல்வாய்
=காட்டினிடத்தில்.

(க௧) பல வார் வலை=நீண்ட அநேக வலைகள்; நெடு வானாடு
= நீண்ட வானில்; நிலையா வளைப்பார்= உறுதியாக
வளைத்துக்கட்டுவார்; நிலை கோலினர் = வில்லைவளை
த்து; சிறு நாண் ஒலி = வில்லிற் கட்டிய கயிற்றின்
சத்தம்; திசையேற = எட்டுத்திக்குகளையும் அடைய;
விடுப்பார் = கையினால் மீட்டுவர்; முகம் நீடிய களி
ஞ்ஞெடு=ஆண் பன்றியோடு; களிற்றின்=யானையின்;
தலைபோயற=தலைகள் அறும்படி; விறன் மீளிகள் =
சிங்கம்போன்ற வேடர்கள், உவமையாகுபெயர்.

(க௨) கொடிகொண்டிடு=கொடிகள் படர்ந்த; படர்=விசாலி
த்த; விழிப்பார் = பார்ப்பார்; எறிதருவார் = எறிவர்;
சுழல்=சுற்றுதிரு; தழுவின்=கவணினால்; கல்லுக்கைப்
பார்=கல்லுஎறிவர்; பொடிகொண்டிடு=புழுதியுள்ள;
பொறி=யந்திரம்; புதைப்பார்=நடுவர்.

அடல்சேருழை படர்தாரியி னடிதேடினர் தொ
டர்வார், மிடல்சேர்தரு மிருகாரியை விறல்வேலினி
லெறிவார், வடவாமுக வனலார்சின வலுநீடுகி ருளி
யத், துடலூடுற வடிவாளிக ஞுடனேவினர் விடுவார்.()

வருமித்திரன் மாபுற்றிடு மனன்முற்றரி யவர்
போர், பொருமித்திர சகனுற்றொரு புரிவிற்பனி குனி
வித், துருமிற்றொடு கணையிற்பல மிருகத்தை யொறுத்
துத், தருமித்திற லெவரிப்புவி தனிலொப்பென நின்
றான். (கச)

வேறு.

இவ்வண்ண நெடுங்காணி லடும்வேட்டம் புரிந்திடு
மவ் வெல்லைகால, மைவண்ணத் தடலரக்க ரிருவரொரு

(கஉ) அடல்சேர் = வலிமையுள்ள; உழை = பெண்மான்;
படர் = சென்றிருக்கிற; தாரியின் = வழியில்; அடி
தேடி = காற்சுவடுபற்றித்தேடி; தொடர்வார் =
தொடர்ந்து செல்லுவார்; மிடல் = வன்மை; சேர்தரு
= பொருத்திய; மிருகாரி = சிங்கம்; வடவாமுக
அனலார் = வடவாமுகாக்கினியையொத்த; சினம்
= கோபத்தையும்; வலு நீடு = வலியிருந்த; உகிர் = நக
த்தையும் உடைய; உளியம் = கரடி; உடல் உடூற =
உடலிற்றைக்க; வடிவாளி = கூரிய அம்பு; ஏவினர்
விடுவார் = ஏவி விடுவார்.

(கச) வரும் = உதிக்கின்ற; மித்திரன் = சூரியனது; மாபுற்
றிடு = வமிசத்திற் பிறந்த; மனன் = மன்னன்; முன் =
முதன்மையாக; தரியலர் = பகைவரோடு; போர் பொ
ரும் = யுத்தஞ்செய்கிற; உற்று = வேட்டையிற் பொரு
ந்தி; ஒரு புரி வில் = வரிந்து கட்டிய ஒரு வில்லை;
தனி = தனியாக; உரும் இன் = இடிபோல; தொடுகண்
யில் = தொடுக்கும் அம்பினால்; இத்திறல் = இவ் வல்ல
மைக்கு; எவர் = யாவர்; இப் புவிதனில் = இவ்வுலகில்;
ஒப்பென = ஒப்பென்று சொல்லும்படி.

வயிற்றுதித்தோர் வந்து தோன்றிப், பைவண்ணப்
பெரும்பாந்த னேந்துலக மொருகுடைக்கீழ்ப் பாது
காக்குஞ், செவ்வண்ணக் கதிர்வேலோ னுடன்நீருக்கி
நெருக்கியவர் செய்கின் றுரால் (கரு)

“ அந்நிலைகண் டன்னவரின் முன்னவனைத் தூரந்
தரச வங்கை வாளாற், சென்னிதுணித் தனன்குருதி
நீரோட வாங்கதனைத் தெரிய நோக்கி, யிந்நிலையில்
வெலற்கரிதென் றினையோனும் வஞ்சகங்க ளியற்றிபா
னே, ின்னிவனை வெவ்வனென மீண்டோடி மனிதரு
ருப் பெற்று வந்தான். (கசு)

வந்தரசன் றன்னிருதா டொழுதெழலு மாங்க
வனுன் வரவே தென்னச், சந்தணிசூத் திரப்புயமித்
திரசகனே யுனதேவல் சலிப்பிலாம, லீந்தவுட லுள்ள
ளவு மிழைத்திடுவா னெண்ணிவந்தே னென்ன முன்
னங், கொந்தழலி லடிசிலடும் வாலுவர்தந் தொழில
வற்குக் கொடுத்தான் மன்னோ. (கௌ)

(கரு) அவ் வெல்லை = அக்காலத்தில்; காலமை வண்ணத்து =
மாரிகாலத்து மேகம்போன்ற நிறத்தினையுடைய, அல்
லது ஆலகாலம்போற்கறுத்த நிறத்தினையுடைய எளி
னுமாம்; தோன்றி = எதிர்ப்பட்டு; வண்ணப்பை = அழ
கிய படமுடைய; பெரும் பார்தன் = பெரும் பாம்பு,
(ஆதிசேடன்); செவ்வண்ணம் = சிவந்தநிறமாகிய; கதிர்
வேலோன் = ஒளியுள்ள வேலைத்தாங்கிய மித்திரசக
னன்; தருக்கி = இறுமாந்து; நெருக்கி = வருத்தி.

(கசு) முன்னவனை = மூத்தவனை; தூரத்து = தூரத்தி; குருதி
நீர் = இரத்தம், (இருபெயரொட்டு); வெலற்கு =
வெல்லுதற்கு.

(கௌ) சத்து அணி = சத்தனம் அணிந்த; குத்திரம் = மலையை
யொத்த; கொந்து அழல் = அக்கினித்திரன்; அடி
சில் = சோறு; ஆடும் = சமைக்கும்; வாலுவர் = சமை
யல் வேலைக்காரர்.

வன்புலஞ்சா னனம்பயிலும் வனநீங்கி யயோத்தி
நகர் வந்து தாங்கும், பின்புலஞ்செய் திரடோளான்
மதயந்தி யுடன்வாழ்விற்பெருகு நாளிற், நென்புலஞ்
சென் றடைந்தபிதிர்க் கடன்கழிக்குந் திவசமுறச் சிந்
தை மேவுந், தன்புலங்கொண் டுத்தரத்திற் சாலிதவன்
வரவழைத்துத் தாளிற் றுழந்தே. (கஅ)

ஆசனத்தி லிருத்தியபின் னருக்கியபாத் தியமுத
லர்ச் சனைகளாற்றிப், போசனத்துக் கெழுந்தருளப்
புரிதியென வருந்தவனும் போந்தபோதி, நீசனெனத்
தகுநிருத னடுமுதத் தொடுதெனது நினைவின் வண்
ணம், பாசனத்தின் மனிதருடற் றடியரிந்து சமைத்
ததனைப் படைத்திட்டானே. (கக)

வண்டுபடும் பசுந்துளபத் தொடையான்வெள்
விடையான்றாண் மலர்க ளுள்ளங், கொண்டுபெருந் தவ
மியற்றும்வசிட்டமுனிமுனிவுடனிக்கொற்ற வேந்தன்,

(கஅ) வன்=வலிமையுள்ள; புல்=புலி; அஞ்சானனம்=சிங்
கம்; பயிலும்=வசிக்கும்; தாங்கும் = பூமியைச்சுமக்
கின்ற; உலம் செய் = உருண்டையாகிய கல்லையொ
த்த; பெருகும்=மேம்படும்; தென்புலம்=பிதிர்ந்தே
வர்கள் வசிக்குமிடம்; திவசம் = நாள்; சிந்தைமே
வும்=விரும்புகிற; தன்புலம் கொண்டு=தனது மனத்
தினால்; உத்தரத்தில் = வடதிசையிலுள்ள; சாலி =
அருந்ததி; தவன்=நாயகனை அஃதாவது வசித்தாரை.

(கக) அருக்கியம்=கைகழுவக் கொடுக்கும் நீர்; பாத்தியம்=
கால்கழுவக் கொடுக்கும் நீர்; நீசனெனத் தகும்=புல
யெனென்று சொல்லத்தக்க; நிருதன் = இராக்கதன்;
அடம் அமுதம்=சமைத்த சாதம்; பாசனம்=போசன
பாத்திரம்; தடி=மாமிசம்.

மெண்டுபடு மிவனுடனிக் கரணிக் கலத்தினிடச்
சொன்னு னென்று, கண்டுகொற் பொறிகாலக் கண்
லிணைகள் கிவந்துமிகக் கனன்று நோக்கி. (உ0)

மறுவையயிற் தொளிருமுழு மதிக்கனிகைத் தனி
ச்செங்கோன் மன்ன முந்நி, ரறுவையுடைப் பெரு
நிலத்திற் றிருவிழந்து கருகிறங்கொ ளரக்க யாக்கை,
பெறுவையெனச் சபித்திடலு மனத்தமுங்கி யரைக்
கணத்துட் பின்பு தேறிந், தெறுவையயிற் கரணுயர்
மித் திராகனு மனமதனிற் சினமீக் கொண்டே. (உக)

மனாதிசுளிற் பிழைத்தறியா வெணைச்சுளிட் டனை
யுணையும் வைவே னென்னுத், தனாதிதழ்த்தா மனாக்கர
த்துச் சலங்கொண்ட சலங்கண்டு தாழ்ந்துதேனி, தினா
திபகோத் திரமுதல்வ தேசிகனே மாசின்மறை செப்
புந் தெய்வ, மெனாதினிந் சபித்தறகா தெவரசர் குர
வரைச்சு ளிட்டா ரென்றே. (உஉ)

(உ0) வண்டு படும் = வண்டுகள் மொய்க்கும்; முனிவுடன் =
கோபத்தோடு; கொற்றவேந்தன் = வெற்றி பெற்ற
அரசன்; தொண்டுபடும் = உழியஞ்செய்யும்; கண்டு =
எண்ணி; கனன்று = கோபித்து.

(உக) மறுவையவித்து = களங்கத்தை யொழித்து (இல்பொ
ருளுவமை); மதிக்கவிகை = சத்திரவட்டக் குடையை
யும்; தனிச்செங்கோல் = ஒப்பற்ற செங்கோலையும்
உடைய; மன்ன = அரசனே; முந்நி = கடலை; அறு
வை யுடை = புடவையாக அணித்த; பெருநிலம் = வி
சாலித்த பூம்; திரு = அழகு; யாக்கை = சரீரம்; அமு
ங்கி = வருத்தி; தெற = கொல்லுகின்ற; வை = கூர்
மை பொருத்திய; அயில் = வேலைத்தரித்த; சினழ் ழிக்
கொண்டு = கோபம் அதிகரித்து.

(உஉ) மனாதிசுளில் = மனமுதலிய கரணங்களால்; பிழைத்
தறியா = தவறிழைத்தறியாத; குள் = சாபம்; வை
வேன் என்னு = சபிப்பேன் என்று; கரத்துச்சலங்
கொண்ட = கையில் நீரெடுத்த; சலங்கண்டு = கோபத்
தைக்கண்டு; தேவிதாழ்த்து = மித்திர சகனன் மனைவி

தன்மாடத் தளிரியனின் றுணாத்திடலும் பாணியிற்கொள் சாபப்பாணி, பொன்மாட வயோத்திரகர்ப்புரவல்லன் குரைகமுற்றுட் போதிற் பெய்தான், சொன்மாட மெனக்கறுத்த தக்கணத்தந் நீர்மையினுற் கூடர்வேல் வேந்தன், கன்மாட பாதனெனப் பேர்படைத்தா னீர்படைத்த கடற்பா ரெங்கும். (உரு)

வேறு.

கன்றிய வெகுளி நீங்கிக் காவல னிற்ப முன்ன, ரொன்றிய தவத்தின் மேலா முறுவனுங் கோப நீங்கிப், பின்றிய வரக்கன் செய்த பிழையிது பிழைத்தொன் றென்பா, லின்றிவன் புரிந்த திமை யின்றென யோகிற் றேர்ந்தான். (உச)

அவனை வணங்கி; திணுதிபன் = பகலுக் குரியவனாகிய குரியனது; கோத்திர முதல்வ = வமிசத்திற்குத் தலைவனே; தேசிகனே = குருவே; மாசில் மறை செப்பும்தெய்வம் = குற்றமற்றவேதங்கள் கூறும் தெய்வமாம்; எண்து = என்று; எவர் அரசர் = எந்த அரசர்; குரவரைக்குளிட்டார் = குருவைச் சபித்தனர்.

(உரு) தன் மாடம் = தனது வீட்டு; தளிர் இயல் = தளிரின் றண்மையையுடைய மடந்தை (அஃதாவது மதயந்தி) அன்மொழித்தொகை; பாணியில் = கையில்; கொள் = எடுத்துக்கொண்ட; சாபப்பாணி = சாபமிடுதற்குரிய நீரை; தாள் போதில் = பாதமலரில்; பெய்தான் = விட்டான்; சொல் = எடுத்துச்சொல்லுகிற; மாடம் (மாஷம்) என = உருந்துபோல; கறுத்தது = கருநிறம் பொருந்திற்று; அக்கணத்து = அந்தக் கணத்திலே; அந்நீர்மையினால் = அந்தக்காரணத்தினால்; நீர்படைத்த = ஜலம் பொருந்திய; கடல் பார் = கடல் சூழ்ந்த உலகம்.

(உச) கன்றிய வெகுளி = முதிர்ந்தகோபம்; ஒன்றிய = பொருந்திய; உறுவனும் = இருடியும்; பின்றிய = முன்னர் யுத்தத்தில் பின்சென்ற (தோற்ற); பிழைத்து = தவறி; ஒன்று இன்றென = ஒன்றுமில்லையென; யோகினால் = யோகத்தினால்.

விற்சா துதற்கட் செவ்வாய் விரிதிரை யமுத மா
னுஞ், சொற்சா சுவதி கேள்வன் றேன்றல்மான் றட
ந்தீர் மன்னை, யற்சா னுகிங்கானி லடைந்துசஞ் சரி
த்திராறு, வற்சாங் காறுநிற்றி மாறுமுன் சாப மெ
ன்னான். (௨௫)

உளந்தனி லுணர் வொண்ணு லுழிவினை வசத்
தாற் கூத்தர், வளங் கொண்முற் கோலநிங்கி மற்றொ
ரு கோலங் கொண்டு, துளங்கிடத் தோற்றல் போலத்
தொல்லுருக் காந்து திங்க, விளம் பிறைக் குழவிபோ
லு மெயிறுடை யாக்க னான். (௨௬)

மைக்கணத் திதழ்ப்பூங் கோதை மலைமடந் தை
யர்க னெல்லாந், தெக்கணத் தியம னென்னச் சிந்தை

(௨௫) வில்=வில்லையும்; சாம் = அம்பையும் ஒத்த; துதல் =
புருவத்தையும்; கண்=கண்ணையும்; விரிதிரை=அலை
யினையுடைய விரிந்த கடல், சினை யாகுபெயர்; மா
னுஞ்சொல்=ஒத்த மொழி; தோன்றல் = புத்திரனாகி
ய வசித்தன்; மான் = குதிரை கட்டிய; தடந்தீர்=
விசாலமாகிய தேரின்னையுடைய; மன்னை = மன்னனை;
அல் சரன்=இரவில் சஞ்சரிப்போன் (இராக்கதன்);
வற்சாங்காறும் = வருடம் வரையிலு; நிற்தி = இருப்
பாயாக; மாறும் உன்சாபம்=உனக்கு யானிட்ட சாபம்
(அதன்பின்) நீங்கும்.

(௨௬) கூத்தர்=கூத்தாடுவோர்; வளங்கொள் = அழகு பொரு
ந்திய; முற்கோலம்=முன்வடிவம்; துளங்கிட=விள
ங்கும்படி; இளம் பிறைக் குழவித் திங்கள்=மூன்றாம்
பிறையாகிய இளஞ்சந்திரன்.

(௨௭) மைக்கண் = கறுத்த கண்; அத்து=சிவந்த; இதழ் =
உதடு; பூங்கோதை=புஷ்பமாலையைத் தரித்த; மனை
=கண்மாட பாதனது மனைவியும்; மடந்தையர்=அவ
ளது தோழிகளாகிய மற்றைப்பெண்களும்; வெருக்
கொடு = அச்சமுற்ற; அருந் தவக்கிழமை பூண்ட =
அருமையாகிய தவவுரிமை பூண்ட; மெய்க்கணத்
தவர் = தேகத்தினையுடைய முனிவர் கூட்டங்கள்,
அல்லது சத்தியத்தவராத முனிவர்கூட்டங்கள்.

யில் வெருக்கொண்டேகி, யக்கணத் தகன்று போன
ரருந்தவக் கிழமை பூண்ட, மெய்க்கணத் தவர்கள் சா
பம் யாவரே விலக்க வல்லார். (௨௭)

வேறு.

வடிக்குரன் மணியா நிசைமுரன் றறுகால் வரிச்
சுரும் பரற்றுபூ மாலைக், கடிக்குரன் மடவார் பாற்கடற்
றிரையின் கற்றைவெண் கவரிகா லசைப்ப, விடிக்குர
ன் மடங்கல் சுமந்தபே ரணையி விருந்தர சியற்றிய
விறைவ, வடிக்குர னிகராங் கரிகொடு வரிசே ரடவியி
னக்கணத் தடைந்தான். (௨௮)

பாய்கலைப் புரவிப் பவனனு மியங்காப் பசுநிறப்
புரவியந் தேரோன், காய்கதிர் நுழையாக் காட்டிடை

(௨௮) வடிக்குரல் = வடித்த தேன்போலுந் தொனியையுடைய;
மணியாழ் = அழகியயாழ்; இசைமுரன்று = இராகத்
தைப்பாடி; அறுகால் = ஆறுகால்களையுடைய; வரிச்சு
ரும்பு = கோடுகளுள்ள வண்டு; அரற்று = ஒலிக்கும்; கடி
க்குரல் = வாசனையுள்ள கூந்தல்; பாற்கடல் திரை
யின் = நிறத்தினாலும் அசைவதினாலும் பாற்கடலின்
அலையையொத்த; கற்றை = திரள்; இடிக்குரல் = இடி
போன்ற தொனியுடைய; மடங்கல் = சிம்மம்; அடி
க்கு = கால்களுக்கு; உரல்கிராம் = உரல் ஒப்பாகின்ற;
கொடுவரி = புவி.

(௨௯) பாய் = குதித்தோடுகிற; கலை = கலைமானை; புரவி = வாகன
மாக்கொண்ட; பவனன் = வாய்வுதேவன்; இயங்கா =
செல்லாத; கணம் எலாம் = கூட்டமெல்லாம்; தீயவா
ளரக்கன் = கொடிய வாளாயுதத்தையுடைய இராக்க
தன்; திரிதரு = திரிகிற; திருத்தக = அழகு பொருந்த;
புதுக்கடி = புதுமணம்; தூய = பரிசுத்தமும்; வான்
நகை = ஒளியுமுள்ளபற்களையுடைய பெண், அன்மொ
ழித்தொகை; தோன்றல் = ஆடவன்.

விலங்கின் கணமெலாங் கொன்றுகொன் றருந்தித், தீயவா ளரக்கன் றிரிதரு காலைத் திருத்தகப் புதுக்கடி புரிந்த, தூயவா னாகையுந் தொழுகுலத் துதித்த தோ ன்றலு மாங்குறக் கண்டான். (௨௬)

கண்டவா ளரக்க னுவகைமீ தூரக் களித்தன னெ லிக்கதிர் மதியிற், றுண்டவா ளெயிறு துலங்கிடநகை த்துத் துண்ணொநண்ணி யொண் னிறப்பூ, முண் டகா சனன்றன் குலத்தில்வந் துதித்த முனிவரன் புத ல்வனைப் பற்றிக், கொண்டவா ளுடன்வெண் ணினாத் தடி யருந்துங் கொள்கையிற் கொல்லுவான் றுணிந் தான். (௩௦)

அன்னகா லையிலங் கவன்முக நோக்கி யந்தண னருந்துணைத் தேவி, மன்னகேள் சால கடங்கடர் மர பில் வந்தனை யல்லை மூனிந்து, முன்னமே யிவனைக் கொல்லுவை யாயின் முனிதரு னிறகுதீ மூட்டி, யென் னதா ருயிரு மிழப்பனின் றெனக்கோ ருயிர்ப்பலி யீதி யென்றிரங்கி. (௩௧)

(௩௦) மதியின்றுண்டம்=சந்திரனது பிறைபோன்ற; துண் ணென=திடீரென்று; நண்ணி=பொருந்தி; ஒன்= அழகிய; நிறப்பூ=நிறத்தினையுடைய புஷ்பம்; பற்றிக் கொண்டு=பிடித்துக்கொண்டு; வெண்ணிணத்தடி= வெண்மையாகிய கொழுப்புள்ள மாமிசம்; கொள்கை யில்=செய்கையால்.

(௩௧) சாலகடங்கடர்=இராக்கதர்; முனிதரு=உலர்ந்த; என் னது ஆ ருயிரும் இழப்பன்=எனது உயிரையுமிழப் பேன்; உயிர்ப்பலி=உயிர்ப்பிச்சை; ஈதி=கொடுப்பா யாக.

தன்றுணைத் தடங்க ணீர்முலைத் தடத்திற் றுரை
விட் டொழுகநின் றிரந்தே, யன்றுரைத் திடுஞ்சொற்
செவிக் கொளா னாகி யந்தணன் மைந்தனை விரைவிற்,
கொன்றுடற் குருதி பிழிந்துமுன் குடித்துக் கொழுந்
தசை கறித்தகல் வாயின், மென்றுட னருந்திப் பைந்
தொடிக் கெதிராய் வெள்ளொ லும் பனைத்தையு முமி
ழ்ந்தான். (௩௨)

என்செய்வா னுமிழ்ந்த வென்பெலா மடியிட்
டெடுத்தன னெய்தியவ் வென்பை, மின்செய்தீ யத
னிற் பெய்திது செய்த வேந்தர்கோன் றன்பதி மேவி
ப், பொன்செய்பூண் முலையார் முலைநலப் போகம் புண
ருநா ளிறக்கவென் றுருத்து, முன்செய்தீ வினையாற்
சாபமீ திட்டு முழங்கழ லாடுபுக் கவிந்தாள். (௩௩)

வேறு.

புரமுனியும் பரமனிரு பதப்போது முப்போதும்
போற்றுந் தெய்வ, வரமுனிவன் சாபமகன் றரசனிரு

(௩௨) கறித்து=கடித்து; பைந்தொடி=பெண்.

(௩௩) மடியிட்டு=மடிகோலி; மின்செய்தீ=ஒளிவீசுகிற நெரு
ப்பில்; சாபம் ஈது இட்டு=இந்தச்சாபத்தைக் கொடு
த்து; முழங்கு 'அழலாடு=ஒலிக்கின்ற நெருப்பில்;
புக்கு=புருந்து; அவிந்தான்=இறந்தான்.

(௩௪) புரம் முனியும்=திரிபுரத்தை எரித்தருளிய; பதப்போ
து=பாதமலர்; தெய்வ வர முனிவன்=இறைவனது
ஆசீர்வாதம்பெற்ற இருடி; இருமருப்பு=இரண்டுகோ
டுகளையும்; ஒரு மும்மதம்=கன்னமதம், கபோலமதம்,
பீஜமதம் என்னும் மூன்றுமதமும்; நால்வாய்க்குஞ்
சரம்=தொங்குகின்ற வாயினையுடைய யானை; முனி
=யானையின் கன்று; வன்பிடி=வலிமையுள்ளபெண்
ணை; திரிசரிகள்=சஞ்சரிக்கிற வழிகளை; அரிதுரு
வும்=சிங்கங்கன் தேடும்; தடம்=விசாவித்த; கான்
நங்கி=காட்டையகன்று; கரம்=கையிலு; முனியும்=
வில்லும்; கணையும்=அம்பும்.

மருப்பொருளும் மதநால் வாய்க்குஞ், சரமுனிவன்
பிடிதிரிச ரிகடெரிந்தே யரிதுருவுந் தடங்கா வீங்கிக்,
கரமுனியுங் கணையுமில்லாக் காமனென வயோத்தி
நகர் கடிதிலுற்றான். (௩௪)

நெடிதுதினம் பிரிந்தகன்ற நீர்மையினுற் றிரண்ட
திண்டோ ணிருபன்றானு, மடியிணையா மலர்கள் கன்
றிச் செப்பூர விரைந்துநடந் தன்பிணோடும், பிடியத
னை நாடிவரும் பெருந்தடக்கைக் காரிறெனவேள் பெ
ய்யும் வெய்ய, வடியயில்வா னியினுடைந்து வருந்தி
யந்த மதயந்தி மனையுட் புக்கான். (௩௫)

வந்தவடன் றுணைமுலைகண் மருவுவான் றுணிக்
திடலு மன்னகாணி, லந்தநிசி சரனாகி முனிவனைக்
கொன் றணையதனு லவன்றன்றேனி, வெந்தழலின் மிக
ச்சிறி யுன்மனை மார்முதலா விளம்பு மாதர், தந்தன
மீ துறத்தமுனி லிறத்தியெனக் கொடுஞ்சாபஞ் சாற்றி
வீந்தான். (௩௬)

ஆதலினு லெணையனை தற்கடாதுனக்கென் றவன்
கூற வரசன் மோகக், காதலினுலிடைந்து செம்பொற்

(௩௭) நிருபன் = அரசன்; சேப்பு னு = செந்நிறம் உண்டாக;
பெருந் தடக்கை = நீண்டு பருத்த துதிக்கை; வடி =
வடிக்கப்பட்ட; உடைந்து = தோற்று.

(௩௮) அந்த = மேற்குறித்த; நிசிரன் = இராக்கதன்; இறத்தி
= இறக்கக்கடவாய்; வீந்தான் = இறந்தான்.

(௩௯) அமுதம்பெற்று = அமுதத்தை யடைந்தும்; அருந்தக்
கடன் = உண்ணும் செயல்; நோதகவு = துன்பம்; இல்
லம் = மனைவி; உவை = இவை; நுனித்து நோக்கின் =
கூர்ந்து பார்த்தால்; சாதகருக்கு = முத்திரெறி நிற்பவ
ருக்கு; தவமிக்கொண்டு = தவச்செயலைப்பூண்டு.

கலத்தமுதம் பெற்றருந்தக்கடனி லான்போ, னோதக
வுற் றில்லமில்லாற் கருமகப்பே றில்லையுவை றுனித்து
நோக்கிற், சாதகருக் கிகபரத்திற் பலன்கிடையா தெ
னத்தேறித் தவம்க் கொண்டே. (௩௭)

ஒருமனமா யிருவினையின் றுவக்கறமுக் குறும்
பெறிந்திட் டெயர் நால்வேதந், தருபொருளா யைந்த
வித்தைந் தழனாப்ப னின்றிபெருந் தவங்க ளாற்றிக்,
கருதருமா மறலிவலை கடந்துமுக்கா லமுமுனார்ந்து
கணிக்க வல்ல, பொருவருமா முனிவராக ளனுமதி
கொண் டரியதவம் புரியு மேல்வை. (௩௮)

வேறு.

கறைவிட முகுத்தல் போலக் காய்சின மிகுத்து
வானிற், பிறையெயி றிலங்கப் பேழ்வாய்ப் பேய்மக
ளொருத்தி பற்றி, யிறைவனை வருத்த வீதிங் கென்
னெனப் பன்னு தொன் னான், முறைதெரிந் தருளுந்
தெய்வ முனிவரை வினாவி னானே. (௩௯)

(௩௮) இருவினையின் துவக்கற=புண்ணியபாவங்களின் சம்பந்
தம் நீங்க; முக்குறம்பு=காமம், வெருளி, மயக்கம் என்
பன; எறிந்திட்டு=ஒழித்து; வேதந்தருபொருளாய்=
வேதங்கூறும் விதிப்படி; ஐந்தவித்து=ஐம்புலங்களை
யடக்கி; ஐந்தழல்=பஞ்சாக்கினி; நாப்பண்=மத்தி
யில்; கருத அரும்=நினைத்தற்கரிய, கணிக்க=குறிப்
பிட; பொரு அரும்=ஒப்பில்லாத; ஏல்வை=காலம்.

(௩௯) கறைவிடம்=கறுத்த விஷம்; உகுத்தல்=சொரிதல்;
காய்சினம்=வெதுப்புகின்ற கோபம்; மிகுத்து=அதி
கரித்து; பேழ்வாய்=அகன்றவாய்; இறைவனை=அர
சனை; அருளும்=சொல்லுகிற; தெய்வமுனி=தெய்
வத்தன்மையுள்ள இருடி.

கணித்துமுக் காலந் தேருங் கடவுண்மா முனி
வர் துத்திப், பணித்தலைக் கிடந்த ஞாலம் பரித்தரு
ளரசே முன்னாட், குணித்தவா ளரக்க னாகிக் கோதில்
வே தியனைக் கொன்று, பிணித்தவெம் பாவங் கண்டா
யலிகையாய்ப் பிணித்த தென்றார். (சு0)

ஆப்பவந் தீர்ப்பா னெண்ணி யலைகடற் சேது
முன்னார், செப்பருந் தீர்த்தம் யாவுஞ் சென்றுடன்
முழுகி முழுகி, பொப்பரும் பிரமன் றன்னை யுந்தியிற்
றந்த மாயன், பைப்பணி சடையான் வைகும் பதிபல
வணக்கஞ் செய்தான். (சுக)

உந்துவெண் டிரைநீர் வேலி யுலகெலா முழந்து
குழ, வந்துமப் பிரமகத்தி மாறிடா திருத்த லாலே,
யிந்துமண் டலம்போ யோங்கு மிஞ்சிசூழ் மிதுலை ஞா
ங்கர்க், கந்துகொல் களிற்று வேந்தன் கவலையுற் றிரு
ந்த காலை. (சு2)

(சு0) கணித்து=சோதிடத்தால் குறித்தறிந்து; தேரும்=உண
ரும்; கடவுண்மா முனிவர்=தெய்வத்தன்மையுள்ள பெ
ருமைவாய்ந்த இருடியர்; துத்தி=படப்புள்ளியையு
டைய; பணித்தலை=பாம்பின் மலை; குணித்த=குறிப்
பிட்டுச் சொல்லப்பட்ட; கொன்று பிணித்த=கொன்
றதாற் பற்றிய; பிணித்தது=பிடித்தது.

(சுக) முன்னா=முதலாக; உன்முழுகி=விரைந்து முழுகி;
பதி=கூடித்திரம்.

(சு2) வேலி=பூமி; உழந்து குழ=வருந்திச்சுற்றி; ஞாங்கர்=
பக்கத்தில்; கந்துகொல்=கட்டுத்தறியை முறிக்கும்;
களிற்றுவேந்தன்=யானைபோன்ற வலிமை பொருந்
திய அரசன், அல்லது யானையையுடைய அரசன்
எனினுமாம்.

மாதவர் மருங்கு சூழ வளரின மதியஞ் சூடு, நா
தனிங் கிவனா மென்ன நானில மதிக்கத் தக்கோன்,
பார்தபங் கயங்க னோவப் பார்த்திவ னிருக்கும் பாங்க
ர்க், கோதம னென்னு நாமக் குலமறை முனிவன் வந்
தான். (சரு)

அன்றிருந் தவனைப் போற்றி யடிதொழு தங்கை
கூப்பி, நின்றிடும் வடிவேற் றானே நிருபனுக் காசி கூறி,
நன்றிருந் தனையோ வென்ன நவின் றுநின் முகத்தின்
சோதி, குன்றிய தியாது வந்த குறையெனக் கறைதி
யென்றான். (சச)

திருந்துதி முற்றுங் கற்றோன் நிசைமுகற் குவ
மை சான்றோ, னருந்ததித் காவி யன்ன வருண்முனி
யரக்க னாகி, வருந்துதி யென்னச் சாபம் வழங்கலால்
வந்த தென்னாப், பெருந்துதி கூறிப் பின்னு நிகழ்ந்த
வை பேச லுற்றான். (சரு)

அரக்கனாய் வனத்தி லன்னா ளந்தனைற் கொண்ற
பாவ ,மிரக்கமி லல்கை யாகி யிங்கெனைத் தொடர்த
லாலே, பரக்கும்வெண் டிரைத்தீர்த் தங்கள் பற்பல
படிந்து பொற்கோ, புரக்கவின் படைத்த கோயிற்
புண்ணிய தலஞ்சே வித்தேன். (சசு)

(சரு) நானிலம்=நால்வகை நிலம் அவை குறிஞ்சி, நெய்தல்,
மருதம், முல்லையாம்; பார்த்திவன்=அரசன்; பாங்கர்
=பக்கத்திலே; கோதமன்=கௌதமன்.

(சச) அன்று=அப்பொழுது; இரும் தவனை=பெரியதவத்தை
யுடைய இருடியை; வேல் தானே=வேலாயுதத்தை
யேந்திய; நிருபனுக்கு=அரசனுக்கு.

(சரு) திருந்துதி=தெரிந்துகொள்; முற்றுங்கற்ற=யாவுமுண
ர்ந்த; வருந்துதி=வருந்துவாயாக.

(சசு) பரக்கும்=பரவிய; கோபுரக்கவின்=கோபுர அழகு.

எண்ணருந் தருமஞ் செய்தே வீழின் மந்திர நவி
ன்றேன், விண்ணவர்க் கனிக னால்கும் வேள்விகள் பல
வுஞ் செய்தேன், பண்ணரும் பாவ நீங்கப் பெற்றிலே
ன் படிவ வுன்றன், கண்ணருந் பெற்றே னுய்யுங் கா
லமு முனதா மென்றே. (சௌ)

ஆன்னமா முனிவன் நாய வடிமுடி. சேர்த்தி நி
ன்ற, மன்னவன் றன்னை நோக்கி வருந்தலை மதியஞ்
சூடும், பின்னலஞ் சடையாற் கன்பு பெருக்குநோன்
புகட்குண் மேலா, யுன்னரும் விரத மொன்றுண் டுனா
ரந்தலை போலு மானீ. (சஅ)

மாகமா மதியிற் றேய்ந்த மதியிற்பன் னான்காம்
பக்கத், தேகநா யகனைப் போற்றி யீறிரு சாமந் தோ
றுந், தாகமாம் பசிக்கண் டஞ்ச றவிர்த்துநத் தொரு
மை கூரன், பாகமா லூரந் தன்னு லருச்சியு னரந்தை
நிங்கும். (சக)

வரையிலக் காகத் தொட்ட வானிக டவரு தோ
ங்கித், தரைமிசை யடித்த கைதான் றப்பிடா ததுபோ

(சௌ) நவின்னேன் = ஜபஞ் செய்தேன்; பண்ணரும் = செய்த
கொடிய, படிவ = முனிவனே!

(சஅ) நாயஅடி = பரிசுத்தம் பொருந்திய பாதத்தை; முடிசேர்
த்தி = முடிபிறழ்ந்தது; வருந்தலை = வருந்தாதே; பின்
னல் = பின்னிய.

(சக) பசிக்கு ஊண் = பசிக்கு உணவையும்; தஞ்சல் = துங்கு
தல்; கூர் அன்பாக = மிகுந்த அன்போடு; மாலூரம் =
வில்வம்; உன் அரந்தை = உனது துன்பம்.

(நீ) தவரு = தவருதது போலவும்; தப்பிடாதது = தப்பாதது
போலவும்; புறையற = குறைவின்றி.

லீசன், குரைகழற் பனும் நோக்கிக் குறித்தநோன்
பியற்றி நின்றும், புரையறப் பலிக்கு மென்னுப் புர
வலற் குரைத்துப் பின்னும். (௫௦)

நற்றல மதலிலிந்த நவையிலா விரத நோற்கிற்,
சற்றல மிகுதி நன்மை தந்திடுஞ் சடுதி யென்னாக், குற்
றமின் முனிவன் கூறக் குறிக்குமத் தலமு மெற்கே,
சொற்றரு னைய வென்னக் கெளதமன் சொல்ல லுற்
றான். (௫௧)

வேறு.

சொன்ன தலங்களின் முன்னி வருந்திய தூயோய்நீ
யுன்ன வருங்கிரி மன்ன னளித்திடு முமைகூட
மின்னவி ரஞ்சடை முன்னவ னன்பொடு மேவுங்கோ
கன்ன மெனும்பதி பொன்றுள தங்கது காணுயால். ()

அத்தல னிற்றகை முற்று முணர்த்திட வார்வல்லார்
முத்த நகைத்திரு வுக்கிறை திக்கு முகத்தோனற்
சித்த ரியக்கர் மயக்கறு நற்றவர் சேனாடர்
நித்த மியற்று தவத்தின் முயற்சியி னிற்பாரே. (௫௩)

(௫௧) சற்றல=கொஞ்சமல்ல; சடுதியென்னு=சீக்கிரத்திலெ
ன்று; சொற்றருன்=சொல்லியருன்.

(௫௨) முன்னி=விரைந்து அடைந்து; உன்ன=நினைத்தற்கு;
• கிரிமன்னன்=பர்வதராஜன்; அளித்திடும்=பெற்ற;
• • உமைகூட=உமையாளோடு.

(௫௩) அத்தலனின் தகை=அத்தலத்தின் பெருமையை; ஆர்
வல்லார்=எவர்வலிமையுடையவர்; திருவுக்கு இறை=
இலட்சுமிக்கு நாயகராகிய திருமாலும்; திக்குமுகத்
தோன்=பிரம்மாவும்; சேனாடர்=வானுலகத்தவர்.

ஆடு முனிக்குழு வாயிர் கோடி யரன்சீரைப்
பாடு முனிக்கண மெண்ணில சித்தி படுத்தியோகற்
கூடு முனித்திரன் பற்பல வுற்றிடு கோகன்னம்
வீடு பெறந்தினி யப்பதி யொப்புற வேறுண்டோ. (ஞச)

அத்துடை மாதவர் வானவர் மானவ ரானோர்மா
சித்துடை யார்வெரு வக்கட மிக்கிடு திக்காணை
முத்துடை வால மருப்பணி மார்பின் முறித்தோன்கம்
பத்துடை யானகன் முற்பக லர்ச்சனை பனவெண்ணி.

ஒர்சிவ லீங்க முறும்படி வானி லுயர்ந்தோங்கு
மேர்பெறு வெள்ளி விலங்கலி னற்றவ மேசெய்யக்
கார்பெறு கண்ட னரக்கர் குலத்திறை கைதன்னிற்
பேர்பெறு லீங்க மனித்தவ னோடிவை பேசற்றான். (ஞச)

பார்தனில் வைக்கி லெடுக்க வொணுது பகர்ந்தேமுன்
னார்தரு முர்தி யொழிந்தனை கைக்கொடு னூர்மேவிச்

(ஞச) ஆடுமுனிக்குழு=ஆடுகின்ற முனிவர் கூட்டங்கள்; சித்தி
படுத்து=சித்தியடைந்து; யோகிற்கூடம்=யோகம்புரி
யும்; ஒப்புற=ஒப்பாக.

(ஞச) அத்து உடை=நன்னெறியுடைய; மானவர்=மனிதர்;
திக்காணை=அடித்திக்குக் கண்களுடைய; வால் அம்
மருப்பு=வெண்மையும் அழகுமுடைய தந்தத்தை;
அணிமார்பின் முறித்தோன்=அழகிய மார்பினால் மு
றித்தவனான; கம் பத்து உடையான்=பத்துச்சிரசை
யுடைய இராவணன்; அகல்=கழிந்த; முற்பகல்=மு
ன்னாளில்.

(ஞச) வெள்ளிவிலங்கலின்=கயிலையங்கிரியில்.

(ஞச) உன் னார்தரும்=நீ ஏறிச்செல்லுகிற; னார்தி=வாகனத்
தை; ஒழித்தனை=ஒழித்தவனாகி; நேர்தரும் உன்னை=
யுத்தத்தில் எதிர்த்த உன்னை.

சீர்தரு லிங்க மிதைப் பிரதிட்டை செயிற்பாரி
 னேர்தரு முன்னை வெலற்குரி யார்பிற ரிலையென்றே.
 வித்தக னோதி விடுப்ப வரக்கனும் விடைகொண்டே
 சித்த முவந்து நெறிக்கொடு பார்மிசை செல்போதிற்.
 புத்தமு தத்தினை யற்பொடு துய்த்திடு பொன்னாடர்
 மத்தக வேழ முகத்த கணைசனை வந்தித்தே. (௫௮)

எண்டரு மீச னளித்த விலிங்க மிலங்கைக்கே [தே
 கொண்டகல் கின்றன னின்றெறிர் சென்றொரு கோன்செய்
 தண்டரு தாண்மலர் நோவ நடந்திடை தடைசெய்ய
 மண்டனி வீடிய மூடிக வாகன வருகென்றார். (௫௯)

உற்றிடு வானவர் சொற்றிட நான்மறை யோனாகி
 மற்றிர டோளவ் வரக்கன் வரும்பெரு வழிதன்னி
 னின்றிட மற்றவ னுந்தனி வந்தவ னோருற்றான்
 முற்றினி லற்பச லத்தை விடுக்க முடுக்குற்றே. (௬௦)

அச்சிறு வேதிய னங்கை யிலிங்க மளித்தன்னோன்
 மெய்ச்சிறு நீர்விட மேவிய காலை விரைந் திங்ஙன்

(௫௮) விடுப்ப=அனுப்ப; நெறிக்கொடு=வழிக்கொண்டு; அற்
 பொடு=அன்போடு; துய்த்திடும்=உண்ணுகிற; மத்த
 கம்=யானைத்தலை; முகத்த=முகத்தினையுடைய.

(௫௯) எண்தரும்=தியானிக்கத்தக்க; இன்று=இப்பொழுது;
 கோன்=விக்கினம்; நீடியமண்தனில்=நீண்டவுலகத்து.

(௬௦) நான்மறையோனாகி=பிராமணனாகி; மல்=மல்லயுத்தஞ்
 செய்தற்குரிய; நின்றிட=நிற்க; நேர்உற்றான்=எதிரில்
 வந்தான்; முற்றினில்=முதிர்ந்திருக்கிற.

(௬௧) முச்சொலின்=மூன்று வார்த்தைகளால்; விளிப்பன்=
 அழைப்பேன்; முன்னாயேல்=விரைந்து அடையா
 விடில்.

முச்சொலி னின்னை னிளிப்ப னதற்குமுன் முன்னையே
விச்சிவ விங்க நிலத்தி விருத்துவ னென்றானல். (௬௧)

அம்முறை யாக வரக்க னிசைந்தய லகல்போதின்
மும்முறை கூவின னெய்தில னையிரு முடியோனு
மெம்மிறை நீதி யிதென்று கணத்தவ னெய்தாமுன்
மைம்முறை யாயொளிர் கண்டனைமண்டனில்வைத்திட்டான்.

பின்பவ் வரக்கர் பிரானவ னுற்றழல் பெய்கண்ணன்
நன்புவி யிற்சிவை யோடிய தென்று நடுக்கெய்தித்
துன்போடு பத்திரு தோள்வலி கொண்டு தொடர்ந்தோடி
வன்பொ டெடுத்திது மாபெல மென்றான் வலியில்லான். (௬௩)

மன்னவ மாதலின் மாநில மாபெல விங்கம்பே
ரென்ன விளம்பிய தின்னமு மீளவி லங்கைக்கோன்
பன்னக மேவுகை பற்றி யெடுக்கப் படிநீதி
னன்ன ரிலிங்க மெலிந்து நிமிர்ந்தது கைந்தங்கே. (௬௪)

(௬௨) அம்முறையாக = அப்படியே; எம் இறை = எமது தலைவ
ராகிய விநாயகர்; நீதி யிதென்று = இதுதான் நியாய
மென்று; மை முறையாயொளிர் = ஒழுங்காய்க் கரு
நிறம் விளங்கும்; கண்டனை = கழுத்தையுடையவனை.

(௬௩) நன்புலியில் = நல்ல பூமியில்; சிவை = வேர்; வன்பொடு
= வலிமையோடு.

(௬௪) கவம் = பூமியில், அல்லது புதுமையாக; மன் = நிலபெற்
றது; மாநிலம் = அகன்ற பூவுலகத்திலே; மாபெல்லிங்
கம்பேர் = மாபெல லிங்கம் என்னும் பெயர்; மீள =
பிறகு; பன்னக மேவுகை = பல நகங்கள் பொருந்திய
கை; நன்னர் = நன்மையைத்தரும்; மெலிந்து கைந்
து = குறைந்து.

ஆவி நெடுஞ்செவி போல நிமிர்ந்திடு மதனாலார்
நாவி னிடும்பெயர் கோகன மென்றனர் நனிகுரு
மேவி னலந்தரு வாள்விழி யம்பிகை யிடமேவுந்
தேவி னருஞ்சிவ லோகமி தென்றறி திணிதோளாய்.

வேறு.

மாவின்வடு நிகர்த்தவிழி மலைமகளை யிடங்கொ
ண்ட, தேவனருள் சிவலிங்க மெடுக்கரைந்தோன் சின
ங்கொண்டே, காவலைய கைத்திரளாற் கனன்றரக்கன்
மறைமதலைத், தேவனது குடுமிமுடி புடைத்தனன்
றன் சினமிகலால். (சூசா)

புடைத்தவுட னுருத்தெழுந்து பொழிமதவா
ரணமுகத்தோ, அடித்தலமு மணிமுடியு மகலிடமும்
விசம்புமுறப், புடைத்தவுரு வெனநிமிர்ந்து பணைக்க
ரத்தா லிராவணனைப், பிடித்துமணிக் கழங்கென்ன
வெறிந்தெறிந்து பிடித்திடலும். (சூஎ)

(சூடு) நனிகுரும் நலமேவித்தரு = மிக்ககர்மைபொருந்தி நன்
மையைத் தரும்; தேவின் = கடவுளுடைய.

(சூசு) நைந்தோன் = எடுத்தலினால் மெலிந்த இராவணன்;
கா = விருகம்; கனன்று = கோபித்து; மறை மதலை =
பிராமணச் சிறுவாரய்த்தோன்றிய விநாயகக் கடவு
ளது.

(சூஎ) அடித்தலம் = பாதம்; மணிமுடி = அழகிய சிரசு; அகலி
டம் = பூமி; உறப்படைத்த உருவென = பொருந்தும்
படி அடைந்த சொரூபம்போல; நிமிர்ந்து = உயர்ந்து;
பணைக்கரம் = பருத்த கை; மணிக்கழங்கு = அழகிய
அம்மனை.

மறையோனென் றுணைநிலைந்த மடமையினு லீ
நிறைத்தேன், பிறையோங்கு மணிமகுடப் பெருங்க
னிறே பிறைசெய்தே, விறையோனே பொறுப்பது
னக் கியல்பென்றென் றேத்துதலும், பொறையோடு
முமைபுதல்வன் புனிதிலரக் கணைவிடுத்தான். (௬௮)

நிருதர்குலத் திகல்வேந்தே நினதுபிறை யாம்
பொறுத்தற், கிருபதுசெங் கரத்தாலு மெழின்மல
ரோன் முன்கவித்த,வொருபதுமா முடித்தலையு முறப்
புடைத்தி யெனலோடுங், குருதிநிறங் கொளப்புடைத்
துக் குதித்தாடி யுவப்பித்தான். (௬௯)

அன்னதுகண் டெவந்தருளி யைங்கரத்தோ னின்
றுமுத, லென்னருணன் னலம்வேண்டி. லின்றுணைப்
போ லிருகரத்தாற், சென்னியுறப் புடைத்தவர்பாற்
கிந்தைமகி முவமென்ன, மின்னின்மறைந் தனனிரு
தன் வேலையிலங் கையிற்புகுந்தான். (௭௦)

தென்னிலங்கை யிராவணன்பாற் சிவனுதவத் தி
றலரக்கன், பின்னிலங்கு மொருமருப்புப் பெருந்தகை
தன் கைக்கொடுப்ப, வன்னலிங்க மைங்கரத்தோ னங்

(௬௮) பிறைஒங்கும்=மூன்றும்பிறைமதி விளங்கும்; பொறை
யோடு=பொறுமையுடன்.

(௬௯) நிருதர்=இராக்கதர்; இகல்=வலிமையுள்ள; முன்கவி
த்த=முன்கூட்டிய; ஒருபது=பத்து.

(௭௦) நல் நலம்=மிக்க நன்மை; மின்னின் மறைந்தனன்=
மின்னலைப்போல மறைந்தனன்; வேலை=சமுத்திரத்
திலுள்ள.

(௭௧) ஒரு மருப்புப் பெருந்தகை=ஒற்றைக் கொம்பினையுடை
ய பெருமை பொருத்திய விளையகர்.

கையினா னாட்டியதா, லீர்நிலத்திற் சிவலோக மெனவி
ளங்கி யிருந்துளதால். (எக)

வேறு.

இத்தகையை கோகன்னந் தன்னினென்ன லொ
ருபுலைச்சி யிருகண் னில்லாள், சுத்தவமு தெனவெ
னாத்த நரைநிறைநோய் மூப்புடையாள் சுருதி போ
ற்று, மத்தவிர வெனவுணரா ளங்கடைந்து பசிமிரு
த்திட்டகடு காயச், சித்தமதி லிரக்கமுள்ளோர் சோ
றிடுமி னெனக்கெனவோர் தெருவி லுற்றாள். (எஉ)

அத்தெருவின் றலைவருமோர் களியனிழி குலத்த
வட னங்கை மீதின், முத்தளக்கூ விளமுணவென் றி
டுதலுமேற் றெறிந்தனளான் முன்னாட் டாபித், துத்
தமர்பூ சித்தபுரா தனவிலிங்க முடிமீதி னுளத்தன்
போடும், பத்தரிடும் பச்சிலைபோ லானதவள் பசிமிகக்
கண் படைசெ யாளாய். (எங்)

இருளகல விடியுமட்டும் வருந்தியிருந் திரவியுதி
த் தெழுந்த பின்னத், தெருவினிடையிரந்திடவோர்
புலைச்சியெதிர் வழிகாட்டச் செல்லுங் காலை, மருவிய
நோய் பசிமூப்பு வருத்திடவெஞ் சுடுமணற்கீழ் மய
ங்கி வீழ்ந்தங், கொருவியுயிர் பிரிபொழுதிற் பரமனு
யர் கணங் கடமை யுற்றினோக்கி. (எச)

(எஉ) நென்னல்=நேற்று; அகடுகாய=வயிற்றிற் பசித்தீழுன.

(எங்) தெருவின் தலை=தெருவில்; ஏற்றெறிந்தனள்=வாங்கி
யெறிந்தனள்.

(எச) ஒருவி உயிர் பிரிபொழுதில்=உயிர்விட்டு நீங்குங் காலத்
தில்.

தீர்த்துகோ கன்னத்திற் சிவநிகழி லுண்டிதுயி
றீர்த்து வில்லத், தேர்த்தருத் பைந்தழைகொண் டெ
ம்மையருச் சிந்ததன லீமைக்குஞ் செம்பொற், தேர்
தனிலப் புலைமகனா யெற்றியிங்கு வருதிரெனச் செப்ப
வன்னோர், பார்தனிலுற் றனைவரும்பாம் பார்த்திருக்க
வங்கவனாப் பணிந்து போற்றி. (௭௫)

செம்பொனெடுங் கொடிஞ்சிமணிக் தேர்மீதி லி
ருத்திமிகு சிறப்பி னோடு, மும்பர்மட மகலிர்வென்சா
மரையிரட்டப் பைந்தருவி லுலவை யின்ற, வம்பவிழ்
பு மழைபொழிய வளங்கெழுதுந் துபிமுழங்க மழுமா
னேந்து, மெம்பரம னினிதுறையுங் களதபுத கிரியின்
மிசை யேகி னாரே. (௭௬)

ஆதலின்மித் திரசகனே நீயுமந்தக் கோகன்னத்
தடைந்து போற்றிக், திகதலுஞ் சிவநிகழொற் றிடி
லு னது வினையனைத்துந் திருமென்று, கோதகலும் பெரு
ந்தவத்துக் கோதமனங் கவற்குவிடை கொடுத்துப்
பின்ன, ரேதமின்மா தவர்குழந்து வரமிதுலை நகர்நோ
க்கி யேகினானல். (௭௭)

புண்ணிரின் கடிகமழப் பொருகளத்தி லொன்ன
ல்தம் புயந்தோய் மின்னார், கண்ணீர்மை கலந்தொ

(௭௫) தீர்த்து=ஒழித்து; இமைக்கும்=பிரகாசிக்கும்.

(௭௬) உலவை=கிளை; ஈன்ற=நல்கிய; வளங்கெழு=வளமை

பொருந்திய; களதபுதம்=வெள்ளி.

(௭௭) கோதமன்=கவுதமன்.

(௭௮) புண்ணீர்=இரத்தம்; கடிகமழ்=நாற்றம் வீசு; பொரு
களத்தில்=யுத்தகளத்தில்; ஒன்னலர்=பகைவர்; கண்
னீர்=கண்களின் நீரானது; மைகலந்து=தீட்டிய மை
யோடு சேர்ந்து; கலுழந்து=அழுது; கலன்வாங்க=
மாங்கன்யம் இழக்க; கதிர்வேல்வாங்கி=ஒளிபொருந்
திய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு; மண்=உலகத்தை;
நீர்மைபெற=ஒழுங்காக.

முகக் கலுழந்தணிபொற் கலன் வாங்கக் கதிர்வேல்
வாங்கி, மண்ணிர்மை பெறப்புரந்த மன்னவனுந் தாக
முற்று வருந்தி னோர்க், ஞன்னிர்பெற் றதுவெனத்
துன் பொழிந்துயர்கோ கன்னமுற்று னுவப்பி னோம.

புகநெடும் பொழில்புடைகு முப்பதியிற் புகல்
கோடிப் புனலின் முழ்கி, நாகர்தினர் தொழுதெழுமா
பெலவில்க நாபகளை நண்பிற் போற்றி, மாகமதிச்
சிவரிசியின் மறைமுதலா கமத்துவிதி வழுவா தாற்
றிச், சோகமிகத் தரும்பழைய வினைத்தொடர்பி னழு
க்களைத்துந் துடைத்திட டானே. (௭௯)

வளமைதரு கோகனத்தின் மாகமதிச் சிவரிசி
யை மகிழ்ந்து நோற்றுப், பழிவினைக்கும் பிரமகத்தி
பற்றறவே தீர்ந்தபின்னர்ப் பரமன் செய்ய, கழலடை
ந்து பேரின்பங் கலந்திருந்தான் சிவரிசியைக் கருத்தி
லுற்ற, வுளமகிழ்வா னோற்றவர்கள் பேரின்ப வீட
டைவ ருண்மை யென்றான். (௮௦)

என்றுயர்நை மிசவனத்தி லிருந்தவிருந் தவர்மகி
ழ்ந்தாங் கிருகை கூப்பிக், துன்றுசடை முடிதுளக்
கிக் கேட்டுவப்ப விரித்தெடுத்துச் சொல்லினோற், கன்
றுகொடுஞ் சினமயக்கங் காமமெனு முக்குறும்பைக்
கடிந்து நாளும், வென்றிபெறுந் தவஞான நிலையுணர்
ந்து கலங்கமின்றி விளங்குஞ் சூதன். (௮௧)

(௭௯) புகம் = பாக்குமரம்; நெடும்பொழில் = நீண்டசோலைகள்,
புடைகுழ = பக்கத்திற்குழ; கோடிப்புனல் = கோடித்
தீர்த்தம்; நாகர் = தேவர்.

(௮௧) இருந்தவர் = பெரியதவத்தையுடையவர்; துன்று = நெரு
ங்கிய; துளக்கி - அசைத்து; கன்று = வெதுப்புகின்ற.

வசனம்.

முனிவாகாள் ! சீர்த்தியோங்கும் சிவராத்திரியின் திவ்
வியசரிதம் திறம்பெறவின்னும் உங்கட்கொன்று உரைப்பேன்
கேட்பீர் எனச் சூதமாமுனிவர் துய்ய வழுதம் சொரிவது
போலச் சொல்வாராயினர்.

மேற்றிசையிற்றேன்றி வளருஞ் சந்திரன் தவழ்ந்து செ
ல்லுமாறு விண்ணையளாவிய மதின்களையுடையதாயும், தசரத
மன்னன் பால் ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி இராமபிரானு யவதரி
க்கப்பெற்றதலமாயும் விளங்கும் அயோத்திமா நகரிலே சூரிய
வமிசத்திலே நீதி தவருது செங்கோல் செலுத்தும் மித்திரசக
னன் என்னும் பெயரையுடைய ஓர் அரசனிருந்தனன். அவ்
வரசன் தனக்குரிய மரபிலே மதயந்தி யென்னும் பெயரை
யுடைய ஓர் இராஜ குமாரியை மணம் புரிந்து அவளோடு கூடி
வாழுகாளில், காட்டினிற் சென்று வேட்டையாடுதலில் விரு
ப்பமுற்றனன். அதனால் அவன் கருநிறமுள்ள பட்டாடையை
இடையிற் தரித்து, அதன் மீது கச்சைப்பட்டையை இழுத்
துக்கட்டி, சிவந்த ஒளிவீசுகின்ற மணிகள் பதித்த மகுடத்
தை நீக்கிப் புஷ்பமாலைகளாற் குடுமியை யிழுத்துக் கட்டி,
பசிய மேகம்போன்ற நிறத்தினையுடைய மரகத மணிகள் பதி
த்த பொற்கவசத்தினைத் தேகத்திற்றரித்து, கைக்குக் கவச
மிட்டு, முதுகில் அம்புப் பெட்டியையும் வில்லையுந் தரித்து,
உடைவாளைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, மனத்தையுங் காற்
றையும் நிகர்த்த வேகத்தினையுடைய நீலநிறக் குதிரை மே
லேறி, சங்கு, படகம் முதலிய வராத்தியங்கள் முழங்கவும், அள
வில்லாத யுத்தவீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாகச் சூழ்ந்து வரவும்,
வேட்டைக்குரிய வலை முதலிய கருவிகளை ஒட்டகங்கள் சுழ
ந்து பின்னொடரவும் அநேக நாய்களை இருப்புக் கம்பிகளாற்
கட்டி வேடர்களிழுத்துப் பின்வரவும் சென்று விண்ணையளா
விய கிளைகளையுடைய தருக்களடர்த்த காட்டினை யடைந்த

னன். பின்னர் மித்திரசகனன் என்னும் அரசனும், சிங்கம் போன்ற யுத்த வீரர்களும், வேடர்களும்; மான், மரை, முயல், பன்றி, யானை முதலிய மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙன மிருக்கையில் நீருண்டமேகம்போற் கருநிறம் வாய்ந்த, சகோதரர்களாகிய இராக்கதர்களிருவர் இறுமாப்புற்று அங்கு வந்து யுத்தம் புரிவான் எதிர்க்க, மித்திரசகனன் அவ்வரக்கரோடு நெடுநேரம் போர்புரிந்து அவர்களில் முந்தியவனை வாளாற்றுணித்துக் கொன்றனன். அதனைக்கண்ட இளையோனாகிய இராக்கதன் இவ்வரசனை எதிர்த்து வெல்லுதல் நம்மால் முடியாதாகலின் பின்னர் வஞ்சகச் செய்கையால் இவனை வெல்வேனென்று ஒடி மறைந்து மனிதவேடம் பூண்டு வந்து அவ்வரசனது பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினன். மித்திரசகனன் அவ்வரக்கனை மனிதனென்றெண்ணி யாது பற்றி எம்மை வந்தடைந்தனை யென்று கேட்க, அவ்வரக்கன் அரசனே! நின்னிடம் ஏவற்றொழிற் புரிந்து காலங்கழிக்கலாமென்றெண்ணி வந்தடைந்தேன் என்றனர். மித்திரசகனன் அவனை யாதரித்து வேட்டையாடுதலை முடித்துக் காட்டையகன்று அரசுக்குடனும், தனது சேனைகளுடனும் அயோத்தி நகரையடைந்து அவ்வரக்கனுக்குச் சமையற்றொழி லளித்து மதயந்தியுடன் கூடி வாழ்ந்திருந்தனன்.

இங்ஙன மிருக்கையில் ஒருநாள் மித்திரசகனன் பிதிரசிரார்த்தஞ் செய்யும் தினம் வரலும் அன்று தன் குலகுருவாகிய வசிபட்டமுனிவரை யழைப்பித்து வணங்கி ஆசனத்திருத்தி அருக்கியபாத்திய மளித்துப் பூசித்துப் போசனமிட்டு உபசரித்தனன். அக்காலத்தில் சமையற்றொழிற் புரியும் அரசுக்கன் இவ்வரசனை வஞ்சிப்பதற்கு இதுதான் நருணமென்றுன்னி, பதார்த்தங்களோடு மனிதனது மாமிசத்தையுஞ் சமைத்து முனிவருண்ணும் பாத்திரத்திற் படைத்தனன். வசிபட்டமுனிவர் அதனைப்பார்த்து, தன் வேலைக்காரனைக் கொண்டு நரமாமிசம் படைக்கும்படி இவ்வரசன் செய்வித்தனென்

தெண்ணிக் கண்கள் சிவந்து தீப்பொறி பறக்கக் கோபித்து, அரசனை விளித்து நீ அழகை யொழித்துக் கருகிறம் கொண்ட இரக்கந் வடிவம்பெறக் கடவாயெனச் சபித்தனர். அதனைக் கேட்ட மித்திரசகனன் மனங்கலங்கிப் பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து கோபமதிகரித்தவனாய், மனவாக்குக் காயங்களால் யாதொரு தீங்கு மிழைத்தறியாத என்னைச் சபித்தனை யாதலின் உனக்கு நான் எதிர்ச்சாபங் கொடுப்பேன் என்று கையில் நீரையெடுத்து மந்திர மோசினன். அப்பொழுது அவனது தேவியாகிய மதயந்தி அதனைக்கேட்டு நடுநடுக்கிக் கணவனருகில் ஓடி வந்து வணங்கி நாயகா! தேசிகனே தெய்வமென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. அதலின் அக்குரவர் நியாயமின்றி ஒறுக்கிலும் தன்ந்து நடப்பதே சீடன் கடமையாமென்பதை உணர்ந்தும் உணராது போல நீ இங்ஙனஞ் சபித்தல் தகாதென்று உரைத்துத் தடுத்தனன். மித்திரசகனன் அதனைக் கேட்டவுடன் கோபந்தணிந்து சாபமிதெற்குக் கையிலெடுத்து மந்திரித்த நீரைத் தனது பாதத்தில் வீட்டனன். அந்த நீர் விழுந்த இடம் உளுந்துபோற் கறுப்பெய்திற்று. களங்கமற்ற பாதத்தில் கறுப்பாகிய கல்மாஷம் ஏற்பட்ட காரணத்தால் அவ்வரசனுக்குக் கல்மாஷபாதனை உலகமெங்கும் பெயர் விளங்கிற்று. (அல்லது கல்லைப்போன்ற வலிமையும் உளுந்து என்னும் மாஷம்போன்ற வடிவமும் நிறமும் பொருந்திய காரணத்தால், கல்மாஷபாதனைப் பெயர் விளங்கிற் றெனினுமாம்.)

பின்னர் அரசன் பலவாறு சிந்தித்து நிற்க, வசிட்ட முனிவர் அங்ஙனமே கோபமடக்கி, அரசன் தனக்கு யாதொரு தீங்கு மிழைத்தானில்லை யென்றும், மாறுவேடம்பூண்ட அரசன் செய்த பிழை ய்தென்றும் யோகதிருஷ்டியினாலுணர்ந்து மித்திரசகனை நோக்கி மன்னனை! யானிட்ட சாபப்படி அரக்க வருவத்தாங்கிக் காட்டை யடைந்து பனிரண்டு வருடஞ் சஞ்சரித்த பின்னர், அவ்வுருவம் நீக்கி இச்சரீரம் பெற்று வாழ்வாயாக வென்று மறுசாபமுந் தந்தனர். கூத்தாடுவோர்

இவ்வன யிருக்கையில் பிரம்ம குலத்திலுதித்த ஓர் முனி வன் புதல்வனும் அவன் புதுமணம்புரிந்த மனைவியும் அக்காட் டின்வழியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். இவ்வரக்கன் அவர் களைக் கண்டு சந்தோஷித்து உண்டு பசியகறறுமாறு அம்முனி வனைப் பிடித்துக் கொல்ல எத்தனித்தனன். அப்பொழுது அம் முனிவனது மனைவி கண்டு நடுநடுங்கி அரசனே! நீ இராக்கதர் குலத்திற் பிறந்தவனல்லே யென்பதும் இருடி சாபத்தால் இடும்பனாயினே யென்பதும் உணர்ந்திலேபோலும். நீ இப்பொழுது எனது கணவனைக் கொல்வையாயின் யானும் தீயில் விழுந்து உயிர் துறப்பேன். இவ்விரண்டு ஐத்தியும் உன்னையே சாரும். அதனால் நீ பல துன்பத்திற்குள்ளாகி நெ டங்காலம் வருந்த நேரிடுமென்பதை யுணர்ந்து உயிர்ப்பிச்சை தரக்கடவா யென்று கண்ணீர் பெருக அழுது இரந்தனர். செவிடனருகிற் நடவும்வீணேபோல் அம்மாது கூறியனவெல் லாம் அவ்வரக்கன் செலிப்புலம் ஏற்கப் பெறாதவனாய் அம் முனிவனைக் கொன்று இரத்தத்தையும் மாமிசத்தையு முண்டு எலும்புகளை யெல்லாம் அவள் முன் உமிழ்ந்தனன். அந்தமாது தீயில் விழுந்த புழுப்போற்றித்து வருந்தி அவ்வெலும்புகளை யெல்லாம் மடியில் வாரிக்கொண்டு சென்று பெருந் தீயை மூட்டி, அதில் எலும்புகளை யிட்டு அத்தீயை வலம்வந்து; அநி யாயமாய் எனது நாயகனைக் கொன்ற வேந்தன் தன் நகர டைந்து மங்கையர் போகந் துர்ப்பனேல் உடனே இறக்கக் கடவன் என்று சபித்து அத்தீயில் விழுந்து இறந்தனன்.

பின்னர் கன்மாடபாதன் பன்னிரு வருடங்கழித்துப் பயின்முனிசாப மொழித்து அரசுக் வருவம் நீங்கி அரசுவுருவந் தாங்கி ஆரணியத்தைக் கடந்து அயோத்தி நகரை யடைந்து தனதாண்மனையிற் புகுந்து தாபமகற்றி யிருந்து நெடுநாட் பிரிந்திருந்த தன் மனைவியாகிய மதயந்தியி னிருப்பிடஞ் செ ன்று அவளுடன் மருவ முயன்றான். முன் காட்டில் நடந்த லிருத்தாந்தங்களைக் கேட்டிருந்த மதயந்தி நாயகா ! நீ இராக் கதனாயிருந்த காலத்து காட்டில் ஓர்முனிவனைக் கொன்று தின்றினை. அதனால் அம்முனிவனது மனைவி, உன் மனைவி முத லிய மாதர்களைத்தழுவில் இறக்கக் கடவாயெனச் சாபமிட்டு தீயில் வீழ்ந்திருந்தனள். ஆனதால் நீ எனையனைத்தக்கடாதெ னக் கூறினள். அதனைக்கேட்ட கன்மாடபாதன் பொற்கலத் தில் அமுதம்பெற்றும் அதனை அருந்தக்கடனிலான் போலிரு ந்து மனத்தயாமுற்று நாம் மனைவியுடன் கூடிவாழாவிடின் புத்திரப்பெற்றற யடைவதில்லை. புத்திரப்பெறடையாவிடில் புத்தென்னும் நாகத்தைக் கடப்பதில்லை. இதற்கென்செய் வோமென யோசித்துத் துன்பத்தழுந்தியிருந்தான்.

இங்ஙன யிருக்கையில், அகன்றவாயும் அழற்பெய் கண் னும் நீண்டநகமும் நெருப்பெனரோமமும் வக்கிர தந்தமும் விகாரவடிவமும் பொருந்திய அலகையொன்று தோன்றிவந் து வெந்த புண்ணில் வேலைநுழைத்ததுபோல் அவ்வரசனைப் பற்றி வருத்திற்று. அதனைக்கண்ட அரசன் பயந்து நடுநடு ங்கி மனதில் ஒன்றுத்தோன்றாதவளாய், அந்நகரின் புறத்து ள்ள காட்டினிடத்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தவம் புரியும் பெரியோர்களை யடுத்துப் பணிந்து சுவாமிகாள்! ஏன் னைவருத்தும் அலகை எங்குள்ளது, எனிங்ஙனம் வருத்துதிந் தது, என்செய்தாலிவ்வொழியும் என்று கேட்க, பரமேசுவர னைச் சதாமனத்திருத்துந்தபசிகள் அரசனைப்பார்த்து நீ அரசுக் குகிக் காட்டிற் றிரிந்த காலத்து, பிரம்ம குலத்து முனிவனைக் கொன்றனை அந்தப் பிரம்மஹத்தி இப்படி அலகையாய்த்தோ ன்றி உன்னை வருத்துகின்றது. நீ பல புண்ணியத் தீர்த்தங்க

ளிற்படிந்து ஆங்காங்குத் திருவுருக்கொண்டிருக்கும் இறைவனைப் பூசிப்பையாயின் இஃது ஒழியும் என்றனர்.

கன்மாடபாதன் உடனே புறப்பட்டுச் சென்று சேது முதலிய தீர்த்தங்களிற் படிந்து ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களை யடைந்து பணிந்து இறைவனையருச்சித்து வந்தனன். இங்ஙனஞ் செய்தும் அந்தப் பிரம்மஹத்தி நீங்காதிருந்ததால் கவலைக் கடலிலாழ்ந்தவனாய் மிதுலைமாநகரின் பக்கத்திலே சின்னஞ் வசித்திருந்தனன்.

இப்படியிருக்கையில் கவுதமரென்னும் முனி புங்கவர் மிதுலைமா நகரினுக்குச் செல்லு மாறு தஞ்சைடர்கள் சூழப் புறப்பட்டுக் கன்மாடபாதனிருக்கு மிடத்தினுக்குவரலும், அம்முனிவரை அரசன் கண்டு எதிர் சென்று பணிந்து அழைத்து வந்து ஆசனத்திருத்தி யுபசரித்தனன். கவுதமமுனிவர் ஆசிகூறிப் பீடத்திருந்து அரசனைப்பார்த்து மன்ன ! நின் முகத்தின் காந்தி குன்றிய காரணம் யாதோ அதனை யெனக்கறைதியென்றனர். கன்மாடபாதன், வசிட்டமுனிவர் அபியாயமாய்ச் சாபமிட்டதும், அதனால் அரசர்களுகிக் காட்டிற் றிரிந்ததும், பன்னிரு வருடஞ்சென்று பழையவுருவம் பெற்று நாட்டையடைந்ததும் வீசிதமாகக் கூறி, காட்டில் முனிவனைக்கொன்ற பாவம் அலகையாய்த்தோன்றி என்னை வருத்துகின்றதால் அதனை யொழிப்பான் பலதீர்த்தங்களிற் படிந்து ஆங்காங்குத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிரானின்ற இறைவனை யர்ச்சித்து அநேக தானதருமஞ்செய்தேன், அநேக மந்திரம் ஜபித்தேன், அநேக வேள்விகள் செய்தேன் இவ்வளவு செய்தும் அவ்வலகை யொழிந்ததில்லை. அதனால் அளவிலாத் துன்பமடைகின்றனன். இத்துன்பமொழிய இன்னும் எவ்வகைப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமோ அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று இரந்தனன்.

கவுதமமுனிவர், மன்னவ ! பரமேசுவரனுக்குரிய விரதங்களில் மேலானது ஒன்றுள்ளது. அஃது மாசி மாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய சிவராத்திரி விரதமாம். அவ்விரத

தினத்தில் மேலாகிய ஓர் சிவத்தலத்தை யடைந்து ஊனுறக்க மகத்தி விதிப்படி அன்றிரவின் நான்கு சாமமும் பரமேசுவரனை யருச்சித்தில் தப்பாது நின் துன்பங்களெல்லாமொழியும் அஞ்ச ற்க அஞ்சற்க வென்றனர். கன்மாடபாதன் அவ்விரதமனுட்டி ப்புகற்கு, மேலாகிய சிவத்தலம் யாதோ அதனையும் அங்கிர கிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, கவுதமமுனிவர் பரமேசுவர குறையுந் தலங்களில் மேலானது கோகன்ன மென்னுந்தல மாம், பிரம்மாதிகேவர்களும், சித்தர் வித்தியாதார முதலின ரும், அத்தலத்தில் வந்து தவம்புரிந்து இஷ்டசித்திகளைப் பெ ற்றிருக்கின்றனர். பெறுகின்றனர். ஆதலின் அத்தலமே நீ செ ன்று சிவமாத்நிரி தினத்தில் இறைவனைப் பூசிப்பதற்குத் தகுந்த தாகும் என்று தீர்மானித்து அத்தலத்தின் வரலாற்றினைக் கூறுவென் சேட்பாயாகவென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

முன்னோர் ஞான்று இலங்கைக்கிறைவனாகிய இராவண ன் ஓர் சிவலிங்கத்தினைப் பெற்று தன் நகரிற்றூபித்துப் பூசிப் பான் கயிலையங்கிரியை யடைந்து அரியதவஞ்செய்தனன். அவனது தவத்திற் கிரங்கிப் பரமபதி அவன் முன் தோன்றி ஓர் சிவலிங்கத்தினை யெடுத்து இவ்விலங்கத்தினைப் பூமியில் வைக்கீல் எடுக்கமுடியாமல் வேரிறங்கி வீடு மாகையால் பூமி யில் வைக்காமல் கரத்திற் றுங்கியவண்ணமே நின் நகரடை ந்து எங்குப்பிரித்திடை செய்யவேண்டுமோ அங்கு வைப்பா யாக, அன்றியும் இதனைத்தாபித்து நீ பூசிப்பைபேல் எவரா ளும் நின்னை வெல்லப்படாத தன்மையை யடைவாய் என்று சொல்லிக் கொடுத்தனர். இராவணன் அமலநாதன்பால் அரு ள்விடைபெற்றுக் கயிலையினின்று புறப்பட்டுப் பூமியில் வந்து இலங்கையைநோக்கிச் சென்றனன்.

இதனை யுணர்ந்த தேவர்கள் பயந்து ஒருங்கு கூடி இரா வணன் சிவலிங்கத்தினைப் பூசித்து எவராலும் தன்னை வெல்லு தற்கரிய தன்மையைப் பெறுவனெல், ஞாங்கின்கையிற் கொ ள்ளி யகப்பட்டதுபோல் தன்னிஷ்டப்படி நம்மைக் கொடுத் துன்பத்திற் றுன்னாக்குவான். ஆகையால் அவன் இலங்கத்

தைக் கொண்டுபோய் இலங்கையிற் பிரதிஷ்டை செய்யாத வகை தேடுவதே தகுதியாமெனத் தீர்மானித்து, அத்தேவர்க. ளெல்லாம் விநாயகப் பெருமானிடத்துச் சென்று, தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டு யாதேனும் ஓர் தந்திரஞ்செய்து, அர க்கன் இலங்கத்தினை இலங்கைக்குக் கொண்டு போகாத வகை செய்யவேண்டு மெனப் பிரார்த்தித்தனர்.

தேவர்களது வேண்டுகோளுக் கிரங்கிய கணேசப்பெரு மான் தசமுகன் வயிற்றிற் றண்ணீர் பெருக்கு மாறு வருணனு க்குக் கட்டினாயிட்டு ஓர் பார்ப்பனச் சிறுவன் வடிவம் பூண்டு அவ்வரக்கன் செல்லும் வழியில் நின்றனர். இலங்கையர் தோன் கண்டு பிராமணச்சிறுவ ! நான் ஜலவிஸர்ஜனஞ் செ ய்து வருகிற வரையில் இவ்விலங்கத்தைப் பூமியில் வைக் காமல் கையிற்றாங்கியிருப்பாயோ வென்ன, சிறுவ னுருக்கொ டுதோன்றிய ஒற்றைக்கொம்பன் நான் நெடுநேர மிங்கிருக்க முடியாதாகையால் மும்முறையழைப்பேன் அதற்குள் நீ வ ராவிடின் பூமியில் வைத்து விடுவேன் என்றனர். வயிற்றின் நீருபாதையால் தசமுகன் அதற்கிசைந்து கொடுத்துப்போயி னன். உடனே பிராமணச்சிறுவர், இராவண ! இலங்கைவே ந்த !! அரக்கரிவை !! என்று மும்முறையழைக்க அவன் வராமையால் இதுதான் றருணமென்று இலங்கத்தைப் பூமி யில் வைத்தனர். பின்பு இராவணன் வந்து பார்த்துக் கயிலை நாதன் கடைக்கணித்தருளிய வாறு இலங்கத்தின் அடியில் வேரோடியதுபோலு மென்றெண்ணி நடுங்கித் தனது வலி மை முற்றுஞ் செலுத்தி இருபது கரத்தாலும் பற்றியெடுக்க, அவ்விலங்கம் குழைந்து பசுவின் காதுபோ லாயிற்றேயன் நிப் பூமியினின்றும் எடுக்க முடியவில்லை. அங்ஙனம் எடு க்க முடியாத தால் அவ்விலங்கத்தினுக்கு மாபல விங்கமென வும் பசுவின் காது போற் குழைந்ததால் கோகர்ணைகவா ரெனவும், அவ்விசுவர ரெழுந்தருளிய காரணத்தால் அக் நகரினுக்குக் கோகர்ணமெனவும் பெயர்கள் வழங்கி வருகின் றன.

சிவலிங்கத்தினை யெடுக்க முயன்று வலியிழந்த இராவணன் கோபமுற்றுத் தனது இருபது கரங்களாலும் பிராமணச் சிறுவர் தலையிற் குட்டினான். உடனே ஐங்கரப்பெருமான் ஆகாயம் வரையிலளாவிய விசுவரூபங்கொண்டுத் தனது நீண்ட கரங்களால் இராவணனைப் பிடித்து அம்மனைபோல் ஆகாயத்தெறிந் தெறித்து பிடித்தனர். அப்பொழுது இராவணன் பிராமணருருவங்கொண்டு எதிரில் நின்றவர் விநாயகப்பெருமானே யென்றணர்ந்து, 'பிறையோங்கு மணிமகுடப் பெரும்களிற்றின் முகத்தோனே அறியாது பிழை செய்தேன் ஆதரித்துன் னருள் புரிவாய். என்று பெருங்கூச்சலிட்டுத் துதித்தனன். உடனே மூவுக்கவாகனர் தசமுகனைப் பூமியில் விடுத்து அரக்கரிதைவ! நினது பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு நின்னிருபது கரங்களாலும் பத்துத் தலைகளிலும் குட்டிக்கொள் என்றனர். அரக்கர்கோன் அங்கனமே குருதி யொழுகுமாறு குட்டிக்கொண்டு குதித்தாடி யுலாப்பித்தனன். கஜமுகக் கடவுள் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து இன்றுமுதல் உன்னைப்போற் சென்னியிற் குட்டிக்கொண்டு எம்மைத்துதிப்பவர்க்கு எமதருள் வழங்குவோம் எனத் திருவாய்மலர்ந்து விண்ணில் மறைந்தனர். அரக்கன் இவ்விலிங்கம் எடுக்கப்படாததெனத் தேர்ந்து இலங்கைக்குச் சென்றனன். அவ்விலிங்கம் அநாதி முத்தளாகிய பரமபதியின் நிருக்கரத்தா லெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுப் பின்னர் விநாயகப்பெருமான் நிருக்கரத்தாற் பூமியிற்றாபிக்கப் பட்டதால், அக்கோகர்னமென்னுந்தலம் சிவலோகமென விளங்குகின்றது. இத்தகைய கோகர்னத்தில் நேற்று இருகண்ணுமிழந்த ஓர் புலைச்சி, பிச்சை கிடைக்காததால் பட்டினியிருந்து சிவராத்திரி யென்பதும் சிவலிங்கமிருக்கிற தென்பது முணராது வில்வத்தளங்களைச் சிவலிங்கத்தின்மீது எறிந்திருந்து மறுகான் பசிப்பிணிதாளாது இறந்தனன். அதனால் அவன் உடனே கயிலைநாதன் கழலடி யடைந்தனன். ஆதலின் கன்மாடபாதனே! நீ அந்தக் கோகர்னத்தை யடைந்து சிவராத்திரி விரத மிழைத்து இறைவனை யருச்சிப்பாயாக எனக் கூறி விடைபெற்றுக் கவுதமமுனிவர் மிதுலை நகரடைந்தனர்.

கன்மாடபாதன், தாகமுற்று வருந்தினோர் உண்ணீரைக் கண்டதுபோற் றுன் பொழிந்து அக் கோகர்ன மென்னுந் தலத்தை யடைந்து ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி மாபல லிங்கத்தினைப் பூசித்திருந்து மாகமாதத்து மகா சிவராத்நிரி தினத்தில் வேதாகம விதிப்படி வீரதமிழைத்து அச்சிவலிங்க நாயகனைப் பூசித்து, துன்புறுத்தும் பிரம்மஹத்தியையும் வினை களின் தொடர்பையும் ஒழித்துச் சுகித்திருந்து பரமபதியின் றிருவடி நீழலடைந்தனன்; என்று சூதாமாமுனிவர் சொல்வி முடித்தனர்.

கன்மாடபாதச்சங்கம் முற்றிற்று.

விபரிசச்சங்கம்.

எண்டரு மறையுண ரிருடி காடிரி
புண்டர நுதலர னிரவிற் பூசனை
கண்டவன் கதையினைக் கழறக் கேண்மினென்
றெண்டவச் சூதனு முரைப்ப தாயினான். (க)

பாரினிற் புராதலப் பதிபு ரப்பவன்
போரினிற் றெவ்வர்மெய்ப் புலவு காரியு
மோரியு மருந்தவே லுறைக ழித்திடும்
. . வீரியன் விபரிச நென்னும் வேந்தனே. (உ)

. (க) கண்டவன்=செய்தவன்; ஒண்தவம்=அழகியதவத்தாற்
சிறந்த.

. (உ) புராதலப்பதி=புராதலமென்னும் நகர்; தெவ்வர்=பகை
வர்; காரி=காக்கை; ஓரி=நரி.

தன்றடஞ் சிலைகொடு தானுஞ் சேனையுங்
குன்றருங் கானிடைக் குறுகி நாடொறும் .
வன்றலைக் கேழுன்மான் மரைபுல் வாய்களின்
மென்றசை யருந்திட வேட்ட மாடுவான். (ங)

புலந்தரு பூசுரர் புலைஞர் மற்றுள
குலந்தனி லுதித்தெழில் குலவு மாதரை
நிலந்தனி லவாவுட னேடி நித்தமுங்
கலந்துளந் தருக்கொடு களிக்கு நீர்மையான். (ச)

வேறு.

மதிவளர் பக்கங் கலைகுறை பக்க மதிதொறு மரு
வுபன் னான்கார், திதிகளிற் றுயிலூண் டெற்துதன் னடி
யார் சிந்தனைப்படி முடிவில்லாக், கதிதரும் பரனை யானி
னைந் தாட்டிக் கடிமலர் கூவினஞ் சாத்தி, விதிமுறைவழு
வா துள்ளநெக் குருகி விருப்புட னருச்சனை புரிவான்.

மற்றவன் மனைவி யாகிய குமுத வதியவன் மலர
டி வணங்கிக், கற்றடந் தினிதோட் புரவல விரவுங் க
ல்கியிற் றிறலினே ரில்லாய், பொற்றரு விழுது விட்டெ
னக்கிடந்த புரிசடைப் புனிதனா ரிவன், லுற்றருந் திடுமு
ண் டியிலொழிந் துளத்தி னுவப்புடன் பூசனை புரிவாய்.

கூனருஞ் சிலைக்கை வேட்டுவரென்னக் குலவிலங்
கனைத்தையுங் கொலைசெய், தூனருந் திடுத லொழிந்

(ங) தடஞ்சிலை=பெரியவில்; குன்று=மலைகளையுடைய; புல்
வாய்=கருமான்.

(ச) புலந்தரு=அறிவுள்ள; பூசுரர்=பிராமணர்.

(சு) விரவும்=பொருத்தம்; திறவில்=வலிமையில்; பொன்
தரு=சத்பகவீடுக்கும், இப்பொருளுவமை.

தலை மிலத்தி லுயர்குலத் திழிகுலத் துதித்த, தேனரு
ங் ஸுனிபா னிகர்த்தசொற் கணிகைச் சேயிழையார்மு
லைப் போகந், தானருந் திடுத றவிரந்திலை யிரந்தத் தன்
மையென் சாற்றுதி யென்றாள். (எ)

என்றவண் மொழிந்த மொழிசெளிப் படலுமிள
நகை கோட்டிவே லிறைவன், முன்றவப் பயனா லிறப்
பெதிர் லிகழ்வா மூன்றுகாலங்களு முணர்வேன், துன்
றளிக் குலம்பாட் டயர்மலர்க் கோதைச் சுரிசுழால்
கோட்டியான் முன்னங், குன்றெனு மிஞ்சிப் பம்பைமா
நகரிற் குரைமுக ஞுமலியா வுதித்தேன். (அ)

பாலேவென் றமுதை யடுமொழிக் கவுரி பங்கில்
வாழ் பம்பைநா யகன்ற, னாலையங் குறுகிப் படுக்கடு
மடிசி லருந்துவான் வருந்தியங் கடையுங், காலையிற்
கோயிற் கைவினை யாளர் கடிதெனைக் கடிந்திடக்கரு
தி, வேலையில் விடம்போற் கதைகளை குனித்த வில்
லொடுங் கல்லொடுந் தொடர்ந்தார். (கூ)

ஒடினேன் வெருவி யாலயம் வலமா யுயிர்பிழைத்
துய்குவா னெறிக, டேடினேன் கானேன் படுசொரி
பீடத் தின்னயற் சென்றுழிச்சுருதி, பாடிநான் மறை

(அ) துன்று=நெருங்கிய; சுரிசுழால்=வளைத்துக்கட்டியகூர்
தலையுடையவனே!

(கூ) அமுதை அடு=அமுதத்தை ஜயித்த; கைவினையாளர்=
= சிற்பாட்கள்; கடிந்திட=கொல்ல; வேலையில்=சமுத்
திரத்தின்.

(க0) வெருவி=பயந்து; சென்றுழி=போனகாலத்து; பீடி
னல்=பெருமையோடு; பணிமாறினர்=தீபாராதனை
செய்தனர்.

யோர் பழிச்சிட நெய்தீ பச்சடர்த்தட்டெடுத்தேந்
திப், பிடினாற் பணிமா றினர்தரி சித்தேன் பிழைமு
டிப் பிஞ்ஞகன் றன்னை. (௧௦)

அக்கனாத் தொருவன் சரந்தொட வீந்தே னன்
றிராச் சிவநிசி யதனின், மிக்கவா லயந்தை வலமதாய்
வந்து விமலனைத் தரிசனை புரிந்து, நக்கனார் திருமுன்
னாவீந்த் திட்ட நன்மையாற் காலமுன் றுணர்ந்து, தக்க
வாழ் வுடனா னிலம்புரந் தருளுந் தலைவனாத் தரைதனி
லுதித்தேன். (௧௧)

இந்தநற் பலத்தைத் தந்தது பரம னிரவெனக்
கருதியா னெதிர்த்து, வந்தநற் றினங்க டொறுங்கலை
பிறைந்து வருபிறை குறைபிறை யதனிற், றந்தபன்
னான்காம் பக்கமென் றுரைக்குஞ் சதுர்த்தகி களிற்றவ
ளும், லந்திவா னதிச்செஞ் சடிவவா னவனை யகத்தில்
வைத் தருச்சனை புரிவேன். (௧௨)

புரிந்தபூ சனையாற் பிரிந்துவெம் பாவம் போரு
மோ வெனப்புகன் றனையேல், விரிந்தபைப் பணிப்பூ
ணைரிந்தருண் முக்கண் விமலனை வழிபடி லினன்முன்,
சொரிந்தவெம் பணிபோற் கொடுஞ்சிகைத் தழன்முன்

(௧௧) வீந்தேன் = செத்தேன்; மிக்க = பெருமை மிகுந்த; நானி
லம் புரந்தருளும் = முல்லைமுதலிய நான்கு நிலங்களை
யும் காக்கும்; தரை = பூமியில்.

(௧௨) எதிர்த்துவந்த = தோன்றிவந்த; பக்கம் = திதி; சடிவம் =
சடை.

(௧௩) பணிப்பூண் = சர்ப்பாபரணம்; கொடுஞ்சிகைத்தழல் =
வெப்பமுள்ள சுவாலையினையுடைய நெருப்பு; தொக்
குற = கும்பலாக; இந்தனம் = வீறகு.

மெக்குறக் குவித்தவின் தனம்போற், கரிந்தூர் றாகும்
பரமுனை நீயும் வழிபடக் கருதுகா ரிகையே. (கந)

எனவெடுத்த திறைவ வியம்பலுங் கதிர்கான் றெ
ழின்மணிக் கலன்கிடந் திமைக்குங், கனதனக் குழீத
வதியெனு மணங்கு கைதொழு தெனதுமுற் பவமு, ம
னமுறத் தெளிந்து சொல்லுநீ யெனலும் வளந்தரு
மல்லிகார்ச் சனத்திற், சினகரத் திருக்கு மென்சிறைப்
புறவாச் சென்றுதித் திருந்தனை முன்னாள். (கச)

இறந்தமுற் பவத்திற் செந்நிறத் தசையொன் றெடுத்துவாய்க் கவ்வீ வரலுஞ், சிறந்தவெங் கழுகொன் றுனைத்தொடர்ந் திடவச் சிவாலயந் தனைவலஞ் சூழ்ந் து, பறந்தனை வந்து விடைவரை கொடிக்கம் பத்தி டைப் பயந்தொளித் திருப்ப, மறந்தரு கங்கங் கொத் திவாயலகால் வதைத்திட வாங்குயிர் மடிந்தாய். (கரு)

சொல்லுமக் கங்கம் புறவதா நினைத் தொடர்ந்
துகொன் றிடுஞ் செயல் சொல்லில், வல்லினில் விழை
வி னீகொடுவந்த வசைபடு தசையினை வவ்விச், செல்
லுவ னென்று வந்துனை வலிதிற் செகுத்து நின் வாய்
ப்படுந் தசையைக், கல்லெறி விரைவி னப்புறங் கொண்
டு போனதக் கடுஞ்சிறைக் கங்கம். (கசு)

(கச்சி) இறைவன் = அரசன்; கதிர்கான்று = கிரணங்களை வீசி;
இமைக்கும் = பிரகாசிக்கும்; முற்பவம் = முற்பிறப்பு;
சினகரம் = கோவில்; புறவு = புற.

(கடு) இறந்த=கடந்த; கங்கம்=கழுகு; அலகால்=மூக்கினால்.

(கசு) வல்வீனில்=வலிமையோடு; விழைவில்=விருப்பத்தோடு; வசைபடு=இழிவாகிய.

தீயிழி யெருவை தொடர்ந்திட வந்தச் சிவாலய
ந்தனைவலம் வரலா, லாய்பிழிக் கொன்றைத் தொடை
புனை சடிவத் தன்னன் முன்னாவிநித் ததனாற், பாய்தி
ரை யுடுத்த நெடுநிலப் பரப்புப் பரித்திடும் பார்த்தி
வன் மகளாத், தூயசெங் கமலத் திருமக னென்னத்
தோன்றியென் றுணைவியு மானாய். (கௌ)

வேறு.

என்றிவை கூறக் கேட்ட வேந்திழை யெழுந்து
போற்றி, நன்றிதென் றிறும்பு தெய்தி நலனுடை நியு
நானு, மொன்றிமுன் னெடுத்த காயத், துற்பவ முரை
த்தா யாங்கன், சென்றினிப் பிறக்குந் தன்மை செப்
புதி தெரிய வென்றான். (கஅ)

மென்னடை யன்ன மன்னாய் வேறினி யிரண்டா
ஞ் சன்மன், பன்னக வேந்த னேந்தும் பார்மிசைச்
கிந்து நாட்டின், மன்னவ னுவன் யானீ சஞ்சயன் மக
ளாத் தோன்றிக், கன்னலந் தருமென் றோளிற் கலந்
துறக் களித்து வாழ்வாய். (கக)

படியிலோர் முன்னுஞ் சன்மம் பகர்சவு ராட்ட
நாட்டில், வடியயிற் சுடர்வே லேந்து மன்னவ னுவன்

(கௌ) எருவை=கழுகு; ஆய்=வண்டிகள் ஆராயும்; பிழி=தே
னையுடைய; பாய்திரை=தாவுகின்ற அலையினையுடை
ய சமுத்திரத்தை, அன்மொழித்தொகை; நெடுநிலப்
பரப்பு=அகன்ற உலகம், இருபெயரொட்டி; பார்த்தி
வன்=அரசன்.

(கஅ) இறம்பூது எய்தி=ஆச்சரியமடைந்து; ஒன்றி=பொரு
ந்தி.

(கக) வேறுஇனி=இனிமேல் வரும்வேறுகிய.

யானீ, கடிமதிற் கலிங்க நாட்டிற் கலிங்கர்கோன் மக
ளாக் தோன்றி, யிடிமுர சதிரும் வாயி லென்மனைக்
கிழத்தி யாவை. (௨௦)

மருவொரு நான்காஞ் சன்மம் வளங்கொள்காந்
தார நாட்டிற், நிருவள ரரச னுப்க்கோல் செலுத்து
வன் யானீ சிறிப், பொருதரி யலரை வெல்லு மகதர்
கோன் புதல்வி யாகிச், சுருதிவண் டிமிரும் பைந்தார்
சூட்டியென் றுணைவி யாவை. (௨௧)

சிறந்ததோ ரைந்தார் தோற்றந் திகழிய லவந்தி
நாட்டிற், பிறந்தர சளிப்பன் யானீ பேருல கனைத்தும்
போற்று, மறந்தரு வடிவேற் றுனைத் தாருணன் மக
ளா வந்தென், னறந்தரு மனைவி யாகி யிருப்பையங்
களவில் காலம். (௨௨)

முருந்துறழ் முறுவன் மானே மூவிரண் டாம்பி
றப்பிற், பெருந்தமி முருத்த நாட்டிற் பேரர சளிப்ப
ன் யானீ, யிருந்தவப் பலனால் விஞ்சும் யாதிதன் மக
ளாக் தோன்றி, யருந்தவத் திருமா தொத்தெ னம்புய
மதனிற் சேர்வை (௨௩)

(௨௧) மகதர்கோன் = மகததேசத்தரசன்.

(௨௨) தோற்றம் = பிறப்பு; இயல்திகழ் = புகழ்விளங்கும்;
மறம் = வீரம்; தாருணன் = தாருணன் என்னும்
அரசன்.

(௨௩) முறுவல் = பல்; பெருந் தமிழ் அருத்தம் = உயர்ந்த தமி
ழ்ச் செல்வம்; இருந்தவம் = பெரியதவம்; விஞ்சும் =
மேம்பட்ட; யாதி = யாதி என்னும் பெயரையுடைய
அரசன்.

கழிதரு மேழாஞ் சன்மங் கைதவன் குலத்திற்
 றோன்றி, யெழில்பெறு பதம வன்ன னெனும்பெயர்
 பெற்று வாசம், பொழிமலர்ப் பைந்தார் வேம்பின் பூந்
 தொடை புனைந்து நாளும், பழிபவம் பயிலா வண்ணம்
 பீண்டிநா டளிப்பன் யானே. (உச)

நியமப் பவத்திற் செல்வ நிறைந்திடும் ஹந்த நாட்
 டிற், காயும்வெங் கதிர்வேன் மன்னன் கண்ணொனக்
 கதிர்கொண் முத்த, மேயும்வேய் மருட்டு மென்றோள்
 வசமதி யென்னு நாமந், தோயுமோ ரணங்கா வந்து
 தோன்றிநீ வளர்வா யுன்னை. (உரு)

மங்கல முரசு மார்ப்ப மன்றல்செய் தளிப்பா னு
 ன்னிச், செங்கதிர் மணிகள் வேய்ந்த செம்பொன்மண்
 டபஞ்சோ டித்துத், துங்கவேற் கரனுன் றுதை தூதரி
 லோலை போக்க, வங்கன்வந் தெய்தும் வைவே லரசு
 ரை யறையக் கேட்டி. (உசு)

கொண்டல்கண் படுக்குஞ் சோலை குலவயோத்
 தியர்தங் கோமான், வண்டலம் வருந்தண் பைந்தார்

(உச) கழிதரும்=நீங்கும்; கைதவன்=பாண்டியன்; பதம
 வன்னன்=பத்மவான்; வாசம்பொழிவேம்பின்=
 வாசனவீசம் வேப்பமரத்தினது; மலர்ப்பைந்தார்=
 மலருந்தன்மையினையுடைய பசியஅரும்புகளாலாகிய;
 பூந்தொடை=அழகியமலை.

(உரு) காயும் வெங்கதிர்வேல்=கொல்லுந் தன்மையுடையதும்
 கிரணங்களை யுடையதுமாகிய வேலாயுதம்; முத்
 தம் எயும்=முத்துக்கள் பொருந்தும்;வேய்=மூங்கில்;
 மருட்டிம்=மயங்கச்செய்யும்; தோயும்=பொருந்திய.

(உஎ) கொண்டல் கண்படுக்கும்=மேகங்கள் உறங்கும்; வண்டு
 அலம் வரும்=வண்டிகள் உலாவதிற்.

வளையுங்கார் தார மன்ன, நெண்டலத் தரசர் போற்
று மிருபதன் றுருப தேயன், விண்டலத் தமரர் போ
ற்றும் விறலுடை யவந்தி வேந்தன் (உஎ)

பல்லவ தேய மாளும் பார்த்திவன் பன்னுந் தொன்னா
வல்லவன் யானைத் தானை வாரண வாசி மன்னன் [ல்
வில்லவ னாரின் மாலை மிலைந்திடு நேரி வெற்பன்
நல்லொளி முடிசேர் மன்னர் நன்மணச் சாலை நண்ணு

யானுமங் கெய்த நீயன் நிசையளி முரன்று பா
டுந், தேனுமிழ் மலர்ப்பைந் தாரென் நிண்டிறற் றே
ளிற் சூட்டப், பானுவின் குலத்தோர் முன்னும் பார்த்
திவ ரனைக நீண்டி, யூனுமிழ் படைக ளேந்தி யுருத்தெ
ன்னே டியுத்தஞ் செய்வார். (உசு)

அங்கவர் தம்மை யெல்லா மாடல்வெங் கரிக்க
ட்டத்தோர், சிங்கம தென்ன வென்று சேயிழை யுனை
யான் கொண்டு, சங்கமா முரசு பம்பை தழங்கிட வா
னில் வாழும், புங்கவர் பரவுங் கூடற் புரிதனிற் புகு
ந்த பின்னர். (உஊ)

அளப்பருங் கால மன்போ டாயிழை நீயு நானு,
முளப்படும் போகந் துய்த்திட் டிலகொரு குடைக்கீழா

(உஅ) யானைத்தானை = யானைப்படையினையுடைய; வாரணவா
சி = காசி; வில்லவன் = வில்லையுடைய; ஆர் இன் =
ஆத்தியினது; மிலைந்திடு = தரித்திடும்; நேரிவெற்
பன் = நேரிமலைக்குரிய சோழவேந்தன்.

(உக) அன்று = அப்பொழுது; அளி இசை முரன்று பாடும் =
வண்டுகள் இரைந்து இராகத்தைப்பாடும்; ணன்
உமிழ்படை = மாமிசங்களைச் சிதறுவிக்கும் ஆயுதம்.

(உஊ) ஆடல் = சண்டைசெய்கிற; கூடற்புரி = மதுரைநகர்.

(உஉ) உளப்படும் = விரும்பும்; களப்படும் = கண்டத்துப்பொரு
ந்திய.

ண்டு, வளப்படு மகங்க ளாற்றி வளரிதி மறையோர்க்
கீந்து, களப்படுங் கறையி னுன்றன் களைகழல் ழுசை
செய்து. (௩௧)

வள்ளைவார் குழைதோய் கண்ணாய் மழகளி நெ
ன்ன வாங்கோர், பிள்ளையாம் பெறுவ மன்னோன் பெ
ருங்கலை யுணர்ந்து தும்பி, கள்ளையார் கடுக்கை மாலைக்
கடவுளுக் கடிமை பூண்டு, வெள்ளைவான் மதியம் போ
ல வளர்ந்துபேர் விளங்கு நாளில். (௩௨)

அணிகெழு செழும்பொற் சோதி யவிர்மணி மு
டி யுஞ் சூட்டி, மணிமுடி யந்த நேந்து மாநில மவன்
பா னல்கித், தணிவருஞ் சனன மென்னுந் தழலினுங்
கொடிய வெய்ய, பினிகெட வேட்கை யோடும் பெ
ருந்தவ மியற்ற வெண்ணி. (௩௩)

தென்றலங் கன்று சந்தச் சினைமலர் வாசம் விசங்
குன்றமர்ந் தினிது வைகுங் குறுமுனி குறுக நம்பான்
மன்றலங் கோதை நீயும் யானுமாய் மருட்சி நீங்கி
யன்றவன் றன்னை நோக்கி யருந்தவ முழப்ப நின்றே.

அரியநற் றவஞ்செய் காலை யகத்திய நெமக்கு ஞானத்
துரியநற் சிவையா கத்தை யுவந்துப தேசஞ் செய்வா
னெரிசுடர்ப் பிழம்பா மேனி யெந்தையைச் சிந்தை தன்னிற்
றெரியுமங் வியோககின்று சித்தியா முத்தி சேர்வேம்.

(௩௨) வள்ளை = வள்ளைக்கொடிபோலும்; வார்குழை = நீண்ட
காலை; தோய் = பொருந்தும்; மழகளிறு = இளம்
யானை; தும்பி = வண்டு.

(௩௩) கெழு = பொருந்திய; தணிவு அரும் = தணியாத.

(௩௪) தென்றல் அம் கன்று = இளந்தென்றல்; உழப்பம் =
வருத்திச் செய்வோம்.

நவமிசு பம்பை நாட்டி னாயுரு வெடுத்து முன்னாட்
சிவநிசி தன்னி லீசன் றெரிசனங் கிடைத்த பேற்றாற்
பவமகன் றுய்ய நன்மை பளித்தது பாவை நீயுந்
தவமதிவ் விரதந் தானே தவறிடா திழைத்தி யென்றான். (௩௬)

- ஒருவருந் திங்க டோறு முபயபக் கத்திலுற்று
வருசுதூர்த் தசிக டோறு மழுவலான் றன்னைவாசந்
தருமலர் கொடுபூ சித்துத் தணாந்தெழு பிறப்பு நீங்கி
யிருவரும் பொருவி லாப்பே ரின்பவீ டெய்தி னாரால். (௩௭)

சிவன்றிருக் கோயின் மேவிச் சிவநிசி விரதந் தன்
னிற், சிவன்றனைத் தெரிசித் தோருஞ் சேருவர் முத்தி
யென்றே, சிவன்றனை யுணர்ந்துநாளுஞ் சிந்தைசெய்
முனிவர் கேட்பச், சிவன்றனக் கடிமை புண்ட சூதன்
முன் செப்பினானே. (௩௮)

(௩௯) ஞானத்து உரிய நற்சிவயோகம் = சிவஞானத்தை யடை
விக்கும் சிவயோகம்; தெரியும் = அறிகிற.

(௩௯) நவம் = புதுமை; தவமது இவ்விரதந்தானே = இவ்விரத
மாகிய தவத்தையே.

(௩௭) ஒருவ அரும் = நீங்காத; மழுவலான் = மழுவில் வல்ல
வன்; தணந்து நீங்கி = விட்டு ஒழிந்து.

வ ச ன ம்.

முனிவர்காள்! இச்சிவராத்திரியின் சரிதம் இன்னுமொன்றுரைப்பேன் கேளுங்களென்று சூதமாமுனிவர் சொல்லுற்றனர். இப்பூவுலகத்திலே புராதலம் என்னும் பட்டினத்திலே விபரிசனென்னும் வேந்தனொருவனிருந்தனன். அவ்வேந்தன் தன் சேனையோடு நான்தோறும் காட்டிற் சென்று மான், மரை முதலிய மிருகங்களை வேட்டையிற் கொன்று வந்து காலங்கழித்து வந்தனன். அரசார்கட்குரிய செய்கையின் படி இங்ஙனம் வேட்டை புரிபவனாயினும், அவன் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் வரும் வளர்ப்பிறை, தேய்ப்பிறைச் சதுர்த்தசிகளிற் தவருது சிவராத்திரி விரதயிழைத்து அன்றிரவு நான்கு யாமத்தும் பரமேசுவரனை விதிப்படிப் பூசித்து வருவான். இங்ஙனமிருக்க ஒருநாள் அவனது மனைவியாகிய குமுதவதி யென்பாள் விபரிசனை வணங்கி நாயகா! காட்டில் வாழும் வேடர் போல விலங்குகளைக் கொல்வதை யொழிக்காது பரமேசுவரனுக்குரிய சிவராத்திரி விரதத் தவருதிழைத்து அவ்வீசனைப் பூசித்து வருகின்றனை இஃதென்னையோ அதனைக் கூறுவாயாக வென்றனன். அதனைக் கேட்ட அரசன் புண்ணை செய்து முன் செய்த தவப்பயனாள் யான் திரிகால வர்த்தமானங்களும் அறிவேனாதலால் எனது முற்பிறவியின் சரிதத்தினைக் கூறுவேன் கேளென்று சொல்லலுற்றனன்.

பம்பைமாநகரில் நாயாகப் பிறந்திருந்தேன். அப்பொழுது ஒருநாள் பம்பைநாதன் ஆலயத்திற் பலியிடுஞ் சோற்றை யருந்தும்படி அங்குச்சென்ற காலத்து, கோயிற் காவலாளர்க்கண்கண்டு, என்னைக் கொல்லும்படி கல்லையும் அம்போடு கூடிய வில்லையு மெடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். அதனைக் கண்ட யான், அங்கமும் ஆவியும் மிகவாடி, அகன்று பிழைக்கும் வகை தேடி, பிரியாத் துன்பக்கடலாடி, பிரசாரத்தின் வழியோடி, ஆலயத்தை வலமாய்ச்சுற்றி, வெளியிலோட வழியில்லாததால் மீட்டும் பலிபீடத்தினருகே வந்தனன். அன்று சிவராத்திரி

கூடிய சுபநினைமாதையால், அப்பொழுது பிராமணர் பலர் தட்டேந்தித் தீபாராதனை செய்ய; பிறைமுடிப் பெருமானைப் பீடுறத் தரிசித்து, நெறிகாணாது நின்று தயங்கினேன். பின்னர்த் தூரத்தி வந்தவர்களிடமிருவன் அம்பை யெய்து என்னைக் கொன்றான். அச்சுபநினைத்தில் ஆலயத்தை வலம் வந்து பம்பைநாதரைப் பார்த்து, அப்பெருமான் சந்திரிய லுயிர்த்த காரணத்தால் முக்கால வர்த்தமானங்களு முணருந் தன்மைபெற்று, அகிலத்தை யாளும் அரசனாகப் பிறந்தேன். இங்ஙனமாய உயர்வையளித்தது சிவராத்திரி தினத்து, தண்மதி முடியோன் றரிசன விசேடமே யெனத் தேர்ந்து ஒவ்வொரு சிவராத்திரி தினத்திலும் தவறாது விரதமிழைத்துப் பிஞ்ஞகனைப் பூசித்து வருகின்றேன். இங்ஙனஞ் செய்யின் எத்தகைய பாவமும் சூரியன் முற்பட்ட பனியெனவாகும். ஆதலால் நீயும் அங்ஙனமே செய்வாயாக வென்றான். குமுதவதி இங்ஙனஞ் சொல்லிய விபரிசனை நோக்கி நாயகா! எனது முற்பிறப்பின் வரலாற்றினைக் கூறுவாயாக வென்ன, விபரிசன், நீ மல்லிகார்ச்சுனத்தில் கோயிலில் வசிக்கும் புறவாகப் பிறந்திருந்தனை. அப்பொழுது ஒருநாள் நீ ஓர் மாமிசத் துண்டை வாயிலே கவ்விக்கொண்டு வரலும், கழுகு ஒன்று கண்டு அந்த மாமிசத்தை யபகரிக்குமாறு உன்னைத் தூரத்தி வந்தது. நீ அக்கழுகுக்குப் பயந்து ஆலயத்தைச் சுற்றி வந்து துஜஸ்தம்பத்தின் மத்தியில் ஒளித்திருந்தனை. அக்கழுகானது தொடர்ந்து வந்து மூக்கினால் உன்னைக் கொத்திக் கொன்று விட்டு அந்த மாமிசத்துண்டைக் கவ்விச் சென்றது. கழுகு தெருத்தக் கோயிலைச் சுற்றிவந்து அநாதி முத்தன் சந்திரியில் ஆவிநீத்திட்ட காரணத்தால், பார்த்திவராஜன் புதல்வியாய்த் தோன்றி எனக்குப் பாரி யாயினை யென்றான் அதனைக் கேட்ட குமுதவதி நாயிருவரும் இனிப் பிறக்குந் தன்மையை யுஞ் சாற்றுவாயாக வென்றான்.

அன்னமனையாய்! கேட்பாயாக இனி இரண்டாஞ்சன்மத்தில் யான் சிந்து நாட்டரசன் செய்யத் தோன்றி அந்நாட்டை

யான்வேன். நீ சஞ்சயவரசன் சிறுமியாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். மூன்றாஞ் சன்மத்தில் சவுராட்ட நாட்டரசன் சேயாய்த்தோன்றி அந்நாட்டை யரசளிப்பேன். நீ கலிங்கநாட்டரசன் காதலியாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். நான்காஞ் சன்மத்தில் காந்தாரநாட்டரசன் கான்முளையாய்த் தோன்றி அந்நாட்டையரசளிப்பேன். நீ மகதராஜன் மகளாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். ஐந்தாஞ்சன்மத்தில் அவந்திகாட்டரசன் அணிசுதனாகி அந்நாட்டை யான்வேன். நீ தாருணவேந்தன் தையலாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். ஆறாஞ்சன்மத்தில் தமிழ்ச்செல்வ நாட்டிற் பிறந்து தனியரசளிப்பேன். நீ யாதி யென்னும் அரசன் மகளாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். ஏழாஞ்சன்மத்தில் பாண்டிகாட்டரசன் புதல்வனாகப் பிறந்து பத்மவரன் னென்னும் பெயர் பெற்று அந்நாட்டையான்வேன். நீ விந்த நாட்டரசன் மகளாய்த்தோன்றி வசுமதியெனப்பெயர்பெற்று வளர்வாய். அப்பொழுது நின் தந்தையாகிய விந்தர் கோமான், நின்னை மன்றல்செய்தளிப்பான் சுயம்வரம் நாட்டி மன்னர்கட்கெல்லாம் மணவோலை யனுப்புவான். அவ்வோலைபைக் கண்ணுற்ற அயோத்தியரசன், காந்தாரமன்னன், துருவதேசாதிபன், அவந்திவேந்தன், பல்லவபார்த்திவன், காசியர் கோமான், சோழ பூபதி முதலிய மன்னவர்பலர் அச்சுயம்வர மண்டபத்தினுக்கு விரைஞ்செய்வார் யானு மங்குவருவேன். அக்காலையில் நீயெனக்குமாலைகுட்டிடுவாய். அதனால் மற்றைய மன்னர்களெல்லாம் பொருமையுற்றவராய் என்னோடு யுத்தஞ்செய்வார். அந்தயுத்தத்தில், அநேகம் யானைக்கூட்டத்து ஓர் சிங்கம் நுழைந்தது போல நான்சென்று அவ்வரசர்களைவெல்வேன். பின்னர் நின்னை வதுவை புரித்து நின்னோடுகூடி நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, மதுரைக்குச்சென்று மாணிலங்காப்பேன். அன்றியும் அன்வற்ற தானதருமங்களையும், அசுவமேதாதி யாகங்களையும் எஞ்ஞான்று மிழைத்துவருவேன். காலகாலனைக் காலந்தவறாது கனிந்துபூசிப்பேன். அக்காலையில் நமக்குச் சிங்கமனைய ஓர் செல்வன் பிறப்பன். அவன் சந்திரன் கலைபோற் செழித்து வளர்

ந்து சகலகலைகளும் சமீதியிலுணர்ந்து -ஆறணியண்ணற்கு அடிமைபூண்டு மதனனென்ன வனப்பொடு விளங்குவான். அக்காலத்தில் அச்செல்வற்கு அண்ணல்தன்னருளால் அணிமுடி சூட்டி அரசளித்தலை அவன்பாலளித்து, தழவினும் கொடிதாய்த் தகிக்கும்பிறவியை ஒழிக்கும் பொருட்டு ஒருதவமியற்று வான், சந்தனவிருகூத் தனிமலர் மணத்தைத் தென்றல்வீசுந் தென் பொதிகையினை, நீயும் நானும் நேடிச்சென்று, அங்குவாமும் அகத்தியமுனிவரை மனத்திலுன்னி மாதவம்புரிவோம். அப்பொழுது குறுமுனிதோன்றி நமக்குச் சிவயோகத்தையருளுவர். நாம் அதனையனுஷ்டித்திருந்து பிறவிக்கடல் கடந்து முத்தியங்கரையடைவோம்; என்று கூறிமுடித்தனன். பின்னர் விபரிசனும் குமுதவதியும்தவறாது சிவராத்திரிவிரதம் நோற்று வாழ்ந்து மேலே கூறியபடி எழுபிறப்புமடைந்து அனுபவித்து எஞ்ஞான்றும் அழியாதபேரின்ப வீட்டையடைந்தனர் என்று சூதமாமுனிவர் சொல்லிமுடித்தனர்.

விபரிசச்சருக்கம் முற்றிற்று.

குபேரச்சருக்கம்.

ஓதமுற் றிடுபாற் கடலடுக் களைக்க னாமைத்தவா லோதன மருந்து, நாதனற் சங்கக் குழையணி காதனகைத்துமுப் புரமெரித் திடுநாண், மாதனு வெனப் பொற் கிரிகுழைத் தேறும் வசந்தரைத் தேர்நானிகடவுஞ், சூதனுக் கிணையாஞ் சூதன்மற் நின்னுஞ் சிவநிசிக் கதைதொடுத் துரைப்பான். (க)

(க) ஓதம் = நீர்ப்பெருக்கு; பாற்கடல் அடுக்களைக்கண் = பாற்கடலாகிய அடுப்பினில்; அமைத்த = சமைத்த; ஆல ஓதனம் (வடமொழிச்சந்தி) = ஆலகால விடமாகிய உணவு; ஏறும் = எறிச்செல்லும்; வசந்தரைத்தேர் = பூமியாகிய தேரை; நனிகடவும் = மேன்மையாகச் செலுத்தும்; சூதன் = தேர்ப்பாகன் (பிரம்ம).

முத்தவெண் மணிதோ டரித்தனால் வடத்தின் முறைமுறை குறைவறக் கோத்து, வைத்தெனச் சிதறி விரித்தபூம் பாளை மரகதக் கமுகினிற் குலையைத், துய்த்தலைக் கடுவன் பாய்ந்துறச் சிந்தச் சுரிமுகக் கூன்பிட ர்ச் சங்கம், கைத்தலத் தெடுத்துக் கம்பள ரெறிந்து கடிந்திடுங் காம்பிலி நாடு. (உ)

கயமலர் துவைத்துக் கரைதவழ் பணிலங் காண் றிடத் தோன்றித் திலத்தை, முயன்மதிப் பிள்ளை யெனப்பகற் காவி முறைமுறைக் குடைந்துதே னெழுக் கும், வயன்மருங் கெழுந்த கரும்பினைக் கவரி முறித்தி டத்தெறித்தவெண் மணிமுத், தயன் முதிர்ந் திடுகூற் றவளைமேற்படநொந் தாங்கது பொறுத்திடா தரற்றும்.

(உ) முத்தவெண்மணி = முத்தாகிய வெள்ளிய மணியை; தோ ள்தரித்த = தோன்றிற்றித்த; தூல்வடத்தின் = பூணூற் புரியினில்; முறை முறை = வரிசை வரிசையாக; சித றி = பரந்து; பூம்பாளை = அழகிய பாளை; மரகதம் = பசுமைநிறம் பொருந்திய; கமுகினில் குலையை = பா க்முரத்தின் குலையை; துய்த்தலைக் கடுவன் = மெல்லி ய தலையினையுடைய ஆண் குரங்கு; பாய்ந்து = தாவிக் குதித்து; உறச்சிந்த = பூமியிற் பொருந்தும்படி தள்ள; சுரிமுகம் = சுழித்தலையுடைய முகம்; கூன் = வளை ந்த; சங்கம் = சங்கினை; கம்பளர் = உழுதற்றொழிற் புரியும் ஓர் சாதியர்; கடிந்திடும் = ஓட்டுகிற.

(ங) கயமலர் = குளத்திலுள்ள புஷ்பத்தை; துவைத்து = யிதி த்து; பண்லம் = சங்கானது; கான்றிட = ஈன; தோ ள்ளும் நித்திலத்தை = விளங்கும் முத்தினை; முயல்மதி ப்பிள்ளை = முயல்போன்ற களக்கத்தினையுடைய இள ஞ் சந்திரன்; பகல் = பகலிலே; காலி = உற்பலம்; கவரி = எருமை; அயல் = பக்கத்திலே; சூல் = கர்ப்பம்.

இலைதலை விரிந்த நெட்டுடற் பூக மேற்றவொண்
டாற்றினங் கதலி, யலைதலைத் தவிராத் தூங்கு தீங்கனி
சே ராம்பிர மனற்பொறி சிதறு, முலைமுகத் துருக்கிப்
பழுத்தபொற் சுளைக ஞற்றமுட் குடப் பழப் பனசந்,
தலைவளை குலைச்செஞ் சாலிநீள் வயலின் றலைத்தலைத்
ழைத்துநின் றோங்கும். (ச)

இரும்புகாய்ந் தொத்த செக்கர்வா நெழுந்த வி
ளமதிக் குழவியை யளிகள், விரும்புபூ மலர்த்தா தினை
ச்சிறு நுதலின் வெண்டிரு நீறெனச் சாத்தி, யரும்பெ
னுங்கலசத் துறுநறு நெய்வார்த் தடர்சினைத் தொட்

(ச) இலைதலை விரிந்த = நுனியில் விரிந்த இலையினையும்; நெ
ட்டுடல் = நீண்டநெய்யுமுடைய; பூகம் = பாக்கு
மரம்; ஏற்றம் = உயர்ந்த; ஒண்தாறு = சிறந்த குலையினை
யுடைய; கதலி = வாழை; அலைதலை = ஆடுகின்றதை;
தூங்கு = தங்கிய; ஆம்பிரம் = மாமரம்; உலை = உலோகங்
களை யுருக்கும் அடிப்பு; பழுத்தபொன் = பழுக்கக் கா
ய்ச்சிய பொன்போன்ற நிறத்தினையுடைய; சுளைகளு
ற்றம் = சுளைகள் பொருந்திய; முள் = முட்களையுடைய;
குடம் = குடம்போன்ற; பழப் பனசம் = பழத்தினை
யுடைய பலா; தலைவளைகுலை = நுனிவளையப்பெற்ற
கதிரினையுடைய; செஞ்சாலி = செந்நெல்; தலைத்த
லை = பக்கந்தோறும்.

(இ) இளமதிக்குழவி = இளஞ் சந்திரனாகிய குழந்தையை; அ
ளிகள் விரும்பும் = வண்டிகள் இச்சிக்கின்ற; அரும்பெ
னும் கலசத்து = அரும்பாகிய குடத்து; உறுநறுநெய் =
பொருந்திய வாசனையுள்ள தேனாகிய நெய்யை; அடர்
சினைத்தொட்டில் = அடர்ந்த கிளைகளாகிய தொட்டி
விலே; தால் இசைப்ப = தாலாட்ட; சாணை = பிள்ளை
களைப் படிக்கவைக்குஞ் சீலை.

டிவ்வைத் தசைத்துச், சுரும்புதா லீசைப்ப மென்றளி
ர்ச்சாணை துயிற்றியே வளர்த்திடுஞ் சோலை. (ரு)

இனையன வளங்கூர்ந் திடுநெடு நாட்டி லிருங்கலை
த் துறையெலா முணர்ந்தோன், வளைதுழா யலங்கற்
கண்ணு மறிபா மலரடி வந்தலை புரிந்து, நினைவருங்
காம முதலமுக் குறும்பி னெடும்பகை கடிந்துநீ னரில
த்திற், நனைநிக ரான சுத்தநல் வேள்வி தத்தனென் று
ளனொரு மறையோன். (சு)

அன்னமா மறையோ னைம்புலப் பகைசெற் றுற்
றிய வருந்தவப் பேற்றாற், கன்னல்வே னெனவோர் நன்
மகப் பெற்றான் கருதருங் குணநிதி யவன்பேர், முன்ன
முந் தூலின் வினைவிதி முறையின் முடித்தபின் முதுக்
குறை ஐடையோ, னுன்னருஞ் சுருதி முதற்கலை பயி
ற்ற யோதின னுளத்திலுற் றுணர்ந்தான். (எ)

தூமமார்ந் திருண்டு சுருண்டுநீண் டிடுமைச் சுரி
குழற் றோகையர் மருண்டு, காமனா மென்னக் காமுறு
பருவ முற்றின் கற்றைவெண் கதிர்கால், சோமனாண்
டாப்பான் முதனவக் கிரகஞ் சுகம்பெறு முகூர்த்த

(சு) இனையன = இப்படிப்பட்ட; வளம் கூர்ந்திடு = வளப்பம்
நிறைந்திடும்; நெடுநாடு = பெரியதேசம்; துழாய் அல
ங்கல்வனை = துளபமாலையை யணிந்த; நினைவு அரும்
= நினைக்கவொண்ணாத; தனைநிகர் = தனக்குத்தரினே
சமானமாக.

(எ) ஐம்புலப்பகைசெற்று = ஐந்து புலங்களின் சேட்டையை
யொழித்து; முன்னம் = முதலில்; முந்துல்வினை =
உபாயனச் சடங்கு; முதுக்குறை உடையோன் = பே
ரறிவுடைய வேள்விதத்தன்.

நன் னானோர், வாமமே கலைப்பொற் குலக்கொடி தன்
னை மறைப்படி வதுவைசெய் திட்டான். (அ)

வேறு.

இன்பமுற் றன்னை தந்தை யில்வயி னிருக்கு மந்
நான், மன்பதை மதிக்குஞ் சீர்த்தி வளர்குணா நிதியா
மைந்தன், புன்புல மீதூர்ந் தூழின் பொறித்திடு விதி
யின் கொட்பாற், றுன்பமும் பகையு நல்குஞ் சூதின
மேன் மனம்வைத் தானே. (க)

அற்புள னாய தந்தை யறிவுறு வண்ணங் கல்விச்,
சொற்பயி லாதா ரோடு துன்னிவெங் கழகந் தன்னி,

(அ) தாமம் ஆர்ந்து = நறும்புகையூட்டப்பெற்று; இருண்டு =
கறுத்து; சுருண்டு = சுருட்டையுற்று; நீண்டிடம் = நீ
ண்டு வளரும்; ஐ சரிசுழல் = ஐந்துவகையாய் முடிக்கப்
படும் கூந்தலினையுடைய; சோமன் = சந்திரன்;
ஆண்டளப்பான் = பிரகஸ்பதி; வாம மேகலை = அழகிய
மேகலாபரணம்; குல பொன் கொடி = நற்குலத்துதித்
த இலக்குமி போன்ற பெண்; மறைப்படி = வேத
விதிப்படி.

(க) இல்வயின் = வீட்டினிடத்து; மன்பதை = மனிதர்கள்
புன்புலம் = புல்லறிவு; மீதூர்ந்து = பற்றி; ஊழின் =
ஊழ்வினையினால்; பொறித்திடம் = விதிக்கப்பட்ட;
கொட்பால் = சுழற்சியினால்.

(க௦) அற்பு = அன்பு; அறிவுறுவண்ணம் = தெரியாதபடி; கல்
விச்சொல் = கல்வி என்கிற சொல்லையும்; துன்னி =
சேர்ந்து; வெம் கழகம் = கொடிய சூதாடுமிடம்; நன்ம
தி மருட்சிகூர்ந்து = நற்புத்தி மயங்கி; பொன்கலன் =
அழகிய ஆபரணம், கலை = வஸ்திரம்; பொருது =
சூதாடி.

னற்பக விரவெப் போது நன்மதி மருட்சி கூர்ந்து, பொ
ற்கலன் கலைபொற் காசு பொருதுநா டோறுந் தோ
ற்பான். (க0)

தனையன்யான் றென்று நென்று தாதைகேட் டிடு
ம்போ தெல்லா, மனையிச வெருவி யோதற் ககன்றன
நென்றுதிய, வினையம தான சூது மறைத்தனள் விள
ம்ப முந்நால், வனையரு மார்பன் சற்று முணர்ந்திலன்
வாழு நாளில். (கக)

ஆய்மகள் றன்னை வாவென் றழைத்துநீ யிழைக்
கு மித்தத்தியரு துந்தை தேரி னுனையுமிங் கெனையுஞ்
சிறிந், காய்வனென் றுள்ளத் தஞ்சிக் கவறுக டவறு
செய்யுந், தாயந் யாடுஞ்சூது தனையொளித் துரைத்
தேன் முற்றும். (கஉ)

உந்தைதன் னெழுக்க நீதி யுணர்ந்திலை யந்த னா
ள், மைந்தர்க ணாடக்கை கண்டு மதிக்கிலை யென்று
மாழ்க்கி, கந்தமைக் குவளை வாட்கண் கலுழ்ந்தவ னு
ரைக்கு மாற்றஞ், சிந்தையிற் கொள்ளான் வஞ்சக்கணி
கையர் திறத்திற் சேர்வான். (கங)

(கக) தனையன் = புத்திரன்; அனை = அன்னை; தியவினையம் =
தியசெய்கை; மறைத்தனள் = மறைத்து.

(கஉ) ஆய் = தாய்; உந்தை = உன் தகப்பன்; தேரின் = அறிந்
தால்; கவறுகள் = தாயக் கட்டைகளால்; தவறுசெய் =
தீமை விளைவிக்கும்; தாயச்சூது = சூதாட்டம் (இருபெ
யரொட்டு).

(கங) மாழ்கி = மயங்கி; கந்தமைக்குவளை = வாசனையுள்ள கறு
த்த குவளை மலரனைய; கண்கலுழ்ந்து = கண்கலங்கி
(அழுது); உரைக்கும் மாற்றம் = சொல்லுஞ் சொல்.

வாட்டடங் கருங்கட் குளை மகளிர்மேன் மனம்
வைப் போரைக், கோட்டரு கள்ளு நானுங் குடிப்பவர்
தம்மைக் கூடி, யீட்டரும் பொருள வாவுற் றிருங்கவ
ருடு வோரை, வேட்டமேன் மனம்வைப் போரை யாவ
ரே விலக்க வல்லார். (கச)

இனையநீர் மையினு னென்று மிசைந்துளா னில்லி
னோர்நா, எனைதுயி லமைய நோக்கி யத்தன்முன் னவ
ள்பா னல்கும், புனைமணி யாழி தன்னைப் பொருக்கெ
னத் திருடிப் போக, வினையவெங் கவற்றி னுடித் தோ
ற்றனன் வேறென் றில்லான். (கரு)

அந்தமோ திரத்தைக் கையி லணிந்துளா னொரு
வன் றன்னைத், தந்தையாம் வேள்வி தத்தன் றனித்
தொரு மறுகிற் கண்டு, சிந்தையிற் கவலை கூர்ந்து தெ
ளிந்துபின் னறிவ னென்றாங், சிந்தமா மணிப்பொன்
னாழி யாருனக் சிந்த தென்றான். (கசு)

அரவின்மேற் கிடந்த வையத் தமரர்கள் பதியே
யானுங், கரவினிற் கொண்ட தன்றுன் காதல்கூர் மை

(கச) குளையமகளிர் = விலையாதர்; கோள்தரு = தீமையளிக்கும்;
ஈட்ட அரும் = சம்பாதித்தற்கரிய; வேட்டம் = வேட்
டைத் தொழில்.

(கரு) என்றும் = எந்நாளும்; இனைய = இப்படிப்பட்ட; நீர்மை
யினுன் = தன்மையுடையவன்; இல்லின் இசைந்து
ளான் = வீட்டிலிருக்கும்கால்; அத்தன் = தந்தை; ஆழி
= மோதிரம்; வினையவெம் கவற்றின் = கொடியசெய்
கையாஞ் சூதினல்.

(கசு) மறுகில் = தெருவில்.

(கஎ) வையத்துஅமர் = பிராமணர்; சூதுபொர = சூதாட; புட்
டகம் = வஸ்திரம்.

ந்தன் குது, பொரவிருப் புடையோ னேற்றென் புட்ட
கம் வென்றா னின்றிங், விரன்மணி யாழி தோற்றான்
மேவுவ னானை யின்னும். (௧௭)

ஓதுநாற் கலைவல் லாய்நின் னொருமகன் விலையி
லாமென், போதுபோற் கோசி கஞ்செம் பொன்புனை
கலன்கள் யாவுஞ், குதுபோர் பொருது நாளுந் தொ
ழிலீது வாகத் தோற்பா, னீதுநீ யுணராய் போலு மெ
ன்றவ னெடுத்துக் கூற. (௧௮)

கன்னபா கத்திற் காய்ந்த கதிர்நுனிச் சலாகை
யிட்ட, தென்னவெந் துருகி யிற்பா லெய்தியில் லவளை
நோக்கி, யுன்னதா ருயிரொப் பான புதல்வனெவ் வு
ழையி லுற்றா, னென்னமற் றவனீ ராட நீர்த்துறை புகு
ந்தா னென்றான். (௧௯)

என்னலு நென்ன லுன்பா லெண்ணையாட் டய
ர்போ தீந்த, வன்னநன் மணிப்பொன் னாழி தருகென
மறையோன் கேட்பக், கன்னலிற் கனிந்த மூரல் பகற்
கடன் கழித்துத் துய்த்த, பின்னார்யான் றருவலென்று
பெப்புறப் பேசலோடும். (௨௦)

(௧௭) மென்போதுபோல் கோசிகம் = மிருதுவாசிய மலர்போ
ன்ற வஸ்திரம்; செம்பொன்புனை = சிவந்தபொன்னாற்
செய்யப்பட்ட; குதுபோர் பொருது = குதாட்டமாடி.

(௧௯) கர்னபாகத்தில் = காதில்; கதிர்நுனிச்சலாகை = நெருப்
பிற்பழுத்த கூர்மையுள்ளகம்பி; எவ்வுழை = எவ்விடம்.

(௨௦) நென்னல் = கேற்று; எண்ணையாட்டயர்போது = எண்
னை யிட்டுக்கொண்ட பொழுது; கன்னலிற்கனிந்த =
கரும்புபோல் முதிர்ந்த; மூரல் = புன்னகையுடைய
பெண் (சினையாகு பெயர்); பகற்கடன் கழித்து =
மாத்தியான்னிக முடித்து; துய்த்தபின்னர் = சாப்பி
ட்ட பிறகு; பெப்புற = அன்போடு.

நெறியில்பொய் புகன்று கற்பி னீரல செய்தான்
மைந்த, னறியில னாகி வெஞ்சூ தாடியே படிற் னான்,
குறியுடைப் பெரியோர் நூலிற் கூறிய நீதி நோக்கிற்,
பொறியிலா விவரை விட்டுப் போவதே கடனென்
றெண்ணி. (உக)

பற்றொரு சற்று மின்றிப் பாசிழைப் பவளச் செ
வ்வாய்ப், பொற்றொடி தனையும் பெற்ற புத்திரன்றனை
யு நீத்தன், றற்றொரு பதியி னெய்தி யுயர்குண வேள்
வி தத்தன், மற்றொரு மடந்தை தன்னை மணவினை முடி-
த்து வாழ்ந்தான். (உஉ)

இந்தமா நிலத்தி லிந்நாள் யான்புரி தவறு கண்டு,
தந்தையிங் கன்னை யோடென் றன்னையுந் தணந்தா
னென்று, சிந்தையிற் கவலை கூர்ந்து செய்வதொன் றறி
யான் மைந்த, னந்தமி றுன்ப வேலை யாழ்ந்தனன் க
ரைகா னுனாய். (உங)

கற்றிலேம் பொருள்க ளீட்டுங் கல்விக னொழுக்க
மேன்மை, பெற்றிலே மஞ்ச லென்பார் பிறரெவ ரொ
ருவர் பாலும், பற்றிலே மற்று முள்ள பாசனத் தோர்
க ணட்புஞ், சற்றிலே மென்று மாழ்கிச் சலிப்புட னிரு
க்கு நாளில். (உச)

(உக) கற்பின்ரீரல = கற்பினுக்குரிய தன்மையல்லாத செய்
கை; படிதன் = பொய்யொழுக்க முடையவன்; குறி
• • யுடை = அறிவுடைய; பொறியிலா = அறிவில்லாத.

(உஉ) பாசிழை = பசிய ஆபரணம்; உற்று ஒருபதியின் எய்தி =
வந்து ஓர் நகரை யடைந்து.

(உங) தணந்தான் = பிரிந்தான்.

(உச) பாசனத்தோர் = சுற்றத்தார்; மாழ்கி = மயங்கி.

அரவிர வதனி ஸீச இலயந் தன்னி லோர்ஹிப்,
பிரனுயர் பூசை செய்யச் செல்லுவான் பின்ன டெய்
திக், கரவினி மமலந் கேற்று மழுதினைக்க வர்ந்து மீள்
வாழ்விரவினி லற்ற நோக்கி யிருந்தனன் றுயிலி லாமல்.

எரிபெரும் பசியி னோடங் கியாம மோர் நான்கு
ம் பூசை, புரிதர நோக்கி வைகி வைகறைப் போது
தன்னி, விரிபநல் விரத மாற்றி யமலனை யருச்சித் தே
த்தித், துரிசறு மறையோன் கண்க டெங்கியே துயிலக்
கண்டான். (௨௬)

ஆண்டவ னெழுந்து போகி யழுதினை யெடுப்பக்
கண்ணிற், காண்டல்செய் யாது மங்குங் கனைசுடர் வி
ளக்கைக் கையாற், றாண்டல்செய் தீசன் முன்னர்ச்
சோற்றினைக் கவர்ந்து கொண்டு, மீண்டொரு மறை
யோன் காலில் விரைந்தனன் மிதிக்க லுற்றான். (௨௭)

மிதித்தவப் பொழுதி லந்த வேதியன் விழித்து
நோக்கிக், கொதித்தனன் கள்வ னென்றே கூக்குர

(௨௮) செல்லுவான் பின்னர் = போகிறவனுக்குப் பின்; ஏற்
றும் = சமைத்த; கரவினில் கவர்ந்து = திருட்டுத்தன
மாய் அபகரித்து; மீள்வான் = மீளும் பொருட்டு.

(௨௯) நோக்கிவைகி = பார்த்துத்தங்கி; வைகறை = விடியற்
காலம்; துரிசறும் = குற்றமற்ற; கண்கள்துங்கி = கண்
களையாந்து.

(௩௦) கண்ணிற்காண்டல் செய்யாது = கண்ணிற் புலப்படாத
படி, மங்கும் = ஒளிகுறைந்துளரியும்; கனைசுடர் = நெரு
ங்கிய ஒளியுள்ள; விரைந்தனன் = துரிதமாகச்சென்று.

(௩௧) கொதித்தனன் = மனப்பழுக்கமுற்று; கதித்த = சிறந்த;
வெம் திறலினோர் = மிக்க வலிமையுள்ள; அக் கடிநகர்
= அந்த அழகிய நகரை; அதிர்த்தனர் = அதட்டி.

லெழுப்ப லோடுங், கதித்தவெந் திறலி னோரக் கடிந
நகர் காப்போர் கேட்டங், கதிர்த்தனர் வந்து பற்றி
யவன்றலை யறுத்திட் டாரால். (உஅ)

வேறு.

அவ்வேலையி லிகலந்தக னடல்கொண்டிடு தூதர்
கைவேலையி னனியஞ்சிலை கணைவெங்கதை கொண்டே
மைவேலையில் விடமென்றிட வந்தங்கவ னிருதோ
ணைவேதர விசித்தீர்த்தவர் நடைகொண்டது கண்டே. (உக)

கடுவெங்கரி யுரிக்கொண்டகண் னுதறன்கண நாதர்
வடுவின்றிய மணிதூன்றிய மானத்திடை வந்தே
விடுமின்க ளிவன்றன்னை யெனச்சென்று விலக்கக்
கொடுசென்றிடு நமதூதர் குறித்திங்கிவை சொல்வார்.

பொருடங்கிய மறைவாண ரொழுக்கம்புற நீத்திட்
டருடங்கிய வவைசொற்றவை யறிவின்றி முனிந்து
மருடங்கிய சூதாடிநல் விலைமாதரை மணந்து
கருடங்கிய மனத்தான்சிவ னிருமாலியங் கவர்ந்தான்.

உய்யும்வகை யேதிங்கிவ னுறுமிப்பவ மதனிற்
செய்யுந்தவ முளதோவெனச் சிவகங்குலி னுதரம்

(உக) மைவேலையில் = கறுத்த கடலில்; நடைகொண்டது =
போகின்றதை.

(ரு௦) வடுவின்றிய = களங்கமற்ற; மணிதூன்றிய = மணிகள்
நெருங்கப் பதித்த; மானத்திடை = விமானத்தில்; குறி
த்து = சுட்டி.

(ருக) மறைவாணர் = வேதியர்; புறம் நீத்திட்டு = புறம்பாக
விலக்கி; அவை (ஒளவை) = தாயார்; சொற்றவை =
சொன்னவைகளை; முனிந்து = வெறுத்து; நல்விலை
மாதரை = மிகுந்த கணிகையரை; கருள் = இருள்.

பெய்யுந்தழ விகர்வெம்பசி பெரிதாயெழுத் துயினீத்
தெய்யுங்களை மதினைச்சு மிறைதாளினை கண்டான். (௩௨)

ஆடல்சேர்னிடையுடையானெதி ரவியஞ்சுட ர
தனை, மடல்சேர்மலர்க் கரத்தாலொளி வரத்துண்டி
ன்னதனுன், மிடல்சேர்கொடு வினையாவையும் வீத்
தான்றுயர் நித்தான், கடல்சேர்நெடு நிலமீதுயர் கலிங்
கத்திறை யாவான். (௩௩)

என்றேகிவ கணநாத ரியம்பச்சமன் ஞாத, ரன்
தேயவ படிபெற்றீகின் தருஞ்சேர்குண நிதிதோட்,
குன்றேய்ப்பிணி யவிழ்த்தாங்குநீர் கொடுபோமென வி
டுத்துச், ஒன்றேபுலிக் குழுவன்னவர் தென்றிக்கினி
அற்றார். (௩௪)

வேறு.

சுசு னன்பாக் காலையிற் குணாநிதி யென்பவன் மு
கநோக்கிக், காச ணிந்தபொன் முடிதரித் துயர்புகழ்க்
கலிங்கநா டளிக்கின்ற, வாச மாலிகை யருந்தமன் ம
தலையா வளங்கொளுத் தமனைன்னு, மாசகன்றபே
ரொடுபிறந் திடுதியென் றறைந்தன ரகல்கின்றார். ()

(௩௨) செய்யுந்தவம் உனதோ என = செய்தபுண்ணியம் உ
ண்டோ வென்று (காலதூதர்) கேட்க; உதரம்=வயிற்
றில்; பெய்யுந் தழல் நிகர்=கொட்டிய நெருப்பை
யொத்து.

(௩௩) சபர்=விளக்கு; மடல்=இதழ்; மிடல்=வலிமை; வீ
ந்தான்=அழித்தான்; கவிங்கத்திறை=கவிங்க நாட்
டரசன்.

(ஈசு) ஏய்பிணி = பொருந்திய கட்டினை; புலிக்குழுவன்னவர் •
= புலிக் கூட்டத்தை யொத்த மென்தார்.

(௩௫) காசு=இரத்தினம்; மாலிகை=மாலை; அருந்தமன்= அருந்தமனெனலும் அரசனுக்கு.

அனைய னப்படிச் கலிங்கநாட் டிறைமக னாகிமுற் பவ
ந்தன்னிற், தனையு னார்ந்துறத் தொடர்முதுக் குறை
வினாற் சங்கரன் குலந்தோறுங், கனைசெ முஞ்சுடர்
நெய்விளக் கேற்றிநற் கடிநமழ் நறுந்தூபம், புனையு மா
மலர் சாத்தியே யருச்சனை புரிந்ததம் பலசெய்தான். (௩௬)

இன்ன வாறுபற் பலதினந் தருமங்க ளியற்றி யா
யிரஞ்சென்னிப், பன்ன காதிபன் சுமந்தபார் புரந்து
நீர்ப் பட்டழிந் திடுமொக்கு, என்ன மானுடச் சட்
டைநீத் துத்தரத் தவாகைமா நகர்காக்கு, மன்ன னா
கியிற் றிருந்தனன் யாவரும் வந்தடி தொழுதேத்த.

சிலப கற்கழிந் திட்டபின் றெண்டிறை திரிவர ந
திசூழ்ந்து, நலமி கத்தருங் காசியிற் சிவலிங்க நாட்டி
யர்ச் சனைசெய்தா, னிலகு பேரொளிச் சுடர்ப்பிழம்
பாய்ச்சசி யிருத்திய|சடைப்பெம்மான், கலக வாள்
விழி மலைமக னோடுமக் கணத்தினில் வெளிப்பட்
டான். (௩௮)

உன்ன ருந்தவம் வியந்தனந் தனதநின் னுளத்தி
னில் விருப்புற்ற, தின்ன தென்றுரை தருதுமென்
றுரைத்திட விரவியா யிரங்கோடி, துன்ன ருங்கதிர்

(௩௬) அனையன் = அவன்; தனையுணர்ந்தும = தனது முன்
பிறவியின் தன்மையை யுணரும்படி; தொடர் = தொ
டர்ந்து வந்த; முதுக்குறைவு = பேரறிவு; குலம் =
கோவில்; செழுஞ்சுடர்க்கனை = அழகிய ஒளிநிறைந்த;
கடி = வாசனை; நறுந்தூபம் = சுகந்தப்பொடித்துபம்.

(௩௭) நீர்ப்பட்டு = நீரிற்றோன்றி; மொக்குள் = குமிழி.

(௩௮) தெண் திறை திரி = தெளிவான அலைகள் உலாவும்; வர
நதி = கங்கை; பேரொளிச்சுடர்ப்பிழம் பாய் = மிகுந்த
பிரகாசம் பொருந்திய அக்கினித்திரளுவாய்.

விரித்துவின் றகையமெய்ச் சோதியுன் னுருக்காண,நன்
ன லந்தரு கண்ணினை கூசிடா நல்வரத் தருகென்றான்.

காக்கு மாலயன் காணொண வடிவவன் கட்புலங்
கதுவுற்று, நோக்கு மாறருள் செய்தனன் றழலுமிழ்
துதல்கிழிப் பெருமானும், பூக்கு மாமலர் மணமெனப்
பொருந்திய புனிதனை யெஞ்ஞான்று, நீக்கு மாறரி
தாவுறை நிமலையைப் பார்த்திது நினைக்கின்றான். (ச௦)

திது திர்த்தருள் சிவன்றிரு மேனியிற் செறிந்து
றைந் திடமுன்னான், யாது நற்றவ மியற்றின னிவனொ
ன வெண்ணிநோக் குறவெற்பின், மாது ளங்கறுத்
திட்டன னோர்விழி மறைந்ததங் கவற்கந்நா, னோது
மாமறை யளவிடற் கரியவ னுமையவட் கிவை சொல்
வான். (சக)

ஊழிலின் றவப்பெருமையை வியந்துளத் துவந்த
ன னினைக்கின்றான், வேறி வன்புரி தவறிலை முனியலை
விழியிவற் கருளொன்னச், சிறிவெம்பொறிக் கனலெ
னக் கவன்றுதன் சிந்தையுற் றெழுங்கோபு,மாறி யம்

(சக) தனத=குபேரனே!; தருதம்=கொடுப்பேம்; இரவி
ஆயிரங்கோடி=ஆயிரங்கோடி ரூபியர்;துன் அருங்கதிர்
=நெருங்கிய அரிய கிரணம்; நன்னலம்=மேன்மை.

(ச௦) அவன் கட்புலம்=அவனது கண்; கதுவுற்று=பற்றி;
பூக்கும்=மலருந்தன்மையுடைய.

(சக) செறிந்து=பொருந்தி; உறைத்திட=வசிக்கும்படி; வெ
ற்பின்மாது=மலைமகள்; உளங்கறுத்திட்டான்=கோ
பித்தனன்; அவற்கு=அக்குபேரனுக்கு.

(சஉ) முனியலை=கோபியாதே; கனன்று=மூண்டு; அம்பகம்
வழங்கினன்=கன் அருளினன்.

பிசை யம்பகம் வழங்கினள் பொற்கண்ணாய் வயங்கிற்
றாவு. (சஉ)

வீழியி ழந்தது பெற்றாடி வியக்கர்தம் வேந்தனு
ம் வியப்போடவ், வழியி ளம்பிறை முடித்தருள் சடா
டவி யுடைவிடைக் கொடியோனைக், கழிவ ருங்கயன்
மருட்டுவாட் டடநெடுங் கட்கவு ரியைவேரி, பொழி
செ முந்துணா ரிறைத்துநற் றுதிபல புகழ்ந்து வீழ்ந்
தெழுகின்றான். (சங)

மன்று னாட்டமே புரியரன் கைகளான் மற்றவ
னுடறைவந், தின்று தொட்டுநீ யென்னுடைத் தோ
ழனாயிருத்தி யென்றிசைத்தான் பொற், குன்று கிட்
டிய தனரிதிப் பெருக்கொடு குலவுபுட் பகம்பெற்றே,
யன்று தொட்டவ னளகைமா நகரர சளித்தவ னிரு
க்கின்றான். (சச)

இன்ப மார்சிவ நிசியினின் மாலிய மெடுத்தருந்
திடற்கிசன், முன்ப விர்திடு விளக்கினைத் தூண்டிய
முற்பய னதனாலே, நன்பு வித்தல மரசளித் தளகை
மா நகர்தனக் கிறையாகிப், பின்ப ரன்றனைப் பிரிந்தி
டாக் தோழமைப் பெருமையும் பெறலுற்றான். (சரு)

சேற்றி னூர்செழுந் தாமரைக் கண்ணனுந் தேட
ருஞ் சிவன் மெய்யி, னீற்றி னுன்றிருக் கோயிலினுயர்

(சங) அவ்வுழி=அப்பொழுது; சடாடவி=சடைக்காடு; வே
ரி=வாசனை.

(சச) ஈட்டம்=ஈடனம்; தைவந்து=தடவி; பொற்குன்று
கிட்டிய=மேருமலையை யொத்த; தனரிதி=ஐசுவரி
யம்; புட்பகம்=புட்பக விமானம்.

(சரு) நன் புவித்தலம்=நல்லபூமியை.

சிவநிகுகளி நெய்த்திப, மேற்றி னுப்பெறும் பேற்றி
னை விரித்தெடுத்தியம்பவேண் டிடினென்க, னுற்றி
சாமுகம் படைத்தருள் விரிஞ்சனு நவின் றிடற் கரி
தாமால். (சக)

அன்றி யெண்ணிரண் டாமுப சாரத்திற் கடுத்த
வை யந்நான்றி, குன்றி யத்துனை யியினு மாயிர கோ
டியாய்ப் பலனல்கு, மென்றி ருட்குறும் பறவெறி க
னைகட ரிரவிரெங் கதிரென்னத், துன்றி ருஞ்சடைத்
துறவர்கேட் வெப்புறச் சூதனான் கிரைசெய்தான். ()

(சக) எண்கண் = எட்டுக்கண்களும்; நாற்றிசாமுகம் = நான்கு
நிசை முகங்களும்; விரிஞ்சன் = பிரம்மா.

(சஎ) அடுத்தவை = உரியவை; குன்றி = குன்றிமணி; இருள்
குறம்பு அற = அஞ்ஞானமாகிய தீமை யொழிய; கனை
கடர் = மிகுந்த ஒளியை; எறி = வீசுகிற; இரவி = சூரி
யனது; செங்கதிரென்ன = சிவந்த கிரணங்களைப்
போல; துன்று = நெருங்கிய; இருஞ்சடை = பெரிய
சடை.

வ ச ன ம்.

பெருகுத் தன்மை வாய்ந்த திருப்பாற் கடலாம் அடுப்
பினிடத்துச் சமைத்த ஆலகால விஷமாம் உணவைப் புசித்த
தலைவனாகிய சங்குக் குழையணிந்த காதன், சிரித்து முப்புர
மெரிக்கு காளில், மேருமலையை வில்லாக வளைத்து ஏறும்,
பூமியாகிய தேரைப் பெருமையாகச் செலுத்திய பிரம்ம தே
வனுக்கு ஒப்பாம் சூதாமானிவர் சிவராத்திரியின் மற்றொரு
சரிதம் சொல்லலுற்றனர்.

கதித்த வளம்பல கலந்து விளங்குங் காம்பிலி நாட்டிலே,
வேதமுதலிய கலைகளை யுணர்ந்தவனும், வேள்வி தத்தன் என்
னும் பெயரைத் தரித்தவனுமாகிய ஓர் மறையவ னிருந்த
னன். அம்மறையோன் தவப்பயனால் மன்மதனை யொத்த
அழகு வாய்ந்த ஓர் மைந்தனைப் பெற்றனன். பின்னர் அவன்
அம்மைந்தனுக்குக் குணரிதி யெனப் பெயரிட்டு வளர்த்து
உபநயனச்சடங்கு முடித்து, வேத முதலிய கலைகளைப் பயிற்றி;
குணரிதி கலையெலா முணர்ந்து கரைகண்டு வளர்ந்து, கண்ட
மங்கையர் காமஞ் சிவனெனக் கருத்திற்கொண்டு காமுறும்
பருவமெய்தினன். அதனைக்கண்ட வேள்வி தத்தன் தனது
அருமை மைந்தனும் குணரிதிக்குச் சுபமுகூர்த்தத்தில், நற்
குலத்துதித்த ஓர் நங்கையை மறைநவில் விதிப்படி மணம்
புரிவித்தனன். பின்னர்க் குணரிதி யென்போன், ஊழ்வினை
வலியால் சதா துன்பம் விளைவிக்கும் சூதாட்டத்தில் மனஞ்
செலுத்தி, தன்பால் தணியாத அன்புள்ள தந்தை யறியாத
படி, கல்விபயிலார் கணத்திற் சேர்ந்து இராப்பகல் முழுமை
யும் சூதாடி பொற்காசு, நகை, வஸ்திரம் முதலியவைகளை
காந்தோறுந் தோற்று வந்தனன்.

மைந்தன் எங்கு போயினனென வேள்விதத்தன் கேட்
கும் பொழுதெல்லாம், அவன் மனைவி தன் மைந்தன் சூதாடி
தற்குச் சென்றதைச் சொல்லப் பயந்து வேதமோதுதற்குச்
சென்றன னென்று சொல்வாள். இதனால் வேள்வி தத்தன்
குணரிதி சூதாடுதலைச் சற்று முணர்ந்திலன். இங்ஙனம் நிகழு
கையில் வேள்விதத்தனது மனைவி, தன் குமாரனை யழைத்து
உன்தந்தையின் நல்லொழுக்கமும் நீதியும் நமது குலாசாரமும்
அறியாது, நீ சூதாடுவதை உன் தந்தை யுணரின் உன்னையும்
என்னையும் சிறிக் கோயிப்பரென்று, அவருக்கு அதனை மறை
த்துச் சொன்னேன். ஆகையால் நீ அச்சூதாட்டத்தை யொ
ழிக்கின் நாம் நன்மையடையலா மென்று நன்மதி புகலு; குண
ரிதி அதனைச் சிறிதுஞ் சிந்தையிற் கொள்ளாது பின்னும் அப்
படியே சூதாடுவதுடன் கணிகையர்பாற் குறுகி இன்ப நுகருந்
தீய வொழுக்கமு மடைந்தனன். குணரிதி இப்படி யிருக்கை

யில் ஒருநாள் அவன், தன் தாய் ரித்திரை செய்யுஞ் சமயத்
தில் தந்தை அவளிடம் கொடுத்திருந்த மணியழைத்த மோதி
ரத்தைத் திருடிச்சென்று சூதாடித் தோற்றனன். மறுநாள்
அத்தெருவில் வசிக்கும் ஒருவன் அந்த மோதிரத்தைக் கையி
லணித்திருக்க, அதனை வேள்விதத்தன் கண்டு இந்த மோதி
ரத்தை உனக்குக் கொடுத்தது யார் என்று கேட்க, அவன்
பிராம்மணோத்தமரே! இதை நான் திருட்டுத்தனமா யபகரித்
துக்கொண்டே னில்லை. இது நமது மைந்தன் சூதாட்டத்
திற்பேற்றதாம் என்றனன். அதனைக்கேட்ட வேள்விதத்தன்
என் மைந்தன் சூதாடுகின்றனனா வென்று திகைத்து நிற்க,
பின்னும் அம்மோதிரத்தை யணித்துனோன் வேள்விதத்த
னோப் பார்த்து என் இப்படித் திகைத்து நிற்கின்றீர் நம்மைந்
தன் சூதாட்டத்திற் பிரதிதினமும் காண்களையும், பொன் நகை
களையும், வஸ்திரங்களையுந் தோற்று வருகின்றதை இதுகாறும்
நீருணர்ந்திலீர்போலும் என்றனன். அவ்வார்த்தைகள் நெரு
ப்பிற் பழுக்கக் காய்ச்சிய இருப்புக் கம்பியை சுறுக்கென நு
ழைத்ததுபோல் வேள்விதத்தன் காதிற் சென்றன. உடனே
அவன் தன் வீட்டிற்கு வந்து மனைவியை யழைத்துப் புதல்வ
னென்கே யென்று கேட்க, அவள் நீராடக் குளத்திற் கேகின
னென்று கூறினன். பின்னர் வேள்விதத்தன் உன்னிடம்
கொடுத்த கணையாழியைக் கொண்டுவரவென்று கேட்க, உச்
சிக்கடன் முடித்துப் போசனஞ் செய்த பிறகு தருகிறே னெ
ன்றனன். அதனைக்கேட்ட வேள்விதத்தன் இவள் கற்புத்தன்
மைக் குரிமையல்லாத பொய்ம்மொழி புகலுகின்றனள். மைந்
தன் அறிவு கெட்டுச் சூதாடிப் படிதருவினன். ஆகையால் இ
வைபற்றிப் பெரியோர் கூறிய தருமசாஸ்திரப்படி இவர்களை
விட்டு நீக்கி விடுவதே தருதியா மென்றெண்ணி, அவன் மனை
யாளிடத்தும் மைந்தனிடத்தும் உற்ற பற்றுக்களை யெல்லாம்
அறவொழித்து, வேறொரு நகரத்திற்குச் சென்று மற்றொரு
பெண்கொடியை மணந்து வாழ்ந்தான். குணநீதி, நாம் தவ
றிழைத்தது கண்டு நமது தந்தை, நம்மையும் நமது தாயை
யும் விட்டுப்பிரிந்தனனா தலால்; வயிறு வளர்க்கைக்குப் பொரு

ளீட்டும் வகையொன்றுத் தெரிந்திலோம், உறவினர் நட்பும் பெற்றிலோம் இதற் கென்செய்வதெனக் கவலையுற் றிருந்த னன்.

இங்ஙனமிருக்க, சிவராத்திரிதினத்தில் ஓர்பிராமணன் இறைவனைப் பூசிப்பான் சிவாலயத்திற்குச்செல்லுங்கால், குண நிதி அவன் பின்சென்று, நிவேதன அன்னத்தைத் திருடிச்செ ல்லும் பொருட்டு துங்சாது அவ்வாலயத்திலேயே சமையம் பார்த்திருந்தனன். நான்கு சாமத்திலும் அந்தப் பிராமணன் இறைவனைப் பூசித்ததைக் குணநிதி பட்டினியோடு பார்த்திரு ந்தனன். பின்னர் பூசனை புரிந்த மறையவன் விடியற்காலத் தில் அயர்ந்து நித்திரைசெய்யக்கண்டு குணநிதி, கோயிலினு ட்சென்று நிவேதித்த அன்னத்தை யெடுக்கப் பார்த்தனன். ஈசனெதிரில் எரியும் விளக்கு ஒளிகுறைந்து எரிந்ததால்; அன் னமுள்ள தட்டி இருக்குமிடந் தெரியாதிருந்தது. அவ்விளக் கைக் கையாற்றாண்டி வெளிச்சமுண்டாக்வி அன்னத்தைத் த ட்டிடெனெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் மீண்டனன். அப்பொழு து அங்குப் படுத்திருந்த ஓர் மறையோன் காலை குணநிதி மிதி க்க, அம்மறையோன் கண்விழித்துப் பார்த்து, கள்வன் கள் வன் என்று கூச்சலிட்டனன். அதனைக்கேட்ட அந்நகர்க் காவ லாளர் ஒடிவந்து குணநிதியைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு போய் அவன் தலையை யறுத்து விட்டனர்.

அக்காலத்தில் காலதூதர் வந்து குணநிதியைப் பாசத்தா ற்கட்டிக்கொண்டுசெல்ல, சிவகணங்கள் அங்குவந்து இவனை விடுங்கள் விடுங்கள் என்றனர். அப்பொழுது எமதுதர் சிவகண ங்களைப்பார்த்து, வேதியரொழுக்கத்தினு முற்று மொழித்து ப் புலதீமைகள்புரிந்து காலங்கழித்துச் சிவரின்மாலியங் கவர் ந்த இப்பாவி உய்யும்வகையேது என்றனர். கணங்கள் காலதூ தரைப்பார்த்து சிவராத்திரி தினத்தில் உணவருந்தாது இரவு முழுமையுங் கண்விழித்து, பரமேசுவரனை நான்கு காலத்தும் பூசித்ததைத் தரிசித்தும், அச்சபதினத்தில் அமலன்சந்நிதியில் அவிதும் விளக்கை அங்கையாற் றாண்டி அக்லெர்ளீயெழுப்

பின்ன். இவைகளாலின் இனி கலிங்கநாட்டரசனாயுதிப்பன்
என்றனர். அதனைக்கேட்ட காலதூதர், கட்டுகளை யவிழ்த்து
நீவிர்கொண்டு போவீரென அவனை விடுத்துத் தன்நகரைடைந்
தனர். சிவகணங்கன் குணநிலையைப்பார்த்து கலிங்கநாட்டரச
னாகிய அருந்தமனுக்குப் புத்திரனாயவதரித்து உத்தமனென்
னும் பெயர்தரித்து ஒப்பின்றி வாழ்வாயாகவென்று கூறியகன்
றனர். குணநிலி அப்படியே கலிங்கதேசத்தரசன் கான் முளை
யாய்த்தோன்றி வளர்ந்து அரசுரிமை பெற்றுப் பேரறிவினால்
முற்பிறவியின் தன்மையை யுணர்ந்து, சிவாலயங்கடோறும்
தவறாது நெய்விளக்கேற்றித் தூபதீபமிட்டு அநேக தருமங்கள்
பரிந்திருந்தனன்.

இப்படிக்கலிங்கதேசத்தை அரசுபுரிந்திருந்து அவன்செ
ய்த சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியால், நீரிற் றோன்றியழியும் குமிழி
போன்ற மாளிட யாக்கை பொழித்து குபேரப் பதவிபெற்று
யாவரும் வந்து தொழும்படி அளகாபுரியை யரசளித்திருந்
தனன்.

இங்ஙனமிருக்கையில் அவன் கங்காநதி தீரத்துள்ள காசி
மா நகரையடைந்து சிவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து நாள்தோறு
ம் அருச்சித்துவந்தனன். அப்பொழுது ஒருநாள் அவனது பக்
திகிரங்கிய பரமேசுவரன் உமாதேவியாரோடு பேரொளிப்பி
ழம்பாய் அவன்முன் தோன்றி, குபேரனே ! நின்மனதில் வி
ரும்பியதைக்கேள் தருவோம் என்றனர். அக் குபேரன் அடிப
ணிந்து பெருமானே ! அநேகஞ்சூரிய ருதித்ததுபோன்ற நின்
சோதி சொருபத்தைப் பார்ப்பதற்கு எனது கண்கள் கூசுகின்
றனவாதலின் அங்ஙனங் கூசாதிருக்கும்வரம் முதலிற்றாவே
ண்டுமென்றிரந்தனன். அங்ஙனமே பரமபதி அருள்செய்யு
கண்கூசாது தீவண்ணப் பெருமானைத் தரிசித்து அப்பெருமா
னோடு பிரியாது வாழும் உமாதேவியாரைப் பார்த்து, இப்பெரு
மானோடு பிரியாது வாழ்தற்கு இவன் என்னதவஞ் செய்தன
னோவென்று மனதில் நினைத்தனன். உமையம்மையார் அதனை
யுணர்ந்து கோபிக்க, குபேரனுக்கு ஒருகண் பார்வையொழிந்

தது. அதனையுணர்ந்த கண்ணுதற்பெருமான் உமாதேவியாரை
ப்பார்த்து நின் தவப்பெருமையை நினைத்து வியந்தனனேய
ன்றி, தவறிழைத்தானில்லை யாதலின், கோபமொழித்து இ
வன் இழந்தகண்ணை யளிப்பாயாகவென்றனர். உமாதேவியார்
அங்ஙனமே கோபமொழித்து, பார்வையற்ற கண் பொற்கண்
னாக வென்று நினைக்க, அப்படியே பொற்கண்ணாயிற்று. உட
னே குபேரன் பரமேசுவரனையும் உமாதேவியாரையும் மலரிட்
டருச்சித்துப் போற்றினன். பரமேசுவரன் தன் கைகளால் கு
பேரனது உடலைத்தடவி இன்று முதல் எமது தோழனாயிரு
ப்பாயாக வென்று அருள்செய்ய, குபேரன் அங்ஙனமே யிருந்
தனன்.

ஒருச்சிவராதிரி தினத்தில் அருந்துதற்கு நிவேதன அன்
னத்தையெடுக்கும் பொருட்டு, கண்ணுதற்பெருமான் சந்நிதி
யில் விளக்கைத் தூண்டிய பலத்தினால் அரசனாகி, பின் தண்
மதிமுடியோன்றோழனாயினன். என்றால் அச்சிவராதிரி தின
த்தில் விதிப்படிப் பூசித்துத் தீபமிட்டோர் பெறும்பேற்றை
யெவராலுஞ் சொல்லமுடியாதென்று சூதமாமுனிவர் சொல்
லி முடித்தனர்.

குபேரச்சருக்க முற்றிற்று.



சாலிகோத்திரச் சருக்கம்.

கழனிமலை கயல்கள்வள்ளைக் கொடிசுதிப்ப தெ
னக்குழைபாய் கருங்கட் பைந்தார்க், குழனிமலை மு
லையமுத மணமிறைவாய் கமழமுத்தங் கொடுப்போன்
போரி, னுழனிமலை கடக்கரிதென் றருக்கனுளந் தடு
மாற வவுணர்க் கொன்று, பழனிமலை குடிபுகுந்த பக
வனிசு சரணமலர் பரவி வாழ்வாம். (க)

அங்கிராப் பிருகுவிட பன்றதி சியத்திரிகா சிப
ன்க பேதன், பங்கமில்வான் மிகிசர பங்கன்சா பாவி

(க) கழனி=வயல்களில்; மலை=ஒருவழிப்படாது சஞ்சரிக்க
கும், அல்லது போர்செய்யும்; கயல்கள்=கயல்மீன்கள்;
வள்ளைக்கொடி குதிப்பதென = அங்குள்ள வள்ளைக்
கொடியிற் குதிப்பதுபோல; குழைபாய் கருங்கண்=
காதளவுஞ்செல்லும் கறுத்த கண்களையும்; பைந்தார் கு
ழல்=அழகியமாலையை யணிந்த கூத்தலையும் உடைய;
நிமலை=உமாதேவியாருக்கு; முலை அமுத மணம்=த
ன்ப்பாலின் வாசனை; இறை வாய்கமழ=மேன்மை
பொருந்திய வாயில் வீச; முத்தங்கொடுப்போன்=முத்
தந்தருவோனும்; அழன்=பிணங்களாலாகிய; இ மலை
=இந்த மலையை; கடக்க அரிதென்று=தாண்டிதற்கு
அருமையாமென்று; அருக்கன் உளந்தமொற=சூரியன்
மனந்திகைக்க; போரில் அவுணர்க்கொன்று=யுத்தஞ்
செய்து சூரபத்மனாதியரைக்கொன்று; பழனி மலை குடி
புகுந்த பகவன்=ஆவினன்குடி வரையின்கண் எழுந்
தருளியவனுமாகிய குமார்க்கடவுளது; இருசரணமலர்
பரவி வாழ்வாம்=இரண்டு பாத தாமரைகளைத் துதித்
து வாழ்வாம்.

யருட் பரத்து வாசன், றங்கமுறு புலத்தியனற் கசீ
லனா ரதன்மரிசி ககன்மார்க் கண்ட,னெங்குமிசை பெ
றுசனகன் முற்கலன்முற் படுமுனிவ ரிவர்கள் யாரும்.

பாடளிக்கு மதுவளிக்கும் பசுந்துளவோன் மு
தலமார் படிவர் யார்க்குங், கேடளிக்க வருங்கடுவுண்
டவனருள்சேர் சூதன்முகங் கிளரநோக்கிப், பீடளிக்
குந தவமுனிவ சிவநிசினோற் றவர்க்கிறந்த பின்பே ரி
ன்ப, வீடளிப்ப தன்றியிகம் விழைந்தனவு மளிக்கு
மோ விளம்பு கென்றார். (ந)

அரவுமிதி முடித்தசடை யரனிரளிற் கண்படை
நீத் தருச்சித்தானல், குரவுதுகன் படுத்திரெடு நிலத்
தின்மிகு செல்வமெல்லாங் கொடுக்கு மைந்தாய், வீர
வுகொலை முதற்பாவ வல்வினையின் வேர்பிடுங்கி வீடு
நல்கும், பரவுமிதி னிகழ்காதை யொன்றுளதென் று
யர்சூதன் பகர்வ தானான். (ச)

காலிகோத் திரத்தியல்பிற் புரந்தருளுங் கண்ண
ன்முதல் கருதற் கொண்ணுச், சூலிகோத் திரத்தவர்
கொண் டெயிலொருமுன் றழற்களித்த தொல்லோன்
றிங்கண்,மோலிகோத் திரவருளே பெறவேண்டி யறை

(உ) அங்கிரா=அங்கிரன்; விடபன்=ஒரிருடி; முற்கலன்=
ஒரிருடி; முற்படு=முதலிய.

(ந) பாடு அளிக்கு=இராகம்பாடும் வண்டு கட்கு; மது அளிக்கு
ம்=தேனைக்கொடுக்கிற; முகங் கிளர நோக்கி=முக
மலரும்படி இனியமுகங்காட்டி; பீடு அளிக்கும்=பெ
ருமை விளங்கும்; இகம் = (இம்மை) இப்பிறவியில்;
விழைந்தனவும்=வீரும்பியனவும்.

(ச) கண்படை=நீத்திரை; நல்குரவு=தரித்திரம்; பரவும்=
சொல்லும்.

யுமறை முறையி னின்றோன், சாலிகோத் திரனெனப்
பேர் தரித்துடையா னொருவனுளன் றவத்தின் மிக்
கோன். (ரு)

வேதியர்தங் குலத்திலுயர் விண்மணிசண் மணி
யெனவே விளங்கும் வேத, மோதியுணர்ந் தறிவரிய
கலைக்கடலின் கரைகடந்திட் டெயர் நூல் வல்ல, வாதி
யனா வென்றுசந்தி வந்தனைகண் முப்பொழுதும் வழ
வா தாற்றிச், சாதிமுறை தவறாம நீதியுட னெடிது
தினஞ் சரிக்கு நாளில். (சு)

வம்பனிமுங் குழன்மனைவி மக்கள்சுற்ற முதற்கு
டும்ப மலிய நாளுஞ், செம்பவள விதழ்க்கமலை திருக்க
டைக்க ணோக்கமின்றிச் சிறுமை யெய்த, வெம்பரம
னருளிதுவா வென்செய்வே னென்னமனத் தெண்
ணித் தென்பாற், கும்பமுனி வரனிருக்கு மிடந்தேடிச்
செல்வனெனக் குறித்துக் கொண்டே. (எ)

(ரு) காலி=பசுக்கூட்டங்களை; கோத்திரத்து இயல்பில்=ஆ
யர் வமிசமுறைப்படி. (அல்லது கோத்திரத்து-காட்டி
ணிதத்து, இயல்பில் - ஒழுங்காக எனக் கொள்ளினு
மாம்); புரந்தருளும்=அன்போடுமேய்த்த; ரூலி=ரூல
த்தையுடைய பரமேசுவரன்; கோத்திரத்தவர்கொண்
டு=மலையாகிய வில்லைக்கொண்டு; திங்கண்மோலி=
சந்திரனைத்தரித்த சிரத்தினையுடைய பரமேசுவரன்;
கோ=மேன்மையுற்ற; திர அருள்=அழியாத அருள்,
(அல்லது அருட்கோத்திரமெனப் பிரித்து அருட்கெல்
வமெனப்பொருள் கொள்ளினுமாம்); முறை=நெறி.

(சு) விண்மணி=சூரியன்; நூல் வல்ல வாதியரை=நூல்களைக்
கற்றுணர்ந்து தர்க்கமிடுவோரை.

(எ) வம்பு அவிழும்=வாசனை வீசம்; மலிய=மிசுதியாக; குறி
த்து=மனத்தெண்ணி.

தடங்கரைகொண் டிரங்குதிரை சுருட்டியெறிந்
திடும்பெருநீர்ச் சலதியேழுங், குடங்கையினிற் கொ
ண்டுமுதற் குடித்தகுறு முனிவனடி குறுகிப் போற்றி,
விடங்கலுழம்பற் பணிவாயி லகப்படுமொ நெமென்ன
மிடிவாய்ப் பட்டேன், றிடங்கொடுள்ளந் தேறியுய்யும்
படியடியேற் குளதருட்கண் செய்தி யென்றான். (அ)

ஆங்கவனு முளத்தருள்கு ரந்தனை முகநோக்
கி யவனி மீதிற், தீங்ககற்றுஞ் சிவநிசினோற் நிடிவ்வா
மைப் பெருங்கடலின் றீரங் காண்பாய், பூங்காலத்
தயனூழும் புகலரிய போகமெல்லாம் புகித்துப் பின்
னார், நீங்கரிய சிவபதமும் பெறுவாயென் றுறுதியுட
னிகழ்த்தி னானால். (க)

அனையசிவ நிசினோற்கு முறைமறையா கமப்படிநீ
யடிய நேனாக், கனையபரி செனவிரித்தீண் டியம்புகெ
ன விருக்குமுன்ன வியம்பும் வேதந், தனையுணருங்
குடத்தனைய னவ்விரதந் தனேநோற்குந் தன்மை யெல்
லாங், கனையகடலுண் டருடிருவாய் மலர்ந்தவனுட் புல
ங்களிக்கக் கழறிப் பின்னும். (க0)

(அ) இரங்கு=சப்திக்கும்; பெருநீர்ச்சலதி=மிருந்த நீரையு
டைய சமுத்திரம்; குடங்கை=அகங்கை; முதல்=மு
ன்நாளிலே; குறுகி=வணக்கத்துடன்; மண்கேம்=
தவனை; அருட்கண்=கிருபானோக்கம்.

(க) உளத்து அருள்கூர்=மனதினிடத்து ஜீவகாருண்யமுன்ன;
• • தீரம்=கரை.

(க0) இனையபரிசு=இன்னவகை; இருக்கு முன்னும்=இருக்
குவேத முதலாக; குடத்தனையன்=குடத்திலுதித்தோ
ன் (கும்பமுனி); திருவாய் மலர்ந்து=அழகிய வாய்
திறந்து; அவன் உப்புலங் களிக்க=மறையோனது ம
னம் மகிழ்மாறு; கழறி=சொல்லி.

பொன்னிலமே வியபுலவர் புகழ்விரத மிதனிலை
மை புகலற் பாற்றோ, வெந்நிலமும் தொழத்தகுநற் றல
த்திலிருந் திவ்விரத மியற்றலுற்று, என்னிலவிக் தெ
னவோங்கிச் சின்னொளிற் பெரிதுபய னல்கு மென்ன,
வந்நிலமு மெனக்கறியச் சொல்லுதிநல் லொதிபயிலு
மறிஞ வென்றான். (கக)

சீதவனம் பொழியுமிருட் கொண்டனிறங் கொ
ண்டிடு மெய்ச்செய்ய செங்கண், மாதவனம் புயன்ற
வன வாரணத்தின் வருமகவான் வானில் வானோர், பா
தவன சம்பரவ ஷுமையானோ டெமையாளும் பரமன்
வைரும், வேதவன மென்றுலகி லொன்றுளதங் கதன்
றகையார் விரிக்க வல்லார். (கஉ)

முன்னுருவம் பலவெடுத்து முயன்றுசெய்தி வி
னைக்கிழங்கே மூல மாகப், பின்னுருவ மெடுத்துமலும்
பித்தருமத் தலத்திறக்கப் பெற்று ரென்னிற், பொன்

(கக) பொன்னிலம் = தெய்வலோகம்; எந்நிலமும் = எவ்வுலக
மும்; அந்நிலமும் = அந்தக்ஷேத்திரமும்; ஒதிபயிலும்
(ஒதியென்பது ஒதியென்பதன் குறுக்கமாம்) = பொதி
கை வரையின்கண் வசிக்கும்.

(கஉ) சீத வனம் பொழியும் = குளிர்த நீரைப் பெய்யும்; செ
ய்ய = அழகிய; அம்புயன் = பிரம்மா; தவளவாரணம் =
வெள்ளை யானை; மகவான் = இந்திரன்; தகை = பெ
ருமை.

(கங) வினைக்கிழங்கே = வினையின்வேரே (சஞ்சிதம்); பித்தர்
= மயக்கமுற்ற அறிவினர்; பொன்னுருவச் சடாமவுலி
= பொன்போன்ற வண்ணமுடைய சடைவிளங்கும்
சிரத்தினன்; தாரகப்பிரமம் = பிரணவமந்திரம்; ஆதி =
சிவபெருமான்; தன்னுருவம் = சாரூபம்; இணை = ஒப்
புச் சொல்லும்படி.

னுருவச் சடாமெளலிப் புனிதன்ற ரகப்பிரமம் போதி
த் தாதி, தன்னுருவர் தருவதன லத்தலத்துக் கிணை
புகலச் சரிவே றுண்டோ. (கங்)

பொன்னிமுத னதிப்புனல்பாய் புலவுகமழ் கடற்
நீரப் புனிதந்தோறும், கன்னியினம் பெடையொடன்
னங் கலந்துவளங் காட்டுமறைக் காட்டுவேணிச், செ
ன்னிதனின் மதிமுடித்த சிவபெருமான் சந்நிதியின் நி
ருமுன்னாக, வன்னிமர மொன்றுளதாங் கடியர்வினைக்
காடுசும் வன்னியாமால். (கச)

விண்ணாவர்பூ சனைபுரியா மறையொழுக்கம் வழு
க்கியவே தியர்கோல்கோடி, மண்ணாவரை வருத்துகின்
ற மன்னர்நெறி பிழைத்தொழுகும் வணிகர் முன்னு,
வெண்ணாவரும் பின்னவரசங் கரசாதி யரிவையர்மற்
றிவரீ ருகப், பண்ணாவர்நா டெனத்தகுமத் தலமேவும்
பொழுதெந்தப் பதகரேனும். (கரு)

சிறையுறுமிப் பிறவியெனும் பிணிக்குடைந்தீர்
வம்மினது தீர்ப்பன் யானென், நறைபறையிற் கறங்கு
திரை மறைநதிக்க னடைந்துகுடைந் தாடிக்கோடித்,

(கச) புலவு=புலால்நாற்றம்; புனிதம்=மணல்மேடு; கன்னி
இளம் பெடை=கெடாத இளம்பருவத்தையுடைய
பெடை; வளங்காட்டும்=அழகைச் செய்கிற; வேணிச்
சென்னிதனில்=சடையினையுடைய சிரத்தில்; சுடும்
வன்னி=பஸ்மீகரப்படுத்தும் அக்கினி.

(கரு) வழுக்கிய=தவறிய; கோல்கோடி=செங்கோல்கோணி;
நெறிபிழைத்தொழுகும்=குலாசாரத் தவறி நடக்கும்;
எண்ணவரும்=எண்ணுவதில்; பின்னவர்=நான்காம்
வருணத்தர் (குத்திரர்); அரிவையர்=ஸ்திரீகள்; பதகர்
=பாவின.

துறையதனிற் படிந்துமுதற் சுருதிதொட்ட வாரிதனி
ற்றோய்ந்து தொன்னான், முறைவழுவா துன்னிழணி
கன்னிகையிற் றன்னியநீர் முழுகி யேறி. (௧௬)

விடமுனிய வருமமையத் திமையவர்க்கா வுண்டு
வட விண்டு பண்டு, தடமுனியிற் குனித்துநகைத் தெ
யிலொருமுன் றழற்களித்த தலைவற் போற்றிற், நிடமு
னிய பொருளைத்துஞ் சித்தியுற முத்தியினுஞ் சேர்
வ ரென்றே, குடமுனிவன் சுருதிவனப் பெருமையெ
ல்லா மவற்கறியக் கூறிப் பின்னும். (௧௭)

அத்தலமா ஞர்காசி யம்பலமற் றெவற்றினுக்கு
மதிக மென்றே, முத்தலமும் புகழுவரு முனிவரனை
வருமொழிந்தார் மொழியா நின்ற, வெத்தலமு மதிக்
குமிந்தத் தலத்திலிருந் திவ்விரத மியற்றிற் சித்தி,

(௧௬) சிறையுறம்=காவற்கூடமா யிருக்கிற; பிணிக்கு உடை
ந்தீர்=நோயாற் றளர்வுற்றவரே!; அறைபறையில்=
பறையறைதல் போல; கறங்குதிரை=சப்திக்கும் அ
லையினையுடைய; குடைந்தாடி=முழுதி; முதற்சுருதி
தொட்ட=முதன்மையாகிய வேதங்கள் தோண்டிய;
வாரி=தீரத்திலு; உன்னி=தியானித்து; மணிகன்னி
கையில்=மணிகர்நிகை யென்னும் தீர்த்தத்திலு; துன்
னி=அடைந்து.

(௧௭) விடம் முனியவரும்=ஆலகாலவிஷம் கொல்லவரும்;
வடவிண்டு=மேருமலையை; பண்டு=முற்காலத்திலு;
தடம் முனியில்=பெரிய வில்லாக; போற்றில்=வீண்
ங்கினால்; திடம்=நிச்சயமாக; உன்னிய=விரும்பிய;
சித்தியுற=சித்தியுடைய.

(௧௮) எத்தலமும்=எவ்வுலகமும்; சித்திகாண்டி=சித்தியடை
வாய்.

கைத்தலத்தில் வைத்தநெல்லிக் கணிபோலக் காண்டி-
யெனக் கழறிப் பின்னர். (௧௮)

நல்வலனை யதனமலை நங்கையொடு கிராதருரு
நண்ணிக் கானிற், செல்வலனை வருங்காண வெல்வல
ருச் சனனையெனச் செயிர்த்துப் போர்செய், மல்வல
னை யுளத்திருத்தி மறைவலனும் வாதாவி மடியச்சீறி,
வில்வலனை முனிந்தமுனி விடைகொடுப்ப மறைசை
நகர் மேவலுற்றான். (௧௯)

உற்றவனுற் றிடெம்புனித தீர்த்தமெல்லாம் படிந்
தாடி யுயர்பொற்கோவில், சுற்றிவலம் வந்துகொற்ற
வீரகத்திச் சேதகன்றா டொழுது முன்னு, ளற்றமினா
ன் மறைநறைப்போ தாலருச்சித் தருளிறைசே வடி
கள் போற்றிக், குற்றமில்லாழைப்பழித்த மொழியம்
மை நூபுரத்தாள் கும்பிட் டேத்தி. (௨௦)

ஒருபொருளை யுணர்ந்திருகண் பனிதூங்க முப்
பொழுது முயர்நால் வேதந், தருபொருளா மஞ்செழு
த்தை நெஞ்சழுத்தி யறுதொழிலோர் தலைவன் பாரில்,

(௧௯) நல் வல் அனைய = அழகிய குதாடு கருவியை யொத்த,
கிராதர்உரு = வேடருருவம்; செல்வல் = போகிறேன்;
அனைவருங் காண = யாவரும் அறிய; வெல்வல் = வெல்
வேன்; செயிர்த்து = கோபித்து; மல் வலனை = மல்லய
த்தத்தில் வல்லவனை.

(௨௦) உற்று = சென்று; அவண் உற்றிடெம் = அங்குள்ள, கொற்
ற = வெற்றியுடைய; வீரகத்திச்சேதகன் = வீரரைக்
கொன்ற பாவத்தை யொழித்த விநாயகர், வீரகத்திச்
சேதக விநாயகர் என்பது திருமறைக்காட்டுத் தல
விநாயகர் பெயராம்; அற்றமில் = குறைவில்லாத; ந
றைப்போதால் = மண மலரால்.

வருபொருளா ருயிரனைத்தும் படைத்தளிக்குந் தன்
 னாமயினான் மண்ணோர் விண்ணோ, நிருபொருளென்றிடு
 மயன்மாற்கெட்டாத பதம்பெறுவா னிதயத் தெண்ணி.

சிவசிவியாஞ் சதுர்த்தசியிற் றிங்கடொறுந் துயி
 லுணவு சிறிது மின்றித், தவமுயல்வா னீராடி வில்வ
 முடன் கந்தமலர் சந்தஞ் சாத்திப், பவமறமந் திரநவி
 ன்று பரிந்துநிலை தனம்புரிந்து பாடி யாடி, நவநவமா
 ச் சிவபூசை நாலுயா மமுமுடித்து நடத்து நாளில். ()

குடுடைய தலைச்சேவற் றுவசனைப்பெற் றெடுத்த
 விடைத் துவசன் பொற்று, கோடுடைய மனக்கமலத்
 திருத்தியருச் சித்திடுமோ ரிரவினுப்பண், கோடுடைய
 கயிலைநடை கொண்டனைய வெள்விடைமேற் கொண்டு
 கூந்தற், காடுடைய மலைமகளோ டெதிர்நின்றான் மற்
 றவன்கண் களிக்க மண்ணே. (௨௩)

பிறைகாட்டுஞ் சடைமுடியும் பிரமரங்கா மரமு
 ரன்று பிரசமாந்த, நறைகாட்டுங் கொன்றையந்தா
 ரணிந்திலகு திருமார்பு நயன மூன்றுங், கறைகாட்டுங்

(௨௧) ஒரு பொருள் = ஒப்பற்ற பதிப்பொருள்; பனிதங்க =
 ஆனந்தக்கண்ணீர் ஒழுக; அறுதொழிலோர் = பிராம
 ணர்; பாரில்வரு = உலகத்தில் தோன்றுகின்ற.

(௨௨) தவமுயல்வான் = தவஞ்செய்கிறவனும்; நவம் நவம் =
 புதுமை புதுமையாக; நடத்தும் = விரதமிழைக்கும்.

(௨௩) குடு = கோழியின் குடுமி; ஏடுடைய = இதழுள்ள; மனக்
 கமலம் = மனமாகிய தாமரை மலரில்; ஓர் இரவின்
 நாப்பண் = ஒரு இரவின் நடுவில்; கோடு = சிகரம்; கை
 லை நடைகொண்டனைய = கயிலை மலையானது நடந்து
 வருவது போல.

கந்தரமு மந்தரத்தின் புயநான்குங் கண்டு முத்தித்,
துறைகாட்டிங் கடற்றிரச் சுருதிவனத் திறைவனடி
துதித்தல் செய்வான். (உச)

வேறு.

களக்கோலவல் விடமுண்டருள் களத்தாய்கீளின்
றருஞ்சா, மளக்கோமளத் திருமேனிகொண் மலைமா
தின் மனாரா, தளக்கோகன தக்கண்ணினன் றருவே
டனைச் சுடுதிக், குளக்கோவுடை யானேகுறிக் குங்
கோவுடை யானே. (உரு)

சுடுஞ்சுகரத் தடிமென்றுறு கவைகண்டவை யுதவுங்
கடுங்கானவர் குலந்தோன்றியகண்ணாப்பனையாண்டாய்

(உச) பிறைகாட்டிம்=சந்திரன் விளங்கும்; பிரமரம்=வண்டு;
காமரம்=இசை; முரன்று=பாடி; பிரசம் மாந்த=தே
னைக் குடிக்க; நறைகாட்டிம்=வாசனைவீசும்; மந்தரம்
=மந்தரமலைபோலும்.

(உரு) களம்=களாக்களி; கோலம்=வண்ணம்; சாமளம்=பச்
சை நிறமும்; கோமளம்=மாறாத இளமையும் வாய்
ந்த; தளக் கோகனதம் = இதழ்களையுடைய தாமரை
மலர் போன்ற; கண்ணினன்தரு=கண்ணையுடைய
திருமாலீன்ற; குளக் கோவுடையானே=நெற்றிக்கண்
னை யுடையவனே; குறிக்கும்=மதிக்கத்தக்க; கோ
வுடையானே = இடபத்தை யுடையவனே, அல்லது
இறைமை வாய்ந்தவனே.

(உச) சுடும்=வெதுப்பிய; சுகரத் தடி=பன்றியினிறைச்சி;
கடுங்கானவர்=கொடியவேடர்; தொடும்=எய்கின்ற;
காய்கணையென=கொல்லுந்தன்மை வாய்ந்த அம்பாக;
மால்வர=திருமால்வர; துன்னார்=பகைவர்; அடும்=
கொல்லுகின்ற; கார்முகத்தானே = வில்லையுடைய
வனே; அழகார்=அழகு விளங்கும்.

தொடுங்காய்களை யெனமால்வரத் துன்னுர்புரமுன்ன
னெங்கார்முகத் தானையொரைந் தழகார்முகத் தானே. (௨௬)

சம்புக்களை கிளையின்களை தானாய்வா மீனார்
மொய்ம்புற்றிடு கொடிமன்னவன் முன்னேகொடுவந்தா
யம்புற்றநன் முடியாய்விற் றரிதேடரு மடியாய்
கம்புக்குழை யானேகயக் கம்புக்குழை யானே. (௨௭)
ஈர்க்குளிர்ப் புனல்வையையி னிடியுங்கரை நொடியிற்
றாரச்சொரி மண்குடை சுமந்தேயடி பட்டாய்
கோரச்சின மிக்காகிய கொக்கின்சிறை யக்கி
னாச்சடை யானேநினை யாரச்சடை யானே. (௨௮)

(௨௭) சம்புக்களை = நரிக் கூட்டம்; கிளை (கின்ளை) யின் = குதி
ரையினது; கிளை தானாய் = கூட்டமாக; மீனார் = மீ
னேழுதிய; மொய்ம்பு உற்றிடு = வலிமை பொருந்திய;
கொடி மன்னவன் = கொடியினையுடைய வேந்தன்;
அம்பு உற்ற = கங்கைபொருந்திய; கம் = ஆகாயத்தில்;
புக்கு = தாவிப்புகும்; உழையானே = மானையுடையவ
னே; கயக் கம்பு = குளத்திலுள்ள சங்கை; குழையா
னே = காதலர்யாகப் பூண்டவனே, கயக்கம் புக்கு உ
ழையானே எனப் பிரித்து - துன்பத்தை யடைந்து
வருந்தாதவனே எனப் பொருள் கொள்ளினு மமையு
மென்க.

(௨௮) ஈரம் = அழகிய; குளிர்ப்புனல் = குளிரந்த நீர்; தூர =
அடையும் படி; கோரச்சினம் மிக்காகிய = பயங்கர மு
ண்டாக்கும் கோபமிருத்த; கொக்கின் = பகாசூன் எடு
த்த கொக்கு உருவத்தின்; சிறை = இறகையும்; அக்
கின் = எலும்பின்; ஆரச்சடையானே = மானையுந்
தரித்த சடையை யுடையவனே; நிளையார் = தியா
னிக்காதவர்; அச்சு = (உன்னத்தை), தேகத்தை; அ
டையானே = பொருந்தாதவனே.

கலைமாமறை யயனிற்று கற்பந்தொறு நல்குந்
தலைமாலை புனைந்தாய்வட தருநீழ லிருந்தாய்
கொலையார்கதி ராழிப்படை கொண்டேசலந் தரனை
மலைமாதிடத் தானேயிம மலைமாதிடத் தானே. (௨௯)

சிலைத்தூண்டனி லுதித்தோங்கிமண் டிகைத்தே
ங்கமுன் சிரித்தே, யுலைத்தாண்டுபொன் னிறத்தியவ
னுடற்கீண்டிடு மரிபை, யலைத்தாங்குயிர் கொளச்சிம்
புள தானாயி லார்முத், தலைத்தானையி னானேபுலித்
தலைத்தானையி னானே. (௩௦)

பணப்பாம்பரைப் பரவைங்குநம் பரவைப்பெரு
விரக, முனார்த்தாங்கென விடுஞ்சந்தரற் கொருரந்து
நடந்தாய், மணப்பூந்துகள் குடைந்துதிமை வரிவண்டி

(௨௯) கலை மா மறை=சாத்திரங்களையும் பெருமை பொருந்
திய வேதங்களையும் உணர்ந்த; அயன் ஈறு உறு கற்பம்
=பிரம்மா அழியுங்காலம் (பிரம்ம கற்பம்); தலை மாலை
=தலைகளாலாகிய மாலை; கொலையார் = கொல்லுந்த
ன்மை வாய்ந்த; கதிர் ஆழிப்படை=ஒளி வீசும் சக்க
ராயுதம்; மலை=கொன்ற; மா திடத்தானே=மிருந்த
வலிமையுடையவனே; இம மலை மாது=இமயமலையி
லவதரித்த உமாதேவியார்; இடத்தானே=இடப்பாலு
டையவனே.

(௩௦) சிலைத்தூண்=கற்றாண்; உதித்து ஒங்கி=தோன்றி யெ
ழுந்து; மண்=உலகம்; ஆண்டு=அவ்விடத்து; பொன்
நிறத் தியவன் = இரணியனாகிய கொடியவனே; உலை
த்து=வருத்தி; = அலைத்து = அலையச்செய்து; சிம்
புள்=சரபம்; அயில் ஆர்=கூர்மை பொருந்திய; முத்
தலைத்தானையினானே = முக்கிளைச் சூலத்தையுடை
யவனே; புலித்தலை=புலியினிடத்துண்டாகிய; தானே
யினானே=தோலாகிய வஸ்திரத்தை யுடையவனே.

மிர் மதலைத், துணர்ப்பூங்கனி யானேதொழுந் தொ
ண்டர்க்கனி யானே. (ந.௧)

சுதைக்கும்பன் முலைமாதரைத் துகடர்புளிச் சு
ரரை, வதைக்கும்புழி தனைமாற்றிடு மணிகன்னிகை யு
டையாய், பதைக்கும்படி யடலார்கொடும் பகடுர்சமன்
மருமத், துதைக்குங்குழ லானேகரத் தொளிர் பொங்
குழ லானே. (ந.௨)

சலத்தான்மிகுங் கொடியோனிசை. தருவீணையி
ன் கொடியோன், புலத்தார்கரி யிருநான்குடன் பொ

(ந.௧) நம் பரவை=சமுத்திரம் போன்ற நமது; மணப் பூந் து
கள்=வாசனையுள்ள மகாரந்தம்; குடைந்து ண்தி=கிண்
டித் தூற்றி; மைவரி=கறுத்த கோடுகளையுடைய; மத
லை=கொன்றை; துணர்ப்பூ=பூங்கொத்துகளா லாகி
ய; கனி (கண்ணி) யானே=மாலையை யுடையவனே;
அணியானே=சமீபத்தி லுள்ளவனே.

(ந.௨) சுதைக்கும்பம்=அமுதகலசம் போன்ற; துகள்தீர்=கு
ற்றமற்ற, புவிச்சுரர்=பிராமணர்; பதைக்கும்படி=
துடிக்கும்படி; அடல் ஆர்=வலிமை பொருந்திய; சம
ன்=இயமன்; பொங்கு அழலானே=மூளுகின்ற நெ
ருப்பை யுடையவனே.

(ந.௩) சலத்தால்=கோபத்தினால்; மிகுங்கொடியோன்=மிகு
ந்த தீயவன்; வீணையின் கொடியோன்=வீணைக்கொ
டியுடைய இராவணன்; புலத்து ஆர் = திக்குகளிற்
பொருந்திய; பொருது அன்று அடல்புரியும் = முன்
நாளிலே எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்த; உலத்தோன்=கல்
லுருண்டை போன்ற தோன்; உரன்=வலி; உட்கும்படி
=கெடும்படி; மலர்க் கால் நகத்தானே=மலர்போன்ற
பாதத்திலுள்ள நகத்தையுடையவனே; மறைக் கானகத்
தானே=வேதாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே.

ருதன்றடல் புரியு, முலந்தொடலை நெரிபட்டு னுட்
கும்படி யூன்று, மலர்க்கானகத் தானேதிரு மறைக்
கானகத் தானே. (௩௩)

துன்பந்தரு பிறவிப்பிணி தொலையும்படி நிலையா,
மன்பங்கியி னிழுதிட்டென வகநெக்குரு கிப்பூ, நன்
பங்கய நிகர்நின்பத நாளுந்தொழு மடியார்க், கின்பந்
தரும் பித்தாவர மெனைநீவிரும் பித்தா. (௩௪)

வேறு.

என்றுபல துதிகூறி யானந்த மிகுந்துபுன லிரு
கண் சோரத், துன்றுமயிர்ப் புளகமெழப் பரவசனாய்
வீழ்ந்தெழுந்து துள்ளி யாடித், தன்றுணைச்செங் கர
ங்கூப்பி முடியில்வைத்துப் படியினின்றோன் றன்னை
நோக்கிக், கன்றுசினக் கருங்காலன் றனையுதைத்த செ
ங்காலன் கழறு மன்றே. (௩௫)

உவரிவனை நெடுநிலத்தி லுடற்கணிலா கண்டல
ன்போ லுவப்பினோடுந், துவரிதழ்வாய் மனைவிமகார்
குழமிசு போகமெல்லாந் துய்த்துக் கற்றைக், கவரிசி
லர் புடையிரட்டக் கணங்கனெதிர் கொண்டழைப்பக்

(௩௪) நிலையாம் அன்பு = நிலைபெற்ற அன்பு; அங்கியின் இழு
து இட்டென = நெருப்பில் வெண்ணெயிட்டதுபோ
ல; நன்பங்கயப்பூ நிகர் = அழகிய தாமரை மலரையொ
த்த; இன்பந்தரும் பித்தா = இன்பத்தைக் கொடுக்கி
ன்ற பித்தனே; வரம் எனே நீ விரும்பித் தா = நீ என
க்கு வரத்தை விரும்பிக்கொடுப்பாயாக.

(௩௫) கன்று சினக்கருங்காலன் = முதிர்ந்த கோபமும் கரு
நிறமும் பொருந்திய இயமன்; செங்காலன் = அழகிய
பாதத்தையுடையோன்; கழறும் = சொல்லுவான்;
அன்று = அப்பொழுது.

காய நீத்துத், தவரிதய மெனவிளங்குங் கயிலைமலை வ
ருதியெனச் சாற்றிப் போனான். (௩௬)

அன்றுமுத லளவைநகர்க் கதிபதிபோ நிதிபல
பெற் றவனி மீதிற, றுன்றுபல போகமெல்லாந் துய்த்
துநெடு நாட்கழித்துத் துதித்து வானோர், நின்றதொ
ழப் பதஞ்சலியும் புலிமுனியுங் காணாதித்த நிருத்தந்
தில்லை, மன்றுதனி லாடியபொற் பூவடிவாஞ் சேவடி
யின் மருவி னானோ. (௩௭)

ஈதுமுத விகழ்காத யாரேனுஞ் சிவநிசினோற்
றிடுவோர் பேறிங், கோதுவதென் னுளத்தில்விழைந்த
னபெறுவ ருலகமதி லுடலம் விட்டாற், ருதவிழ்ப்புங்
கொன்றையந்தார்ச் சடைமுடியோ நிருசரணஞ் சார்
வாரென்று, சூதமுனி வரன்முனிவ ரனைவருங்கேட்
டுமகிழ்ச் சொன்னான் மன்னோ (௩௮)

வேறு.

வாழி மாதவர் வாழி மனுநெறி
வாழி மாநிலம் வாழிநல் லானினம்
வாழி நான்மறை வாழி மழைமுகில்
வாழி வைதிக சைவ வழக்கமே. (௩௯)

(௩௬) உவரிவனை = கடல் சூழ்ந்த; உடற்கணில் = இவ்வுடல் த
னில்; ஆகண்டலன் = இந்திரன்; மகார் = பிள்ளைகள்;
புடை இரட்ட = இருபுறமும் வீசு; தவர் இதயமென
= தபசிகளது உன்னம்போற் களங்க மற்ற.

(௩௭) நிதிபல = பலவகைச்செல்வம்; நித்தம் = எப்பொழுது
ம்; நிருத்தம் = நடனம்.

(௩௮) ஒதுவது என் = சொல்வதென்னை; உளத்தில் விழைந்
தன = மனதின் கண் விரும்பியவைகளை.

வ ச ன ம்.

சூதமாமுனிவரை நையசாரண்ய வாசிகள் வணங்கி, சுவாமின்! இச்சிவராத்திரி விரதமிழைப்பவர், மறுமையில் இன்பவீட்டைவதல்லாமல் இம்மையில் விரும்பியவைகளையும் பெறக்கூடுமோ வென்று கேட்க, சூதமாமுனிவர் அங்ஙனமே இம்மையில் சகல போகங்களையும் பெற்ற சரிதமொன்று சொல்லுகின்றேன் கேளுங்களென்று சொல்லலுற்றனர்.

சந்திரனைச் சடையின்கண் தரித்த பரமேசுவரனிடத்து அன்பு பூண்ட சாலிகோத்திரனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு மறையவனிருந்தனன். அவன் அன்பு, பொறுமை, அடக்கம், சத்தியம், என்பவை நீங்காது குடிகொண்ட உள்ளமுடையவனாய், வேதமுதலிய கலைகளை நன்குணர்ந்து அந்தணருக்குரிய யாகாதி கிருத்தியங்களெல்லாம் தவறாதியற்றிக் காலங்கழித்து வந்தனன். இப்படியிருக்கையில், அவனுக்கு மனைவி, மைந்தர், முதலினர் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்க, பெருங்குடும்பியாயினன். அன்றியும் அங்ஙனமே நாளுக்கு நாள் இலட்சுமி கடாசும் குறைய, வறுமையென்னும் வன்பிணியும் அதிகரித்துவந்தது. அதனால் அவன் சகிக்கவொண்ணாத பெருங் துன்பமுற்று, பொதிகை வரையிற்சென்று அகத்திய முனிவரைக்கண்டு வணங்கி, பாம்பின் வாயிலகப்பட்ட தேரைபோல தரித்திரத்தின் வாயிலகப்பட்டுத் துன்புறுகின்றனன். அடியேன் இத்துன்பத்தினின்று நீங்குமாறு கடாசுநீக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அகஸ்தியமுனிவர். அந்தணனை நோக்கி, நீ மேலாகிய ஒரு சிவத்தலத்தையடைந்து, ஒப்புயர்வில்லாச் சிவராத்திரி விரதம் நோற்று விதிப்படி இறைவனைப்பூசிப்பையேல், வறுமையென்னும் கடலைக்கடப்பாய், அன்றியும் பிரம்மாதி தேவர்களாலும் அனுபவித்தற்கரிய போகங்களையெல்லாம் பெற்று இங்கனுபவித்து, மறுமையில் மோட்ச சாம்பிராச்சியமடைவாய். இதுவேயன்றி வேறு எவ்வகையானும் நின் துன்பத்தை

யொழிப்பது அரிதாம் என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அந்தணன் அவ்விரதம் நோற்றற்குரிய மேலாகிய சிவத்தலம் யாதோ அதனையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அகத்தியமுனிவர் இவ்வுலகில் தேவர்களாலும், மறைகளாலும், அநேகம் பெரியோர்களாலும் பூசிக்கப்பெற்ற இறைவன் விளங்கும், வேதவனம் என்னும் பெயரையுடைய ஒருதலமுனது. அதுவே நீ சென்று விரதமிழைத்தற்குரிய தலமாமென்று கூறினர். அந்தணன் கும்பமுனிவர்பால். விடைபெற்று அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேதாரணியம் என்னுந் தலத்தை யடைந்து மாதந்தோறும் வரும் சிவராத்திரி தினத்தில் விதிப்படி ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களிற் படிந்து பஞ்சாட்சர ஜபஞ்செய்து விரதம் நோற்று அன்றிரவு நான்கு யாமத்தும் வேதவனப் பெருமானை த்தவருது பூசித்துவந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்கையி லொருநாள், பக்திவலையிற் படுவோ னாகிய பரமேசுவரன் உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தில் அவ்வந்தணன்முன் தோன்ற, அவன் பெருமானைக் கண்குளிரத்தரிசித்து உள்ளமுருகித்தோத்தரித்து வணங்கினன். பரமபதி அந்தணனைப்பார்த்து மறையோய் ! நீ இங்கு சகல ஐசவரியங்களையும் பெற்று மனைவி மக்களோடு கூடி இந்திரன் போல சகல போகங்களையும் அனுபவித்துப் பின்னர் இச்சரீரத்தை நீத்துமோட்ச சாம்பிராச்சிய மடையக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

பின்னர் அவ்வந்தணன் அங்ஙனமே குபேரனையொப்பச் சகல ஐசவரியங்களையும் பெற்று நெடுங்காலம் அனுபவித்துப் புத்திரபவுத்திரரோடு வாழ்ந்திருந்து அச்சரீரத்தையொழித்து, பஞ்சகிருத்திய நடனம் மற்றும் பரமபதியின் பாதமலரை இரண்டறக்கலந்து என்று மழிபாத இன்ப மெய்தினன்; என்று குதமாமுனிவர் சொல்லி முடித்தனர்.

சாஸ்திரகோத்திரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

சிவராத்திரி புராணம் முற்றிற்று.